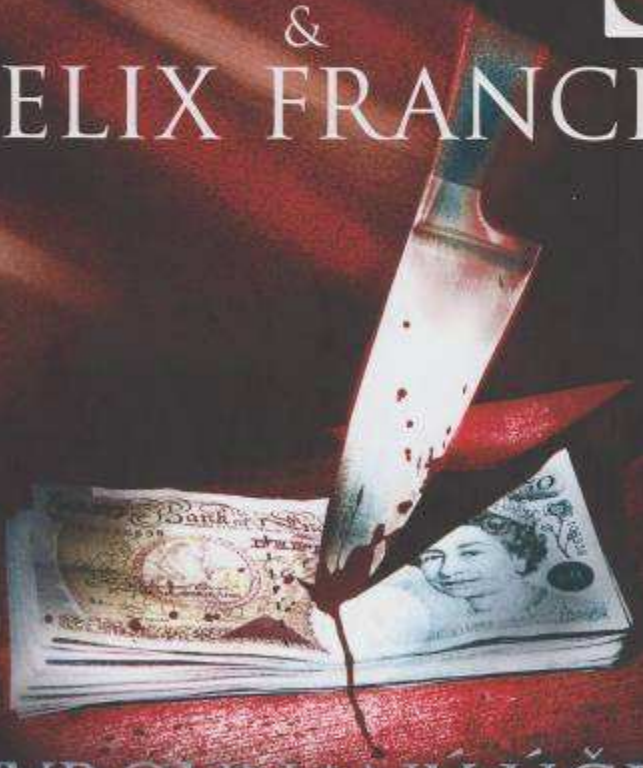
DICK FRANCIS

&

FELIX FRANCIS

VYROVNANÝ ÚČET

DICK FRANCIS
&
FELIX FRANCIS

VYROVNANÝ ÚČET

KNIŽNÍ KLUB

Dick Francis & Felix Francis
EVEN MONEY

Copyright © Dick Francis, 2009
All rights reserved.
Translation © 2009 by Edda Němcová
Jacket design © 2009 by Robin Brichta
Czech edition © 2010 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 978-80-242-2629-3

Věnuji svým vnukům a synům,

MATTHEWOVI
u příležitosti jeho sňatku s Annou

a

WILLIAMOVI
za úspěšné absolvování Královské vojenské akademie
v Sandhurstu.

Jsem na vás oba velice pyšný.

S díky

Nicku Bennettovi
asistentovi bookmakera

Malcolmu Palmerovi
ze společnosti Coral Bookmakers

a

dostihovému klubu The Hanging Rock Racing Club
v australské Victorii

Kurzová nabídka bookmakerů na britských dostihových závodištích

Kurz	poměr	výhra při vkladu 1 libry	výplata (včetně vkladu)	desetinný ekvivalent	
sto ku jedné	100/1	100,00 liber	101,00 liber	101,0	velmi vysoký
šedesát šest ku jedné	66/1	66,00	67,00	67,0	
padesát ku jedné	50/1	50,00	51,00	51,0	
třicet tři ku jedné	33/1	33,00	34,00	34,0	
dvacet ku jedné	20/1	20,00	21,00	21,0	vysoký
patnáct ku jedné	15/1	15,00	16,00	16,0	
dvanáct ku jedné	12/1	12,00	13,00	13,0	
deset ku jedné	10/1	10,00	11,00	11,0	
devět ku jedné	9/1	9,00	10,00	10,0	
sedmnáct ku dvěma	17/2	8,50	9,50	9,5	
osm ku jedné	8/1	8,00	9,00	9,0	
patnáct ku dvěma	15/2	7,50	8,50	8,5	
sedm ku jedné	7/1	7,00	8,00	8,0	
třináct ku dvěma	13/2	6,50	7,50	7,5	
šest ku jedné	6/1	6,00	7,00	7,0	
jedenáct ku dvěma	11/2	5,50	6,50	6,5	
pět ku jedné	5/1	5,00	6,00	6,0	
devět ku dvěma	9/2	4,50	5,50	5,5	střední
čtyři ku jedné	4/1	4,00	5,00	5,0	
sedm ku dvěma	7/2	3,50	4,50	4,5	
sto ku třiceti	100/30	3,33	4,33	4,33	
tři ku jedné	3/1	3,00	4,00	4,0	
jedenáct ku čtyřem	11/4	2,75	3,75	3,75	
pět ku dvěma	5/2	2,50	3,50	3,5	
devět ku čtyřem	9/4	2,25	3,25	3,25	
osmdesát pět ku čtyřiceti	85/40	2,12	3,12	3,12	
dvě ku jedné	2/1	2,00	3,00	3,0	
patnáct ku osmi	15/8	1,88	2,88	2,88	
sedm ku čtyřem	7/4	1,75	2,75	2,75	
třináct ku osmi	13/8	1,63	2,63	2,63	
šest ku čtyřem	6/4	1,50	2,50	2,5	
jedenáct ku osmi	11/8	1,38	2,38	2,38	nízký
pět ku čtyřem	5/4	1,25	2,25	2,25	
šest ku pěti	6/5	1,20	2,20	2,2	
jedenáct ku deseti	11/10	1,10	2,10	2,1	
PARI	**1/1**	1,00	2,00	2,0	
Sázky pod pari:					
jedenáct ku deseti pod	10/11	0,91	1,91	1,91	
šest ku pěti pod	5/6	0,83	1,83	1,83	
pět ku čtyřem pod	4/5	0,80	1,80	1,8	

jedenáct ku osmi pod	8/11	0,73	**1,73**	1,73
šest ku čtyřem pod	4/6	0,67	**1,67**	1,67 značně nízký
třináct ku osmi pod	8/13	0,62	1,62	1,62
sedm ku čtyřem pod	4/7	0,57	1,57	1,57
patnáct ku osmi pod	8/15	0,53	1,53	1,53
dvě ku jedné pod	**1/2**	**0,50**	**1,50**	1,5
devět ku čtyřem pod	**4/9**	**0,44**	**1,44**	1,44
pět ku dvěma pod	**2/5**	**0,40**	**1,40**	1,4
tři ku jedné pod	**1/3**	**0,33**	**1,33**	1,33 velice nízký
čtyři ku jedné pod	**1/4**	**0,25**	**1,25**	1,25
pět ku jedné pod	**1/5**	**0,20**	**1,20**	1,2
deset ku jedné pod	**1/10**	**0,10**	**1,10**	1,1 extrémně nízký

Kapitola 1

Dav dostihových fanoušků jako vítěze v cíli Královského Ascotu nadšeně uvítal dalšího favorita s nízkým kurzem, a já se propadl hlouběji do deprese. Tedy po pravdě řečeno, nešlo o klinickou depresi – o té vím úplně všechno – ale stejně to na mě mělo značně demoralizující vliv.

Opět jsem si kladl otázku, co tady pohledávám. Do Ascotu jsem nikdy nejezdil rád, zvláště pak v oněch pěti červnových dnech. Na společenský oblek bývá zpravidla příliš horko, nebo naopak prší, takže je člověk hned promočený. Dávám přednost méně obřadnému ovzduší svých obvyklých lovišť, menších překážkových drah v oblasti Midlands. Ovšem můj děda, zakladatel rodinného podniku, naši přítomnost na Královském mítinku vždycky využíval jako hlavní marketinkový nástroj. Tvrdil, že nám to dodává na váženosti, o což odevždy usiloval.

Jsme totiž bookmakeři. Páriové dostihového světa, všeobecně neoblíbení a mnohými dokonce i nenávidění, a to včetně značného počtu těch, jejichž živobytí na sázení závisí. Během let jsem přišel na to, že mezi zákazníky žádné přátele nemám. Zatímco investoři v City mohou navázat blízký vztah se svými burzovními makléři, sázkaři rozhodně nestojí o to, aby je někdo viděl, jak se druží s bookmakery. Většina mých stálých zákazníků mě ani nezná jménem, a taky o to nestojí. Počítám, že je to jenom fér. Já jejich jména většinou taky neznám. Jsme zkrátka pouze účastníky transakcí, při nichž se každá strana snaží na svého protihráče co nejvíce vyzrát. Předpokládám, že nejde zrovna o situaci, ve které by se rodila vzájemná úcta.

„Umístění na sedmičku," oznámil vysoký mladý muž v klobouku a hodil mi bankovku. Mrkl jsem na tabuli s našimi kurzy, abych si ověřil, kolik nabízíme na koně číslo sedm.

„Dvacet liber na číslo sedm při jedenácti ku dvěma," ohlásil jsem, přijal od něj bankovku a připojil ji ke svazku peněz v levé ruce.

Malá tiskárna přede mnou zavrněla a vyplivla tiket, který jsem mu podal. Popadl ho a zmizel v davu, jako kdyby si nepřál, aby ho někdo viděl, jak se bratříčkuje s nepřítelem. Jeho místo zaujal po-

menší zavalitý džentlmen. Barevná vesta, kterou měl na sobě, svádě-la ztracenou bitvu s jeho objemným břichem. Byl to jeden z mých pravidelných zákazníků na Královském Ascotu. Znal jsem pouze jeho iniciály AJ, ale co znamenají, jsem netušil.

„Stovku na vítězství Silverstona," zasípal a v buclatých prstech žmoulal několik poskládaných dvacetilibrových bankovek.

„Stovku na dvojku při pari," potvrdil jsem sázku, vzal si od něj peníze a přepočítal je. Z tiskárny jako kouzlem vyjela další sázenka a já ji předal.

„Hodně štěstí, AJ," popřál jsem mu, i když jsem to nemyslel vážně.

„Ehm?" zaskočila ho moje poznámka.

„Hodně štěstí," zopakoval jsem.

„Díky," zasípal a odešel.

Za starých dobrých časů, kdy ještě bylo vypisování kurzů a při-jímání sázek spíš uměním než vědou, zapisoval pomocník každou transakci do knihy. Dnes se vše stejně jako ve většině jiných oborů zaznamenává do počítače. Do téhož počítače, který tiskne sázkové tikety.

Počítač vede průběžný záznam všech přijatých sázek a zároveň neustále aktualizuje náš zisk či závazky pro každý možný výsledek dostihu. Dávno pryč je doba, kdy záleželo na kuráži bookmakera, jak moc a v jaké chvíli změní nabídku kurzů, svítící na naší efektní elek-tronické tabuli. Dnes o tom rozhoduje počítač. Přijímání sázek se už neodehrává na základě instinktu, nýbrž podle zlomků.

Když jsem pro dědu začal pracovat, působil jsem jako jeho „kurýr". Mým úkolem bylo převzít od něj vsazené peníze a použít je u ostatních bookmakerů k vkladu na koně, na něhož děda přijal vy-soké sázky, aby se tak jeho riziko rozložilo. Jestliže kůň skončil v poli poražených, děda tolik nevydělal, ale když kůň naopak vyhrál, zase tak moc netratil. Nyní se i o tohle stará počítač, sází a odkládá na koně v rámci internetové výměny, a to i v průběhu samotného dostihu. Romantika a zábava se někam vytratily.

Stejně jako mobilní telefony vytlačily telegrafisty, likviduje in-ternetové sázení všechny osobnosti mezi bookmakery, kteří byli

ochotni nést na svých bedrech odpovědnost. Zdaleka si nejsem jistý, jestli je to pro sázkaře či pro dostihy dobře.

„Dvacet liber na koně číslo dvě," přidal se k záplavě další muž.

„Dvacet na dvojku jedna ku jedné," zopakoval jsem ani ne tak pro muže proti mně, jako pro svého asistenta Lucu Mandiniho, aby mohl sázku zanést do počítače.

Luca, můj kouzelník, můj čarodějnický učeň s matematickým mozkem ostrým jako břitva stál hned za mnou. Prsty zahrál na klávesnici a z tiskárny vyjel příslušný sázkový tiket.

Bez Lucy už bych to byl určitě vzdal, vytlačila by mě neúnavná buldočí taktika velkých sázkových společností, které dělají všechno možné, jen aby z malých nezávislých firmiček vyždímaly veškerý zisk. Je to stejné jako v obchodě s potravinami, kde velké supermarkety využívají svou sílu, aby malé obchody přinutily zavřít. Nemusí v tom být nutně úmysl, jde prostě o nekonečnou snahu dosáhnout takových čísel, která uspokojí očekávání bezejmenných skupin akcionářů. Já jsem jediným akcionářem svého podniku, takže to zkrátka bolí.

Prožíval jsem každodenní obavy, že mi Lucu přetáhne nějaký jiný podnik, třeba některá z těch velkých společností, které se zřejmě před ničím nezastaví, jen aby v chamtivé snaze zmocnit se většího podílu na sázkovém trhu takové jako já dostaly z branže.

Vytáhl jsem sázenku z tiskárny a podal ji muži, stojícímu trpělivě přede mnou.

„Jste Teddy Talbot?" otázal se.

„Kdo to chce vědět?" opáčil jsem a díval se přes něj na dalšího zákazníka.

„Znám vašeho dědu," ignoroval moji otázku.

Děda se skutečně jmenoval Teddy Talbot a na tabuli vedle mě se stále výrazně skvělo jeho jméno. Slogan vlastně zněl „DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI", jako kdyby to slovo navíc mohlo povzbudit sázkaře, aby si vsadili raději u nás než u sousedů.

„Můj děda je mrtvý," prohodil jsem a dál koukal muži přes rameno v naději, že laskavě půjde pryč. Kazil mi kšeft.

„Aha," řekl, „to je mi líto. Kdy zemřel?"

Shlédl jsem k němu ze své vyvýšené pozice na třiceticentimetrovém kovovém stupínku. Vlasy mu šedivěly, bylo mu k šedesáti nebo možná i o trochu víc a měl na sobě krémový lněný oblek přes světle modrou košili s rozepnutým límečkem. Ten lehký oblek jsem mu záviděl. „Podívejte, mám práci," upozornil jsem ho. „Jestli si chcete promluvit, tak přijďte později, po posledním dostihu. Teď, prosím, ustupte."

„Aha," zopakoval. „Promiňte."

Poodešel, ale jenom kousek, tam se zastavil a pozoroval mě. Docela mě to rozčilovalo.

„Schváleno," oznámil hlasatel prostřednictvím veřejného ozvučného systému.

Přistoupila ke mně jakási dáma ve slaměném klobouku a podala mi tiket. Vzal jsem si ho od ní. Nahoře bylo stejně jako na všech našich sázenkách vytištěno DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI. Byl to vítězný tiket z předchozího dostihu, první z dlouhé řady dalších. V dnešní době musí být případná výhra na tiketu vyznačená, takže jsem pročetl podrobnosti, vyplatil jí výhru, roztrhl sázenku v půli a útržky odhodil do koše po své levici. Transakce proběhla beze slov, žádný komentář nevyžadovala.

Přede mnou se řadil zástup majitelů vítězných sázenek.

Lucova dívka Betsy se postavila po mé levici. Vyplácela výherce, zatímco já od některých přebíral část jejich výhry jakožto sázky na příští dostih. Luca za mými zády sledoval obrazovku a podle mnou přijatých sázek a vkladů na koně v rámci internetového sázení upravoval kurzy nabízené na naší tabuli. Porovnávání možného zisku s potenciálními ztrátami a úsilí udržet obě možnosti v přijatelných mezích připomínaly vážení na lékárnických vahách.

Na tabuli stojí moje jméno a já nakládám s hotovostí od sázkařů, ale skutečným bookmakerem je vlastně Luca a jeho počítač, to on sází on-line, určuje nabídku na tabuli a neustále se snaží udržet předpokládanou návratnost kousek nad sto procenty označenými na tabuli. Všechno nad sto procent se nazývá výtěžek a představuje zisk, naopak pod sto procenty leží ztráta. Naším cílem je udržovat výtěžek kolem devíti procent, ovšem veškerá matematika závisí na tom, že přijmeme sázky ve správném poměru k našemu kurzu, o což se neu-

stále snažíme průběžnou úpravou cen. Ne vždycky však sázkaři vyhoví našim plánům, a tak Luca dělá co může, aby to kompenzoval sázením a odkládáním na internetu.

Počítač je zároveň naším nejlepším přítelem i nejhorším nepřítelem. Rádi bychom si mysleli, že je to náš otrok, který zadanou práci vykonává schopněji, než bychom to dokázali my. Ve skutečnosti je však počítač pánem a my jsme otroci. Rozbory a čísla na obrazovce bezvýhradně ovládají naše rozhodování. Zbožňovaným idolem dneška je technologie, nikoli instinkt.

Den ubíhal a mně bylo čím dál větší horko. Když se slunce prodralo závojem mraků, stékal mi za límeček pot. Často tipovaní vítězové s nízkými kurzy zajišťovali sázkařům nádherný den, zato naše procenta tlačili do červených čísel.

Vlastně bych na sobě nemusel mít žaket, protože nejsme uvnitř královské lóže, nicméně náš stánek leží blízko hrazení na výhodném místě a mnozí mí klienti mají na klopě kýženou jmenovku, která je opravňuje ke vstupu do vnitřní královské svatyně. Děda navíc na tomto mítinku vždycky nosil formální oblečení a od mých osmnáctých narozenin trval na tom, abych ho měl i já. No, aspoň nenařídil, že musíme mít i cylindr.

Nikdy jsem nepodal žádost o vstup do královské lóže, protože na té straně hrazení nejsou žádné stánky bookmakerů. Občas jsem si říkal, že být bookmakerem člověka společensky diskvalifikuje podobně, jako tomu bývalo u rozvedených.

K velkému potěšení přeplněných tribun vyhrál pátý dostih další favorit. Hlasitě jsem si povzdechl.

„Není to tak zlý," šeptl mi Luca do ucha. „Většinu jsem vykryl."

„Bezva," prohodil jsem přes rameno.

Šňůra vítězů s nízkými kurzy nás přinutila, abychom se pokusili snížit ztráty úpravou cen nabízených na naší tabuli. Na rozdíl od nakupování vyhledávají sázkaři nejvyšší ceny, neboť pro ně představují lepší návratnost vsazených peněz, tedy pochopitelně za předpokladu, že vyhrají. Nižší ceny znamenají, že neuděláme moc dobrý obchod. Dokonce i naši stálí klienti mají tendenci poohlédnout se jinde v honbě za nepatrně lepším kurzem, který nabízejí ostatní – mezi sázkaři nepanuje žádná loajalita.

Muž ve lněném obleku stál pořád asi pět metrů od stánku a pozoroval mě.

„Držte pevnost,“ vyzval jsem Betsy. „Musím se jít vyčurat.“

„Jasně,“ odpověděla.

Přešel jsem k muži.

„Co vlastně chcete?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ bránil se. „Jen se dívám.“

„Proč?“ ptal jsem se dál.

„Jen tak,“ řekl.

„Tak proč nejdete a nekoukáte radši na někoho jiného?“ naléhal jsem.

„Nic na tom není,“ skoro zakvílel.

„Možná, ale mně se to nelíbí,“ namítl jsem. „Tak běžte pryč. Hned.“

Prošel jsem kolem něj a vydal se na tribunu hledat pány.

Když jsem se vracel, byl pryč.

„Dík,“ řekl jsem Betsy a vylezl si zpátky na stupínek.

„Jen se neostýchejte,“ volal jsem na malý zástup před sebou. „Kdo si chce vsadit?“ Mrkl jsem na tabuli. „Jedenáct ku čtyřem na pole.“

Několik lidí se nechalo zlákat, ale obchody se moc nehýbaly. Možná tím líp, protože z našeho hlediska byl dnes zřejmě každý dostih prohraný. V takové situaci tratíme o to víc, čím víc obchodů uzavřeme.

Mírnou úlevu nám přinesl poslední dostih dne, který vyhrál outsider s kurzem dvacet ku jedné poté, co favorita tiskli u bariéry tak dlouho, až bylo pozdě.

„To nám zachránilo kůži,“ široce se uculil Luca.

„Chceš říct, že ti to zachránilo flek,“ oplatil jsem mu úsměv.

„Leda ve snu,“ odsekl.

No, spíš v noční můře.

„Tak jak jsme na tom?“ zeptal jsem se ho.

Za starých dobrých časů se podle svazků bankovek v mé kapse dalo snadno říct, jak se nám dařilo, jenže dneska musíme brát v úvahu platby kreditními kartami a sázky po internetu.

„Tratíme patnáct set šedesát dva," prohlásil s jistotou, když se poradil s počítačem.

„Mohlo to dopadnout hůř," poznamenal jsem, ale ve skutečnosti jsem se nedokázal upamatovat na žádné jiné první úterý na Královském Ascotu, kdy bychom končili se ztrátou.

„No jasně," pokývl. „Kdyby poslední dostih vyhrál favorit, tak jsme mohli vysolit nejmíň další talíř."

Povytáhl jsem obočí a on se ušklíbl. „Nepodařilo se mi na internetu odložit na favorita tolik, kolik bych chtěl. To zatracený připojení spadlo."

„Jenom nám, nebo všem?" tázal jsem se vážně.

„Nevím," pronesl zaujatě. „Zjistím to."

Dali jsme se s Lucou do balení našeho zařízení a Betsy zatím vyplácela pár vítězných tiketů. Většina dostihových návštěvníků proudila k východům, aby se pokusila vyhnout dopravní zácpě, a zcela jistě se následující den o výplatu přihlásí nemálo dalších vítězných sázenek.

Vedeme si na počítači záznam o všech přijatých sázkách, jak vyhrávajících, tak i prohraných, a nikdy mě nepřestalo udivovat, kolik výherních tiketů si lidi nakonec nenechají proplatit. Některé sázenky se zřejmě poztrácejí a mnohý zlinkovaný sázkař si zase ani neuvědomí, že vyhrál, zkrátka za každý den jsou tak dvě či tři výhry, o které se nikdo nepřihlásí. Říkáme jim spáči a představují pro nás bonus v hotovosti. Nedá se na to ale beze zbytku spoléhat. Na našich sázenkách není vyznačené časové omezení a zrovna včera jsem musel proplatit takového spáče z loňského Královského mítinku v Ascotu. Třeba se tiket dvanáct měsíců ukrýval v záhybu jedné z kapes žaketu nebo zastrčený za krempou cylindru a tiše čekal, až ho najdou a předloží k proplacení.

Ve chvíli, kdy jsme s Lucou a Betsy zabalili většinu vybavení a naložili ho na vozík na kolečkách, který nám jinak během dostihů chytře slouží jako stolek pod počítač, davy se už většinou rozptýlily po parkovištích. Sázkařský sektor byl opuštěný až na bookmakery, kteří uprostřed pozůstatků sázkařského dne – vyhozených novin, roztrhaných sázenek, zmačkaných kelímků od kávy a zpola snědených sendvičů – stejně jako my balili svá stanoviště.

„Co takhle pivo?“ nadhodil Luca, když jsem utahoval elastické popruhy kolem našeho vybavení.

„Rád bych,“ vzhlédl jsem, „ale nemůžu. Jedu za Sophií.“

Chápavě přikývl. „Tak někdy jindy. My si s Betsy jedno dáme, jestli to nevadí. Pojedeme pak do města vlakem, chystáme se na večírek v parku.“

„Klidně,“ řekl jsem. „Jen běžte, já zbytek zabalím.“

„Zvládnete to?“ vyptával se.

Věděl, že to zvládnu. Tak jako vždycky. Ale tahle otázka představovala způsob, jak dát najevo, že to nepovažuje za samozřejmé.

Usmál jsem se na něj. „Bez problému,“ mávl jsem na ně. „Jen jděte. Uvidíme se zítra ráno v obvyklou hodinu.“

„Tak jo,“ kývl Luca. „Díky.“

Odešli s Betsy společně a nechali mě samotného vedle vozíku s vybavením pokrytým plachtou. Díval jsem se za nimi, jak se drží za ruce. V jednu chvíli se zastavili a políbili, načež mi zmizeli z dohledu na tribuně. Další šťastný páreček na cestě do baru, kde se po každém dostihovém dni obvykle sejde nějaká neplánovaná společnost na drink.

Vzdychl jsem si.

Taky jsem kdysi určitě býval takhle šťastný. Jenže to už je dávno. Zajímalo by mě, kam se ty šťastné doby poděly. Opustily mě jednou provždy?

Utřel jsem si čelo rukávem a představoval si, jak by mi chutnalo dobře vychlazené pivo. Málem jsem si to rozmyslel a šel za těmi dvěma, jenže mi bylo jasné, že by to skončilo zbytečnými potížemi. Jako vždycky.

Znovu jsem si vzdychl, naložil pár zbývajících krabic s vybavením na vozík a upevnil je popruhy přes zelenou plachtu. Chopil jsem se rukojeti a uvolnil brzdy. Jak jsem říkal Lucovi, zvládnu vozík sám, i když ve dvou je to vždycky snazší, zvlášť po betonové rampě stoupající k tunelu v tribuně. Vší silou jsem zatáhl za rukojeť.

„Nechcete s tím pomoct?“ zavolal za mnou čísi hlas.

Přestal jsem tahat a otočil se. Byl to ten muž ve lněném obleku. Opíral se asi patnáct metrů ode mě o kovovou ohradu mezi sázkař-

ským sektorem a královskou lóží. Nevšiml jsem si ho, když jsme balili, a rád bych věděl, jak dlouho už mě pozoruje.

„Kdo to nabízí?“ zavolal jsem na něj zpátky.

„Znal jsem vašeho dědu,“ zopakoval a vydal se ke mně.

„To už jste říkal,“ upozornil jsem ho.

Dědu znala spousta lidí, a skoro nikdo ho neměl rád. Býval to typický bojovný bookmaker, který se zákazníky i kolegy jednal se stejnou přezíravostí, jakou oni zjevně cítili k němu. Dalo by se říct, že byl tím, co byste mohli nazvat typickou postavičkou dostihového závodiště. Ano, dědu skutečně znalo hodně lidí, ale měl jen velmi málo přátel, pokud by se vůbec nějací našli.

„Kdy zemřel?“ zeptal se muž a vzal za jednu stranu rukojeti.

Mlčky jsme společně táhli vozík po rampě k tribuně a zastavili se až nahoře na rovině. Otočil jsem se a podíval se na svého pomocníka. Jeho šedé vlasy podtrhoval hodně opálený obličej. Usoudil jsem, že to nebude zásluhou anglického letního slunce.

„Před pěti lety,“ řekl jsem.

„Na co umřel?“ vyptával se. Rozeznal jsem v jeho hlase lehký přízvuk, ale nedokázal jsem určit jeho původ.

„Vlastně na nic,“ odpověděl jsem. „Na stáří.“ A na zatracenou umíněnost, říkal jsem si v duchu. Jako kdyby se rozhodl, že už na světě pobyl dostatečně dlouho, a nyní je čas vypravit se jinam. Někde uvnitř se jednou v pátek vypnul a v neděli večer zemřel. Patolog po jeho smrti nedokázal říct, co bylo příčinou. Všechny tělesné součásti mu zdánlivě dobře fungovaly a mozek měl pořád bystrý. Byl jsem přesvědčený, že se prostě sám rozhodl pro smrt.

„Přece nebyl tak starý,“ prohodil muž.

„Bylo mu pětasedmdesát,“ upřesnil jsem. „A dva dny.“

„To není žádný věk,“ namítl muž, „ne v dnešní době.“

„Pro něj to bylo dost,“ trval jsem na svém.

Muž se na mě tázavě zadíval.

„Děda se rozhodl, že jeho čas vypršel, tak si lehl a umřel.“

„Děláte si legraci?“ podivil se.

„Ne, myslím to naprosto vážně.“

„Chudák starej trouba,“ zabručel sotva slyšitelně.

„Jak dobře jste vlastně znal mého dědu?“ otázal jsem se.

„Jsem jeho syn,“ prohlásil.
Zíral jsem na něj s otevřenou pusou.
„Tak to musíte být můj strýc,“ dohadoval jsem se.
„Ne,“ koukl na mě. „Jsem tvůj otec.“

Kapitola 2

„Ale vy nemůžete být můj otec,“ bránil jsem se zmateně.

„Můžu,“ pravil rozhodně, „a taky jsem.“

„Můj otec je mrtvý,“ namítl jsem.

„Jak to víš?“ vyptával se. „Viděl jsi ho umírat?“

„Ne,“ připustil jsem. „Já jen… vím to.“

„To ti řekl děda?“

Nohy se pode mnou podlamovaly. Je mi třicet sedm a pokud se pamatuju, vždycky jsem věřil, že nemám otce. Ani matku. Že jsem sirotek. Vychovali mě prarodiče a oba mi vykládali, že moji rodiče zemřeli při automobilové nehodě, když jsem byl maličký. Proč by mi lhali?

„Ale viděl jsem fotku,“ řekl jsem.

„Čeho?“ zajímal se.

„Rodičů,“ vysvětlil jsem.

„Takže mě poznáváš?“

„Ne,“ prohlásil jsem. Jenže fotka byla hodně malá a nejmíň třicet sedm let stará, takže mohl bych ho vůbec podle ní poznat?

„Poslouchej,“ vyzval mě, „nemůžeme si někde sednout?“

* * *

Nakonec jsem si pivo dal.

Posadili jsme se k jednomu stolu u baru, odkud je vidět na předváděcí padok, a muž v krémovém lněném obleku mi pověděl, kdo jsem.

Nevěděl jsem, čemu mám věřit. Nedokázal jsem pochopit, proč by mi prarodiče měli lhát, ale stejně tak mi nebylo jasné, proč se tady najednou objevil tenhle cizinec a proč by mi měl lhát on. Nedávalo to smysl.

„Měli jsme s tvojí matkou autonehodu,“ pověděl mi. Sklopil pohled. „A pak umřela.“ Na dlouho se odmlčel, jako kdyby váhal, zda má pokračovat.

Tiše jsem seděl a díval se na něj. Necítil jsem žádné dojetí, jen zmatek.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Proč co?“ podivil se.

„Proč jste sem dnes přišel a tohle mi vykládáte?“ Začal se mě zmocňovat hněv, že si dovolil takhle mi vtrhnout do mého života. „Proč jste nezůstal tam, co jste byl těch třicet sedm let?“

„Protože jsem tě chtěl vidět,“ oznámil mi. „Jsi můj syn.“

„Ne, to nejsem,“ zařval jsem na něj.

Pár dalších hostů, kteří si sem před cestou domů zašli na rychlý drink, se po nás začalo otáčet.

„Jsi můj syn, ať se ti to líbí, nebo ne,“ pronesl tiše.

„Jak to můžete vědět tak jistě?“ chytal jsem se pomyslného stébla.

„Edwarde, nebuď hlupák,“ protáhl si prsty.

Poprvé mě oslovil jménem a znělo to divně. Jsem křtěný Edward, ale celý život mi všichni říkají Ed nebo Ned. Dokonce ani děda mi neříkal Edwarde, jedině když se na mě jako na malého kluka rozzlobil, protože jsem něco provedl.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Peter,“ odpověděl. „Peter James Talbot.“

Otec se skutečně jmenoval Peter James Talbot. Tak to zeleným inkoustem stálo na mém i jeho rodném listě. Každé písmenko těch dokumentů jsem znal zpaměti. Během let představovaly jediné hmatatelné spojení s mými rodiči. Tyhle papíry a malá pomačkaná a vybledlá fotografie, kterou s sebou všude nosím.

Vytáhl jsem peněženku z kapsy a fotografii mu podal.

„Blackpool,“ prohlásil s jistotou, když si obrázek prohlédl. „Tohle je fotka z Blackpoolu. Byli jsme tam na svátky světla v listopadu. Tricia, tvoje matka, byla tři měsíce těhotná. Čekala tebe.“

Vzal jsem si fotografii zpátky a znovu jsem si dobře prohlédl mladého muže vedle tmavě zeleného Fordu Cortina, tak jako jsem to udělal už stokrát předtím. Koukl jsem na muže proti sobě a zase zpátky na obrázek. Nemohl bych s jistotou tvrdit, že je to tatáž osoba, ale taky bych nedokázal jednoznačně říct, že není.

„Jsem to já, věř mi,“ ujišťoval mě. „Tohle bylo moje první auto. Na fotce je mi devatenáct.“

„Kolik bylo matce?“ vyptával jsem se.

„Myslím, že sedmnáct,“ řekl. „Ano, bylo jí sedmnáct. Zkoušel jsem ji na tom výletu učit řídit.“

„Začali jste hodně mladí.“

„No… ano.“ Zatvářil se rozpačitě. „Ty jsi nebyl zrovna v plánu. Bylo to dost překvapení.“

„No tak dík,“ prohodil jsem poněkud sarkasticky. „Byli jste manželé?“ zeptal jsem se ještě.

„Na fotce ne, to ne.“

„A když jsem se narodil?“ Nebyl jsem si jistý, jestli to chci doopravdy vědět.

„To ano,“ prohlásil už zase sebejistě. „To už jsme se vzali.“

Kupodivu se mi ulevilo, že jsem legitimní, a ne nemanželský. Záleží na tom ale vůbec? Ano, rozhodl jsem se, záleží. Znamená to, že mezi rodiči byl závazek a možná i láska. Záleželo jim na sobě, aspoň tehdy.

„Proč jste odešel?“ zeptal jsem se. To byla zásadní otázka.

Neodpověděl hned, nehybně seděl a koukal na mě.

„Asi jsem se styděl,“ řekl nakonec. „Když tvoje matka umřela, nemohl jsem se vyrovnat s představou, že mám dítě, ale žádnou manželku. Tak jsem utekl.“

„Kam?“ vyzvídal jsem.

„Do Austrálie. Nakonec. Nejdřív jsem se v docích v Liverpoolu upsal na nákladní loď pod liberijskou vlajkou. Nějakou dobu jsem jezdil po světě. Jednou jsem vystoupil v Melbourne a už jsem tam zůstal.“

„Tak nač se vracet zpátky?“

„Přišlo mi to jako prima nápad,“ oznámil mi.

Prima nápad to teda rozhodně není.

„Co jste čekal?“ vyptával jsem se. „Že vás po celý tý době přivítám s otevřenou náručí? Myslel jsem, že nežijete.“ Podíval jsem se na něj. „Pro mě by asi bylo lepší, kdyby to byla pravda.“

Díval se na mě zkormouceným pohledem. Možná jsem byl trochu tvrdý.

„No,“ pokračoval jsem, „rozhodně by bylo lepší, kdybyste se byl nevracel.“

„Ale já jsem tě chtěl vidět,“ vedl si svou.

„Proč?“ optal jsem se hlasitě. „Třicet sedm let jste o to nestál.“

„Třicet šest,“ opravil mě.

Zoufale jsem máchl rukama. „To je ještě horší. Znamená to, že jste mě opustil, když mi byl rok. Jak tohle může otec udělat?“ Už zase jsem se zlobil. Osud mě zatím neobdařil potomky, ale rozhodně ne proto, že bych si je nepřál.

„Je mi to líto,“ prohlásil.

Neměl jsem pocit, že to stačí.

„Tak co vás vedlo k tomu, že jste mě najednou chtěl vidět? Přece jste se po těch letech nerozhodl jen tak z ničeho nic.“ Seděl proti mně a mlčel. „Ani jste nevěděl, že váš otec je mrtvý. A co vaše matka? Vůbec jste se mě na ni nezeptal.“

„Chtěl jsem vidět jenom tebe.“

„Ale proč teď?“ zeptal jsem se znovu.

„Už jsem na to myslel nějakou dobu,“ prohlásil.

„Nepokoušejte se mi namluvit, že vás po těch letech začalo trápit svědomí,“ posmíval jsem se mu ironicky.

„Edwarde,“ pronesl vážně, „jedovatost ti nesluší.“

Smích mi odumřel v hrdle. „Nemáte vůbec právo mi říkat, jak se mám chovat,“ opáčil jsem stejně vážně. „O to právo jste přišel, když jste zmizel.“ Koukal na mě jako spráskaný pes. „Tak co chcete?“ ptal jsem se. „Žádné peníze nemám.“

Prudce zvedl hlavu. „Nechci tvoje peníze,“ ohradil se.

„Tak co teda? Nečekáte, doufám, že vás zahrnu láskou.“

„Jsi šťastný?“ zeptal se najednou.

„Neuvěřitelně,“ lhal jsem. „Každý ráno vyskakuju z postele se srdcem překypujícím radostí a těším se na zázraky dalšího dne.“

„Jsi ženatý?“ chtěl vědět.

„Ano,“ odpověděl jsem, ale nijak jsem to nerozváděl. „A vy?“

„Ne,“ odpověděl. „Už ne. Ale byl jsem. Dvakrát. Teda třikrát, když budu počítat tvou matku.“

Přišlo mi, že matku bych rozhodně započítal.

„Dvakrát jsem ovdověl a jednou se rozvedl," unaveně se usmál. „V tomhle pořadí."

„A co děti? Teda kromě mě."

„Dvě děvčata."

Mám sestry. Tedy nevlastní sestry.

„Kolik jim je?"

„Oběma je dneska už přes dvacet, hodně přes dvacet, řekl bych. Neviděl jsem je, hm, patnáct let."

„Zřejmě máte ve zvyku utíkat od svých dětí."

„Ano, vypadá to tak," souhlasil lítostivě.

„Proč jste mě nenechal na pokoji a nevypravil se raději hledat *je?*"

„Ale já vím, kde jsou," namítl. „Nechtějí mě vidět, právě naopak. Vyčítají mi smrt své matky."

„Taky zemřela při autonehodě?" optal jsem se trošku krutě.

„Ne," odpověděl pomalu. „Maureen se zabila." Odmlčel se a já nehybně seděl a pozoroval ho. „Zkrachoval jsem a ona spolykala tolik prášků, že by to zabilo koně. Vrátil jsem se od slyšení před soudem a našel soudní vykonavatele před domem a mrtvou ženu uvnitř."

Jeho život je jak srdceryvná telenovela, pomyslel jsem si. Neštěstí a smutek jsou jeho stálými společníky.

„Proč jste zkrachoval?" vyzvídal jsem.

„Dluhy ze sázek," přiznal.

„Dluhy ze sázek!" Byl jsem ohromený. „A to jste syn bookmakera?"

„Právě jeden bookmaker mě dostal do potíží," řekl. „Holt jsem se nenaučil dost, když jsem stál vedle otce. Byl jsem špatný bookmaker."

„Já myslel, že dluhy ze sázek se nedají soudně vymáhat."

„Technicky možná ne, ale já si vypůjčil na všechno, co jsem měl, a nedokázal splácet. Přišel jsem o všecko. Úplně o všecičko včetně holek. Odstěhovaly se k tetě a už jsem je nikdy neviděl."

„Pořád jste na mizině?" zeptal jsem se.

„Kdepak," ohradil se. „To bylo před lety. Poslední dobou se mi daří fajnově."

„Co děláte?"

„Obchody,“ odpověděl neurčitě. „Svoje obchody.“

Jeden ze zaměstnanců baru v bílé košili a černých kalhotách přešel k našemu stolu.

„Promiňte, ale zavíráme,“ oznámil nám. „Mohli byste prosím dopít?“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo už hodně po šesté. Vstal jsem a dopil zbytek svého piva.

„Nepůjdeme si popovídat někam jinam?“ tázal se můj otec.

Vzpomněl jsem si na Sophii. Slíbil jsem, že za ní zajedu hned po dostizích.

„Musím za manželkou,“ řekl jsem.

„Nemohla by počkat?“ doprošoval se. „Zavolej jí. Nebo bych mohl jet s tebou.“

„Ne,“ zamítl jsem jeho nápad až příliš rychle.

„Proč ne?“ naléhal. „Je to moje snacha.“

„Ne,“ pronesl jsem rozhodně. „Potřebuju čas, abych si zvykl.“

„Tak dobře,“ ustoupil. „Ale zavolej jí a řekni, že ses zdržel a přijdeš domů později.“

Znovu jsem pomyslel na svou ženu Sophii. Není doma. Sedí nejspíš před televizí ve svém pokoji a dívá se na zprávy, tak jako vždycky v šest hodin. Věděl jsem, že tam je, protože jinou možnost nemá.

Sophiin pokoj je zamčený, ale zvenčí.

Sophie Talbotová podle ustanovení zákona o duševním zdraví z roku 1983 pobývá posledních pět měsíců v chráněném zařízení. Není to vězení, nýbrž nemocnice, psychiatrická léčebna, ale pro ni je to vězení. Není to poprvé. Moje žena v tom či onom psychiatrickém zařízení strávila víc než polovinu předchozích deseti let. Navzdory vší péči a léčbě se její stav postupně zhoršoval. Co přinese budoucnost, se lze jen dohadovat.

„Co takhle nějaká hospoda?“ přerušil otec mé myšlenky.

Musím být v nemocnici nejpozději v devět. Koukl jsem na hodinky.

„Mám nanejvýš hodinu,“ ustoupil jsem. „Pak musím jet.“

„Skvěle,“ zaradoval se.

„Máte tu auto?“ zeptal jsem se.

„Ne. Přijel jsem vlakem z nádraží Waterloo.“

„Kde bydlíte?“ zajímal jsem se.

„V takovým zaprášeným hotýlku v Sussex Gardens. Vlastně je to penzion, nedaleko Paddingtonu,“ objasnil mi.

„Tak dobře,“ rozhodl jsem se. „Zavezu vás někam na skleničku a pak vás vysadím na nádraží v Maidenheadu. Odtamtud se můžete vrátit vlakem do Londýna.“

„Paráda,“ usmál se.

„Tak pojďte.“

Společně jsme táhli vozík z hlavní brány závodiště a přes živou silnici.

„Jakými obchody se teď zabýváte?“ zeptal jsem se, když jsme náklad vlekli hlubokým štěrkem u vjezdu na parkoviště.

„Tak různě,“ odpověděl.

„Děláte bookmakera?“ nedal jsem se odradit.

„Občas,“ přiznal. „Ale většinou ne.“

Připadalo mi, že se rozhodl pro neurčité, vyhýbavé odpovědi.

„Je to legální?“ zjišťoval jsem.

„Někdy,“ odvětil.

„Ale většinou ne?“ zopakoval jsem jako ozvěna jeho předchozí odpověď.

Jen se na mě usmál a silněji zatáhl za vozík.

„Vrátíte se do Austrálie?“ změnil jsem téma.

„Asi jo,“ pokývl. „Ale teď chvilku zůstanu trochu stranou.“

„Proč?“ dorážel jsem na něj.

Opět se jen usmál. Možná bude lepší, napadlo mě, když nebudu nic vědět.

Své auto, spolehlivé dvanáctileté kombi Volvo 940, jsem zaparkoval vzadu na parkovišti číslo dvě, za oddělením pro majitele a trenéry. Jako obvykle jsem musel za parkování zaplatit. Dostihová závodiště bookmakerům nic zadarmo nedají.

Nárok na stanoviště bookmakerů dříve vznikal na základě služebního pořadí a délky působení, jak tomu stále ještě je v Irsku. V Británii však byl nárok na stanoviště nabídnut k prodeji, a jakmile jednou bookmaker takový titul zakoupil, stal se jeho majetkem a mohl si jej podle přání ponechat, nebo prodat dál. Ten, kdo získal

číslo jedna, má přednostní právo na výběr, kde v sázkařském sektoru umístí svůj stánek, pak přichází na řadu volba čísla dvě a tak dále. Já mám osmičku. Děda ji před patnácti lety koupil za královskou cenu. Nemám tedy sice nejlepší stanoviště, ale dobré je dost.

Poplatek za jmenovku, která mě opravňuje působit zde po všechny dostihové dny, platím závodišti ve výši stanovené na pětinásobek vstupného pro veřejnost. Jestliže tedy dostihový návštěvník zaplatí za vstup do sázkařského sektoru každý den čtyřicet liber, jak je tomu při Královském Ascotu, pak poplatek za moji jmenovku vyjde na dvě stovky. Plus samozřejmě běžné vstupné pro Betsy a Lucu, aby se dostali dovnitř. Za den Královského mítinku jsem o několik stovek lehčí ještě dřív, než přijmu první sázku.

Objevily se kontroverzní plány, že by se v roce 2012 starý systém zrušil a dostihová závodiště by měla stanoviště prodávat v aukci nejvyšší nabídce. Bookmakeři se proti takovému nápadu bouřili, neboť ho považují za krádež svého majetku a myslí si, že závodiště jsou chamtivá. Všichni ostatní jsou přesvědčeni o pravém opaku.

Bookmaker je opovrhovaný člověk, kterého kdekdo s chutí nenávidí. „Chudý bookmaker neexistuje," říkají lidé s jistým odporem. Asi jim nedochází, že chudý bookmaker rychle odpadne. Chudého právníka taky nepotkáte. A taky je kdekdo nenávidí.

„Jak dlouho tu zůstanete?" optal jsem se otce.

„Nějakou dobu," odpověděl neurčitě.

Jestli to tak půjde dál, pomyslel jsem si, ani nemá smysl chodit si povídat do hospody. Mohl bych ten čas využít lépe a být déle se Sophií.

„Poslyšte, možná byste měl radši jet rovnou do Londýna," navrhl jsem. „Nač budeme jezdit na drink, když všechny moje otázky přehlížíte."

„Chci se bavit o minulosti, ne o budoucnosti," prohlásil.

„No, a já nechci."

Pořád jsme táhli vozík k mému autu a právě jsme procházeli mezerou v živém plotě, která vede do zadní části parkoviště číslo dvě, když jsem za sebou uslyšel rychlé kroky. Otočil jsem hlavu a koutkem oka zahlédl nějakého člověka, který se řítil přímo na mě.

Jediným plynulým pohybem vyběhl po plachtou pokrytém vozíku a nakopl mě přímo do obličeje.

Kruci, pomyslel jsem si, když jsem padal k zemi, okradou mě.

Copak ten idiot neví, že dnes byl pro bookmakery mizerný den? Pomalu není co ukrást! Byl by udělal líp, kdyby mě přepadl ráno cestou na dostihy, kdy jsem měl v kapsách přichystaných pár tisícovek.

Klečel jsem na všech čtyřech a hlava mi visela mezi rameny. Na tváři jsem cítil teplo čerstvé krve a viděl, jak z mé brady stéká jasně červený pramínek na zem pode mnou, kde se vsakuje do trávy.

Napůl jsem očekával další ránu do hlavy nebo kopanec do břicha. Paže mi moc nefungovaly, ale podařilo se mi přemístit pravou ruku do hluboké kapsy kalhot, kam jsem si uložil obálku s menším svazkem zbývajících bankovek. Zkušenost mě naučila, že je lepší dát peníze hned, než se nechat zbít, když prachy vám nakonec stejně seberou.

Vytáhl jsem obálku z kapsy a hodil ji na trávu.

„To je všecko, co mám.“ V ústech jsem při těch slovech cítil slanou chuť krve.

Převalil jsem se na bok. Neměl jsem chuť vidět útočníkův obličej. Zkušenost mě naučila i to, že pozitivní identifikace obvykle vede jen k dalším kopancům. Nemusel jsem si ale dělat starosti. Mladík – podle síly a hbitosti jsem si byl jistý, že je to mladík – měl tvář omotanou šálou a přes hlavu přetaženou kapuci tmavošedé mikiny. Nedokázal bych ho identifikovat, ani kdyby stál tváří proti mně. Jenže stál přímo před otcem, ke mně byl otočený jen napůl.

„Tady,“ volal jsem na něj. „Vezměte si to a nechte nás být.“

Mírně ke mně natočil hlavu a pak se opět zadíval na otce.

„Kde sou prachy?“ zasyčel na něj.

„Tamhle,“ ukazoval jsem na obálku v trávě.

Nevěnoval mi žádnou pozornost.

„Jdi se vycpat,“ vyzval otec mladíka, vykopl nohou a zasáhl ho do rozkroku.

„Ty hajzle!“ syknul mladý muž zuřivě.

Zasadil otci dvě rychlé rány do žaludku. Otec ztěžka dosedl na zem zády k živému plotu.

„Kde sou ty zasraný prachy?“ vyštěkl mladík znovu svou otázku.

Tentokrát otec neřekl nic.

„Nechte ho,“ křičel jsem na postavu s kapucou. „Jsou tamhle,“ zopakoval jsem a ukázal na bílou obálku v trávě. Muž si mě dál nevšímal a znovu se otočil k otci, tak jsem začal ječet: „Pomoc! Pomoc! Pomoc!“

Parkoviště číslo dvě bylo téměř prázdné, ale v části pro majitele a trenéry stále ještě probíhalo pár podostihových oslav. Hlavy se k nám začaly otáčet a tři či čtyři stateční udělali několik kroků naším směrem. Ironicky jsem si pomyslel, že by určitě rádi přišli přiložit ruku k dílu, kdyby věděli, že obětí je bookmaker.

Muž se přes rameno ohlédl na blížící se skupinu, rozběhl se mezi dvěma zbývajícími vozy a zmizel přes dřevěný plot na vzdálené straně parkoviště. Seděl jsem na trávě a koukal za ním. Ani jednou se neohlédl.

Obálka s penězi stále ještě ležela vedle mě na trávě. Divný zloděj, mručel jsem si. Natáhl jsem se, zvedl obálku a zastrčil ji zpátky do hluboké kapsy. Vyškrábal jsem se na nohy a proklínal zelené fleky na kolenou kalhot.

Tři flamendři v žaketech k nám došli i se sklenkami šampaňského v rukou.

„Jste v pořádku?“ tázal se jeden z nich. „Máte na obličeji pěknou ránu.“

Stále jsem cítil, jak mi teče krev, tentokrát po krku dolů.

„Myslím, že to nic nebude,“ řekl jsem. „Děkuju. Přepadl nás, ale nic nesebral.“ Udělal jsem pár kroků k otci. „Jsi v pořádku… táto?“ zeptal jsem se. To slovo „táto“ znělo mým uším divně.

Koukl na mě vyděšenýma očima.

„Copak je?“ zeptal jsem se naléhavěji a popošel ještě blíž.

Držel si břicho rukama a nyní je zvedl. Krémové lněné sako rychle rudlo. Mladík otce neuhodil do žaludku, pobodal ho.

*** * ***

Sanitce trvalo celé věky, než přijela. Pokusil jsem se namačkat 999 na svém mobilu, ale panika jako by proměnila mé zpanikařené prsty v neohebné klacky, pořád jsem mačkal špatná tlačítka. Nakonec mi jeden z pijáků šampaňského vzal telefon z ruky a vyřídil hovor za mě, zatímco já klečel na trávě vedle otce.

Na břiše se mu děsivě rozšiřovala krvavá skvrna a v obličeji zpopelavěl.

„Položte ho," radil kdosi. „Ať má hlavu níž než srdce."

Z různých skupinek roztroušených po parkovišti se kolem nás utvořil zástup. Vypadalo to dost absurdně, jak tu kolem postávali lidé a usrkávali šampaňské, zatímco u jejich nohou můj otec zápasil o dech.

„Bude to v pořádku," ujišťoval jsem otce. „Pomoc už je na cestě."

Nepatrně přikývl a pokusil se něco říct.

„Nenamáhej se," nařídil jsem mu. „Šetři síly." Dál se však pokoušel promluvit.

„Dávej si pozor," vypravil ze sebe potichu, ale zcela zřetelně.

„Na co?" podivil jsem se.

„Na všecky," odpověděl šeptem.

Zakašlal a na rtech se mu objevila krev.

„Kde je ta zatracená sanitka?" zařval jsem do prostoru.

Jako první však dorazila policie. Dva strážníci přišli pěšky. Byli zřejmě zvyklí vypořádat se s dopravními problémy při dostizích, ale pobodání člověka za bílého dne nebylo nic pro ně. Jeden okamžitě vysílačkou povolal posily. Druhý poklekl vedle mě a snažil se pomoci mému otci tím, že mu velkou rukou, zvyklou zastavovat dopravu, přikryl a stiskl ránu.

Otec zaúpěl.

„Pardon, kamaráde, ale tlak je to nejlepší, co se dá udělat," prohlásil policista.

Konečně přijela sanitka a řidič se omlouval, že jim to tak dlouho trvalo. „Všude je samá zácpa," vysvětloval, „a polovina ulic jsou jednosměrky, samozřejmě tím blbým směrem."

Rychle otce vyšetřili, nasadili mu kyslíkovou masku a do předloktí mu jehlou zavedli nitrožilní tekutiny. Opatrně ho zvedli na no-

sítka a naložili do vozu, přičemž neustále udržovali tlak na ráně na břiše.

Pokusil jsem se nastoupit k němu, ale jeden z policistů mě zarazil.

„Vy tady počkáte s náma, pane," oznámil mi.

„Ale to je můj otec," vzpíral jsem se.

„Za chvíli vás zavezeme do nemocnice," uklidňoval mě. „Stejně to vypadá, že budete potřebovat pár stehů na hlavě."

Záchranáři zavřeli dveře sanitky a otce odvezli právě ve chvíli, kdy se ve dvou modrých blikajících autech přiřítily policejní posily.

* * *

Většinu večera jsem strávil v nemocnici, ovšem v jiné, než jsem měl v plánu.

Věděl jsem, že je otec naživu, když ho na závodišti nakládali do sanitky, slyšel jsem ho kašlat, a podle jedné ze sestřiček pořád ještě žil, když ho dovezli do nemocnice. Na operační sál už ale nevydržel. Kombinace rozsáhlého poranění a skutečnosti, že se doslova topil ve vlastní krvi, ho zabila už na příjmu traumatologického oddělení. Je jim to moc líto, povídali, ale nedalo se nic dělat.

Seděl jsem v kóji za závěsem na židli z šedého plastu a kovových trubek vedle těla svého mrtvého rodiče, rodiče, o jehož existenci jsem ještě před třemi hodinami neměl tušení, a kladl si otázku, jak může být svět tak krutý.

Byl jsem celý ochromený. Truchlil jsem nad otcem, když mi bylo osm, když jsem byl dost starý na to, abych si uvědomil, co mi schází. Pořád ještě si to jasně pamatuju. Viděl jsem kamarády ze školy s jejich mladými maminkami a tatínky a poprvé mě napadlo, že mí prarodiče jsou jiní. Vybavuju si slzy, které jsem proléval v touze, aby rodiče žili a byli se mnou.

Strašně moc jsem si přál, aby byl otec se mnou a jako ostatní tátové mě povzbuzoval na hřišti při školních fotbalových zápasech, nosil mě vysoko na ramenou, když vyhrajeme, a utěšoval mě a utíral mi slzy při prohrách.

Spoluhráče jsem bavil vymyšlenými historkami, jak můj otec hrdinně zemřel, když mě zachraňoval před utonutím nebo před nepřáteli nebo před všelijakými příšerami. Teď jsem zjistil, že i historka, kterou navykládali mně a které jsem bezvýhradně věřil, byla lež.

Díval jsem se, jak přede mnou na zádech tiše leží tělo pokryté naškrobeným bílým prostěradlem. Odhrnul jsem prostěradlo tak, abych mu viděl do obličeje. Vypadal, jako kdyby jen klidně spal se zavřenýma očima a dotykem bych ho mohl probudit. Položil jsem mu ruku na rameno. Tělo začínalo vychládat a k žádnému probuzení už nedojde. Poprvé a naposledy v životě jsem ho pohladil po opáleném čele a zamyslel se na tím, co mohlo být.

Říkal jsem si, že bych se na něj měl zlobit. Zlobit se, protože před tolika lety utekl a opustil mě. Zlobit se, že mu trvalo tak dlouho, než se vrátil. Zlobit se, že mám skoro třicet let sestry, a nikdy jsem se s nimi nesetkal. A zlobit se, že se nakonec vrátil a zkomplikoval mi už tak složitý život.

Vždycky jsem ale věřil, že hněv je emoce, kterou je potřeba vyjádřit, vášnivě ji vykřičet na někoho, kdo může reagovat nebo koho raní. Hněvat se na tělo mrtvého otce mi jaksi přišlo jako zbytečná ztráta energie.

Rozhodl jsem se, že si hněv ušetřím pro mladíka, který mě tak zhurta připravil o všechny šance dohnat minulost, které se mi snad nabízely. Spíš než otcovy smrti jsem litoval ztracené příležitosti se s ním sblížit. Vstal jsem a přetáhl mu prostěradlo zpátky přes obličej.

Do tiché kóje za mnou vstoupil muž ve světle hnědém obleku.

„Pan Talbot?“ ujišťoval se.

„Ano,“ otočil jsem se k němu.

„Já jsem detektiv seržant Murray,“ ukázal mi průkaz. „Policie Thames Valley.“ Odmlčel se a pohlédl na nehybný obrys pod prostěradlem. „To s vaším otcem je mi moc líto, ale potřebuju vám položit pár otázek.“

„Ano, jistě. Nepůjdeme někam jinam?“

Vypadal, že se mu ulevilo. „Ano, to je dobrý nápad.“

Jedna ze sester nás zavedla do pokojíku vyhrazeného pro rodiny – nepochybně truchlící rodiny, a tam se k nám připojil další policista

v civilním oblečení. Posadili jsme se na další židle z šedého plastu a ocelových trubek.

„Tohle je detektiv konstábl Walton," představil kolegu seržant Murray „Tak co nám můžete říct o tom incidentu na parkovišti v Ascotu?"

„Nenazval bych to pouhým incidentem," namítl jsem. „Byl jsem přepaden a otec byl ubodán k smrti."

„Budeme si muset počkat na posmrtné ohledání, než budeme schopní určit skutečnou příčinu smrti, pane," pronesl seržant formálně.

„Ale já jsem viděl, jak ten člověk otce bodl," trval jsem na svém.

„Takže jste viděl útočníka?" zeptal se.

„Ano," potvrdil jsem. „Ale asi bych ho nepoznal. Měl zakrytý obličej. Viděl jsem akorát oči, a to ještě jen na zlomek vteřiny."

„Ale jste si jistý, že to byl muž?" dotazoval se.

„To ano. Měl mužskou postavu."

„A jaká to byla postava?"

„Štíhlá, pružná a mrštná," prohlásil jsem. „Běžel ke mně, vyběhl na můj vozík s vybavením a kopl mě do obličeje." Instinktivně jsem zvedl ruku k teď už sešité ráně v levém obočí.

„Byl bílý, nebo černý?" zněla další otázka.

„Myslím, že bílý," řekl jsem pomalu a znovu si v duchu přehrával celý ten výjev. „Ano, byl bílý," řekl jsem poměrně jistě. „Měl bílé ruce."

„Víte jistě, že neměl světlé rukavice?" optal se seržant.

Na rukavice jsem nepomyslel. „Ne, nejsem si jistý, ale stejně si myslím, že byl bílý. Měl oči bělocha." Vybavil jsem si, jak mě v tu chvíli napadlo, že má úskočný pohled a na svůj tvar obličeje oči posazené příliš blízko u sebe.

„Můžete popsat, co měl na sobě?"

„Modré džínsy a tmavošedou mikinu s kapucou a černým šátkem přes spodní část tváře," popisoval jsem. „A černé boty, jako vojenské, se silnou podrážkou. Jednu jsem viděl hodně zblízka." Konstábl si to všechno poznamenal do zápisníku.

„Byl velký, nebo malý?" ptal se seržant.

„Vlastně ani jedno. Byl asi stejně vysoký jako můj otec.“

„Povězte nám něco o otci,“ změnil směr otázek. „Napadá vás, proč by si někdo přál jeho smrt?“

„Přál by si jeho smrt?“ zopakoval jsem po něm. „Ale vždyť to bylo loupežné přepadení, které nevyšlo, ne?“

„Proč si to myslíte?“ zajímalo ho.

„Prostě mi to tak přišlo,“ prohlásil jsem „Rozhodně by to nebylo poprvé, kdy nějakého bookmakera přepadli a okradli na parkovišti dostihového závodiště. Dokonce ani mně se to nestalo poprvé.“

Oba policisté v dokonalé souhře povytáhli obočí.

„Potkalo mě to asi před pěti lety,“ vysvětlil jsem. „V Newbury. Na konci listopadu jsem se po dostizích vracel za tmy k vozu. Tehdy jich tam byla celá banda, ne jenom jeden jako dneska.“

Stále ještě jsem si dobře pamatoval, jak moc mě po setkání s jejich botami bolela žebra, když jsem se na konci dne, jenž se pro sázkaře vyvinul mimořádně nepříznivě, odmítal rozloučit se silným svazkem bankovek. Vybavoval jsem si rovněž, jak oloupení bookmakera nechalo policii v Newbury zcela lhostejnou. Jeden z policistů zašel dokonce tak daleko, že mi tvrdil, že je to všechno moje vina, když nosím po kapsách tolik peněz. Pokud to mohu posoudit, nijak vážně se o dopadení pachatelů nesnažili.

„Bookmakery přepadnou každou chvíli,“ řekl jsem. „Jsou lidi, co by udělali cokoli, jen aby dostali peníze zpátky.“

„Ale říkal jste, že tentokrát vás neokradli,“ připomněl mi seržant.

„Ne, neokradli,“ připustil jsem a sáhl na obálku s penězi, která si znovu bezpečně hověla v kapse mých kalhot. „Ale prostě jsem měl dojem, že zloděje vystrašilo, když zjistil, že má publikum, a tak utekl.“

„Tak se vrátíme k vašemu otci,“ usměrnil mě. „Jak znělo jeho celé jméno?“

„Peter James Talbot,“ uvedl jsem. Konstábl si to zapsal.

„A jeho adresa?“ pokračoval ve vyptávání.

„Přesnou adresu neznám, ale myslím, že žil v Melbourne v Austrálii.“

„Tak nám tedy povězte, pane Talbote,“ vyzval mě seržant Murray, „proč měl muž, o kterém tvrdíte, že byl váš otec, v kapse saka kreditní kartu a řidičský průkaz na jméno Alan Charles Grady?“

Kapitola 3

„Vy tvrdíte, že jste o existenci svého otce nevěděl?“ divil se vrchní inspektor.

„No…“ vypravil jsem ze sebe, „ano a ne.“

„Tak jak?“ naléhal.

„Ano, pochopitelně jsem věděl, že před sedmatřiceti lety existoval, ale ne, nevěděl jsem, že stále ještě žije.“ Bylo to matoucí. Koneckonců mezi živé už zase vlastně nepatří.

Byl jsem opět s detektivem seržantem Murrayem a detektivem konstáblem Waltonem, ale společně jsme se přesunuli z nemocnice ve Wexham Parku na policejní stanici ve Windsoru a vyměnili pokoj pro truchlící rodiny za neútulnou hovornu bez oken. Jak jsem si povšiml, židle na obou místech mohl klidně dodávat stejný výrobce.

Připojil se k nám vrchní inspektor Llewellyn, jenž se ovšem nenechal zdvořilostí svazovat natolik, aby mi vyjádřil soustrast s otcovým úmrtím. Došel jsem k rozhodnutí, že se mi moc nezamlouvá, a on vůči mně zjevně choval obdobné pocity.

„Bookmaker, co?“ pravil na uvítanou a ohrnul ret. Stejně jako mnoho jiných zcela zřejmě choval přesvědčení, že všichni bookmakeři jsou zloduchové, leda že by se prokázal opak, a i v takovém případě zůstanou jisté pochybnosti.

„Jste si naprosto jistý, že ten muž byl váš otec?“ Zapíchl prst do řidičského průkazu, jenž ležel na stole přede mnou. Černobílá fotografie rozhodně zobrazovala muže, kterého jsem zanechal v nemocnici na vozíku, přikrytého naškrobeným prostěradlem.

„Ne,“ vzhlédl jsem k vrchnímu inspektorovi, „nemůžu tvrdit, že jsem si absolutně jistý. Ale pořád si myslím, že to byl můj otec. Ani ne tak kvůli tomu, jak vypadal nebo co říkal, ale přesvědčil mě určitý charakteristický způsob vystupování. Mnul si prsty úplně stejně, jako jsem to snad milionkrát viděl dělat dědu, a jeho klátivá chůze tak trochu připomíná způsob, jakým se pohybuju já.“

„Proč je tedy řidičský průkaz na někoho, kdo se jmenuje Alan Grady?“ dotíral.

„Netuším,“ odpověděl jsem. „Je pravý?“

„To prověřujeme," utrousil.

„Zkrátka pořád si myslím, že muž na té fotografii je můj otec."

Vrchní inspektor mé přesvědčení nijak nesdílel. „To nám každopádně poví DNA," prohlásil. V nemocnici mě požádali o odebrání vzorku DNA a já jsem vyhověl. „A tvrdíte, že posledních zhruba třicet let žil v Austrálii?"

„Ano, tak mi to řekl," přikývl jsem.

„A vy jste mu věřil?"

„Ano."

„Proč?"

„Proč ne?" nadhodil jsem. „Proč by mi měl lhát?"

„Pane Talbote, podle mých zkušeností lidé lžou neustále." Naklonil se a zblízka se na mě zahleděl. „Myslím si, že třeba zrovna teď mi taky lžete."

„Klidně si to myslete," vybídl jsem ho, „ale nelžu vám."

„Však uvidíme," prohlásil vrchní inspektor, prudce vstal a vyšel z místnosti.

„Vrchní inspektor Llewellyn opustil místnost," pronesl seržant k nahrávacímu zařízení na stole po mé levici.

„Můžu už jít?" otázal jsem se.

„Kdykoli budete chtít, pane Talbote," ujistil mě seržant. „Nejste zatčený."

To sice ne, ale před výslechem pronesli stejné varování, jaké se používá při zatýkání.

„Tak bych tedy rád jel domů. Zítra dopoledne v půl jedenácté musím být zpátky na dostihovém závodišti v Ascotu."

„Končíme výslech," seržant mrkl na hodiny na stěně, „ve dvacet dvě hodiny čtyřicet pět minut." Stiskl tlačítko STOP na přední straně nahrávacího přístroje.

„Mluvili jste s ostatními lidmi, co byli na parkovišti?" otázal jsem se, když jsme procházeli chodbou.

„Pokračujeme ve vyšetřování," odpověděl nepovzbudivě.

„Mohl bych, prosím, dostat fotokopii toho řidičského průkazu?" požádal jsem.

„Na co?" vyzvídal.

„Kvůli fotografii. Jediná otcova fotka, kterou mám, pochází ještě z doby před mým narozením. Rád bych měl novější.“

„Ehm,“ seržant se ohlédl na konstábla Waltona. „Nejsem si jistý, jestli můžu…“

„Prosím,“ žadonil jsem co nejroztomileji.

Konstábl Walton pokrčil rameny.

„Dobře,“ souhlasil seržant. „Ale neříkejte o tom vrchnímu inspektorovi.“

Ujistil jsem ho, že mě ani nenapadne. Dobrovolně bych mu neřekl ani ň.

Seržant Murray na okamžik zmizel a vrátil se se zvětšenou kopií řidičského průkazu, kterou jsem vděčně poskládal a dal si ji do kapsy u kalhot k obálce s penězi.

„Děkuju vám,“ ocenil jsem jeho ochotu.

„Jo,“ prohodil tesklivě, „je to tři měsíce, co jsem taky přišel o tátu.“

„To je mi líto,“ řekl jsem.

„Díky,“ odpověděl. „Byla to rakovina.“

Doprovodil mě ke dveřím policejní stanice, kde jsme si pevně potřásli rukama, spříznění ztrátou nedávno zemřelých otců.

„Jak se teď dostanu domů?“ zajímalo mě. Vyhrnul jsem si límec žaketu, abych se ochránil před chladem anglické červnové noci.

„Kde máte auto?“ zeptal se.

„Počítám, že na parkovišti v Ascotu. Tam jsem ho aspoň nechal.“ Spolu s bezpečně uloženým vybavením, jak jsem doufal. Hoši v uniformách mi pomohli všechno naložit a poté trvali na tom, že mě dovezou do nemocnice. „Můžete mít od toho kopance otřes mozku,“ prohlašovali. „Radši se nechte vyšetřit, než abyste pak pozdě litoval.“

Tak jsem se teď v jedenáct v noci nacházel v centru Windsoru bez dopravního prostředku a věděl jsem, že během Královského mítinku nikde kolem Ascotu hotelový pokoj neseženu.

„Kde bydlíte?“ zeptal se seržant.

„V Kenilworthu ve Warwickském hrabství,“ sdělil jsem mu.

„To je mimo náš rajon,“ oznámil mi seržant Murray.

„Znamená to, že mě nepošlete domů policejním vozem?“ dotazoval jsem se.

„Hm,“ zatvářil se nerozhodně. „Tak nějak. Budete si muset vzít taxi.“

„Máte představu, kolik bude stát taxi do Kenilworthu?“ zeptal jsem se zoufale. „Zvlášť v tuhle noční hodinu?“

„Mohl bych vám zařídit odvoz do Ascotu, abyste si tam vyzvedl auto,“ nabídl.

„To bude nejspíš na zamčeném parkovišti,“ namítl jsem. „Nebo odtažené.“

„Je mi líto, pane,“ pravil dost formálně. „Nic dalšího pro vás udělat nemůžu.“

„Máte nějakou volnou celu, kde bych mohl přespat?“

„Nemůžeme přece nabízet cely jako pokoje v hotelu, co si myslíte?“ ucedil sarkasticky.

„Proč ne? Kdybych byl opilý a špinavý, zavřeli byste mě do cely, abych se z toho vyspal.“

„Jenže vy nejste opilý,“ namítal.

„Ale mohl bych být,“ ušklíbl jsem se na něj. „Rozhodně by to bylo levnější než taxi do Kenilworthu.“ A zítra zase zpátky, napadlo mě ještě v duchu. Daleko levnější i s případnou pokutou a daleko pohodlnější než spát v autě.

„Zjistím, co se dá dělat,“ řekl. „Počkejte tady.“

Na pár minut zmizel v budově policejní stanice.

„Tak jo,“ hlásil po návratu. „Čistě ze soucitu. Musel jsem říct, že jste rozrušený z otcovy smrti a nejste ve stavu se samostatně dostat domů. A hlavně to proboha neříkejte vrchnímu inspektorovi Llewellynovi. Je přesvědčený, že jste až po uši v něčem pochybném.“

„No aspoň by věděl, kde mě má hledat.“

* * *

Nespal jsem moc dobře, ale upřímně řečeno, na vině byla spíš tepající bolest v hlavě než strohé prostředí. Ubytování pochopitelně nebylo budováno se snahou poskytovat komfort, ale laskavý seržant, jenž

měl noční službu, mě vybavil další matrací potaženou modrou látkou z umělých vláken z vedlejší prázdné cely. Tvrdý beton, který tu měli místo rámu postele, se tak dal docela slušně vydržet.

„Dneska v noci je tu celkem klid," vysvětloval mi. „Jen pár opilců, co po dostizích sedli za volant. Trochu to přehnali se šampáněm, troubové." Zvedl oči ke stropu. „V pátek a v sobotu tu míváme živo. Občas musíme do cel přidat další lůžka."

Měl jsem větší štěstí než druzí dva rezidenti, jelikož jsem spal se zhasnutým světlem a zlehka pootevřenými dveřmi. I když má cela nabízela v rohu příslušné zařízení, pozvali mě ráno, abych použil daleko čistší a přijatelnější koupelnu na konci chodby, kde jsem našel sprchu, šampon a holítko na jedno použití.

Prohlédl jsem si obličej v zrcadle. Nebyl to hezký pohled. Okolí levého oka jsem měl oteklé a zrovna začínalo získávat krásný temně purpurový odstín, zatímco bílá košile kolem límečku, kde jsem si včera večer marně zkoušel smýt krev stékající po krku, byla výrazně růžová. Bude to muset stačit, pomyslel jsem si. Nikomu stejně nezáleží na tom, jak se bookmaker obléká. Narůžovělá košile bude skvěle ladit se zelenými skvrnami na kolenou kalhot.

Mí hostitelé mi poskytli dokonce i snídani.

„Naší povinností je dát najíst opilcům, než se objeví před soudem, tak jsem objednal snídani i pro vás," oznámil mi hlídkující seržant.

„Děkuju." Vzal jsem si od něj nabízený talíř s cornflakes a toastem a hrnek sladkého bílého čaje. „Neměl byste k tomu ještě výtisk *RacingPostu*?"

„Nepokoušejte svoje štěstí, pane Talbote," uculil se na mě.

Mé mínění o policii značně stouplo, tedy s výjimkou vrchního inspektora Llewellyna. Naštěstí po něm nebylo vidu ani slechu po celou dobu, než jsem se rozloučil s policejní pohostinností a odjel taxíkem zpátky na závodiště.

Za deset minut osm jsem dorazil na stále ještě uzavřené parkoviště číslo dvě a zjistil, že mé staré volvo se nachází přesně tam, kde jsem ho předchozí večer zanechal. Stálo osaměle na trávě nedaleko mezery v živém plotě, kde byl teď vztyčený policejní stan a okolo natažená modrobílá páska s nápisem POLICIE – NEVSTUPOVAT.

Na jedné straně stanu držel stráž znuděně se tvářící konstábl, zatímco tříčlenný televizní štáb na druhé straně zřejmě připravoval živé vysílání pro ranní zprávy.

Nesdělil jsem jim, že jsem svědecká hvězda včerejšího zločinu. Došel jsem prostě k vozu, spustil motor a do zdířky pro zapalovač dal nabíjet mobilní telefon. Pak jsem z mobilu zavolal Lucovi.

„Omlouvám se, ale nemůžu vás dneska s Betsy vyzvednout," oznámil jsem mu. „Stihnete to vlakem?"

„Bez problému," odpověděl mi ospale. „Tak zatím." Zavěsil.

Seděl jsem za volantem svého vozu a hodnotil situaci.

Předchozí odpoledne jsem objevil, že jsem celé ty roky nebyl sirotek, a vzápětí jsem během hodiny skutečně osiřel. Nebo ne? Byl muž ve lněném obleku opravdu můj otec? Vrchnímu inspektorovi Llewellynovi jsem řekl, že tomu věřím, ale věřím tomu skutečně i za nového bílého dne? Mám vážně dvě sestry v Austrálii? Jestli ano, neměl by jim někdo sdělit, že jejich otec byl zavražděn? Stály by o to? Vědí o mně? A jmenují se Talbotovy nebo Gradyovy? Nebo úplně jinak?

Vytáhl jsem fotokopii řidičského průkazu z kapsy a zadíval se na černobílou podobenku svého otce. Díval se přímo do kamery a vypadalo to, jako kdyby mi jeho oči koukaly do duše. Alan Charles Grady, uváděl průkaz, 312 Macpherson Street, Carlton North, Victoria 3054. Zajímalo by mě, jaký byl jeho domov. Je toho spousta, co nevím.

Taky jsem si stejně jako během své bezesné noci v cele kladl otázku, zda seržant nemá pravdu a jestli útočník neměl v úmyslu spíš ublížit otci, než mě okrást. Uvědomil jsem si, že o tom muži pořád uvažuji jako o svém otci, takže jsem si vlastně sám odpověděl na jednu ze svých otázek. Ale proč by mu někdo chtěl ublížit, natož ho zavraždit?

„Kde sou prachy?" syčel na něj vrah. V tu chvíli jsem se domníval, že mu jde o peníze ze sázek. Ale bylo to tak opravdu? Nebo měl otec mít nějaké jiné peníze? Anebo je někomu dluží? Policie mi ukázala úplný obsah jeho kapes. Kromě řidičského průkazu a kreditních karet se jménem Grady tu byl zpáteční lístek z nádraží Waterloo do Ascotu, balíček sladkých bonbonů, sázenka s nápisem DŮVĚŘUJTE

TEDDYMU TALBOTOVI, kterou jsem mu sám vydal, a zhruba třicet liber v hotovosti. To přece není dostatečný důvod k zabití, že?

„Dávej si pozor," nabádal mě otec, když ležel na trávě v místech, kde teď stojí bílý stan. „Dávej si pozor na všecky."

Na koho ale především, přemítal jsem. Rozhlédl jsem se kolem sebe, jako kdyby se ke mně mohl někdo odkudsi plížit. Byl jsem ale na parkovišti pořád sám, když nepočítám policejní hlídku u stanu a televizní štáb, který dokončil přenos a teď balil své nádobíčko.

Zavolal jsem Sophii. Tedy pokusil jsem se jí dovolat, jenže to nebrala. Je na mě naštvaná. Sáhodlouze mi to objasnila, když jsem jí zatelefonoval z nemocnice ve Wexham Parku a řekl, že ji nepřijedu navštívit. Přemýšlel jsem, co všechno jí mám povědět, a nakonec jsem se rozhodl nezmiňovat o tom, že se mi najednou v životě zjevil otec, který byl naživu, a vzápětí z tohoto světa stejně neočekávaně zase odešel. Stres vyvolaný nečekanými situacemi pro ni není příznivý a mohl by způsobit nástup dalšího depresivního záchvatu. Teď zrovna se Sophiin stav zlepšuje a já doufám, že se bude brzy moct vrátit domů. Zase až do dalšího relapsu nemoci.

Sophiin život se odvíjí jako na pouťové horské dráze, vyskytují se v něm vysoké hroty mánie, následované hlubinami deprese, a zdá se, že každý cyklus ji vynáší výš a vzápětí sráží ještě níž než v předchozím kole. Mezi těmito hraničními fázemi zpravidla panují období klidného, racionálního chování. To pak nastávají dobré časy, kdy jsme schopni vést vcelku normální manželský život. Bohužel se však vyskytují stále vzácněji a mají kratší trvání.

„Ty jsi zase pil, co?" obvinila mě.

Nejsem alkoholik. Vlastně právě naopak, nikdy jsem s výjimkou dietní coly nepil přesmíru. Jenže Sophie je ve své iracionální mysli pevně přesvědčená, že žiju jen pro alkohol. Nicméně její posedlost je patrně prospěšná pro mé zdraví, protože se díky ní alkoholu dotknu jen výjimečně. Mám tak víc klidu.

Sice jsem si před několika hodinami dal jedno pivo, ale přesto jsem jí přísahal, že jsem neměl ani kapku. Nepřesvědčilo ji to.

„Pořád se opíjíš," ječela na mě po telefonní lince z plných plic. „Nepřijedeš za mnou, protože ses ožral. Aspoň to přiznej."

V tu chvíli jsem jí už málem řekl, že mého otce zavraždili a nemůžu za ní přijet, protože mě vyslýchá policie. Pak by ale mohla získat dojem, že já jsem vrah, a to by ji vrhlo zpátky přes hranu do propasti, ze které pomaličku šplhá vzhůru. To ať si radši myslí, že jsem opilec, než aby se děsila, že jsem zabiják.

„Je mi to moc líto," řekl jsem, ale nic nepřiznal. „Přijedu tě navštívit zítra."

„Zítra tady třeba nebudu," odpověděla o něco klidněji. Byl to její způsob, jak mi opakovaně naznačovat, že hodlá jednoho dne spáchat sebevraždu. Jen taková připomínka jejího přesvědčení, že o své situaci sama kontrolovaně rozhoduje. Tuhle hru hrajeme už nejméně posledních deset let. Nepochybuju, že Sophie sama sobě namluvila, že je to pravda. I když po té dlouhé době si tak úplně jistý nejsem. Jedinou příležitostí, kdy by něco takového mohla spáchat, je některá z manických fází, kdy si představuje, že má nadlidské síly. Jednoho dne by se mohlo stát, že zrovna nebude nikdo dostatečně nablízku, aby jí zabránil vrhnout se z okna v přesvědčení, že dokáže létat. Nebyla by to skutečná sebevražda, spíš nehoda či neštěstí.

Já sám už mám téhle poloviční existence plné zuby. Za temných chvilek si občas říkám, jestli by sebevražda nebyla i pro mě jedinečnou možností úniku.

* * *

Druhý den Královského Ascotu neměl tak vzrušující průběh jako včerejšek. Vražda na parkovišti se stala hlavním námětem hovorů na dostihovém závodišti a konspirační teorie jen kvetly.

„Slyšel jsem, že oběť byla namočená v dopování," zaslechl jsem, jak důvěrně sděluje jeden muž svému společníkovi.

„Vážně?" vzrušeně odpověděl ten druhý. „Člověk prostě kolikrát ani netuší, co se mu odehrává přímo pod nosem, že?"

Co já vím, mohli mít třeba pravdu. Policie byla na zveřejňování faktů velice skoupá. Nejspíš proto, pomyslel jsem si, že si nejsou jistí skutečnou totožností oběti, o pachateli nemluvě.

Luca a Betsy kupodivu vůbec nevyzvídali, co se mi stalo s rychle tmavnoucím okem. Projevili mi jen přiměřenou míru soucitu, což se nedalo říct o kolezích bookmakerech ani o mých zákaznících.

„Brýtro, Nede," pozdravil mě Larry Porter, bookmaker z vedlejšího stanoviště. „To ti udělala panička?" Zjevně si užíval mé rozpaky.

„Taky přeju dobré jitro, Larry," odpověděl jsem. „Ne. Narazil jsem do dveří."

„No jasně," protáhl. „Vymysli si něco jinýho."

Bylo mi líto lidí, kteří opravdu narazí do dveří. Určitě jim to nikdo nevěří.

„Ve skutečnosti jsem se stal obětí loupežného přepadení," oznámil jsem mu.

„To se nám včera přihodilo všem," rozesmál se bujaře nad svým vtípkem. „A spáchali to ty zatracený sázkaři."

„Tenhle sázkař chtěl asi víc," zvedl jsem ruku ke svému oku.

Úsměv se mu vytratil z obličeje. „Takže tě okradli?" ptal se. V našem oboru není okradení bookmakera ani trochu k smíchu.

„Ne." Rychle jsem přemýšlel. Nechtěl jsem přiznat, že útočník mohl zamýšlet vraždu, nikoli loupežné přepadení. „Vypadá to, že se nakonec lekl."

„Určitě ne tvý tělesný schránky," už se zase chechtal Larry.

Taky jsem se na něj usmál a nechal to být. Larry váží jistě dobrých sto deset kilo a na jeho objem kolem pasu by musel být hrdý každý zápasník sumo. Já jsem naopak hubený a jistě chabý rváč, i když po pravdě řečeno jsem dost šlachovitý. Za svého manželského, ovšem povětšinou opuštěného života jsem nějak asi nikdy neměl pořádně čas jíst ani chuť vařit.

Naštěstí Luca, Betsy, Larry ani nikdo jiný si patrně vraždu na parkovišti s mým monoklem na oku nespojili, a jak sportovní odpoledne pokračovalo, novinka se stávala poněkud otřepanou.

„Spadl internet jenom nám, nebo všem?" dotazoval jsem se Lucy v přestávce po třetím dostihu.

„Cože?" optal se od své klávesnice, nad níž se pilně skláněl.

„Včera. Při posledním dostihu," připomenul jsem mu. „Jenom nám, nebo všem?"

„Aha,“ rozsvítilo se mu. „Vypadá to, že celej systém spadl nejmíň na pět minut. A víte, co je na tom legrační?“

„Co?“ zeptal jsem se.

„Telefony taky nefungovaly.“

„Jaké telefony?“ vyptával jsem se.

„Mobily,“ odpověděl. „Úplně všecky. Všecky sítě. Nešlo vůbec nic.“

„To přece není možné,“ divil jsem se.

„Já vím,“ utrousil. „Ale stalo se to. Každej, s kým jsem mluvil, mi říkal, že jim asi pět minut nešel telefon. Povídali, že neměli signál. Hoši z velkejch podniků z toho pěkně šíleli.“

„Velkými podniky“ mínil Luca čtyři či pět společností, které provozují řetězce sázkových kanceláří po celé zemi. Každá společnost má na dostizích jednoho nebo dva zástupce, kteří za ni sází u bookmakerů na závodišti, aby ovlivnili startovní kurzy.

Než dostih odstartuje, kurzová nabídka bookmakerů na závodišti se často změní. Jestliže se na některého koně hodně sází, pak bookmakeři sníží jeho kurz a jako kompenzaci nabídnou lepší kurzy na ostatní koně. Oficiální startovní kurz neboli SK je aproximovaný průměr kurzů nabízených bookmakery na tabulích na závodišti v okamžiku, kdy dostih startuje.

Velké výhry v městských sázkových kancelářích se prakticky vždy vyplácejí podle oficiálního startovního kurzu, takže když někdo vsadí velkou sumu na koně v jejich místní kanceláři, společnost se postará, aby na takového koně vsadila peníze u bookmakerů. Kurzy na jejich tabulích tak klesnou a startovní kurz je nižší.

Kdyby například sázková kancelář přijala sázky v hodnotě sto tisíc liber na koně nabízeného v kurzu deset ku jedné, pak by v případě jeho vítězství musela počítat se ztrátou jednoho milionu liber. Společnost tedy vyšle své zaměstnance na dostihové závodiště, aby na daného koně vsadili u bookmakerů, což jeho kurz sníží. Jestliže startovní kurz klesne řekněme na pět ku jedné a kůň zvítězí, sázková kancelář vyplatí pouze polovinu toho, co by musela proplácet před snížením kurzu.

Pokud internet ani telefony po pět minut před dostihem nefungovaly, pak sázkové kanceláře neměly možnost komunikace se svými zaměstnanci a nemohly jim dát pokyny k sázení a změně kurzů.

„Žádné zvěsti, že by při tom někoho chytili?“ zeptal jsem se Lucy.

„Ne, nic,“ odpověděl. „Ticho po pěšině.“

Nějaký zákazník mi podával dvacetilibrovou bankovku a já ho peněz vděčně zbavil výměnou za tiket z naší tiskárny.

„Buďto to nikdo nechce přiznat,“ uvažoval jsem, „anebo šlo prostě o náhodnou poruchu v systémech.“

Obvykle se rychle rozneslo, když se některá velká společnost domnívala, že ji někdo „udělal“. Bylo pro ně typické, že nad tím donekonečna kvíleli a odmítali vyplácet. Výhry stejně jako prohry ze sázek se, jak známo, soudně velmi obtížně vymáhají. Velcí hoši si prostě myslí, že mají Bohem dané právo určovat startovní kurzy, a jestliže se někomu podaří dostat se „přes ně“, pak to považují za nespravedlivé. Většina lidí je zase přesvědčená, že skutečně nespravedlivý je snadný způsob, jakým velké sázkové řetězce mění průběžné kurzy, a to kolikrát jen při několika málo tisících liber, vsazených u přepážek městských sázkových kanceláří.

Pokrčil jsem rameny a přijal sázku od dalšího zákazníka. Luca stiskl klávesu na počítači a z tiskárny vyjel tiket.

„Aspoň že nám nevypadl taky počítač a tiskárna,“ prohodil jsem k němu přes rameno.

„To by se mohlo stát, jenom kdyby se nám vybila baterie,“ namítl plný sebedůvěry.

Náš systém stejně jako u ostatních bookmakerů pohání dvanáctivoltová automobilová baterie, ukrytá pod stupínkem. Každý den nám čerstvě nabitou baterii dodává dostihová technologická společnost, která nám také poskytuje připojení k internetu. Za poplatek, pochopitelně. Tatáž baterie napájí i červeně svítící diody, které zobrazují jména koní a jejich kurzy na naší tabuli. Kdyby se baterie vybila, brzy bychom to zjistili. Jako první by zhasla tabule.

Nápisy svítily dál a nám se po porážce favoritů ve všech prvních pěti dostizích podařilo dohnat většinu ztráty z předchozího dne. Dokonce jsem si začal ten den užívat, když tu vidím, že se přede mnou

tyčí vrchní inspektor Llewellyn s detektivem konstáblem Waltonem v patách.

„Vsadíte si, vrchní inspektore?“ otázal jsem se s úsměvem ze své vyvýšené pozice.

Nezdálo se, že by ho to pobavilo. „Potřebuju s vámi mluvit,“ pravil. „Hned.“

„Nemohlo by to počkat?“ optal jsem se. „Mám moc práce.“

„Ne,“ odvětil podrážděně. „Potřebuju vám okamžitě položit pár otázek.“ Slovo „okamžitě“ zdůraznil tak ostře, až se po mně Betsy tázavě podívala.

Usmál jsem se na ni. „Můžete s Lucou na pět minut podržet pevnost?“

„Jasně, bez problému,“ řekla.

Sestoupil jsem ze stupínku a vydal se s policisty přes trávu na klidnější místo.

„Tak co tak příšerně spěchá?“ zeptal jsem se, rozhodnutý nenechat se zatlačit do defenzivy. „Musím se starat o své obchody.“

„A já zas mám na starosti probíhající vyšetřování vraždy,“ odpověděl neoblomně. „Rád bych vám připomenul, pane Talbote, že se vám dostalo výstrahy a všechno, co řeknete, bude zaznamenáno.“

„Kde teda máte nahrávací zařízení?“ popíchl jsem ho.

„Detektiv konstábl Walton zapíše, co bude řečeno.“

Detektiv konstábl Walton už zapisoval.

„Pokud byste tomu dal přednost, můžete nás doprovodit na policejní stanici, kde vás formálně vyslechneme,“ nabídl mi vrchní inspektor, ačkoli moc dobře věděl, že bych tomu přednost nedal.

„Tady to stačí,“ ujistil jsem ho.

„Taky jsem si to myslel,“ pronesl téměř samolibě. „Tak, pane Talbote, můžete nějak doplnit svůj popis incidentu, jenž se odehrál minulý večer na parkovišti a vyústil ve smrt jednoho člověka?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nemůžu.“

„A pořád ještě si myslíte, že zabitý muž byl váš otec?“ položil další otázku.

„Ano, myslím si to.“

„Vypadá to, že asi máte pravdu,“ pronesl pomalu. „Analýza DNA zřejmě svědčí o tom, že vy a zesnulý jste blízce příbuzní. Není

to sice stoprocentně jisté, ale na případ týkající se rozhodování o paternitě by to stačilo.“

Takže otec nakonec v tomhle bodě říkal pravdu.

„Nicméně,“ pokračoval vrchní inspektor, „výsledky DNA vynesly na světlo ještě něco jiného.“ Působivě se odmlčel. „Váš otec je stále hledaný pro vraždu, ke které došlo před třiceti šesti lety.“

„Cože?“ nechápal jsem. „Víte to jistě?“

„Naprosto jistě. Shoda DNA je sto procent.“

„Ale koho zavraždil?“ zeptal jsem se takřka v transu.

„Patricii Jane Talbotovou. Svoji manželku.“

Moji matku.

Kapitola 4

Sophie byla pořád ještě naštvaná, když jsem ji navštívil, ale aspoň už se mnou mluvila, byť s chabě skrývaným hněvem. Bylo už po osmé, když jsem se dostal do nemocnice poblíž Hemel Hempsteadu.

„Myslela jsem, že zase nepřijedeš," uvítala mě a znělo to jako obvinění.

„Řekl jsem, že přijedu," chlácholil jsem ji, usmíval se a snažil se odlehčit atmosféru. „A taky jsem tady, miláčku."

„Co sis udělal s okem?" tázala se.

„Jsem nemehlo," vykládal jsem, „zachytil jsem za roh kuchyňské skříňky, víš, té vedle lednice." Stalo se nám to oběma už několikrát, i když jsme se přitom doposud nezranili.

„Byl jsi opilý?" vyptávala se.

„Ne, nebyl. Chystal jsem čaj. Přesněji řečeno, vyndával jsem mléko."

Naklonil jsem se, abych ji políbil, a ona si dala záležet, aby prověřila můj dech. Když nezjistila žádné stopy démona alkoholu, trochu se uvolnila a usmála se na mě.

„Musíš si dávat lepší pozor," napomenula mě.

„Budu se snažit," oplatil jsem jí úsměv.

„Měl jsi dobrý den?" zajímala se.

„Ano," přitakal jsem. „Mimořádně dobrý. Všech šest favoritů prohrálo a my jsme získali zpátky celou včerejší ztrátu a ještě něco navrch." Rozhodl jsem se, že se nebudu zmiňovat o návštěvě vrchního inspektora od policie ani o odhalení, že můj otec zavraždil moji matku.

„To je dobře," pochválila mě a znělo to, jako že má opravdu radost.

Seděli jsme v křeslech před televizí a mohlo to působit jako běžná domácká scéna, nebýt polohovatelné nemocniční postele v rohu místnosti a ošetřovatele ve sněhobílé uniformě, který nám přinesl podnos s kávou a Sophiinými léky.

„Dobrý večer, pane Talbote,“ pozdravil mě ošetřovatel. „Jsem rád, že jste to dnes večer stihl.“ Usmál se. „Vaše paní byla včera velice zklamaná, stejně jako my všichni.“

Působilo to dojmem, že mě oficiálně kárá, což zřejmě opravdu činil. Sophiina léčba velmi silně závisí na spolehlivé rutině bez jakýchkoli překvapení.

„Dobrý večer, Jasone,“ oplatil jsem ošetřovateli pozdrav, usmál se na něj a odolal pokušení začít něco vysvětlovat. Tady a teď na to není čas ani místo.

„Co jste si to udělal?“ otázal se s pohledem na můj obličej.

„Praštil jsem se o kuchyňskou skříň,“ řekl jsem.

Jason tázavě povytáhl obočí s výrazem *No jasně, vymysli si něco jiného.*

„Stává se nám to každou chvíli,“ přišla mi na pomoc Sophie. „Měli bychom tu skříň posunout.“

Jason se uvolnil a patrně uvěřil, že můj monokl na oku je výsledkem nehody.

„Hostinský pokoj je volný, kdybyste si přál zůstat,“ nabízel opět s úsměvem a jeho výčitky kvůli mé včerejší nepřítomnosti byly ty tam.

„Díky, ale nemůžu zůstat. Musím se jet domů převléknout.“ Rozhodl jsem se nevysvětlovat ani skutečnost, že mám na sobě stejné oblečení už dva dny, ani z jakého důvodu. „Ale můžu zůstat o něco déle.“

Dívali jsme se se Sophií společně na zprávy a pak jsem vyrazil do noci na cestu domů do Kenilworthu.

Náš dům je třípokojová polovina domku z padesátých let v místě, jemuž se stále ještě říká Nádražní ulice, i když dotyčné nádraží již v šedesátých letech zrušili. Předchozí majitel přeměnil přední zahrádku o velikosti menší dlaně na parkovací místo a já na ně deset minut před půlnocí vděčně zajel se svým volvem.

Jako obvykle to tu působilo studeně a osaměle. Dokonce i uprostřed letního dne se tenhle dům dal těžko popsat jako přívětivý a útulný. Jako kdyby si samy cihly i malta uvědomovaly každodenní smutek a beznaděj, jimž obyvatelé domku propadají.

Přestěhovali jsme se sem se Sophií z pronajatého jednopokojového bytu nad jedním obchodem krátce po svatbě. Její rodiče náš svazek neschvalovali. Jakožto bohabojní metodisté byli přesvědčeni, že bookmakeři jsou ďáblovi vyslanci. Jako bychom tedy byli oba sirotci, ale nám to bylo jedno. Milovali jsme se a potřebovali jsme jen jeden druhého.

Dům v Nádražní ulici byl prvním domovem, který nám říkal pane, a uvědomovali jsme si, že to bude boj. Hypoteční společnost na naši půjčku nasadila nejvyšší sazbu a Sophie zpočátku pracovala po večerech za barem místního hostince, aby pomohla se splácením. Já makal šest dní v týdnu na závodištích v Midlands a celkem rychle jsme splatili takovou část hypotéky, že jsme se dostali na zvladatelnější úroveň a mohli trávit doma více času společně.

Vždycky jsem si přál děti a brzy jsem si v duchu začal dělat plány, že z menší ložnice zařídím dětský pokoj. Je možné, že k dychtivosti vychovat novou generaci mě vedlo to, že jsem prožil hodně opuštěné a nešťastné dětství. Ne že by se o mě prarodiče nestarali a neměli mě rádi. Vůbec ne. Byli ale zároveň poněkud odtažití a tajnůstkářští. Teď už vím proč.

„Jak si mohl Pánbůh vzít maminku a tatínka do nebíčka?“ vyptával jsem se neustále babičky, která mi samozřejmě neměla co odpovědět. Teď jsem zjistil, že za matčinu smrt byl zodpovědný nikoli Bůh, nýbrž můj otec, a že sám také neodešel do nebíčka, nýbrž zdrhl do Austrálie.

Sophie si sice taky přála mít děti, ale její nemoc nás brzy přinutila odložit rodinné plány k ledu.

Všechno vypadalo báječně až do chvíle, kdy jsem se jednou v noci probudil a zjistil, že její polovina postele je prázdná. Bylo půl čtvrté ráno. Slyšel jsem ji někde dole, jak si hlasitě zpívá, tak jsem se vypravil na výzvědy.

Našel jsem ji v kuchyni, kde už zjevně strávila delší dobu. Všechny poličky i skříňky byly vyprázdněné, jejich obsah vyskládaný na kuchyňském stole i na podlaze a Sophie čistila a uklízela.

Viděla mě vejít do místnosti, ale ještě hlasitěji pokračovala ve zpěvu. Nedokázala přestat. A tak to šlo celou noc až do rána a celý

následující den. Nedalo se s ní rozumně mluvit. Nakonec jsem ze zoufalství a strachu zavolal doktora.

Tento manický stav trval téměř týden a Sophie jej pod vlivem silných uklidňujících prášků převážně prospala na lůžku. Jakmile se probudila, neustále mluvila nebo zpívala, a když ji někdo přerušil, reagovala velice podrážděně.

Potom takřka stejně rychle upadla do hluboké deprese, odmítala jíst a vyčítala si veškeré zlo světa. Šlo o iracionální, obsedantní chování, ale ona tomu bezvýhradně věřila. Místo sedativ začala užívat antidepresiva a po nějaký čas jsme nevěděli, zda se jí daří lépe, nebo se její stav zhoršuje.

Duševní onemocnění může působit děsivě a já taky doslova vyděšený byl. Onemocnění těla se zpravidla projeví nějakými viditelnými symptomy, vyrážkou, horečkou nebo otokem a většinou je provází bolest či obtíž, na kterou pacient může ukázat a popsat ji.

Ovšem onemocnění mysli a jejích funkcí nenabízí tak snadno pochopitelné ukazatele. Nemocní vyhlížejí úplně stejně jako předtím, než je nemoc zasáhla, a obvykle si – tak jako v Sophiině případě – vůbec neuvědomují, že jsou nemocní. Jejich chování jim připadá naprosto normální a logické. To ostatní lidé to nemají v hlavě v pořádku, když navrhují, že by byla na místě psychiatrická pomoc.

Plány na rodinu, které jsem zpočátku odsunul na později, vzaly v té době definitivně zasvé. Menší ložnici, jež mi už dávno slouží jako kancelář a skladiště, zřejmě nikdy nezabydlí kolébka a medvídci, tedy přinejmenším dokud vlastníky domu budeme my se Sophií.

Nešlo jenom o to, že Sophie byla příliš často nemocná, aby se mohla starat o dítě, ale museli jsme vzít v úvahu i riziko, že těhotenství by narušilo její hormonální rovnováhu, což by ji mohlo vrhnout do naprostého rozvratu, ze kterého by se už nevzpamatovala. Poporodní deprese může vážně postihnout i nejzdravější z matek, co by pak dokázala udělat se Sophií? A přestože nás profesor psychiatrie ujišťoval, že dědičnost maniodepresivní poruchy není nijak pravděpodobná, jisté známky, že se může dědičně přenášet, existují. Děsil jsem se, že bychom zplodili maniodepresivní dítě. Po deset let jsem byl svědkem vnitřního rozkladu jiskřivé, živé a vtipné mladé ženy a

nedokázal bych se vyrovnat s představou, že by se totéž přihodilo mému dítěti.

Myslím, že jsem Sophii nepřestal milovat, i když po pěti měsících odloučení vynuceného léčbou jsem si tím občas nebyl úplně jistý. Je pravda, že během těch měsíců se tu a tam vyskytly hezké chvilky, byly však vzácné. Většinou jsme žili v jakési prázdnotě, jako by naše životy byly pozastavené a my čekali, až se věci zlepší a někdo stiskne tlačítko „play“.

Život nám nastavil svou odvrácenou tvář. Sophiini rodiče mi samozřejmě hlasitě vyčítali dceřino onemocnění, zatímco já jim v duchu zazlíval, že ji zavrhli kvůli její volbě životního partnera. Doktoři nedokázali zcela jistě říct, jestli se rodičovské zavržení stalo spouštěcím faktorem její nemoci, v každém případě jí však nepomohlo.

Sophiina mladší sestra Alice vytrvale prohlašovala, že jsem světec, když s ní celé ty roky zůstávám. Co jiného ale můžu dělat? Není její vinou, že je nemocná. Co bych byl za manžela, kdybych opustil svoji ženu, když mě potřebuje? „Ve zdraví i nemoci“ jsme si slibovali, „dokud nás smrt nerozdělí“. Smrt je možná opravdu jedinou cestou z téhle noční můry, napadlo mě.

Otřepal jsem se z takových morbidních myšlenek, odemkl si dům a odebral se rovnou do postele.

* * *

Čtvrtek je na Královském Ascotu dnem Zlatého poháru. Je známý také jako Dámský den, neboť všechny ženské se vyšňoří do nejlepších rób a celkový dojem korunují extravagantními klobouky, v nichž by se na jiném místě neukázaly ani za nic na světě.

Tento čtvrtek se slunce rozhodlo vložit se rovněž do hry a oslnivě zářilo z jasně modrého nebe. Šampaňské teklo proudem a pokrmy z ryb mizely po celých bárkách. Všechno bylo nachystáno na báječný dostihový den. Dokonce i já, cynický bookmaker, jsem se těšil a dělal si naděje na další přehršel vítězů s kurzy vysoko nad pari.

„Tentokrát žádná další srážka s dveřma?“ volal na mě Larry Porter, když stavěl své stanoviště vedle nás.

„Ne," odpověděl jsem. „Na parkovišti se včera večer žádné dveře nevyskytly."

Ušklíbl se na mě. „A přitom těch prachů včera!" Zamnul si ruce. „Pořádná blbost, pokusit se tě okrást v úterý, kdy jsi na dně, a pak tě nechat vyklouznout včera, když máš naditý kapsy!"

„Jo," pokývl jsem klidně a znovu si kladl otázku, zda se skutečně jednalo o pokus o loupežné přepadení.

„No doufejme, že i dneska budeme mít naditý kapsy," dál se usmíval Larry.

„Ano," znovu jsem přikývl, ale myšlenkami byl někde úplně jinde.

Nedá se říct, že Larry Porter a já jsme opravdu přátelé. Po pravdě mezi kolegy bookmakery žádné přátele nemám. Jsme konkurenti. Spousta sázkařů se domnívá, že mezi nimi a bookmakery panuje neustávající válka, jenže ve skutečnosti opravdu ošklivá válka se vede mezi bookmakery samotnými. Nejenom že bojujeme o přízeň veřejnosti, ale nejtvrději soupeříme mezi sebou, sázíme a odkládáme na koně a ze všech sil se snažíme mít navrch nad svými konkurenty. Panuje mezi námi málo sympatií a skutečnost, že Larryho upřímně znepokojilo, že jsem byl na parkovišti přepaden, plynula spíš z obavy o vlastní bezpečí než ze soucitu s jakýmkoli zraněním či ztrátou, jež jsem mohl utrpět.

Mnoho lidí v dostihovém provozu považuje bookmakery soukromě i veřejně za nepřátele. Obviňují nás, že odvádíme z dostihů peníze. Jenže my se prostě stejně jako oni jen staráme o své živobytí. I oni si kupují efektní vozy a užívají si dovolené v zahraničí, a co je to asi jiného než „odvádění peněz z dostihů"? Velké firmy, které nijak nepovažuju za své přátele, vynakládají miliony ze svých zisků na sponzorování dostihů a všichni platíme zvláštní daň ze zisků ze sázek navíc k „odvodům", částce, která se rovněž odečítá bookmakerům ze zisku a vrací se zpátky do dostihů prostřednictvím Dostihového výboru pro odvody ze sázek.

Odvody ze sázek pokrývají více než polovinu celkových peněžních dotací v zemi a přispívají rovněž na náklady na dopingové testy, strážní kamery a zařízení pro cílové fotografie. Spousta trenérů vášnivě nenávidí všechny bookmakery, ale přesto u nich sází, a patrně si

není schopna uvědomit, že budoucnost dostihů, a tudíž i jejich vlastní zítřek zcela závisí na tom, že veřejnost bude dál sázet na koně.

„Larry," obrátil jsem se na souseda, „spadl vám v úterý těsně před posledním dostihem internet?"

„Myslím, že jo," odpověděl. „Ale to se stává pořád. Vždyť víš."

„Ano. Ale věděl jsi, že ve stejnou doby vypadly i mobilní telefony?"

„Fakt jo? Čapli někoho?" zajímal se.

„Co vím, tak ne," odpověděl jsem.

„Vsadím se, že na hlavní byla před telefonní budkou pořádná fronta," chechtal se. Hned před závodištěm stojí veřejná telefonní budka, jedna z mála zbývajících v dnešní době, kdy to vypadá, že už úplně každý má svůj mobil.

„Jo, to máš určitě pravdu," připojil jsem se k jeho pobavení.

Jak se blížil první dostih, obchody se zrychlovaly. Tak jako vždycky, když je hodně lidí, většina sázkařů raději podá všechny sázky na celý den ještě před prvním dostihem, aby se nemusela mezi jednotlivými dostihy vzdát svého místa s dobrým výhledem na dráhu. Získat sedadlo v královské lóži ve čtvrtém patře tribuny je stejně obtížné jako vyrazit z politika přímou odpověď na svoji otázku.

Jakmile se vám jednou podaří se takového místa zmocnit, nijak snadno se ho nevzdáte. Přijímali jsme tudíž sázky na všechny dostihy a kurzy jsme mohli určit díky cenám nabízeným na stránkách internetového sázení, kde sázky probíhaly celé dopoledne. Veškeré dění opět řídil počítač a nás, lidi, měl hezky na povel.

„Co chtěl ten polda včera odpoledne?" zeptala se mě Betsy.

„Měl ještě nějaké otázky k tomu úternímu přepadení," odpověděl jsem stručně. I když jsem původně požádal Betsy, aby to za mě vzala jen na pár minut, nakonec jsem ji nechal s Lucou samotnou po celý poslední dostih. Dokonce museli i sami všechno zabalit, protože jsem s vrchním inspektorem Llewellynem mluvil dobře přes hodinu. Nestává se ovšem zas tak často, aby člověk zjistil, že mu otec zavraždil matku.

Vzpomínal jsem, co mi vrchní inspektor řekl.

„Vaše matka byla uškrcena.“ Jeho výrok jako by mě změnil v kus ledu, přestože jsme měli jeden z nejteplejších dnů v roce.

„Jak ale víte, že to spáchal můj otec?“ zeptal jsem se.

„No, vypadá to, že byl podezřelý, když najednou v tutéž dobu zmizel. Podle spisu si někteří lidé mysleli, že zabil i sebe, i když jeho tělo se samozřejmě nenašlo. Ale byla tam shoda DNA.“

„Jak to?“ vyptával jsem se, byť jsem se odpovědi obával.

„Vaše matka zřejmě poškrábala útočníka a pod jejími nehty se našla jeho kůže. V době vraždy ještě nebylo testování DNA dostupné, ale vzorky byly uchovány. Během kontroly neuzavřených případů někdy před pěti lety došlo ke zpracování vrahova profilu a údaje byly zařazeny do národní databáze DNA. Jak jsme teď zjistili, vzorek přesně odpovídá vašemu otci.“ Pronášel ty informace naprosto bezvýrazně a neuvědomoval si, jaký bolestný zmatek tím v mé hlavě vyvolává.

Během méně než čtyřiadvaceti hodin jsem se nejprve setkal s otcem a uvědomil si, že nejsem sirotek, jak jsem si myslel třicet sedm let svého života, pak jsem bezmocně sledoval, jak mého nově nalezeného rodiče kdosi ubodal k smrti, a nakonec jsem se dozvěděl, že ten člověk byl bezcitný vrah, že mi zabil matku. To můj vlastní, a ne otcův život je jako srdceryvná telenovela.

„Vědí, kdo to udělal?“ zajímala se Betsy a vrátila mě tak zpátky na zem ze snění za bílého dne.

„Co kdo udělal?“ divil jsem se.

„Přece to přepadení!“

„Aha. Ne, myslím, že ne. Každopádně nic neříkali.“

„Asi nějaký děcka, co se chtěly pobavit,“ prohodila. Sama je sotva víc než dítě.

Nepřišlo mi, že vražda by se dala nazvat pobavením, ale rozhodl jsem se mlčet. Rodinná tajemství se nejlépe uchovají tak, že zůstanou tajemstvím.

*** * ***

Odpoledne uteklo, ani jsem si pořádně nevšiml. Luca mi opakovaně musel připomínat, abych se soustředil na zákazníky.

„Proboha, Nede,“ zařval mi do ucha, „dávejte pozor!“ Vyměnil další nesprávný tiket. „Co to s vámi dneska je?“

„Nic,“ ohradil jsem se. Ale cítil jsem se mizerně a myšlenky se mi toulaly bůhví kde.

„Mě neoblafnete,“ prohlásil. „Normálně chyby nikdy neděláte.“

Ale dělám. Jen je obvykle dokážu lépe zakrýt.

„Sophii není moc dobře,“ použil jsem jednoduchou výmluvu. Luca ví, jak na tom Sophie je. Byl bych to rád utajil i před ním, ale za ta léta to nešlo. Příliš často jsem si musel vzít pár dní volno z práce, abych byl s ní. Luca Mandini má vlastní licenci bookmakera a často mě zastoupil, nejprve s jedním přítelem a odnedávna s Betsy, která jen těžko skrývala vzrušení, když zjistila, že budu pryč.

„To je mi líto,“ řekl Luca. Na podrobnosti se nikdy nevyptával. Vypadal, že ho to skoro přivádí do rozpaků. „A do hajzlu!“ zařval najednou.

„Co se děje?“ lekl jsem se.

„Internet už zase spadl,“ zabrumlal a bušil prstem do klávesnice.

Podíval jsem se na hodinky. Ani ne pět minut do startu Zlatého poháru

„Co telefony?“ zeptal jsem se a otočil se k němu.

Už mačkal tlačítka na svém mobilu.

„Nic,“ řekl a vzhlédl ke mně. „Bez signálu. Jako předtím.“

Obrátil jsem se a rozhlížel se po sázkařském sektoru po ostatních bookmakerech, zejména těch po mé pravici podél hrazení královské lóže. Na povrchu nebyly patrné žádné stopy poplachu. Obchody pokračovaly jako obvykle. Zahlédl jsem pár hochů z velkých firem, jak neúspěšně mačkají tlačítka na svých mobilních telefonech. Někteří vyrazili hledat nějaký jiný způsob, jak se spojit se svými kancelářemi, a muž z tiskového sdružení, který zodpovídá za nastavení startovních kurzů sešel ze svého místa na tribuně, aby si prohlédl tabule bookmakerů. Vzhledem k nefungujícímu internetovému připojení neměl na obrazovce svého počítače potřebné informace.

„Dvě brambory na šestku,“ pravil sázkař přede mnou.

„Brambora“ znamená v sázkařském slangu pět set liber, dvě brambory jsou tedy tisíc neboli talíř. To byla dost vysoká sázka, vyšší než většina ostatních, ale v průběhu roku přijímáme nemálo tisíci-

librových i vyšších sázek, takže na tom není nic neobvyklého. Přesto jsem si zákazníka pozorně prohlédl. To je ale náhodička, říkal jsem si, že naše nejvyšší sázka dne přichází jen pár sekund poté, co spadlo internetové a mobilní připojení.

Na muži nebylo nic, co by mi napovídalo, že se pokouší o nějakou nepravost. Vypadal jako běžný dostihový návštěvník s bílou košilí rozepnutou u krku a ve světle hnědých kalhotách z bavlněného kepru. Nebyl to jeden z obvyklých zástupců velkých sázkových společností, ale příště ho poznám, na tom jsem si dal záležet.

Mrkl jsem na tabuli, když jsem od něj přebíral svazek padesátilibrových bankovek, které mi podával. Kůň číslo šest Lifejacket byl nabízen čtyři ku jedné.

„Čtyři tisíce ku tisíci na koně číslo šest," řekl jsem přes rameno. „U tebe oukej, Luco?"

Následovala odmlka, zatímco se Luca radil se svým digitálním kámošem.

„Bereme při sedmi ku dvěma," pravil pomalu.

„Sedm ku dvěma," nabídl jsem muži v bílé košili a keprových kalhotách.

„Dobře," přikývl. Zdálo se, že mu změna kurzu nevadí.

„Tisícovka při sedmi ku dvěma na koně číslo šest," oznámil jsem.

Luca stiskl příslušné klávesy a z tiskárny vyskočil tiket. Podal jsem ho muži, který se ihned přesunul k Larrymu Porterovi a zřejmě vsadil další obnos.

„Talíř na šestku při čtyřech," volal Luca. Odkládal u Normana Joynera, dalšího bookmakera, jehož stanoviště se nachází v řadě za námi. Pokusil se o získání lepší ceny, než jakou jsme právě nabídli muži v bílé košili. Jenže Norman jeho pokus prokoukl.

„Sto ku třiceti," zavolal na Lucu zpátky. Kurz nabízený na koně číslo šest prudce klesal.

„Dobře," souhlasil Luca. „Beru."

Žádné peníze se nestěhovaly z ruky do ruky, žádný tiket nebyl vytištěn. Norman Joyner pravidelně působí na midlandských drahách, kde děláme většinu obchodů, a i když nejsme skuteční přátelé, slovo jednoho bookmakera vůči druhému stále ještě platí.

„Internet pořád nejde?“ otázal jsem se přes rameno.

„Ne,“ potvrdil Luca.

V sektoru se začaly objevovat náznaky paniky. Technici společnosti, která poskytuje internetové připojení, běhali kolem dokola a zřejmě netušili, kde hledat řešení nastalé situace. Chmury na tvářích zástupců velkých sázkových kanceláří odrážely jejich obavy, že se cosi chystá.

„Padesát liber na Brent Cruda,“ ozval se hlas přede mnou.

Shlédl jsem dolů. „Zdravím, AJ,“ přivítal jsem starého zákazníka a zaznamenal elegantní modrožlutě proužkovaný žaket, který měl na sobě. „Omlouvám se, co jste říkal?“

„Padesát na Brent Cruda,“ zopakoval AJ.

„Padesát liber na vítězství čísla jedna,“ ohlásil jsem přes rameno a po pohledu na tabuli dodal, „při patnácti ku osmi.“ V tónu mého hlasu zaznělo značné překvapení.

Vyjel tiket a já jej předal.

„A bylo odstartováno,“ zazněl z amplionů hlas komentátora, oznamující start dostihu.

„Je to zpátky,“ oznamoval Luca. „To má bejt nějaká náhoda, nebo co?“

„Telefony taky?“ zeptal jsem se.

„Jo.“ Opakovaně tiskl tlačítka.

Tohle určitě žádná náhoda nebyla!

*** * ***

Kůň číslo šest Lifejacket skončil jako třetí těsně za druhým koněm, přičemž oba ztráceli deset délek na vítězného favorita Brent Cruda, jenž odstartoval za překvapivě vysokého kurzu patnáct ku osmi neboli téměř dvě ku jedné. Brent Crude byl skutečně třída a všechny noviny i televizní mudrlanti na něj předem pěli chválu. Očekávalo se, že bude startovat přinejlepším v kurzu jedna ku jedné, nebo ještě spíš pod pari.

„Tak se mi zdá, že tady došlo k drobný manipulaci startovního kurzu,“ uculil se Luca zeširoka. „Patří jim to.“

„Komu?“ chtěla vědět Betsy.

„Padouchům z velkých řetězců," objasnil jsem jí.

Luca přikývl a rozesmál se. „Někdo jim prostě zahrál jejich vlastní písničku."

„Jak to myslíš?" vyptávala se Betsy.

„Někomu se podařilo zabránit velkejm společnostem, aby se spojily s lidma na závodišti a daly jim pokyn vsadit si u nás."

„No a?" pořád nic nechápala.

„No a někdo umístil pár velkých vkladů na různé koně, takže snížil jejich kurzy, což na oplátku zvýšilo kurz na favorita," dodal jsem.

„Já tomu pořád nerozumím," stěžovala si Betsy.

„Představme si," vysvětloval jsem, „že v sázkových kancelářích vsadili lidi vysoké částky na Brent Cruda, přičemž tam se všechny sázky vyplácejí podle oficiálního startovního kurzu, a kancelářím se přitom nepodařilo spojit se se svými zaměstnanci na závodišti, aby na koně vsadili, a tak snížili jeho kurz."

„V sázkovejch kancelářích museli šílet, když viděli, jak se startovní kurz zvyšuje, zrovna když by ho rádi viděli klesat," kochal se tou představou Luca. „Všecky jejich velký sázky půjdou podle startovního kurzu, ať v tom švindlu jeli, nebo ne. Pěkná prekérka."

„Není to proti zákonu?" dotazovala se Betsy.

„Nejspíš jo," řekl jsem. „Jenže velké společnosti trvale ovládají startovní ceny, a teď myslím ochutnaly vlastní medicínu."

„Je prakticky skoro jistý, že přerušit komunikační spojení je proti zákonu," konstatoval Luca. „Ale podle mě je to geniální."

„Jak to ale můžou udělat?" vyptávala se Betsy.

„Co?" zeptal jsem se.

„No přerušit telefony?"

„Vím, že to jde," prohlásil Luca. „Viděl jsem to v televizi. Použili tam rušičku elektronickýho signálu. Policie to taky může udělat. To vím. Když tenkrát jeden rok v Aintree vládly obavy z bombovýho útoku, zablokovala policie všecky telefonní systémy a nechala tak lidi ve štychu. Třeba tohle bylo to samý, i když o tom pochybuju. To už by mezitím evakuovali závodiště."

„Jak se kurzy měnily během posledních několika minut před startem?" zajímalo mě.

Luca se chvíli radil se svým mikroprocesorovým přítelem.

„Lifejacket šel rovnou ze čtyř ku jedný na dvě ku jedný," oznámil mi. „Pět dalších koní klesalo, jak se dostih blížil, ale Brent Crude se posunul od pari až na patnáct ku osmi. Málem přestal figurovat jako favorit."

„To je o hodně," poznamenal jsem.

„Jo," souhlasil Luca, „ale v sektoru se šeptalo, že se v předváděcím padoku hodně potil. Někdo dokonce mluvil o kolice."

Věděl jsem o tom, taky jsem ty řeči zaslechl. „Je to pravda?" zajímal jsem se.

„Nevím," uculil se znovu Luca. „Silně pochybuju."

Kapitola 5

Mezi bookmakery v sektoru vládla nezvykle srdečná atmosféra, když jsme čekali, koho vezmou na dopingovou kontrolu. Totéž se nedalo říct o přítomných zástupcích velkých sázkových kanceláří, kteří stejně jako my tonuli v temnotě a nepochybně si odnesou pokárání za něco, co nemohli ovlivnit.

Řeči se šířily, většinou samé hlouposti, ale na konci dne bylo zcela jasné, že všechny velké společnosti to tak či onak zasáhlo. Tedy pokud budou vyplácet. Bookmakeři obecně, ale řetězce sázkových kanceláří zejména nerady tratí a kolikrát neváhají neproplatit sázky. Zřejmě trpí pocitem, že určování startovního kurzu je jejich a pouze jejich svatým právem a výsadou.

Z našeho hlediska vcelku o žádný velký rozdíl nešlo. Přijal jsem dvě velké sázky, u každé byl vsazený obnos tisíc liber, a pár menších, které následovaly, jakmile sázkaři začali honit kurzy. Tři čtvrtiny z toho Luca odložil u ostatních bookmakerů, když jejich ceny spadly, a o něco víc na internetu během vlastního průběhu dostihu. Oba koně, kteří u nás byli hodně tipovaní, samozřejmě prohráli, a na poslední chvíli jsme přijali jen několik opožděných sázek na favorita, jež budeme muset vyplatit, včetně padesáti liber na vítěze od AJ. Většina sázek uzavřených u nás na Brent Cruda proběhla dříve, kdy byl jeho kurz ještě na pari, a ne patnáct ku osmi. My na rozdíl od sázkových kanceláří vždycky vyplácíme v kurzu nabízeném v okamžiku uzavření sázky, a nikoli podle startovních kurzů. Vzato kolem dokola, slušný výsledek, říkal jsem si. A mamuti pěkně utřou choboty – pro nás příjemná prémie navrch.

* * *

Když jsme po posledním dostihu balili stánek, byli jsme s Lucou a Betsy stále v rozjařené náladě. K žádným dalším vzrušujícím událostem už nedošlo, ale v sázkařském sektoru to pořád ještě bzučelo.

„Velkej den pro malýho člověka," zahlásil Larry Porter.

„Budou řvát, že to byla nečistá hra, to se spolehněte," prohodil za mnou Norman Joyner.

„Asi jo," souhlasil Larry, „ale zatopilo jim to a je radost se na to koukat, dokud to trvá."

„Mohli by žádat o změnu systému," nadhodil jsem.

„Nesmysl," namítl Norman. „Současnej systém jim dovoluje, aby si s kurzama dělali, co se jim zachce. Krom dneška, samozřejmě. Nejspíš budou požadovat lepší zabezpečení komunikačních kanálů."

„Tak ať jim dají poštovní holuby," navrhoval jsem se smíchem.

„No a šíbři si přinesou flinty a budou jim je sestřelovat," rozvíjel naši debatu Larry. „Když se chce, tak všecko jde."

Za první světové války se v hlášeních psalo o britských vojácích, kteří sestřelovali nepřátelské poštovní holuby. Spolehlivé spojení bylo odedávna tak či onak klíčem k úspěchu.

Vytáhli jsme s Lucou vozík do kopečka k tribuně a pak ven přes silnici. Betsy nesla v černé tašce našeho pána, počítač.

„Dneska nejdete na drink do hudebního baru?"

„Ne," odpověděl Luca. „Jedeme odsud rovnou na narozeninovou oslavu."

„Někdo z vás má narozeniny?" tázal jsem se poděšeně, že jsem něco propásl.

„Ne," usmál se. „Betsy je v březnu a já měl narozky minulej tejden."

Takže jsem to přece jen propásl. „Promiň," omlouval jsem se.

„To nic. My taky nevíme, kdy vy máte narozeniny."

Jasně, pomyslel jsem si. Není to nic, co bych inzeroval. Ne že bych měl nějaký zvláštní důvod, ale prostě je to můj soukromý život.

„Mojí mladší sestře Millii je dneska jednadvacet," informovala mě Betsy. „Máme večer velkou rodinnou slezinu."

„Tak se dobře bavte," popřál jsem jim. „A Millii předejte moje přání k jedenadvacetinám."

„Díky," pravila vřele. „Vyřídím to."

Vzpomněl jsem si na své mladší sestry v Austrálii a napadlo mě, jestli jim už někdo řekl, že jejich otec je po smrti.

Tentokrát jsme se s Lucou a Betsy na parkoviště přesunuli bez překážek a naložili jsme naši výbavu do mé prostorné dodávky volvo. Pak oba mladí vyrazili pryč.

„Nechcete svézt?“ volal jsem za nimi.

„Ne, díky. Dneska ne. Pojedeme vlakem do Richmondu. Tam se ta oslava koná.“

„Poslyš,“ řekl jsem Lucovi, „uvažuju, že bych se na to zítra vykašlal, potřebuju si trochu odpočinout. Co na to říkáš? Jestli chceš, můžeš dělat s Betsy.“

I když Lucovi a Betsy jakožto svým asistentům platím mzdu, vydělají si samostatně ještě jednou tolik z podílu na zisku, tedy pokud nějaký zisk je. Za posledních pár dní jsme víc než dohonili ztrátu z úterka a dny na Královském Ascotu patří k nejživějším v roce.

„A co vybavení?“ kývl hlavou k mému vozu. „Počítali jsme, že zůstaneme přes noc u Millie. Ve Wimbledonu.“

Luca a Betsy žijí někde mezi High Wycombem a Beaconsfieldem v Buckinghamském hrabství. Tak jako častokrát jsem je ráno nabral na odpočívadle nájezdu 3 vedle dálnice M40.

„Nemáte auto na tom odpočívadle?“ zeptal jsem se Lucy. Občas jsem tam naše vybavení překládal do jeho auta.

„Ne,“ vrtěl hlavou Luca. „Dneska ráno nás tam hodila Betsyina máma.“

Sakra, říkal jsem si. Buď budu muset zítra ráno znovu zajet do Ascotu, nebo připravím Lucu a Betsy o jejich den.

„Dobře,“ vzdal jsem to a v hlase mi zněla rezignace. „Budu tam. Ale už mám dost tohohle obleku. Zítra si beru normální hadry.“

Luca se zeširoka usmál. Vím, že miluje rozjařenost a energii velkých dostihových dní. Musím si neustále připomínat, že o něj přijdu, jestli se budu příliš soustředit jen na menší dráhy a přestanu jezdit v červnu do Ascotu, v březnu do Cheltenhamu a v dubnu do Aintree.

„Bezva,“ usmíval se dál Luca. „Přece byste nechtěl přijít o další takovej den, jako byl dneska, že jo?“

„Takový den už nebude. Kdepak,“ mírnil jsem ho. „Ale je fakt, že bych ho nerad zmeškal, kdyby se to mělo opakovat.“

„My musíme mazat,“ upozornil mě Luca. „Takže se tady uvidíme zase zejtra. Jako obvykle?“

„Jo, v pořádku. Dobře se bavte.“

Mezerou v živém plotě, odkud již policie odstranila stan a kde byl předtím ubodán můj otec, zmizeli směrem k nádraží.

Stál jsem a sledoval je pohledem. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem byl naposledy na narozeninové oslavě.

*** * ***

Ošetřovatel Jason nebyl moc rád, když jsem mu zavolal a řekl, že dorazím do nemocnice později. Musím něco zařídit. Doufal jsem, že to udělám následující den, ale…

Znovu jsem se podíval na hodinky. Bylo půl deváté.

Slíbil jsem Jasonovi, že přijedu včas, abych se mohl se Sophií dívat v deset na zprávy. Pořád jsem doufal, že bych to mohl stihnout, ale věci nešly tak, jak jsem si naplánoval.

Žaket a vestu jsem nechal v zaparkovaném voze a vydal se pěšky po Sussex Gardens v Londýně hledat jistý zaprášený hotýlek nebo penzion. Problém nebyl v tom, že bych nemohl na žádný narazit, právě naopak, bylo jich tu až příliš. Kam jsem se podíval, tam se mi nabízely zástupy zaprášených hotýlků a penzionů. Bylo jich prostě moc a já neměl žádné vodítko, který z nich hledám.

Kousek od nádraží Paddington, povídal otec.

Představoval jsem si ho, jak po dlouhém letu z Austrálie vystupuje se zavazadlem z vlaku Heathrow Express v Paddingtonu a ubytuje se v prvním podniku, kde mají volno. Začal jsem tedy u nádraží a postupně se propracovával dál. Po hodině a půl jsem pořád na nic nepřišel a začínal jsem být rozčarovaný.

„Máte či měli jste v tomto týdnu mezi hosty muže jménem Talbot?“ ptal jsem se bez velkých nadějí v dalším z těch míst, jež jsem navštívil. „Nebo Grady?“

Vytáhl jsem už značně pomačkanou kopii řidičského průkazu, kterou mi věnoval seržant Murray. Mladá žena za přepážkou recepce se podívala na obrázek a pak na mě.

„Kdo chce vědět?“ optala se s výrazným východoevropským přízvukem. „Vy policie?“ dodala s ustaraným pohledem.

„Ne,“ ujistil jsem ji. „Žádná policie.“

„Kdo vy říkáte, chcete?“

„Pana Talbota nebo pana Gradyho,“ zopakoval jsem trpělivě.

„Musíte optat Freddie,“ pravila.

„Kde je Freddie?“ rozhlédl jsem se po prázdné hale.

„V hospoda,“ objasnila mi.

„Ve které hospodě?“ pokračoval jsem v trpělivém vyptávání.

„Já nevím, která hospoda,“ odpověděla otráveně. „Ta hospoda, jiná hospoda, vždycky hospoda.“

Nikam to nevedlo. „No, stejně vám děkuju,“ pravil jsem zdvořile a odešel.

I kdyby se tu otec ubytoval, nedozvím se to. Došlo mi, že to byl hloupý nápad. Prostě jsem si myslel, že kdyby se mi podařilo zjistit, kde bydlel, a najít jeho zavazadlo, mohl bych se třeba dozvědět, proč se doopravdy vrátil do Anglie. Musel mít nějaký důvod, nejenom že mě chtěl po třiceti šesti letech nepřítomnosti vidět. Koneckonců riskoval zatčení za vraždu.

Vrchní inspektor Llewellyn se mě nezeptal, zda vím, kde se otec v Anglii ubytoval, tak jsem mu nic neřekl. Nevím přesně, proč jsem to zamlčel. Jsem vcelku zákonů dbalý občan, který by za běžných okolností byl policii nápomocný. Jenže okolnosti nebyly běžné a vrchní inspektor se ke mně nechoval hezky. Bezostyšně mě obvinil, že lžu, což není pravda, ale jak jsem si nyní uvědomil, celou pravdu jsem mu taky neřekl.

Rychle jsem docházel k závěru, že jsem si vymyslel beznadějný úkol. Víc než polovina hotýlků a penzionů, do nichž jsem zašel, neměla pořádné záznamy hostů, a i kdyby je měli, stejně mi nehodlali nic říct.

Už jen pár, rozhodl jsem se, a pak musím vyrazit do Hemel Hempsteadu.

Mnoho domů v Sussex Gardens bylo postaveno v době, kdy součástí domácnosti běžně bylo i služebnictvo. Velké vchody vroubené sloupy sloužily pouze rodinám, zatímco služebnictvo vstupova-

lo do nejnižšího podlaží domu pod úrovní ulice po příkrých schodech za kovovým zábradlím.

Hotel Royal Sovereign byl jednou z takových budov, jeho jméno však dnes působilo podstatně velkolepěji než dům sám. Kovové zábradlí rezavělo a bílá barva se odlupovala ze štukových pilířů po obou stranách slabě osvětleného vchodu. Práh vypadal, jako kdyby už nejméně půl století sloužil botám cestujících coby škrabátko bláta.

„Máte či měli jste tento týden hosta jménem Talbot nebo Grady?“ otázal jsem se znovu, položil kopii řidičského průkazu na recepční pult hotelu Royal Sovereign a přistrčil ji k buclaté ženě středního věku za přepážkou. Opatrně shlédla na fotografii.

„Přišel jste si vyzvednout jeho věci?“ vzhlédla ke mně.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl jsem vzrušeně. Nemohl jsem uvěřit svému štěstí.

„Dobře,“ pokývla. „Zaclání mi to na podlaze v kanclu. Zaplatil prachy dopředu jen za dvě noci, tak jsem to musela dneska ráno přestěhovat. Potřebovala jsem jeho pokoj, víte.“

„Ano, jistě,“ kýval jsem. „To je v pořádku. Děkuju.“

„Akorát tenhle se tu ubytoval,“ pohlédla znovu na obrázek. „Žádnej další. Nejmenoval se Talbot ani Grady. Bylo to Van něco, co já vím. Povídal, že je z Jižní Afriky. Ale je to rozhodně von.“ Důrazně píchla prstem do fotografie.

„Ano, je to jeden člověk, ale občas používá různá jména.“ Tázavě se na mne zadívala. „Jedno je jeho pravé jméno a ta ostatní jsou pseudonymy,“ vysvětloval jsem. Netvářila se o nic moudřeji, ale já to dál nerozvíjel.

„Kde teda teďko je?“ ukázala znovu na obrázek.

Co jsem měl říct?

„Je v nemocnici,“ odpověděl jsem. Technicky vzato je to pravda.

„Měl bouračku, co?“ projevila zájem.

„Ano, něco takového,“ připustil jsem.

„Vypadá to, že vy taky,“ ukázala si na oko.

Levé obočí mám pořád ještě oteklé a celé oko získalo ošklivý purpurový odstín s oranžovými pruhy. Sám už jsem si zvykl, ale pro

všechny recepční v hotelech a penzionech, které jsem prošel, to musel být úžasný pohled.

„Tatáž nehoda," sáhl jsem si na obličej. „Jsem jeho syn."

„Aha," řekla. „Dobře. Tady tudyma." Zmizela vzadu za závěsem. Uložil jsem fotokopii pečlivě zpátky do kapsy, obešel recepční pult a následoval ji za závěs.

Říkat tomu kancelář bylo víc než lehké přehánění. Šlo o výklenek bez oken, ne větší než jeden čtvereční metr, na jedné straně s úzkým stolem zasypaným papíry a levnou žlutou kancelářskou židlí, která musela pamatovat lepší časy, neboť ze žlutého vinylového polstrování vylézaly chumáče bílé vycpávky. Většinu zbývajícího prostoru zabírala obrovská hromada balíků bílého toaletního papíru.

„Dostala jsem ho ve slevě," utrousila žena na objasněnou.

To musela být pořádná sleva, pomyslel jsem si. Má toho papíru jak pro regiment.

„Tady," ukázala. „Todle je jeho. Musela jsem mu pár věcí zapakovat. Toaletní tašku a tak, protože jak jsem povídala, zaplatil jen za dvě noci."

Byla tu dvě zavazadla, černočervený batoh a černý kufřík na kolečkách s vytahovací rukojetí, podobný jako mají v oblibě letušky. Přišlo mi zvláštní představit si otce s batohem na zádech, ale v Austrálii to asi chodí jinak.

„Děkuju," řekl jsem ženě s úsměvem. „Vrátím vám vaši podlahu." Zvedl jsem batoh za popruhy a hodil si ho přes rameno.

„Neměla bych dostat podpis nebo něco?" zajímala se žena.

„Na co?" optal jsem se.

Prohrabala stůl, aby našla čistý kus papíru, až se nakonec spokojila se zadní stranou použité obálky.

„Mohl byste sem prostě napsat svý jméno a podpis?" podávala mi pero. „Abych jako byla krytá, rozumíte. A ještě telefonní číslo."

„Jistě." Vzal jsem si od ní pero a obálku. Říkala, že se otec jmenoval *Van něco.* Napsal jsem tiskacími písmeny jméno Dick Van Dyke a rozmáchle se podepsal. Číslo, které jsem napsal, mohlo patřit komukoli. Vymyslel jsem si ho. Nestál jsem o to, aby mi vrchní inspektor Llewellyn po telefonu kladl otázky, na které by se mi těžko odpovídalo.

„Dík,“ zastrčila obálku pod hromadu krámů na stole. „Zaplatil jen za dvě noci,“ zopakovala ještě jednou. „Jeho věci už jsou tady pomalu tři dny.“

Konečně mi došlo, o co jí jde.

„Tady,“ podal jsem jí dvacetilibrovou bankovku. „Za vaše potíže.“

„Dík,“ zopakovala, chňapla po penězích a strčila si je do kapsy u sukně.

„Tak já půjdu,“ oznámil jsem jí a vycouval s oběma zavazadly z klaustrofobického prostoru. „Ještě jednou děkuju.“

„Doufám, že už je mu líp. Že mu to přeju,“ řekla mi na rozloučenou.

Slíbil jsem, že to vyřídím, a rychle se vytratil. Kdyby věděla, že její bývalý host je mrtvý, mohla mi ty věci nevydat. Kdyby tušila, že byl zavražděný, pak by mi je nevydala zcela určitě. Ale na druhou stranu taky nemohla vědět, že hotel Royal Sovereign je jedním z dvacítky podobných zařízení, která jsem toho večera navštívil se stejným dotazem. Co ona ví, tak mě otec poslal rovnou k ní, abych mu vyzvedl věci. Vyšel jsem z hotelu a rychle odcházel po Sussex Gardens ke svému autu, které jsem zaparkoval poblíž stanice metra Lancaster Gate. Nechtěl jsem té ženě poskytnout čas, aby změnila názor a vyběhla za mnou.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo pět minut po deváté. Musím sebou hodit, jestli mám být v nemocnici včas na televizní zprávy v deset.

Stále ještě jsem koukal na hodinky, když z domu po mé pravé ruce vyšel jakýsi muž a vrazil přímo do kufříku na kolečkách, který jsem táhl za sebou. „Promiňte,“ omluvil jsem se automaticky. Muž neodpověděl a pospíchal dál, mě si vůbec nevšímal. Vzhlédl jsem k jeho očím a najednou jsem ucítil, jak mi přeběhl mráz po zádech. Uvědomil jsem si, že tyhle oči jsem už viděl. Byly to ty úskočné, blízko posazené oči, s nimiž jsem se seznámil na parkovišti číslo dvě v Ascotu v úterý odpoledne, když jejich majitel dvakrát zabodl nůž do otcova břicha a plic. Nezastavil jsem se. Po pravdě řečeno jsem naopak pospíchal dál a přinutil se, abych se neotočil. Modlil jsem se,

aby se na mě nepodíval, nebo aby mě aspoň s mým nateklým a zčernalým okem nepoznal.

Teprve po nějakých dvaceti rychlých krocích jsem ustoupil do dalšího ze vchodů lemovaných sloupy a odvážil se mrknout dozadu. Nikde ho nebylo vidět. Když jsem ho zahlédl, asi jsem přestal dýchat, takže jsem nyní lapal po dechu a srdce mi v hrudi bušilo jako sbíječka.

Vykoukl jsem zpoza sloupu a uviděl ho, jak vychází z jednoho z hotelů a mizí v sousedním vchodu. Že by byl na stejné výpravě, jaká přivedla do Sussex Gardens i mě?

S hrůzou jsem si uvědomil, že pokud bude pokračovat stejným směrem, pak ho jako příští na řadě čeká hotel Royal Sovereign. Usnesl jsem se, že je nejvyšší čas, abych odtud vypadl.

Ověřil jsem si, že muž stále není na dohled, vyklouzl zpátky na chodník a pospíchal pryč první ulicí vpravo. Nebyla to sice nejkratší cesta k mému vozu, ale chtěl jsem se hlavně dostat co nejdál od hotelu Royal Sovereign. Uměl jsem si představit buclatou ženu středního věku za recepčním pultem. „*Jó,*“ poví muži, „*zrovinka tu byl jeho syn. Vodnesl si jeho kufry. Zrovinka před chviličkou. Má pořádnýho moncla na voku. Když sebou hodíte, tak ho určitě eště chytnete.*“

Ne, pokud tomu dokážu zabránit.

Kupodivu se mi podařilo dojít k vozu, aniž bych vrazil do nějaké lampy, tak mě zaměstnávala kontrola prostoru za mnou. Hodil jsem otcova zavazadla na zadní sedadlo a rychle nastoupil dopředu. Ruce se mi tolik třásly, že jsem se nemohl trefit klíčkem do zapalování. Pevně jsem se přidržel volantu, několikrát se zhluboka nadechl a nařídil si, že se mám uklidnit. Celkem to fungovalo až do chvíle, kdy jsem muže uviděl znovu. Běžel ulicí a blížil se přímo ke mně. Křivka mého srdečního tepu vylétla mimo graf.

Znovu jsem zkoušel zasunout klíček do zapalování, ale ta zatracená věc tam nechtěla. Naklonil jsem se doprava, abych lépe viděl, a stále jsem se díval dolů a pokoušel se trefit, když jsem zaslechl, že muž klidně prošel kolem a nastoupil do auta zaparkovaného přímo za mnou. Sklouzl jsem ještě níž, aby si nevšiml, že v autě před ním někdo je. Ze své schoulené pozice jsem ve zpětném zrcátku viděl pouze vršek jeho vozu.

Seděl tam dobu, která mi přišla jako celé věky, a pak konečně nastartoval a odjel. Začal jsem zase dýchat. Vážně jsem pomýšlel na to, že ho budu sledovat, ale obával jsem se, že při stavu, v jakém se právě nacházím, bych mu nejspíš vjel rovnou do kufru, až by zastavil na světlech.

Měl bych být Lucovi vděčný, že jsem nečekal a neodložil své detektivní vystoupení na následující den. To už by otcova zavazadla byla dávno fuč. Pro moji tělesnou schránku by to nicméně nebylo zdaleka tak náročné.

Seděl jsem v autě dobrých pět až deset minut a hloubal, zda mám to setkání nahlásit vrchnímu inspektorovi Llewellynovi. Tolik jsem se soustředil, aby mě muž neviděl, až bude projíždět kolem, že jsem se na sedadle svezl téměř do vodorovné polohy. V důsledku toho jsem neviděl ani barvu ani typ vozu, v němž odjel, natož pak poznávací značku. Nakonec jako soukromý detektiv za moc nestojím, neměl bych vrchnímu inspektorovi ani co říct. A hlavně jsem nestál o to, abych mu musel vysvětlovat, proč jsem mu předtím neřekl nic o hotelu či penzionu v Sussex Gardens. Rozhodl jsem se tedy, že si nejprve prohlédnu zavazadla. Policii můžu zavolat potom, když budu chtít.

Dechová frekvence a puls se mi konečně vrátily k normálním hodnotám, tak jsem nastartoval volvo a vyjel do Hemel Hempsteadu a nemocnice.

* * *

Usadil jsem se v obývacím pokoji svého domu v Kenilworthu. Kolem sebe jsem měl rozložený obsah otcových zavazadel a kladl si otázku, co z těch věcí stálo vrahovi za námahu, aby strávil celý večer hledáním.

Do nemocnice jsem stihl dorazit tak, abych se podíval se Sophií na druhou polovinu zpráv. Jason mi věnoval strohý pohled, když jsem přijel, a poklepal si na hodinky. Co jsem mu měl říct? „Promiňte, jedu pozdě, schovával jsem se totiž před vrahem v uličkách západního Londýna?“ Naštěstí Sophie nevypadala, že by jí to nějak vadilo, vřele mě políbila na tvář, a dokonce se ani nepokoušela pro-

věřovat, zda jsem se nedotkl démona alkoholu. Nic nenamítala, ani když jsem se omluvil a odjel s tím, že mám ještě něco na práci.

A tak jsem tu teď skoro o půlnoci seděl obklopený hromadou otcova oblečení.

V zavazadlech toho o mnoho víc nebylo. Minimalistická toaletní výbava sestávala pouze z kartáčku na zuby a poloviny tuby zubní pasty v levné průhledné plastové taštičce s bílým zipem nahoře. Nezdálo se, že by otec pravidelně užíval nějaké léky, i když v kufříku bylo i zpola vypotřebované balení prášků proti bolesti.

Otec si zjevně potrpěl na modré košile, těch měl šest, všechny pečlivě poskládané, byť nijak zvlášť dobře vyžehlené, a dával přednost elektrickému holicímu strojku před holením na mokro a boxerkám před slipy. Nosil vlněné ponožky převážně tmavých barev, které měl pečlivě poskládané do párů, a zcela jasně mu nejvíc vyhovovaly velké kapesníky s bílým vzorkem na tmavém pozadí.

Nenašel jsem však nic, co by mi připadalo pozoruhodné, rozhodně nic, co by stálo za vraždu.

„Kde sou prachy?“ syčel ten muž na otce na parkovišti v Ascotu.

O jaké peníze jde? To bych rád věděl. Musí tu být něco, co jsem přehlédl. Prošel jsem všechno znovu, prohledal kapsy dvou sak, a dokonce otevřel kryt elektrického holicího strojku pro případ, že by se v maličkém prostoru pod ním mohlo něco schovávat. Samozřejmě tam nic nebylo.

Můj zájem lehce probudil pouze pas, mobilní telefon a nějaké klíče. Všechno jsem to našel v jedné postranní kapse batohu.

Když jsem zmáčkl tlačítka telefonu, nic se nestalo. Marně jsem hledal nabíječku, až jsem nakonec odložil telefon stranou. Vzal jsem do ruky klíče. Na malém děleném kroužku visely tři. Klíče od domu, pomyslel jsem, a bez příslušného domu vcelku nezajímavé.

Pas mi toho prozradil víc. Byl to australský pas na jméno Alan Charles Grady a uvnitř byla zastrčená elektronická letenka British Airways a palubní vstupenka rovněž na jméno Grady. Se zájmem jsem zaznamenal, že otec ve skutečnosti přiletěl na Heathrow již před deseti dny. Kde tedy bydlel první týden? Dáma v hotelu Royal Sovereign jasně řekla, že zaplatil pouze za dvě noci, a ona jeho věci pře-

stěhovala ve čtvrtek ráno. To tedy znamená, že tam dorazil v úterý, ve stejný den, kdy se za mnou vydal do Ascotu, nebo případně v pondělí, jestliže jeho zavazadla nepřestěhovala rovnou. Takže zbývá šest nocí, které strávil neznámo kde. Moje úvaha, že přijel do města přímo z letiště Heathrow Expressem a našel si první volný hotelový pokoj, byla zjevně mylná. Pokud ovšem mezitím neletěl někam jinam. Znovu jsem si prohlédl letenku British Airways. Jediný zaznamenaný let však představoval návrat do Melbourne přes Hongkong, objednaný dva týdny předem na příští neděli. Zpáteční let, který už neuskuteční.

Znovu jsem vytáhl kopii řidičského průkazu z kapsy a podíval se na adresu: 312 Macpherson Street, Carlton North v australském státě Victoria.

Zajímalo by mě, kde přesně je Carlton North.

Vyšel jsem nahoru do kanceláře, rádoby dětského pokoje, jímž nikdy nebude, a připojil se k internetu. Google Earth mi nabídl pěkný detailní pohled na Carlton North. Jednalo se o převážně rezidenční předměstí Melbourne, jen asi tři nebo čtyři kilometry severně od středu města. Macpherson Street se jako adresa zemřelého skvěle hodila, neboť probíhala po severním okraji velikánského hřbitova, který se táhl v délce několika bloků na obě strany. Mnul jsem klíče mezi palcem a ukazovákem a byl zvědavý, který z domů na obrazovce asi otevírají.

Nikdy jsem v Austrálii nebyl a z obrázků na monitoru jsem si těžko dovedl představit svět protinožců v Melbourne. Seděl jsem tam, prohlížel si obrázky a přemýšlel, zda mé sestry žijí v některém z těch domů nacpaných jeden vedle druhého do čtverců či obdélníků, každý jednotlivý prvek té mřížky oddělený od sousedů poměrně širokými ulicemi lemovanými řadami stromů.

Pokud vím, byli oba moji rodiče jedináčci, a tak jsem vyrůstal bez tet a strýců, a tudíž i bez bratranců a sestřenic. Rodiče mé matky zemřeli dřív, než jsem se narodil, přinejmenším tak mi to řekla babička. Teď jsem si ale kladl otázku, jestli můžu jejímu slovu pořád ještě věřit. Teddy Talbot, otec mého otce, je mrtvý. Stejně jako u svého otce jsem viděl vychládat jeho tělo, ale babička z otcovy strany je pořád ještě naživu, i když dnes už spíš jen tělem než duší. Nyní

žije, je-li to správný termín, v pečovatelském domě ve Warwicku. Občas ji jezdím navštěvovat, ale věk a Alzheimer si vybraly svoji daň a již dávno není tou ženou, která mě vychovala a kterou jsem tak dlouho znal. Naštěstí ji její osud netrápí, neboť většinu času tráví ztracená v jiném světě, než je ten náš.

Vždycky jsem Sophii navzdory jejím potížím záviděl, že má několik sourozenců a hromadu bratranců a sestřenic. Přes roztržku s rodiči kvůli volbě manžela udržuje se zbytkem rodiny úzké vztahy, jak jen jí nemoc dovoluje. Zato já nemám nikoho jiného než starou dementní babičku, která mě občas ani nepoznává.

Teď ale vím, že přece jen nějakou rodinu mám. Mám dvě nevlastní sestry v Austrálii. Jediným problémem zůstává, že neznám jejich jména a nevím, kde bydlí, a ony zase zřejmě nemají nejmenší tušení, že existuju. Neuměl jsem si představit, že by otec své nové rodině prozradil, že už má syna, potomka manželky, kterou v Anglii uškrtil předtím, než lodí prchl k protinožcům.

Vrátil jsem se zpátky dolů do obývacího pokoje.

Ještě jednou jsem prohrabal smutné hromádky košil, spodního prádla a kapesníků, jako kdybych mohl najít něco, čeho jsem si předtím nevšiml. Nic tam však nebylo.

Zadíval jsem se na červenočerný plátěný batoh. Kolem jednoho z popruhů byl upevněný zavazadlový štítek s velkým označením letiště Heathrow LHR a jménem Grady menšími písmeny a čárovým kódem po straně, nic však nenapovídalo, kde byl štítek k popruhu připevněn. Znovu jsem si batoh prohlédl, jestli mi něco neušlo. Stejně jako předtím jsem musel konstatovat, že je prázdný, přesto jsem ho obrátil dnem vzhůru a pořádně jím zatřepal. Vedlo mě k tomu spíš zklamání, než opravdové očekávání, že něco najdu.

Když jsem batoh obracel zpátky, ucítil jsem, že se uvnitř něco hýbe.

Položil jsem ho na podlahu a znovu nakoukl dovnitř.

Do plátěného batohu byla všitá nepromokavá podšívka se zatahovací šňůrkou nahoře. Na zadní straně jsem našel otvor a strčil ruku mezi podšívku a plátno. Na spodku batohu mezi podšívkou a dnem jsem nahmatal asi pět centimetrů hluboký prostor a tam jsem našel poklad, který muž hledal.

Vytáhl jsem tři balíčky zalepené v modré fólii a opatrně použil kuchyňské nůžky, abych je na jedné straně otevřel. Každá rulička obsahovala silný svazek bankovek vysokých hodnot, dvě ruličky sestávaly z britských liber a jedna z australských dolarů. Všechny jsem je spočítal a odhadl jejich celkovou hodnotu.

Otec se ubytoval v levném zaprášeném jednohvězdičkovém hotelu v Sussex Gardens s hotovostí zhruba třiceti tisíc liber v zavazadle.

A zemřel kvůli tomu.

Kapitola 6

Na dně batohu jsem krom peněz našel schované ještě další věci.

Jednou z nich byl jihoafrický pas na jméno Willem Van Buren.

Další pak malý polyetylenový sáček s něčím, co na první pohled vypadalo jako rýže, ale při bližším zkoumání se ukázalo, že jde o výrobek lidských rukou. Připomínalo to zmrzlé skleněné střípky.

Dál tam byly fotokopie dvou knížeček formátu A5 s nápisem PRŮKAZ TOTOŽNOSTI natištěným na přední straně desek.

Pátou ukrytou věcí byl plochý černý předmět s tlačítky, asi patnáct centimetrů dlouhý a pět centimetrů široký. Nejdřív jsem si myslel, že je to televizní ovladač, ale nezdálo se, že by měl tlačítka na hlasitost a volbu kanálů, jen knoflíky od nuly do devítky a tlačítko „enter“. Všechny jsem stiskl. Nic se nestalo. Otočil jsem ten přístroj a zjistil, že na zadní straně se nachází prázdný prostor pro baterii. Odnesl jsem tedy tu věc do kuchyně a dal do ní baterii z kuchyňských hodin.

Znovu jsem stiskl tlačítka a tentokrát mě odměnilo červené světýlko, které se na okamžik rozsvítilo v pravém horním rohu, než zase zhaslo. Namířil jsem přístroj na televizi a znovu stiskl. K žádnému překvapení nedošlo, nic se nestalo, jen červené světýlko opět bliklo.

O elektronice obecně a televizních ovladačích zvlášť toho moc nevím, ale je mi jasné, že se musí správně naprogramovat.

Ukážu to Lucovi, napadlo mě. Nejenže projevuje zázračnou schopnost ovládat počítač, ale také rozumí tomu, co se děje pod povrchem. Než se přeorientoval na dostihy, působil dokonce nějaký čas jako pracovník elektronické údržby, zatímco moje technické schopnosti se omezují na prudký úder do počítače ve chvíli, kdy se odmítá chovat tak, jak od něj očekávám.

Vrátil jsem baterii do kuchyňských hodin a nastavil je na správný čas tři čtvrtě na jednu a pět minut. V devět hodin ráno už bych měl být zase na cestě.

Najednou jsem dostal hlad. Od snídaně před šestnácti hodinami, kdy jsem měl misku cereálií a malý toast, jsem nic nejedl. Neměl jsem čas.

Podíval jsem se do ledničky. Moc toho tam nebylo. Obvykle jezdím do supermarketu jednou za týden v neděli, abych nakoupil základní potraviny jako mléko, chléb a takové ty hotové pokrmy, které prostě stačí strčit do mikrovlnné trouby. Poslední víkend jsem ale nějak zapomněl jet nakupovat. Zatřepal jsem plastovou láhví mléka. Zbývalo v ní tak akorát na malou misku cereálií a možná hrníček kafe na ráno. Z bochníku chleba zůstalo pár krajíčků a vypadaly, že už mají svůj lepší čas za sebou, protože se na jejich okrajích objevovaly nazelenalé tečky.

Ve skříni jsem našel plechovku fazolí a udělal jsem si tedy toast s fazolemi poté, co jsem pečlivě odstranil těch několik zárodků plísně na chlebu, než jsem ho zastrčil do topinkovače.

Kořist z tajného dna batohu jsem rozložil před sebou na kuchyňském stole a pustil se do jídla.

Zvedl jsem knížečky s nápisem PRŮKAZ TOTOŽNOSTI. Ještě jsem nic takového zblízka neviděl, ale věděl jsem, oč se jedná. Myslím, že se tak říká koňskému pasu, který musí mít každý dostihový kůň v pořádku, aby se mohl účastnit dostihů. Je v něm podrobný popis odznaků koně a vírů v srsti. Kůň, který se dostaví na dostihy, musí odpovídat popisu ve svém průkazu, aby se vyloučilo, že místo něj poběží jiný kůň. Ve starších dobách někteří bezskrupulózní trenéři mohli poslat na dráhu „ringera“, náhradníka, který zaběhne místo nahlášeného koně. Ringer je zpravidla daleko lepší než kůň, který měl běžet, a tudíž startuje za daleko výhodnějšího kurzu, než kdyby byla známa jeho pravá totožnost. Nemálo takových podvodů se proměnilo v pěknou hromádku peněz, než tomu zavedení podrobného popisu v průkazu koně učinilo přítrž.

Dva průkazy, které jsem měl před sebou, však byly pouhé fotokopie, nikoli originály, a nemohly by být vydávány za opravdový průkaz. Prolistoval jsem je, ale nemohl přijít na nic mimořádného.

Následně jsem se chopil lidského pasu na jméno Willem Van Buren z Jižní Afriky a prohlédl si fotografii. Obličej, jenž na mě hle-

děl z pasové fotografie, patřil mému otci. Van Buren muselo být to jméno, které použil, když se zapisoval v hotelu Royal Sovereign.

Mám snad ještě další sestry nebo možná bratry v Kapském Městě či Johannesburgu?

Mátl mě také sáček se zrny podobnými rýži. Jedno zrno jsem vyndal a otáčel jím mezi palcem a ukazovákem. Bylo vlastně o trošku větší než běžné rýžové zrnko, asi jeden centimetr dlouhé a tři milimetry v průměru. Podržel jsem ho proti světlu, ale nic jsem neviděl, bylo neprůhledné. Zatřásl jsem si s ním u ucha, ale žádný zvuk nevydávalo.

Proč by se někdo schovával s pár zrnky matného skla, lámal jsem si hlavu. Musí na nich být něco víc, než je patrné prostému oku či uchu.

Vzal jsem nůž potřísněný tomatovou omáčkou a bezohledně rozdrtil zrnko o stůl. Vlastně podlehlo až překvapivě lehce. Teď jsem viděl, že zrnko není celé ze silného skla, nýbrž že je to váleček s čímsi uvnitř, co vypadá jako miniaturní elektronický obvod.

Pečlivě jsem prohlédl zbývajících devět zrnek v sáčku. Rozhodně na sobě neměla žádné vnější spoje. I na tohle se zeptám Lucy. Jestli někdo bude vědět, co to je, tak určitě Luca. Shrnul jsem rozmačkané kousíčky do sáčku a položil jej na stůl.

No a pak jsou tu samozřejmě peníze.

Co bych s tím vším měl udělat?

Inu, říkal jsem si, *měl* bych jít a dát to vrchnímu inspektorovi Llewellynovi. Jenže to dost dobře nejde. Určitě by se netvářil nijak potěšeně, že jsem mu o otcových zavazadlech neřekl dřív. Mohl by mě obvinit, že jsem nějak zapletený do jeho vraždy.

Najednou jsem si přál, abych mu byl rovnou řekl o zaprášeném hotýlku v Sussex Gardens. Všechno by bylo rázem daleko jednodušší a taky bych byl nezažil největší strach v životě. Pořád ještě na mně vyrážel studený pot, jen jsem pomyslel na to, co by se bylo mohlo stát, kdyby mě ten člověk byl poznal.

Co bych měl udělat?

Rozhodl jsem se, že se na to vyspím, a odebral se do postele.

* * *

V pátek ovládla Ascot vlhká atlantická fronta, která se přihnala od západu a přinesla pokles teploty o deset stupňů. Na mě je prostě spoleh, říkal jsem si. Zrovna takový den si vyberu, abych vyměnil tlustý a zpravidla až příliš teplý žaket za lehké sako bez podšívky. Skryl jsem se pod velkým žlutým deštníkem s nápisem DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI a třásl se v sílícím větru.

„Jaká byla oslava?“ zeptal jsem se Lucy a Betsy.

Byli nezvykle tiší, když jsme stavěli své stanoviště.

„Senzační,“ pravila Betsy nijak zvlášť přesvědčivě.

„Dlouhá noc?“ vyptával jsem se zvesela.

„Velice,“ odpověděla.

„To je fajn,“ řekl jsem. „Pořádná oslava má trvat dlouho do noci.“

„Ano. Ale bez nezvaných hostů a bez policie by to bylo lepší.“

„Co s tím má co dělat policie?“

„Teta ji zavolala,“ sdělila mi znechuceně.

„Ale proč?“ vyptával jsem se.

„V jejím domě se vyrojila asi stovka nepozvaných hostů. Oslava se totiž konala u ní doma,“ vysvětlovala.

„Chtěla jsi říct stovka chuligánů, že jo,“ opravil ji Luca tak zahořkle, jak jsem ho ještě nikdy neslyšel. „Tvoje hloupá ségra si pokazila vlastní oslavu.“

„Ona za to nemůže,“ odmítla Betsy ublíženě jeho názor.

Začínal jsem si říkat, že jsem se neměl ptát.

„Jak to asi dopadne, když si lidi na oslavu pozveš na Facebooku?“ trval na svém Luca. „Pak se sakra nemůžeš divit, když se ti tam zjeví hromada divnejch existencí a udělaj ti z baráku kůlničku na dříví.“

„Ty jsi moc nepomohl,“ vyčetla mu Betsy mrazivě.

„Co tím jako chceš říct?“ nafoukl se Luca.

„Poslyšte,“ přerušil jsem je, „je mi líto, že jsem se zeptal. Koukejte se uklidnit, máme práci.“

Oba zmlkli, ale řeč jejich těla dál křičela hlasitěji než leckterá slova a němý rozhovor měl jen málo společného s láskyplným výjevem, jehož jsem byl svědkem v úterý, když ruku v ruce odcházeli na pivo do hudebního baru.

Ach jo, pomyslel jsem si. Nejenom počasí se ochladilo.

Odpoledne se odvíjelo bez vzrušení předchozího dne. Neustávající déšť vcelku pochopitelně udržoval mnoho hazardérů daleko od sázkařského sektoru. Sázkaři mají raději suché, teplé prostředí barů a restaurací na tribuně a vsadí si u zaměstnanců Tota, kteří přijdou za nimi, a ne naopak.

Já mám jako bookmaker od závodiště povolení vykonávat svoji činnost, samozřejmě za tučný poplatek, ale pouze na zvoleném stanovišti. Nemůžu courat po barech a restauracích a ulehčovat kapsám sázkařů, zatímco sedí u stolu a jedí nebo se nalévají šampaňským.

Nedošlo k žádným výpadkům internetového spojení ani k přerušení signálů mobilních telefonů, neodehrály se žádné divoké změny kurzů na poslední chvíli. Všechno probíhalo předvídatelně a až nudně. Favoriti zvítězili ve třech ze šesti dostihů a pár outsiderů ve zbývajících dostizích zase nechalo trochu vydechnout nás bookmakery.

Celkem vzato, byl to výjimečně nevýjimečný den. Krom přetrvávajícího chladu mezi mými zaměstnanci bylo pozoruhodné jen to, v jakém počtu postával kolem technický personál poskytovatele internetu i sítí mobilních telefonů a marně čekal, až jejich systémy spadnou. Včerejší události zcela jasně někoho vážně a nemile polechtaly.

„No tak, vy dva zarputilci, chcete odvézt domů?“ zeptal jsem se, když jsme v mrtvém tichu balili. Ani jeden neřekl jediné slovo. „Prokrista,“ pokračoval jsem, „hodlá někdo z vás vůbec projevovat nějaké životní funkce, nebo co?“

Na Lucově tváři jsem vyvolal úsměv. Slabounký úsměv, který se vytratil téměř stejně rychle, jako se objevil.

„Autobus společnosti Teddy Talbot odjíždí do High Wycombu a dál po trase za pět minut, s vámi, nebo bez vás,“ oznámil jsem jim s mírným zoufalstvím v hlase.

Pořád nic.

„Mám tomu rozumět tak, že už se tu zítra nesejdeme?“ zeptal jsem se, když jsme se v pořádku a neokradeni dostali na parkoviště. Dokonce ani lupiči nemají v oblibě déšť.

„Já pokračuju,“ prohlásil Luca.

Vyčkávavě jsem pohlédl na Betsy.

„Dobře,“ řekla nabručeně. „Budu tady.“

„Fajn. A můžu v rámci studené války očekávat tání?“

Ani jeden neodpověděl.

Už mě ta hra přestávala bavit.

„Tak jo,“ ozval jsem se. „Nové pravidlo číslo jedna: kdo bude trucovat, nesveze se.“

„Omlouvám se,“ řekl Luca.

„V pořádku,“ odpověděl jsem.

„Ne vám, Nede,“ pravil podrážděně. „Omlouvám se Betsy.“ Otočil se k ní.

„Ach…“ vypravila ze sebe Betsy, zalapala po dechu a po tvářích se jí začaly koulet slzy.

Vrhli se s Lucou vzájemně do náručí, stáli tam, objímali se a vlhli deštěm jako v nějaké scéně z romantického filmu.

„Ach bóže,“ vzdychl jsem. „Měly byste si radši nastoupit dozadu, vy hrdličky, já vás odvezu.“

* * *

Potěšilo mě, že se Luca nakonec neusadil vzadu s Betsy, nýbrž že si sedl vedle mne. Asi bych to cukrování celou cestu až do High Wycombu nevydržel.

„Co myslíš, že to je?“ zeptal jsem se a podal mu černý plastový předmět podobný televiznímu ovladači, který jsem ráno zastrčil do schránky ve dveřích volva.

Otáčel přístrojem v rukou kolem dokola. Potom sundal kryt z otvoru pro baterky.

„Na,“ podal jsem mu balíček baterií, které jsem koupil cestou na dostihy.

Zasunul baterii na příslušné místo a stejně jako mě ho odměnilo krátké červené bliknutí, kdykoli stiskl některé z tlačítek.

„Svítí to o trošku dýl, když stiskneš tlačítko ‚enter‘,“ informoval jsem ho. Stiskl a přesvědčil se. „Myslíš, že je to dálkový ovladač něčeho?“

„Nevím,“ dál otáčel přístroj v ruce. „Určitě to není na televizi ani rádio, páč tam není tlačítko na hlasitost. Co takhle kdyby to otevíralo dveře od garáže nebo něco?“

„Na co ale ta čísla?“ tázal jsem se. „Přístroj na otevírání garážových vrat má přece jen knoflík na otevírání, ne?“

„Co kdyby byl potřeba kód?“ nadhodil Luca. „Třeba se musí namačkat například 1066 a pak stisknout ‚enter‘.“

„Jo, to by mohlo být,“ pokývl jsem. „A co tohle?“ Podal jsem mu igelitový sáček s celými skleněnými zrnky, i s tím rozmačkaným.

Vysypal si drobounké předměty ze sáčku do dlaně a rozdrcené zrnko podržel mezi palcem a ukazovákem.

„Předpokládám, že tohle bylo jako ty ostatní, než jste na to šlápl?“

„Vlastně jsem použil nůž,“ objasnil jsem mu. „A ano, bylo úplně stejné. Dá se to snadno rozbít.“

„Rozhodně je to něco elektronickýho,“ zadumal se.

„To došlo i mně,“ prohodil jsem sarkasticky. „Ale k čemu to je? Nezdá se, že by na tom byl nějaký konektor, a taky vím, že sklo nevede elektřinu, tak jak to funguje?“

„Taky je to moc malý, aby to mělo vlastní baterii,“ poznamenal Luca.

„Jak to teda funguje?“ optal jsem se znovu.

„Kdybych věděl, co to dělá, tak bych asi taky věděl, jak to funguje.“ Pokračoval ve zkoumání drobounkého obvodu. „Pasivní elektronika,“ řekl potichoučku, jakoby jen pro sebe.

„Cože?“ podivil jsem se.

„Pasivní elektronika,“ zopakoval.

„A to je jako co?“ zajímal jsem se.

Zasmál se. „Zařízení bez výkonu,“ pravil. „Nazývá se to pasivní elektronickej komponent nebo pasivní zařízení.“

„Takže?“ nebyl jsem o nic moudřejší.

„Tranzistory poskytujou výkon,“ řekl. „Můžou se použít jako zesilovače a dát signálu výkon tak, aby třeba řídil reproduktor v rádiu. Signál přijímanej anténou je velice slabej, takže jednoduše řečeno se musí zesílit řadou tranzistorů, abyste mohl z reproduktoru poslouchat třeba muziku.“

„Čím silnější zvuk, tím vyšší výkon?“ ujišťoval jsem se.

„Přesně tak,“ souhlasil. „Ale tranzistory potřebujou dodávku energie. Buď musej mít baterku, anebo se musej napojit do sítě, aby pracovaly, takže tydle malý krámy nemůžou bejt tranzistory.“

„Pasivní elektronika,“ zopakoval jsem.

„Jo, kápl jste na to,“ usmál se.

„O čem to vy dva mluvíte?“ zeptala se najednou zezadu Betsy.

„O tomhle.“ Luca jí opatrně podal jedno z nerozmačkaných zrnek.

„Hm, já vím, co to je,“ sdělila nám trošku přezíravě.

„Co?“ zvolali jsme s Lucou zároveň.

„Jsou to čipy pro psy,“ prozradila nám. „Vloni jsme jeden dali zavést našemu setrovi.“

„Co to dělá?“ otázal jsem se přes rameno.

„Slouží to identifikaci. Čip se injekčně vpraví pod kůži. Dali jsme naši fenku očipovat, aby ji máma s tátou mohli vzít s sebou do Francie a aby po návratu nemusela do karantény. Prostě na celnici prošla skenerem, aby se ověřilo, že je to ten správný pes se správným očkováním.“

„Jako koně,“ prohodil jsem.

„Có?“ divil se Luca.

„Koně je mají taky,“ ujistil jsem ho. „Aby se potvrdilo, že je to opravdu to zvíře, jak jeho majitel tvrdí. Všichni musí mít zavedené čipy, jinak nesmějí běhat. Už dávno jsem o tom četl v *Racing Postu.* Jen jsem nevěděl, jak takové čipy vypadají. Nevím proč, ale nějak jsem si myslel, že budou větší, obdélníkové a ploché.“

Luca se znovu zadíval na drobounký elektronický obvod.

„Musí to bejt pasivní obvod árfid,“ prohlásil. „Tohle maličký vinutí bude anténa.“

„Věřím ti na slovo, ale co je ten tvůj árfid?“

„Technologie rádiový identifikace RFID (radio frequency identification) a ta zkratka se vyslovuje árfid,“ vykládal pomalu, jak malému dítěti. „Přiloží se čtečka, která vysílá rádiovej signál, a ta malička anténka vlnu zachytí. Tak se vytvoří dostatek energie, aby si s ní obvod vyměnil údaje a předal identifikační číslo.“

„Připadá mi to hodně komplikované,“ poznamenal jsem.

„Ani ne,“ ohradil se Luca. „Setkáváme se s tím skoro všude. Třeba ty bezpečnostní placky v krámech, co spustěj kravál, když se někdo pokusí odejít s něčím bez placení, tak ty zrovna využívaj árfid. Prostě na zboží je taková visačka a čtecí skener jsou ty svislý sloupky u dveří, mezi kterejma se musí projít. Metro a autobusy v Londýně árfid taky používaj do čipovejch předplatních jízdenek. Karta se přiloží ke skeneru, ten přečte informaci a ujistí se, že cestující má dostatečnej kredit. Je to chytrý.“

„To tedy koukám,“ řekl jsem.

„Ale ne každej je z nich nadšenej,“ pokračoval Luca. „Některý lidi jim říkaj špionský čipy, protože umožňujou sledovat pohyb daný osoby bez jejího vědomí. Stejně si ale myslím, že za chvíli budou úplně na všem. Víte, místo čárovejch kódů. Supermarkety už s čipama experimentujou, aby si prověřily, jak se jim osvědčí. Stačí přejít kolem skeneru a všecko se automaticky odečte, ani to nemusíte vyndat z vozejku. Jednou dojde i na to, že vaše kreditka se naskenuje stejným způsobem a celková částka se odečte z vašeho bankovního účtu. Vy nebudete muset vůbec nic udělat, stačí, když si všecko dovezete k autu, naložíte do něj a odjedete.“

„Ohromné,“ řekl jsem.

„Jo. Potíž ovšem je, že tytéž árfidy můžou teoreticky poldům prozradit, že jste cestou domů překročil povolenou rychlost.“

„To snad ne,“ pohoršil jsem se.

„Ale ano, můžou,“ trval na svém. „Árfidy se už teď používaj na spoustě míst k placení mýtnýho a mostnýho, třeba E-ZPassy v New Yorku. Od toho není nijak daleko k propočítání průměrný rychlosti mezi dvěma body a vystavení pokuty, když pojedete moc rychle. Velkej bratr tě teda rozhodně sleduje, a jestli ne teď, tak co nejdřív bude.“

„Jak to, že toho o těch árfidech tolik víš?“ zeptal jsem se.

„Studoval jsem je ve škole a taky čtu časopisy o elektronice,“ objasnil mi. „Ale ještě nikdy jsem neviděl takhle maličký čipy,“ zvedl jedno z drobných skleněných zrnek.

Na co jich tedy měl můj otec deset ve svém zavazadle? Třeba to nějak souvisí s těmi fotokopiemi koňských pasů.

„Není ta černá věc dálkový čtecí skener?“ napadlo mě.

Luca přístroj zamířil na čip a stiskl. Červené světýlko se krátce rozsvítilo a jako předtím hned zase zhaslo.

„Nemá to žádnej výstup, takže o tom pochybuju," namítl Luca. „Jestli chcete, zeptám se u nás v elektronickým klubu."

„Elektronický klub?" podivil jsem se.

„No jo. Choděj tam hodně puberťáci," vysvětloval. „Sestavujou roboty nebo vysílačkou řízený modely aut a podobně. Každej pátek večer v místním středisku mladejch ve Wycombu. Většinou jim pomáhám."

Přemýšlel jsem, jestli mám tu věc dát jemu, anebo spolu s penězi odevzdat policii.

„Dobře," souhlasil jsem nakonec. „Zeptej se v klubu, jestli někdo neví, k čemu to slouží. Vezmi s sebou i ta skleněná zrna pro případ, že by to spolu nějak patřilo dohromady."

„Bezva," usmál se. „Máme rádi výzvy. Můžeme to rozebrat?"

„Asi ano," připustil jsem, „ale koukejte, ať to zase dokážete dát dohromady."

„Bezva," zopakoval. „Vezmu to tam dneska večer. Ráno vám dám vědět, jestli jsme na něco přišli."

* * *

Vysadil jsem Lucu a Betsy v High Wycombu a pak jsem jel navštívit babičku.

Její pokoj v pečovatelském domě ve Warwicku představoval jakýsi mikrokosmos mých dětských vzpomínek. Na stěně nad postelí visel akvarel z devatenáctého století s chlapcem, který krmí kuřata. Tenhle obraz visíval nad krbem v rodinném obývacím pokoji. Fotografie ve stříbrných rámečcích stály stejně jako kdysi v ložnici prarodičů vedle porcelánových hrníčků a dalších tretek na babiččině starožitné komodě. Zarámovaná tapiserie královny v jejím korunovačním rouchu se dělila o prostor s ručně malovaným talířem, který jsem prarodičům věnoval na oslavu jejich čtyřicátého výročí svatby.

Každý předmět mi byl velice důvěrně blízký. Cizí byla jen sama babička. Tak cizí, jako jsem se já občas zdál cizí jí.

„Nazdar, babi," naklonil jsem se k ní a políbil ji na čelo.

Krátce ke mně vzhlédla s nejistým poznáním v očích a nic neřekla. Ošetřovatelky mě informovaly, že se s babičkou některé dny dá docela dobře mluvit, zatímco v jiných dnech vůbec ne, a já osobně jsem ji neslyšel promluvit už několik týdnů.

„Jak se cítíš?“ zeptal jsem se jí. „Dívala ses v televizi na dostihy? A viděla jsi královnu?“

Odpovědi ani náznaku porozumění jsem se nedočkal. Dnes zcela zřejmě nebude jeden z jejích dobrých dní.

Rozhodnutí umístit ji do pečovatelského domova bylo složité a nelehké. Již nějaký čas jsem si uvědomoval, že babička začíná ztrácet paměť, ale přičítal jsem to prostě věku. Teprve když mě policie upozornila, že ji našla bloumat v ulicích v růžové noční košili a pantoflích, vzal jsem ji k doktorovi. Následovalo období různých vyšetření a návštěv u neurologů, načež se potvrdila diagnóza Alzheimerovy choroby. Sophie veškerou zodpovědnost a péči vzdala, což bylo vzhledem k jejím vlastním problémům jenom správné, a tak jsem sehnal stálou pečovatelku, která bude bydlet v babiččině domě a postará se o ni. Byl jsem rozhodnutý, že babička nebude žít v domově plném starých lidí, kteří sedí v kroužku a celý den zírají do podlahy.

Jednou jsem s ní přišel strávit večer a ona najednou začala být celá rozrušená a zmatená. Zdálo se, že neví, kdo jsem, a neustále mě obviňovala, že jsem přišel ukrást její snubní prsten. Pro mě to bylo velice trpké, daleko víc než pro babičku, ale nejvíc rozčilená byla její pečovatelka.

Chudák děvče bylo úplně vyčerpané ze vzrůstající zátěže a vypadalo to, že je na konci sil. Mezi vlnami vzlyků mi pověděla, jaký je ve skutečnosti babiččin život. Hlavně se cítí osamělá. Držet ji samotnou doma se nakonec ukázalo jako pravý opak laskavosti vůči komukoli, zejména pak vůči ní samotné. Následující den jsem tedy podnikl kroky, aby se babička mohla trvale nastěhovat do pečovatelského domova, a urychleně prodal její dům, abych jí mohl péči zaplatit.

To se odehrálo před dvěma a půl roky a peníze začínají docházet. Strašně nerad myslím na to, co se stane, jestli bude babička ještě dlouho naživu.

Jako každý večer seděla ve svém pokoji se všemi světly rozsvícenými. Nemá ráda šero a trvá na tom, aby světla svítila ve dne v noci. Uprostřed léta oknem obráceným k západu dovnitř stále ještě jasně zářilo slunce, ale to nijak nesnižovalo její potřebu současného maximálního elektrického osvětlení.

Posadil jsem se na židli čelem k ní a uchopil její ruku. Prohlédla si můj obličej prázdnýma očima. Pohladil jsem ji po ruce a usmál se na ni. Začínal jsem si říkat, že z mé strany jde o zbytečnou ztrátu času.

„Babi," oslovil jsem ji pomalu, „přišel jsem se tě zeptat na Petera. Pamatuješ si svého syna Petera?"

Dál si mě prohlížela a nedala nijak najevo, že by mě vůbec slyšela.

„Tvůj syn Peter," zopakoval jsem. „Oženil se s dívkou, která se jmenovala Tricia. Pamatuješ se? Měli malého chlapce Neda. Pamatuješ si Neda? Starala jsi se o něj."

Měl jsem dojem, že nic nevnímala, ale najednou se usmála a tiše, nicméně zcela jasně promluvila. „Ned," řekla. „Můj malý Ned."

Hlas se jí nijak nezměnil, zato já najednou cítil, jak se ve mně vzdouvá vlna emocí.

„Ano," řekl jsem. „Tvůj malý Ned. Jsem tady, babi."

Zaostřila pohled na moji tvář.

„Ned," zopakovala. Nevěděl jsem, zda se rozpomíná na minulost nebo zda je schopna mě poznat.

„Babi, pamatuješ si Petera?" opakoval jsem otázku. „Svého syna Petera?"

„Mrtvý," pravila.

„Pamatuješ se na jeho ženu Tricii?" optal jsem se jemně.

„Mrtvá," řekla zase.

„Ano," souhlasil jsem. „Ale jak zemřela?"

Babička na mě dost zmateně pohlédla. Nakonec řekla: „Tajemství," a přiložila si tenký prst ke rtům.

„A Peter?" naléhal jsem. „Kam šel Peter?"

„Mrtvý," opakovala.

„Ne," řekl jsem. „Peter nebyl mrtvý. Tricia byla mrtvá. Kde je Peter?"

Neodpověděla a do očí se jí vrátil vzdálený pohled.

Tajemství, řekla. Takže to musela vědět.

Vytáhl jsem z kapsy fotokopii otcovy fotografie a položil ji babičce do klína. Podívala se dolů. Přidal jsem jí tam i fotku matky a otce v Blackpoolu.

Chvíli hleděla dolů a já měl najednou dojem, že si zdřímla, tak jsem obrázky vzal a zastrčil si je zpátky do kapsy.

Začal jsem se zvedat k odchodu, ale když jsem se naklonil, abych babičku políbil na čelo, narovnala se.

„Vrah," pronesla opět tiše ale zřetelně.

„Kdo byl vrah?" Klekl jsem si tak, že jsem měl obličej blízko jejího.

„Vrah," opakovala.

„Ano, ale kdo byl vrah?"

„Vrah," řekla ještě jednou.

„Koho zavraždil?" změnil jsem směr. Odpověď jsem už znal.

„Zavraždil Tricii," prohlásila. Vzápětí začala plakat a já jí podal kapesník z krabice vedle postele. Utřela si nos, načež se otočila a podívala se na mě. V tu chvíli byly její oči plné poznání a pochopení.

„A zavraždil její děťátko."

Kapitola 7

„Vysílá to rádiový signál,“ sdělil mi v sobotu ráno Luca v autě cestou do Ascotu. Držel v ruce tu věc s tlačítky, co vypadala jako ovladač na televizi. „Máte kliku, že to nikdo neštípl,“ dodal.

„Proč by to měl štípnout?“ divil jsem se.

„Protože puberťáci v klubu jsou banda chuligánů,“ prohlásil. „Většina jich tam chodí jenom proto, že je k tomu donutili u soudu. Jako aby je udržely o pátečních večerech mimo ulice. Má to bejt součást jejich převýchovy. No to mi povídejte! Většinu z nich by nepřevychovala ani buzerace v armádě.“

„A co tedy tohle?“ ukázal jsem na černý předmět.

„Jeden z těch hajzlíků už to měl v báglu,“ vykládal Luca. „Fakt nechápu, co si myslel, že s tím bude dělat. Prostě se mu to asi líbilo, tak to šlohnul. Jsou jak straky. Když se něco blejská, hned po tom chňapnou.“

„Říkal jsi, že to vysílá rádiový signál,“ připomenul jsem mu. „Jaký druh signálu?“

„S hodně nízkou frekvencí,“ odpověděl. „Ale docela silnej. Jednomu ze zaměstnanců klubu se podařilo změřit to pomocí osciloskopu.“

„Co je osciloskop?“ vyptával jsem se.

„Je to podobný jako přístroje, co maj v nemocnicích a měřej tím pacientům srdeční činnost,“ vysvětloval. „Na displeji to zaznamenává křivku.“

„Ale k čemu ta věc slouží?“ zajímalo mě především.

„Nevím to jistě, ale mohlo by to sloužit k zápisu údajů na árfidy.“

„Na skleněná zrna?“ ujišťoval jsem se.

„Ano,“ přitakal. „Tady na konci se to dá otevřít.“ Ukázal mi to. „A to zrno můžete strčit do tohohle otvoru.“ Opět mi to předvedl, zatímco já řídil. „Když stisknete tlačítko ‚enter‘, vyšle to signál. Já si myslím, že to do árfidu zadá pořadí čísel, který nejdřív namačkáte, než to potvrdíte a vyšlete zmáčknutím ‚enter‘.“

„To vážně jde?“ nechtělo se mi věřit. „Vždyť to nemá žádné konektory.“

„To je jednoduchý,“ pokračoval Luca. „Na zápisy do árfidů narazíte na každým kroku. Když někdo strčí svoji časovou jízdenku k jednomu z těch žlutejch kol na turniketech do metra, tak nejdřív si to kartu prohlídne, jestli má kredit, pak ten systém automaticky odečte jízdný a zaznamená do karty novej zůstatek. V autobusech je to úplně to samý. Zaříděj to rádiový vlny. Konektory nejsou vůbec potřeba.“

Cítil jsem mírné zklamání. Tak trochu jsem doufal, že ten předmět bude víc vzrušující než něco, nač narazíte v každém londýnském autobuse. Proč si ale potom otec myslel, že to musí schovat do dna batohu?

Zívl jsem. Po návštěvě u babičky se mi spánek dlouho vyhýbal. Ležel jsem a bděl nekonečné hodiny a přemýšlel o tom, co mi řekla, a také o tajemství, které v sobě na tak dlouhou dobu sveřepě pohřbila. Co člověk udělá, jestliže zjistí, že jeho syn je vrah? A mě se ještě víc týká otázka, co udělá, když ví, že vrah byl jeho otec?

Vybavil jsem si chvíli, kdy jsem seděl u jeho mrtvého těla v nemocnici. Vážně se to stalo teprve před čtyřmi dny? Měl jsem pocit, jako kdyby to bylo už hodně dávno.

Truchlil jsem kvůli tomu, co mohlo být, truchlil jsem pro ztracené roky plné příležitostí. Navzdory všemu, co jsem se od té doby dozvěděl, jsem cítil určitou spřízněnost s mužem, jenž nyní tiše leží v nějakém chladicím boxu v márnici. Co ale spáchal? Opravdu mě připravil nejenom o sebe, ale taky o matku a dalšího sourozence?

Zkusil jsem zatelefonovat detektivu seržantovi Murrayovi na policejní stanici ve Windsoru, ale řekli mi, že je pryč, patrně mimo službu. Nechal jsem mu vzkaz, aby mi zavolal, dosud se však neozval.

„Dneska nás čeká Wokingham,“ zamnul si Luca ruce a probral mě tak z mého zamyšlení.

„Jasně,“ přitakal jsem.

Wokingham Stakes je na Královském Ascotu čtvrtým dostihem sobotního dne a pro nás bookmakery představuje nejlukrativnější

dostih celého mítinku. Je populární i u trenérů a počet koní je omezený počtem startovacích boxů, které lze umístit přes šířku dráhy.

Není ovšem jen dojnou krávou pro bookmakery, je to také skvělá zábava. I když je pravda, že sázky bývají spíš nižší než u některých grupových dostihů, bývá jich zato mnoho. Jako by v tomhle šťastném dostihu nikdo nesázel až na doraz tolik, co by si nemohl dovolit prohrát.

Betsy vzadu v autě usnula a Luca listoval novinami *Racing Post.* Já řídil.

„Dneska má bejt zase třicet startujících," informoval mě. „Tady tipujou, že Burton Bank bude startovat jako favorit kolem šesti nebo sedmi k jedný."

„Kdo ho trénuje?" zajímal jsem se.

„George Wiley," odpověděl Luca.

„Wiley trénuje v Cumbrii, že?" prohodil jsem. „To mají pořádný kus cesty, takže si musí hodně věřit. Co ostatní?"

Luca studoval noviny. „Řekl bych asi tak deset se slušnou šancí, ale Wokingham je vždycky trochu loterie." Usmál se.

„A co Golden Jubilee?" nadhodil jsem. Golden Jubilee Stakes je hlavním dostihem dne. Je to rovina a stejně jako Wokingham se běží na šest furlongů* a je vypsán pro tříleté a starší koně.

„Letos osmnáct startujících," sdělil mi Luca. „Pulpit Reader bude zřejmě tipovaný jako favorit, ale i tady se může stát ledacos. U sprintu je to tak vždycky."

Ještě chvíli jsme probírali odpolední dostihy a startující koně. Říkal jsem si, že po prvních dvou dostizích dne budeme nepředvídatelnost Wokingham Stakes a Golden Jubilee Stakes potřebovat. Dostihy Chesham Stakes a Hardwicke Stakes jsou vyhlášené vítězi s nízkými kurzy a zvýhodňují tak sázkaře.

Déšť z předchozího dne se odebral k východu nad Severní moře. Místo něj se vrátilo slunce a přilákalo mohutné sobotní davy, které proudily na závodiště už v době, kdy jsme se ještě prodírali dopravními zácpami a parkovali auto. Vypadalo to na další pilný den v práci.

---

* 1 furlong = 201,16m; 8 furlongů = 1 míle

* * *

Vrchní inspektor Llewellyn a seržant Murray na mne čekali v sázkařském sektoru.

„To je rychlost!“ ocenil jsem seržanta ještě dřív, než některý z nich stačil promluvit.

„Co je rychlost?“ divil se seržant.

„Vy jste nedostal můj vzkaz?“ zeptal jsem se ho.

„Ne,“ odpověděl bezvýrazně.

„Aha. Nechával jsem vám ho dnes ráno na policejní stanici ve Windsoru.“

„Co to bylo za vzkaz?“ optal se.

„Jen abyste mi zavolal,“ informoval jsem ho.

„A o čem jste si přál s mým seržantem mluvit?“ vložil se do věci svým obvyklým obviňujícím tónem vrchní inspektor.

„Nešlo o nic zvláštního,“ vytáčel jsem se. „Zapomeňte na to.“

Chtěl jsem se seržanta Murray vyptat na další podrobnosti o odchodu mé matky ze světa, ale jeho šéfa se ptát nebudu. Nechtěl jsem vrchnímu inspektorovi poskytnout to potěšení, že by mi odmítl odpovědět, což by zcela určitě udělal.

„Potřebujeme vám položit pár otázek,“ oznámil mi.

Doufal jsem, že se ty otázky netýkají svazků peněz v postrádaném batohu.

„O čem? Nemohlo by to počkat, až skončím s prací?“

„Ne,“ pravil neúprosně.

„Promiň, Luco,“ obrátil jsem se na svého asistenta. „Postaráte se s Betsy o stanoviště?“

„Bez problému,“ kývl Luca.

Odebral jsem se s policisty od tribuny na klidnější místo.

„Tak tedy, vrchní inspektore, jak vám mohu být dnes nápomocný?“

„Řekl vám otec, ve kterém hotelu v Londýně se ubytoval?“ otázal se.

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě, „neřekl.“

„Nenašli jsme žádný hotel, ve kterém by se někdo zapsal pod jménem Grady nebo Talbot,“ oznámil mi.

„Otec mi řekl, že nedávno přijel z Austrálie, ale ne přesně kdy. Třeba přiletěl to ráno a jel rovnou na dostihy do Ascotu.“

„To ne, pane,“ odmítl můj návrh vrchní inspektor. „Letecká společnost British Airways potvrdila, že opravdu přiletěl jedním z jejích letů z Austrálie, ale stalo se tak již předchozí týden.“

„Je mi líto,“ pokrčil jsem rameny. „Otec mě kontaktoval teprve ten den, kdy zemřel.“

„Podle letecké společnosti měl při příletu na Heathrow nějaké příruční zavazadlo. Nepodařilo se nám ho najít. Nedal vám něco? Třeba lístek z úschovny zavazadel?“

„Ne,“ řekl jsem. „Bohužel, nic takového mi nedal.“

Proč jim neřeknu, že ta zavazadla mám? A peníze a další věci. Nevím, co to bylo, ale něco mě zarazilo. Možná naděje, že otec nebyl doopravdy vrah, jak si kdekdo myslí, a že jediná šance, jak to zjistit, je nějak spojená s pochybným obsahem batohu. Nebo je to potřeba připsat mé přirozené nechuti vůči policistům obecně, a vrchnímu inspektorovi Llewellynovi zejména.

„Nevybavil jste si již nic dalšího ohledně osoby útočníka?“ zeptal se.

„Vlastně ne,“ odpověděl jsem. „Ale jsem si jistý, že to byl běloch, asi tak třicátník a měl na sobě uhlově šedou bundu s kapucou a tmavý šátek. A na nohou vojenské boty.“

„Co jeho kalhoty?“ ověřoval si vrchní inspektor.

„Modré džíny,“ řekl jsem.

„Nějaký nápadný pásek nebo přezka?“ chtěl ještě vědět.

„Lituju, ale nic jsem neviděl.“

„Žádné zvláštní znamení, jizvy a podobně?“

„Nic, čeho bych si všiml,“ řekl jsem pravdivě. „Myslím, že měl světlejší vlasy.“

„Jak to můžete tvrdit, když měl na hlavě kapucu?“ zapochyboval vrchní inspektor.

„Když si to zpětně vybavím, tak mám dojem, že jsem je zahlédl pod kapucou.“

„Dlouhé nebo krátké?“

„Krátké,“ prohlásil jsem s jistotou. „Trčely mu rovně na hlavě.“

„Hm,“ zamručel. „O tom jste se v úterý večer nezmínil.“

„V úterý večer jsem si na to nevzpomněl," bránil jsem se. Ani jsem je neviděl, pomyslel jsem si.

„Mohl byste nám udělat e-identikit?"

„Co je e-identikit?"

„Na počítači sestavená podoba vraha," vysvětlil mi.

„Takže mého otce skutečně zabil?" optal jsem se poněkud sarkasticky. „Už máte výsledky posmrtného ohledání?"

„Ano," přitakal. „Podle patologa zemřel váš otec na dvě bodné rány do břicha po obou stranách od pupku. Rány směřovaly nahoru, pronikly bránicí a proděravěly obě plíce. Byla to profesionální práce." Mým uším to znělo, jako kdyby vrchní inspektor obdivoval použitou techniku. V jeho hlase rozhodně nezazněla žádná lítost nad ztrátou mého rodiče. Podle něj zřejmě ten vrahoun po šestatřiceti letech na útěku dostal to, co si zasloužil.

„Co se teď bude dít?" zeptal jsem se.

„S čím?"

„S mým otcem," vysvětlil jsem. „Může se konat pohřeb? A co případná rodina, kterou třeba má v Austrálii? Informovali jste je?"

„Vyrozuměl jsem, že melbournská policie má adresu jeho bydliště," uvolil se mi sdělit vrchní inspektor. „Nikoho tam však nezastihli. Vypadá to, že váš otec žil sám pod jménem Grady."

„Pověděl mi ale, že měl dvě dcery z předchozího manželství," naléhal jsem. „Řekl to někdo jim?"

„Ne, pokud vím." Jeho tón jasně naznačoval, že to ani trochu nepovažuje za důležité. Třeba má koneckonců pravdu. Otec podle svého vyjádření mé sestry neviděl patnáct let. Mohou být bůhvíkde.

„Jak s pohřbem?" tázal jsem se.

„Bude záležet na koronerovi," pravil. „Soudní šetření bude zahájeno v pondělí. Už byste měl mít předvolání k účasti."

Vybavil jsem si hromádku neotevřených dopisů na stolku v hale. Otevírání pošty, respektive její neotevírání, je jednou z mých slabých stránek. Spolu s vynecháváním pravidelného jídla nebo jeho úplným přehlížením.

„Nač mě potřebují předvolávat?" vzpíral jsem se.

„Pro účely identifikace," objasnil mi. „Jste nejbližší příbuzný zemřelého."

No, to jsem, říkal jsem si v duchu. Je divné být nejbližším příbuzným, když jsem celý život netušil, že mám nějaké jiné příbuzné než své staré prarodiče.

„Není trochu brzy na soudní šetření?“ tázal jsem se.

„Bude zahájeno pouze kvůli identifikaci zemřelého a potom se odročí na pozdější datum,“ vysvětloval vrchní inspektor. „Koroner pak může vydat povolení k pohřbu. Záleží však pouze na něm.“

Formální identifikace může být zajímavá, pomyslel jsem si. Talbot, Grady nebo Van Buren?

„Je na mně jako na nejbližším příbuzném, abych uspořádal pohřeb?“ optal jsem se.

„Záleží na vás,“ odpověděl vrchní inspektor. „Je to obvyklé, ale zákon to nenařizuje.“

„Dobře.“ Podíval jsem se na hodinky. „Ještě něco?“

„Pro tuto chvíli nikoli, pane Talbote. Nikam však neodjíždějte,“ požádal vrchní inspektor.

„To je oficiální příkaz?“ dotazoval jsem se.

„Víte, na vás je něco, co se mi nelíbí,“ zavrčel.

„Třeba prostě nemáte rád bookmakery,“ odrazil jsem ho.

„To máte pravdu,“ přitakal. „Jenže na vás je ještě něco jiného.“ Píchl mě prstem do hrudníku.

Napadlo mě, že se mě pokouší zastrašit, anebo třeba doufá, že mě vyprovokuje k tomu, abych řekl něco, čeho budu litovat. Tak jsem se na něj jenom usmál.

„Ani já nemůžu tvrdit, že bych byl vaším obdivovatelem, vrchní inspektore,“ pohlédl jsem mu do očí. „Předpokládám ale, že to nijak nenaruší profesionální jednání mezi námi dvěma, viďte?“

Zcela určitě naruší, pomyslel jsem si. Přinejmenším z mé strany, mohu-li to posoudit.

Vrchní inspektor mi na otázku neodpověděl, otočil se na patě a kráčel pryč. Sotva po třech krocích se zastavil, načež se otočil a vracel se zpět.

„Nezahrávejte si se mnou, pane Talbote,“ varoval mě s obličejem ani ne patnáct centimetrů od mé hlavy. „Protože byste prohrál.“

Rozhodl jsem se, že nejlepší odpovědí bude mlčení.

Konečně se obrátil a odcházel.

„Buďte opatrný, pane Talbote,“ radil mi seržant přátelštějším tónem. „Nemá rád, když se mu odporuje.“

„On s tím začal,“ hájil jsem se chabě.

„Dejte si poradit,“ řekl vážně.

„Dám,“ kývl jsem. „Děkuju, seržante.“

„A taky bych si na vašem místě hlídal záda,“ prohlásil.

„Vrchní inspektor jistě není tak zlomyslný?“ zažertoval jsem.

„Ne, nijak zvlášť,“ usmál se. „Ale měl jsem na mysli toho muže, co vám zabil otce. Stal jste se svědkem jeho činu, na to nezapomínejte. Prostě bych v noci nechodil sám temnými opuštěnými uličkami, to je všechno. Svědkové vražd jsou ohrožený druh.“ Úsměv mu zmizel z obličeje. Tvářil se smrtelně vážně.

„Děkuju, seržante,“ zopakoval jsem. „Vezmu si vaši radu k srdci.“

Přikývl a vydal se za vrchním inspektorem.

„Počkejte okamžik,“ zavolal jsem za ním. „Nevíte náhodou, kde byla moje matka zavražděna?“

Zastavil se a vrátil se zpátky. „Kde?“ zopakoval moji otázku.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Kde zemřela. A kdy?“

„Před třiceti šesti lety,“ pravil.

„Ano, ale kdy přesně? Nevíte datum? A kde ji našli?“

„Musel bych to vyhledat,“ řekl. „Nic neslibuju, ale podívám se do spisu.“

„Díky,“ řekl jsem.

Odspěchal za svým šéfem a zanechal mě otazníkům, zda otcův vrah ví, kdo jsem a jak mě najít.

*** * ***

„Co to všechno má znamenat?“ vyptával se Luca, když jsem se vrátil k našemu stánku.

„Týká se to úterka,“ odpověděl jsem.

„Co se v úterý vlastně přesně stalo?“ vyzvídal.

„Přepadli mě,“ zopakoval jsem původní historku.

„Už dvakrát sem za váma přišli dva poldové," připomenul mi. „No tak, nevykládejte mi, že by se tolik namáhali jenom kvůli přepadení jednoho bookmakera. Co ještě v tom je?"

„No," zaváhal jsem, „víš o té vraždě na parkovišti?"

„Jo, jasně," přitakal. „Kdekdo o tom věčně vykládal."

„Vypadá to, že člověk, co mě přepadl, by mohl být ten vrah."

„Aha, tak to je pak normálka." Vypadal, že se mu ulevilo.

„Jaká normálka? Jak to myslíš?" zvolal jsem dotčeně. „Mohl zabít i mě, chápeš?"

„Jo, ale nezabil." Usmál se. „Mysleli jsme si s Betsy, že třeba máte nějaký potíže se zákonem."

„Tak díky," pravil jsem kousavě. „Vidím, že máte ve svého chlebodárce neskonalou důvěru."

* * *

První dva dostihy, Chesham a Hardwicke Stakes, podle předpovědi vyhráli favorité.

„Pro nás pohoda," sdělil mi Luca do ucha po druhém dostihu. „Rozehráli jsme to v lepších kurzech, takže nám pro změnu jednou favorit dobře posloužil."

„Krásná práce," pochválil jsem ho. „A nyní chléb a hry."

Sázení na Golden Jubilee Stakes se odvíjelo svižně a přede mnou se tvořila fronta sázkařů, dychtících předat své peníze. Jak Luca očekával, Pulpit Reader byl tipován jako lídr, ale v kurzu čtyři ku jedné nebo lepším. Dostih je široce otevřený všem možnostem a trh to dobře odrážel.

„Padesát na Pulpita," pravil muž ve frontě přede mnou.

„Padesát na číslo pět při čtyřech," sdělil jsem Lucovi a ten to naťukal do klávesnice. Odebral jsem tiket z tiskárny a předal ho muži.

„Kolik nabízíte na číslo šestnáct?" tázal se AJ, další na řadě. Dnes na sobě měl poměrně tradiční šedou vestu pod blahobytně vypouklým černým žaketem.

Naše elektronická tabule není dost velká, aby zobrazila všechny účastníky najednou.

„Kůň číslo šestnáct?“ obrátil jsem se na Lucu.

„Třicet tři,“ odpověděl.

„Dvě pětky na umístění,“ posunul ke mně AJ dvacetilibrovou bankovku.

Z tiskárny poslušně vyjel tiket.

A tak to šlo dál a dál. Povětšinou menší sázky ve výši deseti či dvaceti liber. Sázení na Golden Jubilee je spíše zábava než vážné vydělávání peněz.

Když dostih odstartoval, stále ještě jsme přijímali sázky. Mladá žena v černobílých šatech se sladěným kloboukem s širokánskou krempou byla mým posledním zákazníkem. Hodila mi desetilibrovou bankovku ve chvíli, kdy koně již míjeli sloupek na pěti furlonzích. „Deset liber na vítězství koně číslo pět, prosím,“ dožadovala se téměř bez dechu odkudsi zpod své pokrývky hlavy. Vzal jsem si od ní peníze a předal jí tiket.

„Konec sázení,“ ohlásil jsem, ale nikdo už přede mnou nestál. Všichni sledovali dostih, většina na velké obrazovce nainstalované proti tribuně.

Golden Jubilee Stakes je odnoží Global Sprint Challenge, a proto přitahuje i koně ze zámoří. Tentokrát se v závěrečném furlongu odtrhl od pole americký kůň a zvítězil o více než délku. Dav zůstal nezvykle potichu. Pulpit Reader, kůň číslo pět, finišoval jako čtvrtý. Mladá žena v černobílých šatech si užila sotva minutové vzrušení za své peníze, které nyní neochvějně zůstanou v mé kapse.

Lidé sázejí z různých důvodů, ale v konečném výsledku je to právě nadšení z vítězství, které jim poskytuje pocit „vzletu do výšin“, po němž prahnou. Těch několik profesionálních hráčů, kteří jsou schopni se sázením na koně uživit, by vám řeklo, že je to všechno o dlouhodobé návratnosti, a ne o krátkodobém vzrušení, ale i oni by museli připustit, že se jim do žil rozlije zvláštní dávka adrenalinu, když sledují těsný doběh, jehož se účastní jimi tipovaný kůň.

Pro většinu lidí je sázení zábavou, nikoli zaměstnáním. Znásobuje jejich potěšení z dostihového dne. Někteří mí klienti si myslí, že prožili báječný den, když se jim povede vsadit na pár vítězů, i když je ostatní prohrané sázky přijdou na víc, než vydělají na výhrách.

Bookmakery bych nejspíš zařadil do „profesionální hráčské kategorie“. Jde jim o obchod a jejich cílem je solidní pravidelná návratnost, nikoli prudké vzlety. Nicméně i tak mě rozjařilo, že si mohu ponechat desetilibrovku mladé ženy, zvlášť když tolik usilovala, aby si mohla vsadit dávno po startu. Mám-li být upřímný, řekl bych, že bookmakerem se sotva stane někdo, kdo v sobě nemá aspoň stopu škodolibosti. Vždyť na rozdíl od burzovních makléřů a investičních manažerů já bohatnu ze smůly svých zákazníků.

Příští na řadě byl dostih Wokingham Stakes se třiceti startujícími a to byla ještě větší loterie než Golden Jubilee.

Jako obvykle se dostih pdodobal útoku kavalerie, rovina na tři čtvrtiny míle ze startovacích boxů přímo k cílovému sloupku. Dostih byl zároveň vypsán jako handicap, což znamená, že lépe hodnocení koně nesou vyšší váhu, stanovenou handicaperem, který ve svých snech hýčká představu, že všichni koně budou finišovat v jednom obrovském mrtvém doběhu. Vítězství favoritů jsou vzácná a na tabuli často skončí outsideři.

Sázelo se opět bez váhání, přičemž sázky se rovnoměrně dělily mezi oba favority s nižšími kurzy i mezi outsidery. Historicky existuje jen málo ukazatelů, které by sázkařům pomohly zorientovat se v účastnících dostihu. U sprintu se kolikrát zdá, že na jedné straně dráhy koně vítězí častěji, a tak se číslo startovního boxu, které si kůň vylosoval, může stát docela dobrým indikátorem jeho šancí. Nicméně losování sprintů v Ascotu za celá léta neprokázalo, že by tu takový faktor působil, neboť vítězové Wokingham Stakes startovali ze všech možných míst dráhy.

Téměř každý sázkař má nějaký svůj systém, na který přísahá, i kdyby mělo jít o zapíchnutí prstu naslepo do dostihového programu. Někteří nikdy nesázejí na klisny, když běží spolu s hřebci na celoročním povrchu, zatímco jiní se vyhýbají favoritům s nízkými kurzy v handicapech. Další mají oblíbeného žokeje, případně trenéra, který prokázal spolehlivé výsledky, a ještě jiní svěří své peníze jedině koni, který se dobře umístil v posledních sedmi dnech.

Nejlépe se daří zpravidla těm sázkařům, kteří jsou ukáznění a studují formu koní. Ukáznění natolik, že si všechno zaznamenávají,

nepodlehnou žádnému bláznivému tušení a nepropadají panice, když je postihne pár ztrát za sebou, což je nevyhnutelné.

Nejúspěšnější jsou ti, kteří znají takřka každého koně v tréninku a soustavně dostihy sledují. Časem poznají, který kůň běhá v setrvalé formě, a který ne. Zjistí, kteří koně mají raději dráhy na pravou ruku a kteří na levou, kteří skokani mají v oblibě dlouhé nájezdy a kteří krátké a zda dávají přednost stoupající nebo rovné cílové rovince. Vědí, zda kůň běhá lépe či hůře na tvrdé nebo měkčí půdě, a také, jaká zátěž nejlépe vyhovuje tomu kterému koni a zda se od něj držet dál při sázení, jestliže je v handicapu hodnocen příliš vysoko. Vědí, kde je ten který kůň v tréninku, zda běží hůř po dlouhé cestě v přepravníku, a dokonce zda má tendenci projevit se lépe než jeho soupeři, když svítí slunce nebo když prší.

Někdo by řekl, že je to až moc informací, ale zkušený sázkař brzy rozpozná, které kousky skládačky jsou podstatné. Koňské dostihy nejsou vědecká disciplina a vždycky se objeví nějaké překvapení, ale podobně jako lidští atleti běhají dobří koně v určitém období dobře a špatní špatně.

Mít zisk ze sázení vyžaduje rovněž rozeznat ty příležitosti, kdy kurz nabízený na vítězství koně je lepší než skutečná pravděpodobnost takového výsledku. Jestliže si tedy znalý sázkař spočítá, že šance určitého koně na vítězství v daném dostihu jsou řekněme jedna ku dvěma a kurz nabízený některým z bookmakerů je lepší než pari, pak je čas jít si vsadit.

Joseph Jagger v roce 1873 slavně rozbil bank v Monte Carlu, když si všiml a využil většího naklonění jedné části kola rulety v kasinu, v důsledku čehož určitá čísla padala častěji než jiná. Dnes ovšem nikdo nedokáže vylepšit svoje šance na výhru v jackpotu Národní loterie pouhým sledováním, jak často které očíslované balonky losovací stroj vyplivl při předcházejících tazích, neboť zajištění toho, aby tah byl zcela náhodný a nepředvídatelný, se věnuje mimořádné úsilí. Avšak pokud by v dostizích předchozí forma koní nebyla slušným indikátorem budoucích výkonů, pak by neexistovali žádní bookmakeři a pravděpodobně ani dostihy samotné. Rozhodně by neexistovaly dostihy britských plnokrevníků tak, jak je známe, s více

než pěti miliony dostihových návštěvníků ročně a nějakými sedmnácti tisíci dostihových koní v tréninku.

„Po deseti na umístění Burton Banka," pravil muž přede mnou.

„Po deseti librách na umístění čísla dvě při sedmi ku jedné," zavolal jsem přes rameno na Lucu.

Vzal jsem si od muže dvacet liber a předal mu tiket. Po deseti librách na umístění znamená deset liber na vítězství koně a deset, že se umístí, což při handicapu pro více než šestnáct startujících znamená, že kůň doběhne mezi prvními čtyřmi.

Další v řadě stála mladá žena v černobílých šatech se svým obrovským kloboukem.

„Po deseti librách na umístění na číslo jedenáct," pravila a naklonila hlavu na stranu, aby na mne viděla a já viděl na ni. Byla úchvatná.

„Po deseti na umístění čísla jedenáct při šestnácti," zavolal jsem na Lucu.

Objevil se tiket a já ho předal. „Ať máte tentokrát větší štěstí," popřál jsem jí.

Trochu se zarazila, že jsem ji oslovil, dokonce se mírně zarděla a tváře jí zrůžověly v kontrastu se strohými barvami jejího oblečení. „Děkuji vám," pravila, vzala si tiket a spěchala pryč. Díval jsem se za ní.

„Berete pořadí?" zeptal se další muž a připoutal tak moji pozornost zpátky k práci.

„Ne," řekl jsem. „Jen vítězství nebo umístění."

Otočil se a šel pryč. Pořadí je sázka, která tipuje dva první koně v cíli dostihu. Přesné pořadí znamená první dva koně ve správném sledu a ve Spojených státech je známé jako Exacta. Existuje spousta tipů od prostého pořadí dvou nebo tří koní, kdy všechny varianty vyhrávají, až po sázky s takovými podivnými názvy jako Trixie, Yankee, Canadian, Patent nebo Lucky 15, za nimiž se skrývají všelijaké tipy na jednoho, dva nebo tři koně ze tří, čtyř či pěti koní startujících v různých dostizích. Žádné takové sázky nepřijímáme, protože to už je příliš složité a časově náročné. Přenecháváme je sázkovým kancelářím a jejich velkým hochům. Luca by o takové sázky stál víc

než já, ale naši pravidelní zákazníci v sázkařském sektoru by nás opustili, kdybychom je nechali čekat déle než u sousedů.

Jak se čas dostihu přibližoval, sázení nabývalo rychlejšího a úpornějšího tempa. Zdálo se, že úplně každý si chce na Wokingham vsadit. Potenciální nadhodnocený vítěz všechny lákal k uzavírání sázek a štůčky bankovek v mé ruce vytrvale tloustly, jak odtikávaly minuty do startu.

Burton Bank si udržoval kurz sedm ku jedné, i když kurzy dalších dvou koní klesly na patnáct ku dvěma.

„Dvacet liber na vítězství na Burton Banka," ohlásil můj další zákazník, mladý muž v žaketu.

„Dvacet na vítězství čísla dvě při sedmi," zopakoval jsem přes rameno k Lucovi.

„Krucinálfagot," řekl procítěně. „Internet už zase spadl."

Kapitola 8

„Telefony taky?“ optal jsem se.

Luca freneticky mačkal tlačítka na svém mobilu. Přikývl. „Jako předtím.“

Účinek byl děsivý. Najednou všemi směry pobíhali muži s vysílačkami v rukou a stočenými dráty nad límci, asi aby si mohli dát sluchátka do uší, jak jsem odhadoval. Prohlíželi tabule bookmakerů a pátrali po náhlých změnách kurzů.

„Dvacet liber na vítězství na Burton Banka,“ opakoval mladík přede mnou. Zdržení ho poněkud podráždilo.

„Omlouvám se,“ řekl jsem mu. „Dvacet na vítězství čísla dvě při sedmi,“ přeříkal jsem a otočil se k Lucovi. Podíval se na mne, pokrčil rameny, stiskl klávesy a z tiskárny vyjel tiket. Podal jsem ho mladíkovi, který po něm naštvaně chňapl.

„Po deseti na umístění čísla čtyři,“ přál si další sázkař, rozložitý muž v modré pruhované košili a červené kravatě.

Koukl jsem na kurzy na naší tabuli.

„Po deseti librách na umístění čtyřky při patnácti ku jedné,“ ohlásil jsem a tiket se poslušně objevil.

Deset liber na umístění nebude stačit na podstatnou změnu kurzů ani u relativního outsidera, pomyslel jsem si.

Něco se však dělo. Viděl jsem některé muže s peckami sluchátek v uších, jak pobíhají podél řady bookmakerů a podávají sázky.

U mě se ale nikdo nepokoušel uzavřít sázky, které by ovlivnily kurzy, a naše tabule se za pět minut zbývajících do dostihu takřka nezměnila. To ovšem nebránilo chlápkům se sluchátky, aby dál neběhali sem a tam, nepokřikovali na sebe navzájem nebo nehulákali přímo do svých vysílaček.

„Jak to myslíte, že je obsazená?“ povykoval jeden z nich do svého přístroje.

Odpověď jsem neslyšel, neboť mu šla přímo do sluchátka v uchu.

„Tak ji odtamtud okamžitě vyšoupněte,“ zařval. Obrátil se k jednomu z dalších rozrušených mužů. „V telefonní budce je nějaká zatracená ženská a vykecává se tam.“

Bylo to skoro legrační.

Larry Porter si to nepochybně myslel, stál široce rozkročený a hlasitě se řehtal.

„Je to zpátky,“ hlásil Luca, jakmile se startovní boxy otevřely a útok kavalerie se rozjel.

„To je ale překvapení,“ utrousil jsem.

Sledoval jsem na velké obrazovce, jak se dostih vyvíjí. Jak je u Wokinghamu obvyklé, třicet účastníků se rozdělilo do dvou natěsnaných skupin běžících při bariérách na každé straně dráhy, což pro komentátora tradičně znamená noční můru.

Handicaper se sice tak docela nedočkal svého snu o mnohonásobném mrtvém doběhu, nicméně koně dorazili do cíle velice těsně po tuhém boji, přičemž ti na bariéře u tribuny měli nepatrnou výhodu.

„První skončil kůň číslo čtyři,“ ozvalo z veřejného ozvučného systému. „Druhý číslo jedenáct, třetí číslo dvacet šest, čtvrtý kůň číslo dvě.“

Takže Burton Bank, kůň číslo dvě, skončil čtvrtý. Byl opět jasným favoritem se startovním kurzem pět ku jedné, tudíž některé z těch sázek přes vysílačky a sluchátka v uších jistě směřovaly ke snížení jeho kurzu. Ve čtvrtek se při Zlatém poháru kurz favorita Brent Cruda prudce změnil, a tak dnešním prvním instinktivním hnutím velkých hochů, pomyslel jsem si, musela být snaha přiložit na favorita a snížit tak jeho kurz. Moc jim to neprospělo.

Vítěz se vyplácel podle startovního kurzu patnáct ku jedné. Na tom ovšem nebylo nic podezřelého. Startovní kurz vítěze Wokingham Stakes vcelku běžně býval na dvaceti ku jedné či výše.

„Co to všechno mělo znamenat?“ obrátil jsem se na Lucu.

„Nevím,“ odtušil. „Nevypadá to, že by se nějak moc stalo.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „Ale byla to švanda, dokud to trvalo.“

„Odkud všecky ty chlápci jsou?“ zamyslel se Luca. „To se snad schovávali někde na tribuně.“

„Podle mě to trochu přehnali,“ poznamenal jsem.

„Museli minule přijít o pěknej balík.“

„Vsadil bych se, že tentokrát se jim taky moc nedařilo,“ ušklíbl jsem se. „A to se jim nelíbí,“ zasmál jsem se.

„Patří jim to,“ zasmál se i Luca.

Opravdu jim to patří, pomyslel jsem si. Velcí hoši nemají žádné sympatie k nezávislým bookmakerům, snaží se z nás vyždímat, co se dá, nemohou tedy na oplátku očekávat nějaký zvláštní soucit, když je něco převálcuje. Vlastně je pravda, že jsme si to nezřízeně užívali.

„Schváleno,“ ozvalo se z tlampačů.

První v řadě na výplatu stála úchvatná mladá žena v černobílém.

„Krásná práce,“ řekl jsem vesele a odevzdal jí jejích padesát liber za desetilibrovou sázku na umístění čísla jedenáct.

„Děkuji,“ odpověděla a zlehka se začervenala. „To je moje dnešní první výhra.“

„Nechcete ji použít na další sázku?“ ukázal jsem na peníze v její ruce.

„Ach ne,“ odmítla a tvářila se že ji takový návrh šokuje. „Můj přítel říká, že si mám výhru vždycky nechat.“

„Velice moudré,“ pochválil jsem ji se skřípějícími zuby.

Zatracený přítel!

* * *

Poslední dva sobotní dostihy na Královském Ascotu svou náladou připomínaly konec prázdnin. Úplně poslední dostih dne, Queen Alexandra Stakes, je nejdelším rovinovým dostihem ve Spojeném království na více než dvě a půl míle a často přiláká koně, kteří běžně startují v překážkových dostizích. Po vzrušení Golden Jubilee a Wokingham Stakes, což byly frenetické sprinty na šest furlongů, jsem měl vždycky pocit, že usedlejší tempo na delší distanci představuje poněkud méně uspokojivý závěr mítinku.

I sázení ochablo, neboť sázkaři odcházeli, buďto aby se vyhnuli dopravní špičce, anebo aby si dopřáli čaj a vdolečky, či v některém z barů vysrkli poslední sklenku šampaňského. Sázkařský sektor nebyl úplně opuštěný, ale muži se sluchátky v uších nyní silně převažovali

nad ostatními návštěvníky. Bezcílně bloumali kolem a čekali, jestli se ještě něco nepřihodí.

Nepřihodilo.

Den se chýlil ke konci. Královna odjela domů na hrad Windsor a Královský Ascot byl zas na další rok za námi.

Možná sem příští rok nepojedu. Nebo třeba pojedu.

* * *

Většinu neděle jsem strávil se Sophií.

Byl krásný letní den, a tak jsme se šli projít po pozemcích nemocnice. Sophiin stav se za posledních pět či šest týdnů výrazně zlepšil a já jsem upřímně doufal, že se velmi brzy bude moct vrátit domů.

„Ještě pár týdnů," řekl mi doktor, když jsem přijel.

Skoro vždycky říkali „ještě pár týdnů". Tedy když se rozhodnutí poslat ji domů báli přijmout pro případ, že by se dostavil relaps, a oni by pak byli vystaveni kritice, že ji propustili příliš brzy.

Obešli jsme rybníček, nad nímž se klenuly převislé větve velkého dubu. Psychiatrická léčebna vznikla přestavbou menšího panského sídla, které kdosi přenechal státu namísto dědické daně. Budova prodělala oproti dobám své slávy značné změny, ale pozemky si uchovaly svoji velkolepou podobu, i když pečlivě upravené záhony květin již dávno nahradil prostý trávník, který je snadné posekat traktorem nebo motorovou sekačkou. Poklidné prostředí zahrad má pacientům prospívat a vysoký, údajně nepřekonatelný plot se nachází mimo dohled, dobře skrytý za stromy. Popravdě řečeno, účelem plotu ve skutečnosti není uvěznit pacienty, nýbrž spíše dodat pocit bezpečí místním obyvatelům. Ti, kteří byli do tohoto zařízení umístěni, tu jsou kvůli zajištění vlastní bezpečnosti, nikoli že by představovali riziko pro ostatní.

Není to žádná věznice jako Broadmoor.

„Strávil jsi příjemný týden na Ascotu?" zajímala se Sophie, když jsme se usadili na lavičku u rybníčka.

„Ano," přitakal jsem. „Byl to hodně dobrý týden."

Pořád ještě jsem jí nic neřekl o událostech z minulého úterý a patrně ani nikdy neřeknu.

„Včera se děla spousta věcí," líčil jsem jí. „Někomu se podařilo odpojit jak internet, tak mobilní telefony. Velké společnosti z toho div nekleplo."

„To mě nepřekvapuje," usmála se radostně při té představě. Sophie ví o práci bookmakera úplně všechno. Stávala vedle mého dědy a vedle mě jako asistentka v době našich námluv i značný čas po svatbě.

Když se Sophie usmála, pořád ještě se mi v srdci rozsvítilo slunce.

Vzal jsem ji za ruku.

„Ach, Nede," povzdechla si, „nenávidím tenhle život. Nenávidím to tu. Ostatní tady jsou praštění a mně připadá, že sem nepatřím." Oči jí zaplavily slzy. „Kdy budu moct jít domů?"

„Brzy, lásko moje, přísahám," sliboval jsem. „Doktoři říkali už jen pár týdnů."

„To říkají pořád," pravila rezignovaně.

„Nechceš přece jít domů moc brzy a pak se sem muset vrátit, vid?" stiskl jsem jí ruku.

„Já se sem nechci nikdy vrátit," pronesla důrazně. „Tentokrát jsem pevně rozhodnutá, že už neonemocním."

To prohlašovala již mnohokrát předtím. Kdyby dobré zdraví záleželo na pouhém rozhodnutí a vůli, byla by už navždycky zdravá. Svobodná volba má při léčbě deprese asi takovou šanci, jako že list rýžového papíru zastaví odbrzděný vlak.

„Já vím," poznamenal jsem klidně. „Já taky nechci, aby ses sem musela vracet."

Pro její uzdravení představovalo veliký pokrok už jenom to, že uznala, že je nemocná. Pro mě byly na jejím stavu nejstrašnější ty okamžiky, kdy v manickém vzletu či hlubinách deprese nedokázala nahlédnout, že se její podivné, občas opravdu velice zvláštní chování nějak vymyká běžným zvyklostem.

„Pojď," pokusil jsem se zlomit chorobný přídech chvíle, „dáme si oběd."

Kráčeli jsme ruku v ruce po bujném trávníku k domu.

„Miluju tě," řekla Sophie.

„To je dobře," pronesl jsem rozpačitě.

„Ne, já to myslím doopravdy," přesvědčovala mě. „Většina manželů už by dávno utekla."

Páni, pomyslel jsem si, už je vážně skoro zdravá. Aspoň tedy prozatím.

„Jako manželka jsem se moc neosvědčila, co?" prohodila.

„Nesmysl. Byla jsi nejlepší manželka, jakou jsem kdy měl," ujistil jsem ji.

Zasmála se. Smáli jsme se společně.

„Já se tentokrát opravdu budu snažit," prohlásila.

Věděl jsem, že se bude snažit. Pokaždé se snažila. Jenže chemická nerovnováha v mozku se nedá vyléčit pouhým snažením.

„Mají teď nějaké nové léky," nadhodil jsem. „Uvidíme, jak budou účinkovat."

„Nesnáším je," otřásla se. „Je mi z nich nanic."

„Já vím, lásko. Ale určitě je lepší vydržet, když ti bude chvíli špatně, než aby ses sem musela vracet."

Mlčky jsme přešli přes terasu a zvuk našich kroků na dlaždicích se v okolním tichu ozýval nepřirozeně hlasitě.

„A tloustnu po nich," stěžovala si Sophie.

Vešli jsme do budovy francouzskými dveřmi společenské místnosti pro pacienty. Tam, kde kdysi musel být působivý salon s uměleckými veledíly a křišťálovými lustry, se dnes rozkládal vcelku nezajímavý otevřený prostor s podlahou pokrytou modrým linem. Místnost byla zařízená funkčním, ale nudným nábytkem Ústavu národního zdraví a osvětlená řadou zářivek, zavěšených na zaprášených podvěsech na nádherném, zdobně štukovaném stropě. Takové rouhání.

Posadili jsme se se Sophií u jednoho z malých čtvercových stolů na židle tak nepohodlné, že je snad musel navrhovat nějaký mučitel na penzi.

Personál byl k rodinám pacientů velice vstřícný a povzbuzoval je, aby trávily v léčebně co nejvíce času. Měli tu dokonce i pokoje pro hosty, když si příbuzní přáli zůstat přes noc. Nebyli jsme se Sophií jediná rodinka u nedělního oběda, k němuž se ve společenské

místnosti podávala hovězí pečeně a yorkshirský pudink. Na pohodlnějších židlích by to bylo ještě lepší, říkal jsem si v duchu.

„Prosím, můžu na příští víkend domů?“ otázala se mne Sophie.

„Miláčku, víš, že to záleží na doktorech,“ řekl jsem jemně. „Slibuju, že se jich pak zeptám.“

Snědli jsme oběd převážně mlčky.

Jediným tématem, o němž chtěla Sophie mluvit, byl její návrat domů, a to jsem právě zarazil. Je to na doktorech, ne na mně. Pacienti v ochranném režimu v psychiatrické léčebně mohou být propuštěni do svého běžného prostředí, pokud to schválí ošetřující lékař a příslušná komise pro kontrolu léčebného programu, jejímž členem je osoba zvaná odpovědný zdravotnický rada a rovněž příslušný koordinátor psychiatrické léčebné péče. Jestliže si oni budou myslet, že Sophie potřebuje ještě další dva týdny v chráněném zařízení, pak tu zůstane další dva týdny, i kdybych si já nevím jak přál, aby se už vrátila domů.

Problémem jsou především léky.

Za uplynulá léta vyzkoušeli doktoři léčbu elektrickými šoky, ale ty Sophiin stav nanejvýš zhoršily, takže její jedinou možností se stal každodenní koktejl různobarevných pilulek. Některé z nich byly antipsychotika a jiné zase antidepresiva, všechny se však nazývaly stabilizátory nálady. Ač dohromady zpravidla dokázaly zastavit či potlačit Sophiiny symptomy, měly všechny nějaké vedlejší účinky. Nejenom, že se jí po nich zvedal žaludek, ale také měly tendenci snížit činnost štítné žlázy a zvyšovaly chuť na sacharidy. Sophie tudíž měla pravdu, když tvrdila, že po nich tloustne, což zase není příznivé pro její duševní rozpoložení, zejména pak pro depresi.

Nejproblematičtější stránkou jejího stavu je však skutečnost, že když nepociťuje žádné příznaky psychózy, začne mylně věřit, že už léky nepotřebuje. Prášky a jejich vedlejší účinky pak považuje za problém, a nikoli za řešení, a tak je přestane brát. Podle mě se tak spíš než úmyslně chová z nedbalosti, jenže pak celý ten příšerný koloběh začne nanovo.

Mnozí nemocní postrádají své manické „vzlety“, a tak úmyslně přestanou užívat předepsanou léčbu. Pro některé je to doba velké kreativity. Existuje teorie, že Vincent van Gogh trpěl maniodepresiv-

ní poruchou a že během svých manických fází vytvořil největší díla, jaká lidstvo zná, zatímco ve chvílích depresivního propadu si nejprve uřízl ucho a nakonec se zastřelil.

O nejednom velkém spisovateli či umělci se mluví jako o „štvané duši“ dávno předtím, než je jeho stav vnímán jako duševní porucha. Maniodepresivita patrně dala světu víc, než si uvědomujeme. Dnes byla tato choroba přejmenována na bipolární poruchu a stala se zřejmě velkou módou mezi mladými literáty.

„Přáli byste si ovocný salát se zmrzlinou?“ zeptal se nás jeden ze zaměstnanců, když nám ze stolu odnášel použité talíře od hlavního chodu.

„Ano, prosím,“ řekl jsem za sebe. „Co ty, lásko?“

„Ano,“ odpověděla dost potichu. „Ráda.“

„Je ti něco?“ otázal jsem se.

„Je mi fajn,“ odpověděla, ale v očích měla odtažitý výraz.

Doktoři mají pravdu, pomyslel jsem si. Asi potřebuje nejméně ještě dva týdny jejich péče, aby se ustálilo správné dávkování léků.

Dojedli jsme oběd a odebrali se nahoru do jejího pokoje. Pravidelně si vždycky odpoledne zdřímla, a tak jsem doufal, že ten odtažitý pohled předtím vyvolala jenom únava a že nejde o začátek další depresivní epizody.

Posadili jsme se oba do křesel před televizí a dívali se na starý černobílý válečný film. Sophie usnula a já si četl noviny, hlavně dostihové stránky. Běžný domácký výjev.

* * *

V pondělí dopoledne bylo u soudu v Maidenheadu zahájeno a vzápětí odročeno projednávání smrti mého otce.

Celá procedura zabrala přesně patnáct minut.

Vrchní inspektor Llewellyn byl předvolán jako první a informoval koronera, že na parkovišti dostihového závodiště v Ascotu došlo předchozí úterý šestnáctého června k večeru, zhruba v osmnáct hodin a dvacet minut, k násilnému přepadení, jež vyústilo v následnou smrt jednoho muže v nemocnici ve Wexham Parku ve Slough. Smrt byla zaznamenána v devatenáct třicet téhož dne.

Byla přečtena zpráva patologa o ohledání těla. Jako primární příčinu smrti uváděla hypoxickou hypoxii, tedy nedostatečné zásobení tělesných orgánů kyslíkem. Hypoxii zapříčinilo zaplavení plic krví v důsledku bodnutí na obou stranách břicha zemřelého, způsobených ostrým nástrojem zhruba dvanáct centimetrů dlouhým a něco přes dva centimetry širokým. Ostří při každé ráně směřovalo vzhůru a v obou případech proniklo bránicí a propíchlo plíci. Hypoxie dále vyústila v acidózu krevní plazmy, jež následně vedla k zástavě srdeční činnosti, cerebrální ischemii a nakonec ke smrti.

V lidsky srozumitelné mluvě zpráva sdělovala, že otec zemřel na dvě bodné rány do žaludku. Bodnutí mělo za následek, že měl v plicích víc krve než vzduchu, a tak se udusil.

Otec vlastně zemřel v důsledku nedostatku přívodu okysličené krve do mozku.

Stejně jako moje matka. Jenže z odlišných příčin.

* * *

Koroner mě předvolal, abych dosvědčil totožnost oběti. Předvolání skutečně leželo v hromádce pošty, kterou jsem otevřel v sobotu večer. Krom jiného vyjmenovávalo strašlivé následky, jež na mě čekají, pokud se k soudnímu jednání nedostavím.

Soudní zřízenec mě vyzval, abych uvedl celé své jméno a adresu a pak podržel bibli v pravé ruce. Přečetl jsem soudu přísahu z kartičky. „Přísahám při všemohoucím Bohu, že poskytnu svědectví, jež bude pravda a nic než pravda.“

„Jste synem zesnulého?“ otázal se koroner. Byl to malý plešatící muž se skromným zbytkem vlasů, které si česal přes vršek hlavy. V průběhu jednání si pilně dělal poznámky do spirálového bloku a nyní se na mě s očekáváním zahleděl přes poloviční brýle.

„Ano,“ odpověděl jsem. Stál jsem na svědeckém stanovišti.

„Jaké bylo celé jméno vašeho otce?“ otázal se.

„Peter James Talbot,“ řekl jsem.

„A datum narození?“

Uvedl jsem je. Všechny údaje z otcova rodného listu jsem znal jako své vlastní. Koroner si to zapsal do svého bloku.

„A jeho poslední trvalé bydliště?“ zeptal se, aniž vzhlédl vzhůru.

Vytáhl jsem z kapsy fotokopii otcova řidičského průkazu a nahlédl do ní. „Bydlel na adrese 312 Macpherson Street, Carlton North, na předměstí Melbourne v Austrálii,“ sdělil jsem mu.

„Kdy jste naposledy viděl svého otce živého?“ následovala další otázka.

„Když ho nakládali do sanitky na dostihovém závodišti v Ascotu,“ uvedl jsem.

Zuřivě si zapisoval do bloku.

„Takže jste byl v době útoku přítomen?“ tázal se.

„Ano,“ souhlasil jsem.

Zase si to zapsal.

„Odehrálo se to tehdy, když jste utrpěl zranění oka?“ zajímal se.

„Ano,“ potvrdil jsem.

Přišlo mi, že koroner rychle koukl směrem k vrchnímu inspektorovi Llewellynovi, který seděl na lavici po jeho pravé ruce.

„Ví policie o vaší přítomnosti v době útoku?“ zeptal se mě koroner.

„Ano.“

Přikývl, jako kdyby odvedl svůj díl práce na vyšetřování, a opět si cosi zapsal do svého bloku.

„Viděl jste tělo zesnulého po jeho smrti v nemocnici ve Wexham Parku?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl jsem znovu.

„Můžete soudu potvrdit – a připomínám vám, pane Talbote, že jste pod přísahou –, že tělo, které jste v tu dobu viděl, patřilo vašemu otci?“

„Myslím si, že to byl můj otec, ano.“

Koroner si přestal psát poznámky a podíval se na mě.

„To nezní příliš přesvědčivě, pane Talbote,“ prohlásil.

„Až do jeho smrti jsem otce posledních třicet šest let neviděl, a dokonce jsem ani nevěděl o jeho existenci,“ vysvětloval jsem.

Koroner odložil pero.

„A kolik je vám let, pane Talbote?“ zeptal se.

„Třicet sedm,“ odpověděl jsem.

„Jak si tedy můžete myslet, že to byl váš otec, když jste ho neviděl od doby, kdy vám byl jeden rok?“

„Pověděl mi to.“

Koroner se zatvářil ohromeně.

„A vy jste jeho slovu věřil?“ podivil se.

„Ano, pane, věřil. Nějakou chvíli před napadením na parkovišti v Ascotu jsme mluvili o rodinných záležitostech a já jsem došel k názoru, že je to skutečně můj otec, jak prohlašoval. Navíc mě minulý čtvrtek policie informovala, že analýza DNA tuto skutečnost potvrdila.“

„Aha,“ zabručel a obrátil se k vrchnímu inspektorovi Llewellynovi. „Je to tak, vrchní inspektore?“

„Ano, pane.“ Vrchní inspektor vstal. „DNA ukazuje, že pan Talbot a zesnulý byli blízcí příbuzní. Takřka s jistotou otec a syn.“

Letmo jsem se podivil, proč policie o výsledcích analýzy DNA koronerův úřad neinformovala předem. Třeba bych se pak tohoto jednání ani nemusel zúčastnit.

Koroner usilovně asi minutu psal do svého zápisníku a pak ke mně zvedl oči. „Děkuji, pane Talbote, to bude všechno.“

Nic o Alanu Charlesovi Gradym a méně překvapivě ani o Willemu Van Burenovi. Formálně bylo stanoveno, že totožnost zemřelého je Peter James Talbot.

„Mohu zařídit pohřeb?“ optal jsem se koronera.

Opět se otočil k vrchnímu inspektorovi. „Má policie nějaké námitky proti vydání příslušného povolení?“

Vrchní inspektor Llewellyn vstal. „V tuto chvíli bychom byli raději, pane, kdyby tělo zůstalo dostupné pro další posmrtné šetření.“

„Z jakého důvodu?“ tázal se ho koroner.

„Máme důvod věřit, že zemřelý by mohl být spojován s dalšími trestnými činy v minulosti, a proto je možné, že budeme potřebovat provést další testy DNA.“

„Copak již nemáte potřebné vzorky?“ ptal se koroner.

„Mohli bychom jich potřebovat víc,“ odvětil vrchní inspektor.

„Tak dobrá,“ rozhodl se koroner. Otočil se ke mně. „Je mi líto, pane Talbote, ale prozatím povolení k pohřbu nevydám. Můžete se znovu obrátit na můj úřad řekněme za týden.“

„Děkuji, pane," řekl jsem.

Podíval jsem se na vrchního inspektora s obnovenou nechutí. Byl jsem si jistý, že vznesl námitky proti pohřbu jenom proto, aby mě popudil.

„Jednání je odročeno," pravil koroner. „Další případ, prosím."

Ti z nás, kterých se týkala pouze smrt nyní formálně identifikovaného Petera Jamese Talbota, vstali a odcházeli ze soudní síně. Kromě vrchního inspektora Llewellyna, seržanta Murraye a mne před námi ze soudní síně do haly úřadu vyšli tři další muži a jedna mladá žena. Měl jsem radost, že mezi nimi nikde nevidím muže s potměšilýma očima z parkoviště a ze Sussex Gardens. Ne že bych ho tady čekal. Určitě by pro něj bylo značně nebezpečné se tu objevit, jelikož bych ho mohl poznat a informovat policii.

Stejně jsem si ale trochu dělal starosti, jestli neposlal jednoho z těch čtyř cizích lidí, aby pro něj získal informace, tak jsem pospíchal, abych si je lépe prohlédl a viděl, co budou dělat.

Jeden z mužů a mladá žena se zastavili s vrchním inspektorem Llewellynem a kladli mu nějaké otázky, jeden se zápisníkem a další s diktafonem. Reportéři, řekl jsem si. Jeden z dalších dvou mužů si povídal se seržantem Murrayem, ale čtvrtého jsem nikde v hale neviděl. Spěchal jsem z budovy ven, ale nebylo po něm ani stopy. Stál jsem na ulici a rozhlížel se kolem dokola, byl však pryč.

Vyšel jsem zpátky po schodech a vrátil se do budovy koronerova úřadu.

Oba reportéři mě zahlédli a okamžitě ke mně vyrazili.

„Víte, proč byl váš otec zabit?" zeptala se mladá žena a nad svým mužským kolegou tak zvítězila o krátkou hlavu.

„Ne," odpověděl jsem. „Vy ano?"

Moji otázku ignorovala. „Viděl jste toho člověka, který zavinil jeho smrt?" nastrčila mi svoje nahrávací zařízení do obličeje.

„Ne," řekl jsem.

„Poznal byste vraha, kdybyste ho znovu potkal?" otázal se muž, který se ke mně propracoval tak, že loktem odstrčil ženu stranou.

„Ne." Doufal jsem, že moji odpověď otisknou a vrah si ji přečte.

„To na oku vám udělal on?" pokoušela se mladá žena dostat zpátky přede mne.

„Ano,“ připustil jsem. „Kopl mě. Proto jsem ho pořádně neviděl, a vlastně jsem ani neviděl, co se vůbec stalo.“

„Proč ho ale zabili?“ dožadoval se informace muž.

„Nemám potuchy,“ odrazil jsem ho. „Otce jsem viděl po šestatřiceti letech až v den, kdy zemřel.“

„Proč jste se s ním celou tu dobu nestýkal?“ div mě neobvinila mladá žena.

„Emigroval do Austrálie, když mi byl rok. Matka a já jsme s ním nejeli,“ sdělil jsem jim.

Najednou o mě ztratili zájem. Asi došli k názoru, že jim k ničemu nebudu.

Nepoložili ovšem otázku, proč moje matka neemigrovala do Austrálie spolu s otcem. Odpověď zní – protože ji ještě předtím stihl zavraždit. Ne že bych jim to hodlal vykládat.

Kapitola 9

V úterý brzy ráno jsem vyrazil na jih do Devonu a zaparkoval poblíž dlouhé řady pestrobarevných plážových přístřešků za Preston Sands v Paigntonu. Z Kenilworthu jsem vyjel v půl páté, abych se vyhnul špičce, a do míst, jež turistické průvodce popisují jako anglickou Riviéru, jsem se dostal zhruba za tři hodiny.

Ironií bylo, že jsem projížděl přímo kolem dostihového závodiště Newton Abbot, kde se později toho dne měly konat dostihy. Nepřijel jsem ale za prací. Luca a Betsy si vzali naše vybavení, které nainstalují na odpolední mítink v Newbury. Já doufal, že se k nim později stihnu připojit.

Zamkl jsem své staré volvo a šel se projít po břehu moře.

Bylo stále ještě poměrně brzy a Paignton se teprve probíral k životu. Muž z půjčovny plážového vybavení vynášel modrobíle pruhovaná lehátka a rovnal je do řad na trávníku, aby se na nich návštěvníci mohli usadit. Jinak se tu našlo jen pár lidí venčících psy, jeden či dva rekreační běžci a jeden muž, který se s detektorem kovu hrabal v písku.

Byl nádherný červnový letní den a už v osm ráno stálo slunce vysoko na východní obloze a od mořské hladiny se odráželo v podobě milionů roztančených jiskřiček. Teplota stoupala a já litoval, že jsem si místo tmavých kalhot a černých kožených bot raději neoblékl šortky a nenazul sandály.

V myšlenkách jsem se vrátil ke včerejšímu dni.

„Jižní Devon," pronesl seržant Murray potichu, když jsme postávali v hale koronerova úřadu.

„Cože?" nechápal jsem.

„Jižní Devon," zopakoval. „Tam byla vaše matka zavražděna. V Paigntonu, na jihu Devonu. Její tělo našli na pláži pod paigntonským molem."

„Aha," řekl jsem ohromeně.

„Čtvrtého srpna sedmdesát tři."

„Dobře, děkuju," vzpamatoval jsem se.

„A neříkejte vrchnímu inspektorovi, že jsem vám to řekl," nabádal mě s pohledem upřeným na dveře toalety, za nimiž jeho šéf právě zmizel.

„Ne," řekl jsem. „Samozřejmě, že mu to neřeknu."

Seržant se obrátil a vykročil ode mne.

„Měla s sebou dítě, když ji zavraždili?" zeptal jsem se ještě. „Mimino?"

„Podle spisu, který jsem četl, nikoli," odvětil rychle a spěchal ode mě dál, když se dveře pánské toalety začaly otevírat.

Babička to asi nějak popletla, pomyslel jsem si.

Sundal jsem si boty a ponožky, vyhrnul si nohavice kalhot a vydal se po paigntonské pláži.

Důvod, proč jsem jel téměř tři sta kilometrů daleko pátrat po něčem, co se stalo před třiceti šesti lety, mi nebyl úplně jasný. Co jsem si myslel, že najdu? To by mě teda zajímalo.

Předchozí večer jsem si na svém počítači zadal do Googlu heslo „vraždy v Paigntonu" a překvapilo mě, že jsem na webu našel přes dvacet dva tisíc odkazů. Paignton musí být pořádně nebezpečné místo, říkal jsem si až do chvíle, kdy jsem zjistil, že téměř všechny se vztahují k tematickým zábavným víkendům nebo večeřím v místních hotelích, které probíhají pod názvem Vražedná záhada. Mezi všemi inzerovanými nabídkami jsem našel i zprávy o skutečných vraždách na pobřeží, i když jsem nemohl najít nic o vraždě Patricie Jane Talbotové v srpnu 1973. Internet tak daleko dozadu zkrátka nešel.

A tak jsem se tu teď promenoval po pláži, jako kdyby mi pouhá přítomnost na tomto místě mohla vnuknout představu, co se zde před tou dlouhou dobou odehrálo a proč.

Odliv odhaloval široké pásy načervenalého písku zvrásněného všelijakými vzory vyvýšeninek a žlábků, jak je za sebou zanechala ustupující voda. S botami v ruce a bosými prsty, které se mi bořily do písku, jsem cílevědomě kráčel kolem vznešených šedých zdí hotelu Redcliffe na jih směrem k paigntonskému molu. V jednu chvíli jsem se zastavil a ohlédl se na řádku stop, které za mnou v měkkém povrchu zůstaly.

Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy zanechal stopy nohou na břehu moře. Když jsem byl malý, brali mě prarodiče k

moři jen zřídka, a nikdy jsme se přitom neposadili na pláž, ani se po ní neprocházeli. Děda byl v roce 1940 odvelený do Afriky a tři roky si probojovával cestu egyptskou pouští. V důsledku toho si ke všem podobám písku vytvořil hluboký odpor.

„Ta mrzká věc se dostane všude," bručel vždycky, takže jsme se k písku v žádném případě nepřibližovali. Jednou či dvakrát ho babička umluvila, že si posedí na oblázcích v Brightonu, zatímco já si budu hrát ve vodě. Zajeli jsme takhle z našeho domova v Surrey párkrát na jednodenní výlet, ale prázdniny jsme u moře nikdy netrávili. Když na to tak vzpomínám, tak jsme vlastně vůbec prázdniny mimo domov trávili velmi zřídka. Pro mého dědu představovala dostatečné prázdniny možnost chodit denně na dostihy, i když to byla jeho práce.

Paigntonské molo, stejně jako další mola v přímořských letoviscích po celé zemi, postavili koncem devatenáctého století, aby měly výletní parníky při odlivu, kdy je přístav suchý, kde zakotvit. Parníky přivážely cestující, kteří si chtěli dopřát nový módní způsob zdravého života, spočívající v celoročních koupelích ve slané vodě. O schopnostech viktoriánských inženýrů svědčí skutečnost, že většina mol pořád ještě slouží dlouho poté, co většina lidí usoudila, že namáčení do mrazivé mořské vody jejich zdraví víc škodí, než pomáhá.

Přímořská mola však přežila hlavně proto, že se změnila v zábavní centra. Paigntonské molo nepředstavovalo žádnou výjimku a já viděl, že po celé jeho délce vybudovali obchody a zábavní podniky.

Stál jsem na pláži ve stínu mola a znovu se dohadoval, co se právě tady matce stalo. Taky bych rád věděl, kde jsem byl v té době já a zda mě rodiče toho osudného dne vzali do Paigntonu s sebou. Byl jsem tady už někdy? Právě na tomto místě pod molem jako patnáctiměsíční batole? No ano, byl jsem tady, když zemřela?

Nebylo tu celkem nic k vidění. Taky jsem nic jiného nečekal. Možná jsem prostě takový blázen, že jsem sem přijel, a teď mě bude obrázek místa, kde se matka dočkala svého hrůzného konce, do smrti pronásledovat. Jenže cosi ve mně cítilo potřebu tohle místo navštívit.

Vytáhl jsem peněženku z kapsy kalhot a vyndal z ní pomačkanou podobenku rodičů, fotografovanou v Blackpoolu. Celý život jsem si ten obrázek prohlížel a toužil, abych mohl být s otcem. To jeho, a ne matčina podoba ovládala moji existenci. Prarodiče, kteří

mě vychovali, pocházeli z otcovy, nikoli z matčiny strany a mně vždycky ztráta otce připadala větší.

Teď jsem zkoumal matčinu podobu, jako kdybych se na ni nikdy zblízka nepodíval. Stál jsem tam a plakal nad její ztrátou a násilným osudem, který na tomto místě moji mladičkou matku srazil k zemi.

„Jste v pořádku, chlapče?“ ozval se za mnou jakýsi hlas.

Obrátil jsem se. O jeden z pilířů mola se opíral bělovlasý, opálený muž ve vybledlé modré mikině a plandavých žlutohnědých šortkách.

„V pořádku,“ řekl jsem přeskakujícím hlasem a rukávem košile si otřel slzy z očí.

„Všimli jsme si vás, jak tu stojíte, vod nás je sem vidět,“ pravil muž a ukázal na krémově natřenou boudu občerstvení kousek od mola. „Zrovna votvíráme. Nechcete trochu čaje?“

„Ano,“ kývl jsem. „Děkuju.“

„Tak pojďte,“ pravil, „jako doma.“

„Děkuju,“ zopakoval jsem a společně jsme vykročili k boudě.

„Je v pohodě, mamčo,“ volal muž, když jsme se blížili k občerstvení. Otočil se ke mně. „Moje panička si myslela, že vypadáte, jako kdybyste to chtěl skoncovat,“ pravil. „Víte, vodejít do vln a už se nevrátit.“

„Ne, nic takového,“ věnoval jsem mu úsměv. „Můžete mi věřit.“

Podal mi veliký bílý hrnek čaje s mlékem a druhý si od srdečné malé paní za pultem vzal pro sebe.

„Cukr?“ zeptal se.

„Ne, děkuju.“ Dal jsem si vítaný lok kouřícího hnědavého nápoje. „Je nádherný den.“

„Jen byste potřebovali, aby to vydrželo,“ pravil. „V červenci a srpnu máme sezonu. Teda když rodiny přijedou. V červnu tu bejvá většinou jen pár penzistů. To pak prodáváme hromadu hrnků čaje, sem tam zmrzlinu, ale jen málo burgerů. Potřebujeme, aby nám slunce svítilo celý léto, jestli máme přežít.“

„Máte otevřeno celý rok?“ otázal jsem se.

„Co vás nemá!“ zvolal. „Od května do září, když máme štěstí. Já v zimě vobvykle dělám na stavbách. Teda když je nějaká práce. Le-

tos to moc dobře nevypadá, jak to jde s ekonomikou z kopce. No ale zas aspoň tolik lidí nejede na dovolenou za hranice, že jo? Ne když je na tom libra tak mizerně. Vyjde to moc draho.“

Chvíli jsme postáli a mlčky pili čaj.

„Musím se dát do práce,“ pravil muž. „Nemůžu tu takhle postávat celej den. Provozuju taky šlapadla a surfový prkna a ty samy ven nevylezou, že jo?“

„Můžu vám pomoct?“ nabízel jsem.

Kouknul na mé tmavé kalhoty a bílou košili.

„To se vypere,“ uklidnil jsem ho.

Vzhlédl k mému obličeji a usmál se. „Tak teda pojďte.“

„Já jsem Ned Talbot,“ napřáhl jsem k němu ruku.

„Hugh Hanson,“ potřásl mi s ní.

„Tak fajn, Hughu,“ řekl jsem. „Kde jsou ta šlapadla?“

*** * ***

Skoro celou další hodinu jsem mu pomáhal vytahovat šlapadla a surfovací prkna ze dvou velkých ocelových lodních kontejnerů a vyrovnávat je k pronájmu na pláži.

Než jsme se s Hughem vrátili do krémově natřené boudy na další šálek čaje, získaly moje kalhoty několik mastných skvrn od šlapacího mechanismu člunů a bílá košile přišla o svůj nažehlený vzhled.

„Slušná práce,“ uculil se Hugh zeširoka. „Díky.“

„Já děkuju *vám*,“ oplatil jsem mu úsměv. „Nejlepší terapie na smutek, jakou znám.“

„Smutek?“ otázal se najednou vážně.

„Ano,“ přitakal jsem. „Po matce.“

„To je mi líto,“ řekl. „Kdy zemřela?“

„Před šestatřiceti lety,“ sdělil jsem mu.

Trochu ho to zaskočilo, a vcelku právem.

„To je dlouhá doba na smutek.“

„Ano,“ souhlasil jsem. „Ale teprve včera jsem se dozvěděl, kde zemřela.“

„Kde?“ Tvářil se překvapeně. „Proč tak záleží na tom, kde umřela?“

„Protože zemřela tady. Zrovna tamhle," ukázal jsem. „Tam, co jsem stál na pláži."

Ohlédl se k místu pod molem a pak se otočil zpátky ke mně.

„Nebyla náhodou zavražděná?"

Stál jsem tam a ohromeně na něj zíral.

„Omlouvám se," řekl. „Nemyslel jsem si, že je dost stará na to, aby mohla bejt něčí matkou."

„Bylo jí osmnáct. Tehdy v září by jí bylo devatenáct."

„To je mi líto," zopakoval.

„Jak jste to věděl?" vyzvídal jsem.

„Nevěděl," odtušil. „Ale vražda toho děvčete vyvolala v našich končinách velkej rozruch. Tenkrát samozřejmě patřil kšeft tátovi, ale já pro něj dělal. Byli jsme větší, měli jsme hromadu člunů k pronájmu. Malý motorový čluny, víte, a taky tydlecty katamarány s pádlama. Kvůli tý vraždě jsme museli na tejden úplně zavřít a celý léta trvalo, než se letní sezona zase spravila."

Stál jsem na betonové cestičce a znovu hleděl k místům pod molem.

„Nikdy toho chlapa, co to udělal, nechytili, že jo? To nás všecky právě dostalo. Nikdo si nepřipadal bezpečnej, když se někde volně potuluje zabiják. Lidi přestali na celý léta do Paigntonu jezdit. Troubové. Vrah byl stejně nejspíš bůhví vodkud. Vaše matka nebyla zdejší, že jo?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Byl jste tady, když ji našli?" zeptal jsem se.

„Jasně že byl," prohlásil. „To otec ji uviděl ležet pod molem a šel ji probudit. Byl celej vzteklej. Spát na pláži je zakázaný. Lidi, co použijou naše věci jako přístřešek, nám vždycky kdeco poničej. Jenže ji nemohl probudit, poněváč byla mrtvá. Úplně zbělal. Myslel jsem, že to s ním sekne. To já jsem zavolal policii. Z telefonní budky, co stávala na rohu." Ukázal tím směrem.

„Opravdu vypadala, jako když spí?" tázal jsem se.

„Myslím že jo," pokývl. „Já ji zblízka neviděl." Znělo to zklamaně. „Než jsem se dovolal, nějakej zatracenej dobrák vod záchranářů už kolem natáhl provaz, aby k ní lidi nemohli."

„Byla nahá?" zeptal jsem se.

„Ne, to si nemyslím.“ Zadumal se. „Je to už dávno, ale se mi zdá, že byla oblečená. Jinak by si otec nemyslel, že spí. No že jo?“

„Žije ještě váš otec?“ zajímal jsem se.

„Ne, starej pán zemřel před deseti rokama.“

Škoda, pomyslel jsem si.

„Viděl ji ještě někdo, než kolem natáhli provaz?“ vyptával jsem se.

„Pár lidí,“ prozradil mi. „Ale nevím, co byli zač.“

Musel jsem vypadat zklamaně.

„Zdejší noviny toho byly fůru dní plný,“ pravil. „V místní knihovně to určitě budou mít. Tydlecty reportéři by určitě přišli na to, kdyby nebyla slušně oblečená. Strávili tady dobu. Televize taky.“

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo pomalu deset. Knihovna už by měla mít otevřeno. „Kde najdu tu knihovnu?“ zeptal jsem se.

„Na Courtland Road,“ sdělil mi. „Není to daleko. Tímdle směrem,“ ukázal.

„Možná tam zajdu později,“ poznamenal jsem.

„Nedal byste si sendvič se slaninou a vejcem?“ změnil Hugh téma. „Já si teda dám.“

„Moc rád,“ přijal jsem.

Posadili jsme se venku na křesílka pro zákazníky občerstvení a jeho žena nám každému přinesla čerstvý hrnek čaje a velikánský sendvič s takovým množstvím slaniny a vajíček vevnitř, až nám obloha po stranách vypadávala. Bleskově jsem svůj sendvič zhltal. Neuvědomil jsem si, jaký mám hlad.

„Kolik vám dlužím?“ optal jsem se, otřel si pusu hřbetem ruky a dopil zbytek čaje.

„Neblbněte,“ pravil. „Vodpracoval jste si to.“

„Děkuju, Hughu.“ Vstal jsem. „Přeju vám, aby vám slunce svítilo celé léto.“

„Díky.“ I on vstal a potřásli jsme si rukama. „Jste si jistej, že to chcete?“

„Co?“ divil jsem se.

„Zjistit víc vo smrti vaší matky.“

„Jak to myslíte?“ chtěl jsem vědět.

„Někdy je lepší nechat věci spát," prohlásil. „Mohl byste zjistit něco, co se vám nebude líbit."

Co by mohlo být horšího, než přijít na to, že vaši vlastní matku zavraždil váš otec, pomyslel jsem si.

„Díky, nedělejte si starosti," řekl jsem. „Byl mi teprve rok, když zemřela, a vůbec si ji nepamatuju. Ale cítím potřebu dozvědět se víc. Udělala mě tím, kým jsem, a já se o ní moc chci něco dozvědět. Zatím skoro nic nevím. Tohle je jediné místo, kde můžu začít."

Přikývl. „Dejte mi vědět, kdybyste potřeboval nějak pomoct. Víte, kde mě najdete."

„Děkuju." Myslel jsem to doopravdy.

Zamával jsem jeho ženě, která za pultem pilně připravovala krevetami plněné bagety a krabí sendviče, a šel pryč.

„Tamhle tudy," volal za mnou Hugh a ukazoval. Popošel o půl tuctu kroků ke mně. „Půjdete po Lower Polsham Road, pod železničním mostem, druhou doleva na Polsham Park a pak máte Courtland Road jako první vpravo. Knihovna je na levý straně, nemůžete ji minout."

„Děkuju," řekl jsem ještě jednou a vydal se popsaným směrem.

Paigntonská knihovna opravdu měla novinovou sekci, ale uchovávala pouze výtisky za posledních šest týdnů.

„Musíte do Torquay," doporučila mi laskavě dáma za přepážkou tlumeným, knihovnickým tónem. „Uchovávají tam všechna vydání místních novin na mikrofiších."

„Mikrofiše?" divil jsem se.

„To jsou takové fotografické listy," vysvětlila mi. „Noviny se ofotí a zmenší se to na malý formát. Na prohlížení potřebujete zvláštní přístroj. Tímto způsobem nemusíme archivovat hromady papírových novin."

„A knihovna v Torquay je určitě má?" ujišťoval jsem se.

„Ale ovšem," odpověděla. „Mají všechny staré výtisky *Herald Expressu* a pravděpodobně také *Western Morning News*."

„To jsou místní noviny?" tázal jsem se.

„*Herald Express* je úplně místní, pokrývá jenom Torbay, a *Western* je pro celý Devon a Cornwall."

Poděkoval jsem jí a vrátil se ke svému vozu.

* * *

Seděl jsem v šeru torquayské knihovny u jednoho z přístrojů na prohlížení mikrofiši a četl si všechno, co v novinách *Herald Express* napsali v srpnu 1973 o osmnáctileté Patricii Talbotové, která byla nalezena zavražděná pod paigntonským molem.

Přesně jak Hugh Hanson říkal, noviny toho byly fůru dní plné. Ještě nějakých sedm dní po nálezu těla šlo o hlavní příběh na první stránce. Jenže navzdory délce novinových sloupců uváděly jen málo věcných podrobností a prakticky žádné zprávy o postupu vyšetřování.

Zjistil jsem nicméně, že Patricie Talbotová nebyla nalezena nahá, jak jsem se obával, a navzdory jistým dohadům ve zprávách se zřejmě nenašla žádná stopa jakéhokoli sexuálního útoku. Noviny citovaly místní policii, která potvrdila, že oběť byla uškrcená a byla mrtvá již několik hodin předtím, než ji na pláži našel v sedm hodin dvacet minut ráno pan Vincent Hanson.

Hughův otec, usoudil jsem.

Většina článků se točila kolem obav, že nevyřešená vražda na pláži bude mít neblahý vliv na místní turistický průmysl, který už tak trpí úbytkem zákazníků, neboť mnoho rodin místo na anglické pobřeží jezdí v rámci levných dovolenkových balíčků na Mallorcu.

O samotné Patricii Talbotové tu bylo překvapivě málo informací. Ani zmínka o tom, zda byla v Paigntonu na dovolené, nebo jestli tu pracovala, a dokonce ani jestli byla ve městě sama, nebo se svým manželem. Ani slovo o patnáctiměsíčním osiřelém synovi. Našel jsem jedinou zmínku o svém otci, a to ještě ve smyslu, že k události nemá co dodat. Nebyla tam žádná jeho fotografie. Přesná citace jeho výroku – *„V tuto chvíli nemám co říct,“ prohlásil pan Talbot před policejní stanicí v Paigntonu* – se objevila v novinách tři dny po nálezu těla.

Takže neutekl rovnou, uvažoval jsem.

Došel jsem na konec celého pokrytí případu v *Herald Expressu,* a tak jsem se vydal k informační přepážce knihovny.

„Máte *Western Morning News?*“ zeptal jsem se mladého zaměstnance.

„Ze kdy?“ otázal se.

„Ze srpna 1973.“

„Je mi líto, ale *Morning News* máme zpátky jen do sedmdesátého čtvrtého,“ oznámil mi. „Pro starší vydání byste musel do Exeteru, nebo možná do Plymouthu.“

„Ach tak. No stejně vám děkuji.“ Chtěl jsem se otočit a odejít.

„Ale máme tu *Paignton News* ze sedmdesátého třetího, jestli vám to stačí,“ navrhl. „Ten titul přestal vycházet v sedmdesátém šestém.“

Paignton News byl týdeník. V týdnu, kdy došlo k vraždě, neuváděl nic jiného, než co už jsem se dočetl v *Herald Expressu.* Chtěl jsem toho pomalu nechat, ale cosi mě ještě přinutilo prohlédnout vydání z následujícího týdne a tam jsem našel to, o čem se zmínila babička.

Na třetí stránce se nacházelo stručné shrnutí zahájeného a vzápětí odročeného jednání koronerova soudu v Jižním Devonu ve věci náhlé a násilné smrti jisté Patricie Jane Talbotové, stáří osmnáct let, z New Maldenu v Surrey.

Podle týdeníku pitevní zpráva uváděla, že hlavní příčinou smrti bylo zadušení jako následek stisknutí krku, při němž došlo ke zlomení jazylky, což odpovídá škrcení rukama.

Článek končil zjištěním, že oběť byla v době své smrti těhotná a stáří plodu ženského pohlaví bylo odhadnuto na osmnáct až dvacet týdnů.

Skutečně tedy zavraždil její děťátko.

Zavraždil moji sestru.

Kapitola 10

Do Newbury na odpolední dostihy jsem nejel. Místo toho jsem se vrátil rovnou domů do Kenilworthu.

Zlobil jsem se.

Vlastně jsem byl přímo vzteky bez sebe.

Jak mohl otec sotva před týdnem přijet do Ascotu a chovat se tak normálně a přirozeně, dokonce vcelku příjemně, když moc dobře věděl, že mi zavraždil matku i s jejím nenarozeným dítětem?

Bylo to podlé a já ho za to nenáviděl.

Proč se vrátil z Austrálie a převrátil mi život vzhůru nohama?

Přijel kvůli těm skleněným zrnům árfidů a penězům? Jistě se sem netrmácel jenom proto, aby mě viděl, ne?

Celou věčnost jsem ležel beze spánku, házel sebou, převaloval se a snažil se v tom nějak vyznat, ale žádné odpovědi mě nenapadaly, jen další a další otázky.

Komu patří peníze v batohu?

Souvisí ty prachy nějak s árfidy a černou programovací krabičkou?

Zabili ho, protože nepředal peníze, nebo jsou tak důležitá skleněná zrna a černá krabička?

A k čemu ty věci vlastně vůbec jsou?

Každý sázkař rád povypráví nějakou svoji historku, v níž hraje hlavní roli přesvědčení, že některý podrazácký trenér nebo majitel nechal v dostihu běžet podstrčeného koně a ringer zvítězil, zatímco kůň, místo kterého běžel, by neměl žádnou šanci. Neočekávaní vítězové odjakživa vyvolávali podezření na nečistou hru a v dávných dobách, než se z dostihů stal dobře organizovaný provoz, se pověsti o ringerech množily jako houby po dešti a na některých muselo být zrnko pravdy.

Jenže nechat běžet ringera bylo vždycky daleko obtížnější, než si většina lidí dokáže představit, zvláště pak šlo-li o koně z renomovaných tréninkových stájí. Nejde přitom jen o to, že postupně byly zavedeny sofistikovanější metody identifikace koní, včetně využití čipů RFID. Před první účastí v dostizích a namátkově i v průběhu

následující doby vyšetřuje koně oficiálně jmenovaný veterinář, což spolu s podrobným průkazem totožnosti ztěžuje možnost podstrčit jiného koně, hlavním problémem je však skutečnost, že by do takového podvodu musel být zasvěcený příliš velký počet lidí.

Jedno staré španělské přísloví říká: *Tajemství mezi dvěma lidmi patří Bohu, mezi třemi však celému lidstvu.*

Nechat koně běžet jako ringera vyžaduje důvěrné zasvěcení podstatně většího počtu lidí než pouhých tří osob. Je nutné započítat ošetřovatele koně, řidiče koňského přepravníku, hlavního cestovního stájníka a žokeje a to je jen začátek, dál se to týká i trenéra a majitele.

Takový krok těžko udržíte v tajnosti před kýmkoli z jmenovaných, protože ti by prostě poznali, že jde o jiného koně. Lidé, kteří každodenně pracují s koňmi, vnímají tato zvířata jako individuality s rozdílnými rysy a povahovými vlastnostmi, nejsou to pro ně jen obecně „koně“. Říká se, že každý velký trenér potřebuje znát letoru svých koní lépe, než zná povahu členů své rodiny. Lester Piggot údajně každého z koní, které jezdil, dovedl poznat, i když se kůň od něj vzdaloval v prudkém dešti.

Tak jako by kdekdo velice rychle, ne-li okamžitě poznal, že dvojník celebrity je jen náhražkou, stejně snadno by lidé od koní rozpoznali ringera, pokud by nebyl opravdu hodně daleko od svého běžného prostředí. Navíc se dá těžko očekávat, že spiknutí řady lidí by vydrželo příliš dlouho utajené.

K čemu tedy mohou být ty naprogramovatelné identifikační RFID dobré?

Usilovně jsem se snažil nějak ten hlavolam rozluštit, až jsem nakonec přece jen usnul.

***

Nebyl jsem si jistý, jaký zvuk mě vlastně probudil, ale jednu chvíli jsem tvrdě spal a v příštím okamžiku jsem byl nastražený ve tmě při plném vědomí. Bylo mi jasné, že něco není v pořádku.

Ležel jsem naprosto bez hnutí na zádech, udržoval pravidelný mělký dech a pozorně naslouchal.

Kvůli větrání jsem jako obvykle v létě nechal pootevřené jedno z oken v ložnici. Zvenku jsem však neslyšel nic neobvyklého. Nic kromě větříku, který šuměl v listech buku u cesty, a občasného zahučení vzdáleného automobilu na Abbey Hill.

Už jsem si začínal myslet, že jsem se spletl, když jsem ten zvuk zcela zřetelně uslyšel znovu. Trochu ho sice tlumily zavřené dveře do ložnice, ale hned jsem poznal, o co jde. Dole někdo otevíral kuchyňské skříňky. Jejich dvířka přidržovaly malé magnety. Zvuk, který jsem zaslechl, patřil právě povolujícím magnetům při otevření dvířek.

Ležel jsem a přemítal, co bych měl udělat.

Seržant Murray mě upozorňoval, že svědkové vraždy jsou ohrožený druh, a já si teď vyčítal, že jsem jeho varování nevzal trochu vážněji.

Chce mi ta osoba dole ublížit, nebo se spokojí hledáním a nechá mě spát?

Problém byl v tom, že jsem si doopravdy nepředstavoval, že by vetřelec v mé kuchyni pátral, jak si uvařit šálek čaje nebo kávy. Určitě jde po otcově batohu a jeho skrytém obsahu, ten se ovšem nenachází dole v kuchyni, nýbrž hluboko zastrčený v mé šatní skříni tady nahoře v ložnici. Je jen otázkou času, kdy se vetřelec vydá nahoru, a pak nepochybně dojde k názoru, že musím být vzhůru.

Napadlo mě, že bych dělal hodně rámusu, dupal dolů po schodech a volal, kdo je to v mém domě, což by ho mohlo polekat a dát mu možnost utéct. Pak jsem si ale vybavil dvě bodné rány, které zabily otce. Je mým návštěvníkem muž s potměšilýma očima z ascotského parkoviště a má s sebou svůj dvanácticentimetrový nůž pohotově připravený, aby mi z vnitřností také udělal sekanou?

Potichoučku jsem natáhl ruku k telefonu na nočním stolku s úmyslem zavolat policii. Rozhodl jsem se, že je lepší zůstat naživu, i kdyby to mělo znamenat veleobtížný úkol, jak vysvětlit, kde se v mé šatní skříni berou cizí peníze v hodnotě třiceti tisíc liber. O hodně lepší, než se utopit ve vlastní krvi.

Když jsem však zvedl sluchátko, nedočkal jsem se žádného tónu. Můj host v přízemí se o to zřejmě postaral.

A jako vždycky jsem nechal svůj mobil v autě.

Dumal jsem, jaký by tedy měl být plán C.

Nic nezískám, když prostě jen tak zůstanu ležet v posteli a budu čekat, až mi ten člověk zanoří nůž do břicha. Nevěřil jsem, že by jednoduše odešel, když dole nenajde to, co hledá. Jistěže by zřejmě nejraději našel kořist a tiše zmizel, zatímco já bych blaženě spal, protože jinak by si to byl nejprve přišel vyřídit se mnou. Nedělal jsem si však iluze, že by hledání vzdal, dokud se nepodívá všude, ať už já jsem vzhůru, spím, anebo jsem mrtvý.

Ne že by mě smrt nějak zvlášť děsila. Ještě jsem ale nechtěl odejít, ne dokud Sophie dělá takové pokroky a všechno se obrací k lepšímu. A taky když teď vím, že mám v Austrálii sestry, se kterými bych se měl setkat. No a hlavně ne dřív, než zjistím, co to vlastně má všechno znamenat. Vždycky mi bylo hodně líto vojáků, kteří umírali ve válkách, a to nejenom kvůli tomu, že zemřeli, ale protože se nedozvěděli, kdo vyhrál a zda jejich oběť stála za to.

Prostě možná jen chci umřít, až přijde můj čas, a ne podle přání či rozmaru někoho jiného.

Rozhlédl jsem se kolem v tlumeném světle, které pronikalo záclonami od venkovní záře pouličních svítilen. Smutně jsem konstatoval, že moje ložnice neoplývá žádnými šikovnými příručními zbraněmi.

Opatrně jsem se zvedl z postele a natáhl si šortky. Možná nezabráním tomu, aby mě zabili, ale rozhodně si nepřeju, aby se moje tělo našlo úplně nahé.

Třeba bych měl prostě hodit peníze a ostatní věci ze schodů a nechat návštěvníka, ať si je odnese. Prostě cokoli, jen aby se jich s myšlenkami na vraždu nepřišel zmocnit sám.

Potichu jsem přešel přes pokoj ke skříni, ale než jsem ji stihl otevřít, uslyšel jsem, jak na schodišti zavrzal třetí stupeň. Už léta se chystám ho spravit, ale zatím jsem se neodhodlal sundat celý koberec. Ten skřípající schod se stal mou posedlostí a vždycky ho překračuju. Opotřebení koberce na tomto schodě, nebo spíš jeho novost je v porovnání s ostatními schody docela nápadná.

Můj návštěvník o něm pochopitelně neměl tušení a ve tmě si ani nemohl všimnout nepošlapaného koberce v tomto místě. Já ale věděl, že schod vrže, když se zatíží, a stejně tak, když zátěž zmizí.

Stál jsem tiše jako pěna vedle skříně a poslouchal. Zadržoval jsem dech a v uších mi začínala šumět krev. Jednoznačně se ozvalo jen jediné vrznutí. Vetřelec se na schodech zastavil nakročený a nepochybně poslouchal, jestli ode mne zaslechne nějaký pohyb, tak jako já poslouchal, zda se hne on.

Musel jsem se nadechnout.

Rozhodl jsem se zachrápat jako pila. Hlasitě jsem zachrčel a vydechl dlouhým zafuněním. Ještě jednou jsem zcela zřetelně zachrápal, a uslyšel znovu zavrzat třetí schod, jak se můj návštěvník místo ústupu rozhodl pokračovat v cestě nahoru. Dal jsem si záležet na třetím zachrápání a pak zamručel, jako kdybych se otáčel na posteli.

Šatní skříň stojí za dveřmi do ložnice.

Přitiskl jsem se ke stěně a sledoval mosaznou, na konci mírně zahnutou kliku na dveřích. Srdce mi v hrudi bouchalo tak hlasitě, až jsem byl přesvědčený, že to musí být na chodbě slyšet.

Klika se začala pohybovat a mě se málem zmocnil infarkt. Dveře se ke mně pomalu otevíraly.

Když byly otevřené napůl, vrhl jsem se proti nim vší silou, kterou jsem dokázal zmobilizovat, a pokusil se je svojí vahou přibouchnout. Dveře se však nezavřely docela, neboť jim v tom bránila pravá paže mého návštěvníka. Viděl jsem jasně jeho ruku v rukavici, jak trčí do mého pokoje. Pokaždé, když jsem se znovu opřel celou vahou do dřeva dveří a přitlačil na ně, ozvalo se potěšitelné zaúpění majitele uvedeného zápěstí.

„Kruci, zlomil jste mi ruku!“ zařval.

Správně, pomyslel jsem si. Škoda, že jsem mu ji neurval úplně.

„Co chcete?“ zavolal jsem přes dveře, ale tlak jsem neuvolnil a jeho ruku tak nevysvobodil.

„Jděte do hajzlu,“ pokračoval v řevu. „Zabiju vás, vy zatracenej zmetku.“

To zrovna. Ne, dokud k tomu budu moct něco říct.

Zaklínil jsem dveře nohou, aby se nedaly otevřít, naklonil se dozadu a znovu se na ně vrhl plnou vahou.

Tentokrát už neúpěl, ale přímo zaječel.

Tak jsem si to ještě zopakoval. Opět zaječel.

„Co chcete?“ volal jsem znovu.

„Chci ti zlámat ten tvůj zasranej krk,“ sdělil mi přes dveře a znělo to vážně hodně zblízka.

Znovu jsem zatlačil proti jeho uvězněné, poraněné paži.

„A co přesně hledáte?“ zeptal jsem se.

„Mikrokodér,“ prozradil mi.

„Co to je?“

„Je to prostě mikrokodér,“ nijak mi nepomohl.

„Jak to vypadá?“

„Jako plochá černá krabička, co má na sobě tlačítka,“ řekl. „Dejte mi ten mikrokodér a já půjdu pryč.“

„Nepřipadá mi, že byste byl v takovém postavení, abyste mohl něco požadovat,“ sdělil jsem mu a stále tvrdě tlačil na dveře. „Co ten mikrokodér dělá?“

Místo odpovědi se zase on celou vahou vrhl na dveře a pokusil se je otevřít, ale moje zaklíněná noha mu v tom i nadále bránila. Dřevo se však natolik prohnulo, že se mu podařilo ruku vyprostit. Dveře se s bouchnutím dovřely.

Vypadalo to, že mám po výhodě, pořád jsem ho ale neslyšel jít dolů po schodech.

„Co ten mikrokodér dělá?“ zavolal jsem na něj znovu přes dveře.

„To vás nemusí zajímat.“ Pořád to znělo hodně zblízka. „Prostě mi ho vraťte.“

„Já ho nemám,“ oznámil jsem mu.

„Myslím, že máte.“

„Je váš?“ vyzvídal jsem.

„Váš otec ho ukradl,“ pravil. „A já ho chci zpátky.“

„Kvůli tomu jste ho zavraždil?“ otázal jsem se.

„Nikoho jsem nezavraždil,“ prohlásil. „Ale mohl bych zavraždit vás, vy sráči jeden. Příšerně to bolí.“

„Patří vám to. Nemáte co čmuchat nezvaný v domech cizích lidí.“

„To vám nedává právo mi zlomit ruku,“ skučel.

„Podle mě zjistíte, že mi to takové právo dává. A teď vypadněte z mého domu a už se nevracejte.“

„Bez mikrokodéru nikam nejdu,“ trval na svém.

„Řekl jsem vám, že ho nemám.“

„Ale jasně že ho sakra máte,“ prohlásil se značnou jistotou. „Musíte ho mít. Kde by jinak byl?“

Nijak jsme nepokročili.

Zahákl jsem levou nohu za židli od Sophiiny toaletky a přitáhl si ji k sobě. Pak jsem ji zaklínil opěradlem pod kliku dveří. To jsem měl udělat rovnou, napadlo mě. Nepřichází v úvahu, že bych dveře ložnice otevřel, dokud ten člověk bude v mém domě, tudíž nebyla ani žádná šance, že bych mu odevzdal to, čemu říká mikrokodér.

Tato patová situace trvala zhruba dalších patnáct minut.

Říkal jsem si, co asi provádí, když najednou zabušil na dveře, až jsem leknutím nadskočil.

„Jste pořád vzhůru?“ tázal se.

„Co myslíte?“ odsekl jsem.

„No jo, tak dobře, pardon a tak vůbec,“ pravil celkem nevzrušeně. „Já teda půjdu.“ Říkal to, jako kdyby se jen zastavil na skleničku či co, a teď bylo načase vrátit se domů.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se.

„To vás nemusí zajímat,“ zopakoval. „Ale vašeho otce jsem nezabil.“

Slyšel jsem ho, jak jde dolů po schodech, a třetí stupeň, můj nový přítel, dvakrát zavrzal. Pak se otevřely a vzápětí zabouchly vchodové dveře.

Přešel jsem k oknu ložnice a vykoukl ven. Muž z mého domu skutečně odešel. Sledoval jsem vršek jeho hlavy, když přes parkoviště kráčel k silnici. Zdálo se, že si levou rukou přidržuje poraněnou paži, a v jednu chvíli se krátce otočil a podíval se nahoru ke mně, jako kdyby mi úmyslně ukazoval svoji tvář. Okamžitě jsem ho poznal. Nebyl to muž s potměšilýma očima, který ubodal mého otce na parkovišti v Ascotu, nýbrž ten nepolapitelný čtvrtý cizinec z jednání u koronera.

* * *

Zůstal jsem stát u okna a dál koukal ven pro případ, že by se vrátil. Neviděl jsem ani neslyšel žádné auto a pořád jsem byl hodně ostražitý, když jsem konečně vyndal židli zpod kliky a vykoukl do chodby.

Vždyť ani nevím, jak se ten chlap do mého domu dostal. Nestál jsem o to, abych sešel dolů a tam zjistil, že je zpátky, protože mezitím obešel dům a vlezl zase dovnitř některým z oken do zadní zahrady.

V domě panovalo ticho, ale to neznamenalo, že tam nemůže být.

Stál jsem na okraji schodiště a špicoval uši, jestli zezdola něco nezaslechnu, třeba vydechnutí nebo zašoupání nohou. Ničeho jsem se však nedočkal.

Potichu jsem se plížil dolů, vyhnul se třetímu schodu a pořád bedlivě naslouchal, připravený při sebemenším zvuku utíkat zpátky a zabarikádovat se ve svém pokoji. Nikde nikdo. Opravdu odešel a nevrátil se. Rozsvítil jsem a šel zamknout vrata do stáje, teď když kůň už utekl.

Po pravdě řečeno jsem mu to až příliš usnadnil. Stejně jako v mé ložnici byla otevřená i jedna větračka v obýváku a jemu stačilo protáhnout ruku, otevřít okno a vlézt dovnitř. Na světlehnědém koberci pod oknem zanechal pár blátivých otisků bot. Nepochybně bych měl zavolat policii. Mohli by otisky vyfotografovat a pokusit se zjistit velikost bot a jejich výrobce.

Místo toho jsem vytáhl vysavač a ten nepořádek uklidil.

Sluchátko na telefonním přístroji v kuchyni bylo vyvěšené. Zvedl jsem ho a poslouchal. Nic. Zavěsil jsem ho na místo, potom znovu zvedl a stiskl tlačítko opakovaného vytáčení. Na displeji se objevila nula a ženský hlas, generovaný počítačem, mi sdělil: *„Číslo, které jste navolili, nebylo identifikováno, prosím ověřte si jeho správnost a vytočte je znovu.“* Tato věta se opakovala asi šestkrát, než linka s definitivní platností zmlkla.

Až na bláto na podlaze obývacího pokoje byl můj noční návštěvník, čtvrtý cizinec, při hledání velice pořádný. Kuchyňské skříňky byly do jedné otevřené, ale všechno zůstalo na svém místě, stejně jako ve skříňkách v jídelně. Snažil se nenadělat hluk.

Ovšem místo aby mi návštěva vetřelce odpověděla na některý z otazníků obklopujících mého otce, jen přinesla další. Hlavně pak

otázku, jestli vetřelec pracuje společně s Potměšilým okem, nebo zastupují různé zájmy.

Koneckonců se dožadoval pouze mikrokodéru. Nepadla zmínka o značné sumě peněz, které byly ukryty spolu s přístrojem.

Jestliže ale čtvrtý cizinec ví, kde bydlím, což zcela jasně ví, pak se to může dozvědět i kdokoli další. Ochotně a zřejmě neopatrně jsem u koronera uvedl adresu svého bydliště a čtvrtý cizinec to mohl slyšet. Nevyžadovalo mnoho představivosti, abych si uvědomil, že kdokoli z veřejnosti, kdo by o to opravdu stál, si může tuto informaci zjistit. Možná bych měl očekávat dalšího nezvaného nočního hosta, tentokrát chlapíka s potměšilýma očima, kterak hledá balíčky peněz v modrém plastu.

Kapitola 11

Ve středu jsem jel na dostihy do Stratfordu.

Kdo si vymyslel, že překážkové dostihy v červnu jsou skvělý nápad, patrně nepočítal s dostihy ve Stratfordu po dlouhém suchu, kdy řeka Avon klesla tak nízko, že zavlažovací systém závodiště nebyl schopný udržet krok s vysycháním sluncem spečené půdy. Dráha po týdnech sucha ztvrdla na beton a jen málo trenérů bylo ochotných nechat své steeplery běhat za takových podmínek.

V předvečer mítinku bylo do Stratfordu přihlášeno tak málo koní, že to pomalu ani nestálo za cestu, i když je Stratford druhé nejbližší závodiště od mého domova, jenom Warwick leží o pár kilometrů blíž.

Jestliže k tomu připočítáme skutečnost, že Matka příroda se rozhodla, že právě toho dne po šesti týdnech sucha zpestří počasí nespočetnými bouřkami mířícími k severu z Francie, dalo se snadno pochopit, proč si v dostihový den uprostřed týdne „davy“ diváků takové označení opravdu nezasloužily.

Jen čtyři bookmakeři se obtěžovali dorazit a vyždímat z ubohého promočeného shromáždění pár liber. Dokonce ani Norman Joyner, který vždycky jezdil do Stratfordu, se tentokrát nenamáhal. Většina diváků, kteří přišli, měla dostatek zdravého rozumu, aby zůstala v suchu a vsadila si u Tota na tribuně. Nás čtyři bookmakery nechali choulit se pod velkými deštníky, zatímco kolem nás odskakovaly kapky deště od asfaltu. Prosluněný Královský Ascot to ani v nejmenším nepřipomínalo.

Prvním dostihem byly dvě míle proutěnek pro nováčky. Podle ranních novin bylo přihlášeno pět koní, jednoho ale škrtli. Trenér koně jako důvod uvedl, že na dráze se podepsal déšť, to ale nemohl myslet vážně. Půda byla tak vyschlá, že pro nějakou viditelnou změnu by byla nutná přinejmenším Noemova potopa.

Zbývající čtyři účastníci se objevili na dráze a odebrali se ke startu na dvě míle, zatímco pár zapálených sázkařů hbitě vyrazilo k nám, aby si vsadili, než zase odspěchají do úkrytu na tribuně.

„Dneska to moc velká sranda není,“ sděloval mi Luca do ucha.

„Byl to tvůj nápad,“ obrátil jsem se k němu. „Já bych byl za takového počasí s nadšením zůstal v posteli.“

Po rušné noci se představa, že zůstanu v posteli, jevila jako vynikající plán, ale Luca mi ráno dvakrát volal, aby se zeptal, jestli do Stratfordu odpoledne pojedu.

„Nemusíte jezdit,“ řekl mi při druhém zavolání. „Poradíme si s Betsy sami, jestli chcete. V Newbury nám to bez vás šlo skvěle.“

Začal jsem mít pocit, jako kdyby se mě snažil vytlačit z mého byznysu, a tím víc jsem byl rozhodnutý se dostavit. Když mi však teď z deštníku stékal za krk další potůček deště, už jsem si nebyl zdaleka tak jistý, že to bylo správné rozhodnutí.

„Museli jsme se asi zbláznit,“ volal Larry Porter, znovu náš soused.

„Jo, jsme úplně cáklí,“ souhlasil jsem.

Napadlo mě, že je zajímavé, jak používáme určitá slova. Larry i já máme plnou kontrolu nad svými mentálními schopnostmi a používáme výrazy jako „zbláznit se“ a „cáklý“ k vzájemnému popisu, zatímco o takových, co jsou na tom v chráněných léčebných zařízeních jako Sophie či hůř, se tak dnes už nikdy nemluví ani v soukromí. Termíny jako „blázinec“ jsou zastaralé a tabu, stejně jako „spastický“ nebo „kripl“.

Sázení bylo tak chabé, že si Betsy postěžovala na déšť a odebrala se do suššího prostředí baru. Začínal jsem si přát, abych se k ní mohl přidat.

„Kdo měl tak hloupý nápad jezdit do Stratfordu?“ prohodil jsem k Lucovi.

„Dal byste přednost Carlislu?“ otázal se.

Z Kenilworthu do Carlislu je to přes tři sta kilometrů, zatímco z mého domu na závodiště ve Stratfordu nad Avonou ani ne třicet.

„Ne,“ odmítl jsem tu představu.

„No vidíte, tak mlčte,“ vybídl mě Luca s úšklebkem. „Máte nepromokavou kůži, tak čeho se bojíte? Aspoň není zima.“

„No, horko taky zrovna není,“ namítl jsem.

„Některejm lidem se nezavděčíš,“ prohlásil ke světu obecně. „Tak proč prostě nejedete domů a nenecháte mě s Betsy, ať vám vyděláme na živobytí?“

„Ale Betsy je celá nabroušená," poznamenal jsem.

„Je nabroušená jenom proto, že chce dělat tuhle práci, a nemůže, protože ji nenecháte," vykládal mi.

Říkal to s úsměvem, ale mínil to vážně.

Opravdu se zdá, že mě chtějí vytlačit z mého vlastního podniku. Je to tak ale zřejmě lepší, než kdyby mě o Lucu a Betsy připravila nějaká nová společnost.

„Ty to myslíš doopravdy, viď?" řekl jsem vážně.

„Naprosto," odpověděl. „Musíme bejt ambicióznější, aktivnější a tvrdší."

Netušil jsem, zda ono „my" zahrnuje i mě.

„V jakém směru chceš být tvrdší?" zeptal jsem se ho.

„Všecko, co se dělo minulej tejden na Ascotu, mě přesvědčilo, že velký hoši nejsou neporazitelný," prohlásil. „Někdo jim nasadil pořádnou psí hlavu, a dobře jim tak. Bookmakerskej džob by měl bejt výhradně o tom, co se děje tady." Doširoka rozpřáhl ruce. „Teda ne přesně jako dneska tady, ale víte, co myslím. Dělat bookmakera znamená stát na závodišti, a ne se zašít v nějaký anonymní sázkový kanceláři a čumět do počítače."

Byl jsem ohromený. Domníval jsem se, že Lucu nejvíc baví právě počítačové sázení.

„Ale ty přece internet miluješ," divil jsem se.

„Jo, to jo," přikývl. „Ale jenom jako nástroj k tomu, co se odehrává tady. Kurzy by měli stanovovat bookmakeři u dráhy, a ne se nechat řídit počítačovou výměnou. Správně by to mělo bejt obráceně. My bysme měli bejt připravený měnit kurzy v náš prospěch, a ne kvůli někomu jinýmu."

„Zní to, jako bys vyrazil do války," zasmál jsem se.

„Ale my jsme ve válce," pravil vážně. „A jestli nebudeme bojovat, tak se potopíme."

Zavzpomínal jsem na dobu, kdy jsem několik let dělal asistenta dědovi. Tehdy jsem s ním vedl obdobnou debatu. Práce bookmakerů je vyvíjející se věda a nová krev jako Luca musí stále posouvat hranice. Správně říká, že bez toho se potopíme.

Jak už to tak na menších závodištích bývá, čtyři koně v dostihu přišli do cíle v roztažené řadě a favorit si pro vítězství dokentroval s

nejméně desetidélkovým náskokem. Titěrný dav se moc neradoval a vítěz se odebral do téměř opuštěného padoku k odsedlání.

Luca to vystihl, když říkal, že dneska to moc velká sranda není.

Jakýsi muž k nám rázoval od tribuny, právě když začalo lít jako z konve. Nezdálo se, že by ho deštník, který si držel nad hlavou, dokázal udržet v suchu. Od země se odráželo příliš mnoho vody. Než ke mně došel, musel mít promočené nohy.

„Co se sakra děje?“ otázal se.

„Co máte na mysli?“ zeptal jsem se úplně nevinně.

„Ty zavšivený kurzy!“ pravil hlasitě.

„Co je s kurzy?“ divil jsem se.

„Jak to, že se vítěz vyplácí dvě ku jedný, když všichni vědí, že by měl jít pod pari?“

„S tím já nemám nic společného,“ rozhodil jsem doširoka rukama.

„Nezkoušejte na nás hrát chytráky,“ zahrozil mi muž prstem.

„Kdo přesně se skrývá za tím vaším *‚nás‘*?“ snažil jsem se přehlížet skrytou výhrůžku.

Ignoroval mě a šel si stěžovat k Larrymu Porterovi, který mu doporučil, ať se jde bodnout, ale hlavně někam jinam, a přidal mu k tomu několik podobných rad ve stejném smyslu.

Muž rozhodně nebyl potěšený. „Já vás dva varuju,“ hrozil mně i Larrymu. „Tohle trpět nebudeme!“

Larry ho opět poslal kamsi a užil přitom tak barvité výrazivo, že jsem až zamrkal.

„Co to všechno mělo znamenat?“ otázal jsem se Lucy.

„Jen jsem chtěl trochu rozhejbat kšefty,“ odtušil.

„Jak?“ pídil jsem se.

„No myslel jsem, že bysme mohli zkusit nabídkou lepšího kurzu na favorita přilákat sem k nám trochu víc sázkařů,“ uculil se na mě. „To je všecko.“

Stál jsem tam a koukal na něj.

„Ty troubo jeden, s těmihle hochy nemá cenu si zahrávat,“ nabádal jsem ho se vší naléhavostí. „Koušou daleko hůř než štěkají.“

„Nebuďte takovej páprda,“ vzpíral se.

„Myslím to vážně. Jsou silní, a když je popudíš, klidně tě zadupou.“

Měl snad Luca na mysli tohle, když říkal, že jsme ve válce?

Startovní kurz se nestanovuje pouze podle kurzů nabídnutých bookmakery. Je to sice jakýsi průměr, ale jde spíš o přepočet nabízených kurzů než skutečný průměr. Tím přepočtem je vlastně hodnota, která se v daném rozptylu vyskytne nejčastěji.

Minulý týden bylo v Ascotu hodně bookmakerů, takže se použil reprezentativní vzorek řekněme dvanácti nabízených kurzů. Ta dvanáctka se nevybírá čistě náhodně, vždycky zahrnuje bookmakery z nejfrekventovanější části sázkařského sektoru. Jestliže v takovém souboru dvanácti bookmakerů jich pět nabízelo ve chvíli startu na určitého koně kurz dejme tomu tři ku jedné, pak jeho startovní kurz bude tři ku jedné, i kdyby čtyři další bookmakeři měli kurz sedm ku dvěma a tři bookmakeři čtyři ku jedné. Tři ku jedné je referenční přepočt, protože je to kurz, který se vyskytl nejčastěji.

Kdyby se objevily dva přepočty, například z výše uvedeného souboru by pět bookmakerů mělo kurz tři ku jedné a pět z nich sedm ku dvěma, pak se jako startovní kurz zvolí vyšší nabídka. V tomto případě by to tedy bylo sedm ku dvěma.

Ve Stratfordu onu deštivou červnovou středu byli v sázkařském sektoru jen čtyři bookmakeři, tudíž soubor, z kterého se bral přepočet, je zahrnoval všechny, pořád ale zůstávali pouze čtyři. Pak stačilo, aby dva z nich oproti skutečnosti nabídli vyšší kurz, a startovní kurz byl rovněž zaznamenán jako „vysoký“.

Luca tedy nemohl ovlivnit kurz sám.

„To byl Larryho nápad, nebo tvůj?“ pátral jsem.

„Co jako myslíte?“ divil se, nevinnost sama.

„Museli jste být dva,“ zdůraznil jsem.

„Vy jste tu byl taky.“ V jeho hlase se ozvala obviňující nota.

To je pravda. Byl jsem tam a na tabuli stojí moje jméno, nebo přinejmenším příjmení. Takže si to odnesu já, bude-li třeba něco odnášet. Najednou mi došlo, kolik jsem toho podvědomě přenesl na Lucu a jeho počítač.

„Takže to byl Larryho nápad?“ Vím až moc dobře, že Luca má daleko lepší mozek než Larry Porter, a tudíž je pravděpodobnější, že

to ve skutečnosti napadlo Lucu. Chtěl jsem ale, aby mi dal možnost nezbavovat se jeho služeb, aby mi mohl zalhat a já se pokusil mu uvěřit a namluvit sám sobě, že už to znovu neudělá, třeba až u toho příště nebudu.

Nechtěl náhodou právě kvůli tomu, abych zůstal doma a nechal dnešek na něm a Betsy? Proto je Betsy tak načuřená a rozhodla se raději vzdálit z místa činu?

Skoro jsem slyšel, jak se Lucovi roztočila kolečka v hlavě. Moc dobře si uvědomoval, na co se ho ptám a proč. Nešlo o to, že bych doopravdy toužil vědět, čí nápad a plán to byl. Ve skutečnosti jsem se Lucy tázal, zda si chce udržet své místo.

Pokud by chtěl rozjet svůj vlastní podnik, musel by si na příští aukci stanovišť zakoupit titul, a když by chtěl slušné místo, znamenalo by to značný výdaj. Stejně by s velkou pravděpodobností skončil s vysokým číslem, a měl by tedy omezenou možnost výběru stanoviště. Bookmakeři s nejlepšími pozicemi mají největší obrat a za recese určitě není správná chvíle sestoupit níž v řadě.

Já jsem si zase zvykl velice na Lucu spoléhat. Jeho zkušenosti s počítačem a sázením po internetu se staly rozhodujícím nástrojem, aby se jméno Teddy Talbot udrželo v sázkařských kruzích na nejvyšších příčkách. V posledních pěti letech jsme měli pozoruhodné zisky, a já rozhodně nejsem tak naivní, abych to přičítal jen vlastním zásluhám. Náš úspěch záležel právě na týmové práci, kterou jsme s Lucou zdokonalili. Najít nového asistenta by nebylo jednoduché a najít tak dobrého jako Luca by se mohlo ukázat přímo jako nemožné.

Potíž spočívala v tom, že Luca si to všechno uvědomuje.

Nemohl bych si ho přece ponechat, kdybych mu nedůvěřoval, že nepřivede můj podnik na buben, ať už z hlediska pověsti či financí. Jestli mě děda něco naučil, pak právě to, že pověst je důležitá. Většina bookmakerů se na dostihových závodištích velkému respektu netěší. Sázkaři mají sklon se domnívat, že je bookmakeři odedávna bezohledně okrádají, já si však myslím, že jsem se sázející veřejností i s kolegy bookmakery vždycky jednal poctivě a čestně, což u mých stálých zákazníků neprošlo bez povšimnutí. Nehodlal jsem se dívat, jak se to všechno mění, a Luca se bude muset rozhodnout, zda chce

hrát podle mých pravidel. Jakkoli ho já můžu potřebovat, on si teď musí zvážit, jestli potřebuje mě.

„Co kdybyste mi nabídl regulérní partnerství?“ nadhodil s úsměvem.

Vzal jsem to jako příznivé znamení.

„Popřemýšlím o tom,“ řekl jsem.

„Ale ať vám to netrvá moc dlouho,“ pronesl vážně a úsměv mu zmizel z obličeje.

Vyhrožuje mi, hloubal jsem, nebo mě prostě varuje, že má nabídky odjinud?

Někteří asistenti bookmakerů jsou samostatně výdělečně činní. V našem případě je Luca mým zaměstnancem na plný úvazek, ale jistě by podával stejně dobrý výkon, nebo možná i lepší, kdyby nabízel odborné služby jako samostatný podnikatel vždy nejvyšší nabídce. Za posledních pět let od doby, kdy děda zemřel a já našel Lucu, jsem kolikrát najal profesionálního asistenta na různé dostihové dny tam a onde, když jeden z nás byl nemocný nebo na dovolené nebo když jsem pečoval o nemocnou manželku. Snažil jsem se pracovat vždycky se stejným člověkem, ale zhruba půl tuctu jich bylo nesmírně schopných a pravidelně po nich byla poptávka.

Třeba Luca uvažuje, že rozšíří jejich řady, anebo má nabídku od jiného bookmakera, aby se stal jeho partnerem.

Pohlédl jsem k Larrymu Porterovi.

Ten to určitě není, pomyslel jsem si. Vždyckyjsem byl toho názoru, že jsem lepší obchodník než Larry, jenže on si třeba myslí to samé o mně.

„Hej, Larry,“ zavolal jsem přes šest stop široký, opuštěný, deštěm bičovaný pás, jenž dělil naše stánky. „Jaký kurz bys mi dal na favorita v příštím dostihu?“

„Polib si,“ zavolal na mě zpátky. „Ty nafoukanej slušňáku.“

Roztomilé, říkal jsem si. Dalo by se to považovat za vtipné, nebýt skutečnosti, že nás s Lucou ohrozili, když tak nápadně změnili kurzy.

Larry si zjevně odpoledne na dostizích moc neužíval. A zdaleka nebyl sám.

Den pokračoval a přinesl pouze zhoršující se počasí. Jednotlivé bouřky se slily v jedinou plochu tmavého hrozivého mraku, který se táhl přes celé nebe, a déšť vytrvale padal dolů do nehybného vzduchu a zvyšoval vlhkost až k tíživým sto procentům.

Zahradníci ve střední Anglii se nepochybně z té závlahy radovali, ale sázkaři ve Stratfordu ani trochu. Na hlavní dostih dne, pokud ho tak vůbec lze nazvat, jsme přijali pouze dvě sázky.

TříMílový steeple na dráze tvrdé jako kámen přilákal chatrné pole tří účastníků v honbě za cenou, kterou vypsala v kraji Midlands dobře známá stavební společnost. Nenastal ovšem rozkošný letní den, v jaký na pohoštění svých klientů ředitelé firmy doufali, když předávali sponzorský šek. Dvě malé skupinky jejich hostů stály pod deštníky s logem společnosti, sledovaly koně v předváděcím padoku a neúspěšně se snažily tvářit blaženě. Pak se odplížily do soukromých lóží na tribuně, aby uschly a daly si další sklenici bublinek.

Sázkařský sektor v porovnání s prvními dvěma dostihy značně ožil, i když to nebylo zásluhou narůstajícího počtu sázkařů, kteří by se odvážili čelit povětří, nýbrž skutečnosti, že se tu objevila řada zástupců velkých sázkových podniků. Postávali kolem, mokli a studovali kurzy na našich tabulích pečlivěji, než by si sběratel známek prohlížel Penny Black.

K ničemu pochopitelně nedošlo, ale zachytil jsem krátké mrknutí a vzájemné nenápadné pousmání mezi Lucou a Larrym Porterem. Jak dlouho bude trvat, přemítal jsem, než opět nedokážou odolat pokušení a zkusí to znovu?

Dostih samotný lze jen stěží popsat jako vzrušující. Favorit s nízkým kurzem, jediný slušný kůň z těch tří, vyrazil hned od startu a vedl ostatní dva kolem dokola dráhy s neustále narůstajícím náskokem, až zvítězil takřka v klusu s výrokem „daleko“. Jeden z těch zbývajících dvou na poslední překážce podklouzl a nechal soupeře doběhnout jako druhého, ovšem s takovým odstupem za vítězem, že tribuna sé už mezitím vyprázdnila.

Aby toho nebylo málo, stevardi se rozhodli zrušit zbytek dostihového dne z důvodu nebezpečného povrchu dráhy. Silný déšť bušící do vysušené půdy způsobil, že tráva na ztvrdlém podkladu ujížděla, a vytvořil se tak značně zrádný povrch.

Já osobně jsem shledával, že stevardi nám všem prokázali laskavost, a tak jsme vděčně spakovali svůj stánek a vydali se k parkovišti.

„Pořád platí, že zítra večer pojedete do Leicesteru beze mě?“ otázal jsem se Lucy.

„Jo, jasně,“ odpověděl. „Těším se na to.“ Usmál se na mě. Přestal jsem táhnout vozík. „No jo, no jo,“ uklidňoval mě, „já vím, žádný srandičky. Slibuju.“

„Promluvíme si o víkendu,“ navrhl jsem.

„Fajn. Stejně si leccos chci probrat s Betsy.“

Betsy se vynořila z baru a pomohla nám se zbytkem věcí. Nikdy jsem nevěděl, co se jí vlastně honí hlavou, a toho dne byla ještě uzavřenější. Od chvíle, kdy přijeli, mi řekla sotva víc než „nazdar“.

Naložili jsme vybavení k Lucovi do vozu a Betsy zatím seděla na sedadle spolujezdce. Ani se se mnou nerozloučila.

„Tak si to zejtra užijte,“ popřál mi Luca. „Hodně štěstí.“

„Díky. Doufám, že všechno dobře dopadne.“

Sophii čekal pohovor s psychiatrickým konzultantem z jiné léčebny. Byla to pro ni poslední překážka, kterou musí překonat, aby se mohla vrátit domů. Tak jako se nejprve dva psychiatři museli shodnout, že se má podrobit léčbě, vyžadoval se i souhlas dvou odborníků, aby ji mohli, jak to nazývali, propustit do jejího společenství.

Stres plynoucí z takového pohovoru paradoxně nepůsobí dobře na její stav, proto jsem se vždycky snažil být po ruce a poskytnout jí oporu a útěchu mezi jednotlivými sezeními.

Nebyl jsem si ani zdaleka jistý, zda je dobrý nápad nechávat Lucu a Betsy, aby do Leicesteru jeli beze mě a bez výpomoci některého z nezávislých asistentů. V Leicesteru se koná večerní mítink a první dostih začíná v osmnáct čtyřicet. Říkal jsem si, že bych se tam po dni stráveném v léčebně asi stihl dostat. Z Hemel Hempsteadu je člověk v Leicesteru po M1 za chvíli.

„My si s Betsy poradíme, bude to v pořádku,“ ujišťoval mě Luca, který mi moje dilema vyčetl z obličeje. „Přece jsem vám to slíbil.“

Asi jsem se dál tvářil pochybovačně.

„Koukejte, uděláme pro kšeft ve všech směrech jen to nejlepší. Přece bych to nepodělal, když přemejšlíte, jestli mi nabídnete partnerství, ne?“

Usmál se na mě.

„Dobře, ale…“ zaváhal jsem.

„Věříte mi, nebo ne?“ skočil mi do řeči.

„Ano, jistě.“ Doufal jsem, že je to pravda.

„Tak se na to vykašlete,“ nabádal mě vážně. „Zejtra večer to s Betsy sami zvládneme. A jak jste říkal, promluvíme si o víkendu.“

Vlezl si do auta vedle Betsy a odjel. Já tam stál, pozoroval ho a kladl si otázku, jestli to mezi námi ještě někdy může být stejné jako dřív.

* * *

Když jsme balili stánek, déšť naštěstí trochu ustal, ale teď se do toho pustil nanovo a hlučně bušil do střech vozů kolem mě.

Hodil jsem deštník dozadu do auta, naskočil si za volant a nastartoval. Právě jsem se chystal vyjet, když se náhle otevřela dvířka na straně u spolujezdce a dovnitř vedle mě se nasoukal muž v modrém nepromokavém gabardénovém plášti.

„Můžete mě svézt?“ otázal se.

Ohromeně jsem na něj zíral, ale on jen koukal dopředu z okna a nevšímal si mě.

„Kam?“ optal jsem se konečně. „Na místní policejní stanici?“

„Tam snad radši ne, jestli vám to nevadí,“ pravil ten muž. „Nemohl byste prostě jen tak kus cesty jet?“

„A proč si myslíte, že se mi chce?“ zeptal jsem se ho mrazivě.

Natočil se ke mně. „Myslel jsem, že byste si chtěl promluvit.“

Mým troufalým stopařem byl čtvrtý cizinec z jednání u koronerova soudu, nezvaný noční návštěvník z předchozí noci s čerstvou sádrou na pravé paži.

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Vy budete mluvit, já budu poslouchat.“

Zařadil jsem a rozjel se.

Kapitola 12

„Tak povídejte,“ vyzval jsem ho. Jel jsem podél Stratfordu po warwickské silnici.

„Proč jste nezavolal policii?“ zeptal se.

„Jak můžete vědět, že jsem ji nezavolal?“ mrkl jsem po něm.

„Zůstal jsem tam a hlídal. Nikdo nepřijel.“

„To neznamená, že jsem jim nevolal.“

„Pozoroval jsem vás oknem,“ oznámil mi klidně. „Vyluxoval jste bláto, co tam po mně zůstalo, a to nikdo, kdo zavolal policii, neudělá.“

Při pomyšlení, že mě sledoval okny, jsem se cítil nesvůj. „Jak dlouho jste se tam zdržel?“ zajímalo mě.

„Moc dlouho ne, ta ruka hrozně bolela.“

„Dobře vám tak.“

„Zlomil jste mi zápěstí.“

„Prima.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Kdo kruci vlastně jste?“ zeptal jsem se.

„Říkejte mi prostě John,“ navrhl.

„John a jak dál?“

„Jenom John.“

„A co chcete?“ vyptával jsem se.

„Mikrokodér, jak jsem vám říkal už v noci.“

„Proč si myslíte, že ho mám?“

„Kde jinde by mohl být?“

„Může být kdekoli,“ prohodil jsem.

„Vy ho máte,“ řekl s určitostí.

„I kdybych ho měl – a to nemám –, jak si můžete myslet, že máte právo se mi takhle vloupat do domu a něco tam hledat?“

„V tu chvíli mi to přišlo jako podařený nápad,“ prohlásil. „A nevloupal jsem se k vám. Nechal jste otevřený okno. Koledoval jste si, aby vás někdo vykradl.“

„Tak tohle teda jste, co? Zloděj!“

„Nebuďte hlupák,“ ohradil se.

Podíval jsem se na něj. „Já nemám zlomenou ruku.“

„Dobře, souhlasím, nebylo to nejchytřejší.“

Zase jsme jeli mlčky.

„Kam teď?“ zeptal jsem se.

„Tam, co je mikrokodér.“

„Řekl jsem vám, že ho nemám.“

„A já řekl, že vám nevěřím.“ Natočil se na sedadle a zadíval se na mě. „Jednak kdybyste nevěděl, o čem mluvím, tak byste v noci určitě zavolal policii. My navíc víme, že to vy jste vyzvedl otcův batoh z hotelu v Paddingtonu.“

„Jaký batoh?“ Snažil jsem se udržet co nejvyrovnanější tón hlasu a znovu si kladl otázku, zda tenhle chlápek John a Potměšilé oko pracují společně. Řekl „my“. Potkám se nakonec přece jen s mužem s dvanáctcentimetrovým nožem?

„Ale no tak! Víte, taky jsme jeho zavazadla hledali. A já řadu týdnů hledal vašeho otce. Od chvíle, kdy ukradl mikrokodér.“

„Kdo je ‚*my*‘?“ vyzvídal jsem.

Neodpověděl. Jen se otočil zpátky a zase se zadíval na cestu.

„Proč jste mého otce zavraždil?“ vyslovil jsem pomalu klíčovou otázku.

„Nezavraždil.“ Pořád se díval před sebe.

„Tak jste to zařídil,“ nadhodil jsem.

„Ne.“ Zase se ke mně obrátil tváří. „Já to nebyl.“

„Tak kdo teda?“ naléhal jsem.

„Nevím,“ odpověděl.

„A vy čekáte, že vám to budu věřit? Možná bychom měli jet na policii a vy byste jim tam přesně vysvětlil, kdo jste a proč jste byl včera v noci v mém domě.“

„Popřu to,“ oznámil mi. „Nezapomínejte, že jste vyluxoval důkaz.“

Zajel jsem s volvem na odpočívadlo a vypnul motor. Otočil jsem se k němu.

„Co doopravdy chcete?“ zeptal jsem se.

„Mikrokodér,“ řekl rezolutně. „To je všecko.“

„Co přesně to ten mikrokodér vlastně je?“ vyptával jsem se.

„Elektronický přístroj.“

„Ano, ale co to dělá?“

Chvíli tiše seděl a zjevně se sám se sebou dohadoval, kolik mi toho má prozradit.

„Zapisuje to kódovanou informaci na identifikační štítky zvířat,“ sdělil mi nakonec.

„RFID,“ pronesl jsem roztržitě.

„Takže přece jen víte, o co jde,“ plácl se do kolena. „Tak kde to ksakru je?“

Teď byla řada na mně, abych tiše seděl a dohodl se sám se sebou, kolik toho tomuhle tajemnému cizinci „říkejte mi prostě John“ prozradím.

„Jste nějaký tajný agent?“ zeptal jsem se.

Zasmál se. „Jak vás to napadlo?“

„Působíte hrozně tajnůstkářsky,“ sdělil jsem mu. „A říkáte ‚my‘ a ‚nás‘, jako kdybyste patřil k nějaké organizaci.“

Opět chvíli koukal z okýnka.

„Nepřímo,“ řekl nakonec. „Pracuju pro Australský dostihový výbor.“

„Vědí, že se vloupáváte lidem do domu?“

„Popřeli by, že mě vůbec znají.“

„Nepůsobíte jako Australan.“

„Taky nejsem,“ prohlásil. „Jsem Angličan do morku kostí. Australáky vlastně nesnáším, podle mě jsou až moc dobrý v kriketu.“

„Takže ten takzvaný mikrokodér souvisí s australskými dostihy?“

„Souvisí s dostihy úplně všude.“

„A v Austrálii se koná hodně dostihů?“ vyptával jsem se. „Slyšel jsem samozřejmě o Melbournském poháru, ale to je tak všechno.“

„V Austrálii se toho běhá daleko víc,“ ujistil mě. „V Austrálii mají šestkrát víc závodišť než v Británii a dvakrát tolik koní v tréninku. Je to obří byznys.“

„Mají taky licencované bookmakery?“ zeptal jsem se.

„Jo, spousty,“ přitakal. „Ale veškerý sázení mimo dráhu se uskutečňuje přes TAB, to je jejich obdoba Tota.“

„No, člověk se pořád učí.“

„Určitě jste slyšel o Phar Lapovi, ne?“ dodal. „O nejslavnějším koni na světě.“

„To jméno mi něco říká.“

„No, tak to byl australský kůň,“ sdělil mi John. „Ve třicátých letech. Vyhrál v jediným roce v řadě za sebou čtrnáct grupových dostihů včetně Melbournskýho poháru.“

„No ne!“

„Jo, ale během návštěvy v USA ho otrávili arzenikem. Povídalo se, že ho zabili na příkaz chicagský mafie, aby zas nevyhrál a neprodělali na něm kalhoty při ilegálních sázkách.“

„Proč všichni vždycky považují bookmakery za padouchy?“ prohodil jsem.

„Protože jste padouši,“ usmál se na mě. „Tak kde je ten můj mikrokodér?“

„Takže vám patří?“ dotazoval jsem se.

„Jo,“ potvrdil.

„Kde vezmu jistotu? A proč je tak důležitý?“

„Prostě je,“ odsekl. „A já vím, že ho máte!“

„Jak to víte?“

„Mám popis muže, který vyzvedl zavazadla vašeho otce z hotelu v Paddingtonu, i když jsem teda nevěděl, že jste to vy, dokud jsem vás neviděl u koronera.“

„Spousta lidí vypadá jako já,“ namítl jsem.

„Přestaňte si se mnou hrát, pane Talbote,“ nabádal mě vážně. „Ta ženská v hotelu Royal Sovereign vás popsala dokonale, včetně monoklu na oku, akorát nikdy nepochopím, že vám spolkla jméno Dick Van Dyke.“

Nemohl jsem se ubránit pousmání a on si toho všiml.

„Jak vás to prokrista napadlo?“ divil se.

Zřejmě neví, že se otec ubytoval pod jménem Willem Van Buren. Ta ženská v hotelu říkala, že se jmenoval Van něco, a mě v tu chvíli nenapadlo nic jiného než Dick Van Dyke.

„Když toho tolik víte, jak je možné, že vám to tak dlouho trvalo? Tak dlouho, že jsem jeho zavazadla našel dřív já?“

„Protože nepoužil svoje pravý jméno,“ odsekl.

„A jaké bylo jeho pravé jméno?“ zeptal jsem se.

„To mi povězte vy,“ štětil se. „Vy jste ho formálně před dvěma dny při koronerově šetření identifikoval. Takže teď ho koroner oficiálně vede jako Petera Jamese Talbota. Je to ale pravda? A kdo je potom Alan Charles Grady?“

Když už jsme u toho, napadlo mě, tak kdo je Willem Van Buren z Jižní Afriky?

„Povězte mi, co víte o mém otci,“ vyzval jsem Johna.

„Proč bych to dělal?“ vzpíral se.

„Chcete zpátky ten mikrokodér, nebo ne?“

„Asi se vám to nebude líbit,“ prohodil.

O tom jsem byl přesvědčený, mám-li to, co už vím, považovat za předzvěst.

„No tak, jednak jsem ho znal jenom jako Alana Gradyho. Prvně jsem jméno Talbot slyšel, až když už bylo po něm. Už značnou dobu jsem pana Gradyho sledoval. Jel jsem za ním z Melbourne, ale na Heathrow jsem ho ztratil. Dneska si myslím, že neprošel imigrační kontrolou, ale rovnou nastoupil na nějaký jiný mezinárodní let. Jenže nevím, kam.“

Vybavil jsem si elektronickou letenku, kterou jsem našel zastrčenou v pasu Alana Gradyho v otcově batohu. Krom zpátečního letu do Austrálie na ní nic dalšího nebylo.

„Použil jméno Grady?“ tázal jsem se.

„To taky nevím,“ odpověděl. „Bohužel nemám přístup k seznamu cestujících na palubě.“

„Takže jste neoficiální slídil, co?“ poznamenal jsem.

„Naprosto,“ přiznal. „Jak jsem vám říkal, oficiálně neexistuju.“

Kéž by to tak bylo!

„Jak dlouho jste vlastně otce sledoval?“ zajímalo mě.

„Léta,“ pravil. „Snad dvacet roků. Co vím, tak ho dostihový orgány odjakživa dobře znaly. Bral ilegální sázky v nějaký zastrčený uličce v Melbourne.“

„Ale mně se zdálo, že jste říkal, že v Austrálii nejsou legální bookmakeři.“

„Jenom bookmakeři u dráhy,“ vysvětloval. „Nemusím jistě říkat, že náš přítel pan Grady k nim nepatřil.“

„Nezapomínejte ale, že já k nim patřím,“ upozornil jsem ho.

„No jo, já vím.“ Tvářil se, jako kdyby šlápl do něčeho nevábného.

„Trpíte předsudky. Víte, my nejsme všichni špatní.“

„Vážně?“ zasmál se. „No, Alan Grady balancoval na okraji dostihového provozu v Austrálii celou dobu, co jsem tam dělal. Většinou se mu dařilo být o krok dál než bezpečnostní složky. Dost na to, aby se nedostal před soud.“

Kupodivu mě docela potěšilo, že byl v něčem dobrý. „Jenom většinou?“ zeptal jsem se.

„Párkrát ho odsoudili. Za drobnosti. Jeden kratší trest si odseděl za vymáhání peněz pod pohrůžkou. Šlo o nezaplacený dluhy ze sázek. Pak se mu dostal na kobylku další nelegální podnik a Grady zbankrotoval.“

Tak alespoň tahle část otcova vyprávění je pravdivá, pomyslel jsem si.

„Jak může jít člověk do vězení a zbankrotovat, a přitom nikdo nepřijde na to, že neužívá své pravé jméno?“

„Ale Alan Grady bylo jeho pravý jméno,“ namítl. „Pas, řidičák, účet v bance, dokonce i pravej rodnej list, to všecko bylo na jméno Grady. Byl Alan Grady. Jak jsem říkal, jméno Talbot jsem slyšel teprve den po jeho smrti, a to ještě jenom náhodou od někoho, s kým jsem minulej pátek obědval v Ascotu. Pověděl mi o vraždě na parkovišti.“

„Jak se dá sehnat pravý rodný list na falešné jméno?“ divil jsem se.

„Alan Grady musel existovat,“ namítl. „Třeba mu váš otec ukradl totožnost. Třeba skutečný Alan Grady umřel.“

Nebo byl zavražděn, napadlo mě. Měl bych Johnovi povědět o pasu Willema Van Burena? Po úvaze jsem došel k závěru, že ne. Aspoň zatím ne.

„Povězte mi o tom mikrokodéru,“ pobídl jsem ho.

„Mně se zdá, že už všecko víte.“

„Vím, že se dá použít pro zápis čísel na čipy rádiové identifikace RFID,“ řekl jsem. „No a co? Proč stálo za to honit otce přes půl světa, jen abyste ten přístroj získal zpátky?“

„Kvůli podvodu,“ řekl.

„Jo, to mě taky napadlo, ale o jaký druh podvodu jde?“

„Že se jeden kůň vydává za druhýho.“

„No a co?“ zopakoval jsem. „Kdekdo ví, že poslat ringera do dostihu vyžaduje konspiraci. Až moc lidí by určitě zvíře poznalo a někdo by to vyklopil.“

„No jo,“ připustil, „ale snadno můžete prodat hříbě nebo ročka bez rizika, že někdo koně pozná. Zvlášť když ho prodáte z Austrálie do Anglie anebo obráceně.“

„Ale u koní se přece kvůli původu zjišťuje DNA,“ namítl jsem.

„To jo,“ souhlasil. „Ale testy se opakujou teprve, když jde kůň nakonec do chovu. A testování DNA trvá dlouho. Není to, jako když použijete ruční skener na odečtení identifikačního čipu, tam máte odpověď okamžitě.“

„Ale i když podstrčíte špatného koně za dobrého a pak ho prodáte, co uděláte s tím dobrým, kterého jste si nechal?“ pídil jsem se. „Nemůžete přece stejného koně prodat dvakrát.“

„Ne, ale můžete ho pod jiným jménem dát do tréninku. Pořád to bude vynikající kůň a můžete na něm na dráze vydělat balík. A když je o tolik lepší, než si lidi myslej, bude vám vítězit ve vysokým kurzu, aspoň na začátku. Prostě si jen musíte dát pozor, abyste ho nepustil do chovu. Pro sichr je lepší z něj udělat valacha.“

„A ten špatný, kterého jste prodal, bude považován za další drahý neúspěch? Takových je kolem spousta,“ poznamenal jsem.

„Přesně,“ řekl.

Všichni kolem dostihů vědí o Snaafim Dancerovi. V roce 1983 byl jako roček zakoupený za světovou rekordní cenu šesti a půl milionu liber, ale běhal tak pomalu, že to ani na dráhu nedotáhl, a nakonec se ukázalo, že je neplodný. Přitom byl jen jedním z řady omylů, které stojí miliony, a přitom nevydělají ani pětník.

„Ujišťuju vás, že jde o dlouhodobou strategii,“ pustil se John do vysvětlování. „Ovšem o strategii, která má značnou naději stát se výnosnou. Pochopitelně byste to neudělal s opravdu mimořádně cenným ročkem, protože u toho by se prováděla spousta ověřování, ale na druhou stranu jdou každoročně do prodeje hromady koní. Dokonce i u prodejů koní v tréninku se teď dá dosáhnout zajímavých cen, a to i za valachy.“

„Já jsem se ale domníval, že identifikační čipy jsou považované za bezpečné a nezměnitelné," poznamenal jsem.

„To jsme si mysleli taky," řekl. „Jenže jsme se zřejmě spletli. Čip, který se implantuje koni do šíje, obsahuje číslo, co náleží jen tomu koni. Má být permanentní a pouze k odečtení. Jenže někdo objevil, že hodně intenzivní, úzce zaměřený magnetický pole dokáže čísla z čipu vymazat stejně jako bezpečnostní visačky na cédéčkách v krámech, který se smažou, když se otřou o magnetickou podložku."

„Neříkejte mi, že ten mikrokodér dokáže zapsat nové číslo!"

„No, to ne," připustil. „Magnetický pole musí být tak silný, že úplně zničí elektroniku čipu. Ale mikrokodér dokáže zapsat jiný číslo na čistý čip, ten se pak zavede koni do krku a šup, hned máte jinýho koně."

„A co koňský pas s popisem vírů a všeho?" zajímal jsem se.

„To by pomohlo, kdyby se o něj někdo zajímal," pravil. „Jenže fůra lidí bezvýhradně věří technologiím. Jako u tenisu. Všechny hádky, jestli míč dopadl do hřiště nebo do autu, zmizely díky automatizovanýmu systému ‚sokolího oka'. Hráči mu jako všichni naprosto věří. Tady je to totéž. Když identifikační čip tvrdí, že zvíře je kůň A, tak je to kůň A, i kdyby měl víry jako kůň B. Úřady se snaží přimět lidi, aby kontrolovali obojí, ale všichni stejně mají tendenci věřit hlavně čipům. Koneckonců právě tyhle úřady chtěly, aby se čipy zaváděly, a tvrdily o nich, jak bezvadně fungujou. Jenže teď zjišťujou, že to tak není."

„Používají se všude stejné čipy?" zeptal jsem se.

„Vcelku jo," přikývl. „S výjimkou USA. Tam nepoužívají čipy vůbec, aspoň zatím ne, protože tam se koně tetujou na vnitřní straně pysku. Když ale kůň jede ze Států na dostihy do Austrálie nebo do Evropy, tak se musí nejdřív očipovat."

„Kdo to dělá?" vyzvídal jsem.

„Veterinář, co má licenci od dostihovýho výboru."

„Mám dojem, že ten systém potřebuje změnu," prohodil jsem.

„Potřebujeme zpátky ten mikrokodér," připomněl mi.

„Nic nebrání tomu, aby někdo vyrobil další, ne?"

„Nejspíš nic," pokývl. „Ale naši vědátoři tvrdí, že to není tak jednoduchý."

„A co ten člověk, který přístroj vymyslel? Určitě by dokázal vyrobit další," poznamenal jsem.

„Hm, to je právě ono!"

„Copak?"

„Jeden policajt s moc lehkým prstem na spoušti ve státě Victoria ho postřelil, když se ten člověk bránil zatčení."

„Je mrtvý?" zajímal jsem se.

„Jako kdyby byl," odpověděl. „Dostal kulku do mozku. Je úplně mimo."

Taková škoda, napadlo mne. Byl chytřejší než vědci, a teď co? Jen vegetuje.

„Přijde na to někdo jiný, třeba nějaký čtrnáctiletý kluk ve školní laboratoři." Nebo Luca, pomyslel jsem si.

„Musel by mít jak znalosti, tak záměr," poznamenal John.

„Když se najde někdo se znalostmi, tak se najde i takový, co bude mít zároveň určitý záměr. Věřte mi, jsem bookmaker."

Zasmál se. „Nejspíš máte pravdu. Ale my se musíme pokusit udržet si náskok."

„Co tetování, které používají Američani?"

„Taky není úplně spolehlivý a jak kůň stárne, dá se hůř přečíst. A stejně se nevyhnete pokusům o podvod. Ví se o pár bezohledných jedincích, co původní tetování zkusili změnit."

Seděli jsme na odpočívadle už nějakou chvíli a povídali si a já se zároveň snažil vymyslet, co bych měl dělat. Proč se John nezmínil o penězích? Ví vůbec, že v batohu byly i peníze? Mám mu mikrokodér a peníze dát? Mám vůbec na vybranou? Jestli tenhle John má spojení na policii státu Victoria, pak ho má patrně i na vrchního inspektora Llewellyna. Proč mi ale potom nezvaný vlezl uprostřed noci do domu oknem?

„Nechme koně být," navrhl jsem. „Máte nějaký osobní doklad?"

„Co? Tady?"

„Ano. Jak mám vědět, že jste ten, co tvrdíte?"

„Už jsem vám to říkal," trochu se ošíval. „Australský dostihový výbor popře, že by o mně věděli."

„A proč vlastně?"

„Charakter mojí práce vyžaduje, abych pracoval skrytě. Kdybych byl běžný zaměstnanec, moje krytí by nevydrželo. Předpokládá se, že uvnitř organizace může být někdo, kdo by na mě upozornil lidi, který mám vyšetřovat.“

„Jaké je vaše příjmení, Johne?“

„Smith,“ odpověděl s kamenným obličejem.

John Smith. No jasně, vymysli si něco jiného. Stejně se nejspíš nejmenuje ani John.

„Tak kde přesně je můj mikrokodér?“ naléhal.

„Dal jsem ho přítelkyni.“

„Cože jste udělal?“ zvolal. „Komu?“

„Přítelkyni, která je odbornice na elektroniku,“ řekl jsem. „Aby se zkusila podívat, co to dělá.“

John zbledl. „Tak ji okamžitě sežeňte!“ skoro zařval.

„Nemůžu,“ odpověděl jsem. „Odjela na týden na dovolenou. Do Řecka.“

Nevím, proč jsem se tolik zdráhal mu přístroj vydat. Asi že jsem byl přesvědčený, že John by pak okamžitě zmizel, a v takovém případě už bych se nic o svém otci nedozvěděl. A taky jsem mu patrně doopravdy nevěřil. Ne natolik, abych mu vydal svoji trumfovou kartu. Tedy aspoň prozatím.

„Kde ta přítelkyně bydlí?“ zajímal se John.

„Proč? Pomýšlíte na to, že byste se vloupal do dalšího domu?“

V mém hlase zaznělo nemálo sarkasmu.

Podíval se na mě koutkem oka. „Když bych to považoval za nutný,“ protáhl.

„Je to někde v High Wycombu,“ řekl jsem. „Nevím přesně kde. V High Wycombu je hodně domů. Vloupete se do všech?“

„Ha ha ha, ohromná sranda,“ prskal. „Kdy se vaše přítelkyně vrátí z Řecka?“

„Myslím, že v neděli,“ zaváhal jsem.

„A jak se jmenuje?“ nevzdával se.

„Nevím, proč si myslíte, že vám povím její jméno?“ řekl jsem. „Děláte si legraci? Vždyť byste se jí vloupal do domu.“

„Pane Talbote,“ pronesl vážně, „zdá se mi, že si plně neuvědomujete, do jakých potíží byste se mohl dostat. Ujišťuju vás, že

nejsem jediný, kdo mikrokodér hledá. A pár by jich nemuselo být tak…“ zamyšleně se odmlčel.

„Tak čestných?“ nadhodil jsem. „To byste mě rozesmál.“

„Tak trpělivých,“ opravil mě. „Abyste nenarazil na někoho vážně nepříjemnýho…“

Dávej si pozor na všechny, varoval mě otec. Každopádně mám v úmyslu si dávat hodně velký pozor na Potměšilé oko a jeho dvanáctcentimetrový nůž. Ostatně do té opatrnosti hodlám zahrnout i zde přítomného pana Johna Smithe.

„Vy vloupání do cizího domu říkáte trpělivost?“ prohodil jsem.

Pár vteřin seděl mlčky a koukal před sebe.

„Kde vás mám vysadit?“ zeptal jsem se. „Mám ještě práci.“

„Tady to stačí. Jeden můj kolega nás sledoval od chvíle, kdy jsme vyjeli ze závodiště.“ Otočil se na sedadle.

Pohlédl jsem do zpětného zrcátka. Za námi na odpočívadle, byť o kus dál, stál tmavě modrý ford. V předním skle se mu odráželo nebe, takže se mi nepodařilo rozeznat řidiče.

„Zavolejte mi, až se vaše přítelkyně vrátí z prázdnin,“ otočil se zpátky ke mně a podal mi vizitku. Podíval jsem se na ni a otáčel s ní v ruce. Uprostřed jedné strany bylo vytištěné telefonní číslo. Zato jsem nenašel žádné jméno, společnost ani adresu, jen telefon. „Zavolejte mi,“ zopakoval John. „Pro vlastní dobro.“

Otevřel dvířka a vysoukal se z vozu.

„Jeďte,“ nařídil mi, když zavíral dveře.

Stál tam a čekal, až odjedu. Já se zatím cítil značně popuzený představou, že mě někdo sledoval. Vlastně mě to děsně naštvalo.

Nastartoval jsem, ale místo abych zařadil jedničku, dal jsem tam zpátečku, přidal plyn a řítil se pozadu po odpočívadle směrem k fordu.

Určitě bych do něj narazil, kdyby najednou nevyjel na silnici a neuháněl pryč, přičemž se jen tak tak vyhnul kolizi s nákladákem a vozem táhnoucím karavan. Rozjel jsem se s volvem dopředu a pustil se do sledování, ale neměl jsem žádnou šanci. Mezi mnou a fordem byl nákladák i karavan a já viděl, jak mi ford rychle mizí v dálce. Dvanáctiletý motor pod kapotou mého vozu byl spolehlivý, ale nejlepší léta už měl za sebou a ani 2,3litrový turbomotor, hladově poly-

kající pohonné hmoty, nedokázal vyvinout sílu dostatečného počtu koní, abych pomalejší vozidla předjel.

Sakra, klel jsem v duchu. To nebylo nejmazanější. Má první automobilová honička ve stylu tajného agenta Jamese Bonda a já uvíznu za nějakým zatraceným karavanem. „M“ by ze mě radost neměla.

Na příštím sjezdu jsem otočil auto a vracel se na odpočívadlo.

Přirozeně jsem nenašel ani stopu po tmavě modrém fordu ani po jistém panu Johnu Smithovi, nebo jak se jmenuje.

Kapitola 13

Sophiin pohovor zabral celé ráno a protáhl se do odpoledne. Sestával převážně z porady o případu mezi lékařským personálem. Dohadovali se, zda jsou všichni toho názoru, že Sophiin stav je natolik dobrý, aby se mohla vrátit domů a být předána do mé péče. Z jejich strany byla nutná naprostá shoda. Jakýkoliv nesouhlas znamenal negativní rozhodnutí. Konferenci předsedal psychiatrický konzultant z jiné léčebny.

Krom toho bylo na Sophii, aby psychiatrům neformálně vysvětlila, proč se domnívá, že je připravena opustit jejich péči. Oni jí pak mohli klást otázky, aby si ověřili její duševní stav.

Nebylo to poprvé, kdy Sophie musela takový druh pohovoru absolvovat. Už šestkrát trpně seděla a poslouchala, jak ostatní diskutují o jejím mentálním zdraví a na závěr vyslovují posudek o uzdravení čili o možnosti vrátit se domů. Jen čtyři z těch šesti příležitostí byly úspěšné a ani tentokrát nebylo nic zaručené.

„A co vy, pane Talbote?“ otázal se mě hostující psychiatr na začátku odpoledního sezení. „Jste schopný být doma a podporovat svou ženu během prvních dní?“

„Samozřejmě,“ ujistil jsem ho. „Vždycky jsem připravený poskytnout jí podporu.“

„Pracujete z domova?“ vzhlédl od svých poznámek.

„Ne. Ale budu doma, až se Sophie vrátí.“

„V jaké oblasti pracujete?“ otázal se.

Na chvíli jsem se zarazil. Měl jsem kdysi kolegu bookmakera, který vždycky prohlašoval, že je účetní, a když se někdo vyptával dál, pak pouze dodal, že v oblasti turfu.

„Jsem bookmaker,“ odpověděl jsem.

„V sázkové kanceláři?“ zeptal se po chvíli.

„Ne. Pracuji na závodištích u dráhy, převážně na dostihových mítincích v oblasti Midlands.“

„Na dostizích koní, nebo psů?“ pokračoval ve vyptávání.

„Koní. V minulosti jsem působil i na psích dostizích, ale dnes jsou už málo výnosné.“

Povytáhl obočí. „Z jakého důvodu?“

„Není dost drah,“ vysvětloval jsem. „Bývalo jich hodně, ale postupně se další a další uzavírají kvůli nové zástavbě. Málo drah znamená málo psů. Všechno se stává příliš předvídatelným. I zájem veřejnosti o psí dostihy se změnil. Dnes všichni sedí v restauracích a sázejí při večeři od stolu prostřednictvím Tota.“

„Popisujete to tak, jako kdybyste Tota neměl rád,“ poznamenal s úsměvem.

„Nemám,“ potvrdil jsem. „U Tota nikdy neprodělají kalhoty. Vždycky si vezmou svůj podíl ze všech výherních tiketů. Nemohou se zmýlit, protože nestanovují kurzy, zatímco já musím uplatnit své znalosti a zkušenosti, abych se v tomto byznysu udržel.“

„Rozumím,“ pravil pomalu a zjevně ho to přestalo zajímat.

„Budu však doma, kdykoli mě bude Sophie potřebovat,“ zdůraznil jsem.

Rozhodl jsem se nezmiňovat nevítané noční návštěvníky ani muže s dvanácticentimetrovými noži.

„Děkuji vám, pane Talbote,“ pokývl psychiatr. „Věřím vám.“

Jeho tón ovšem naznačoval, že mi přece jen tak docela nevěří. Sklopil oči a udělal si pár dalších poznámek.

„Promiňte,“ ozval jsem se. Vzhlédl. „Ujišťuji vás, že Sophiin prospěch je pro mě daleko důležitější než moje práce. Moc si přeji mít ji doma. Udělám všechno, co je v mých silách, abych jí zajistil bezpečí a klid. Miluji svoji ženu.“

Celý den jsem seděl, držel Sophii za ruku a poslouchal odosobněné profesionály, jak věcně a do všech podrobností probírají její nejniternější tajemství. Teď jsem svým vášnivým požadavkem sám sebe překvapil. Ale opravdu jsem chtěl mít Sophii doma. Uvědomil jsem si, že si to vážně usilovně přeju.

„Ano, pane Talbote, já vám věřím.“ Psychiatr se usmál na Sophii, která se mě dál křečovitě držela za ruku, a vrátil se ke svým poznámkám, než opět vzhlédl.

„Paní Talbotová, pane Talbote, děkuji vám za váš čas. Jak víte, musíme se mezi sebou poradit, než dojdeme ke konečnému rozhodnutí. Dnes je čtvrtek. Výsledek bychom měli mít zítra nebo v sobo-

tu.“ Rozhlédl se kolem po ostatních lékařích, jako kdyby se ptal, zda si některý z nich nepřeje něco dodat. Nepřáli si.

„Takže vám děkuji,“ vstal a naznačil, že pohovor skončil.

„Děkuji vám,“ řekla Sophie.

Také jsme vstali a vydali se ven ze zasedací místnosti.

„Myslím, že to šlo docela dobře,“ řekl jsem Sophii potichu.

„Vážně?“ zeptala se.

„Ano,“ potvrdil jsem optimisticky. „Ty si to nemyslíš?“

„Já nevím. Ten psychiatr se mi moc nelíbí.“

„Mně připadal v pohodě. Všechno bude určitě v pořádku.“

Bok po boku jsme šli chodbou k jejímu pokoji.

„Opravdu mě miluješ?“ otázala se.

„Ano, moc.“

Nezastavila se, ale začala se usmívat.

*** * ***

Večer jsem strávil v nemocnici a se Sophií jsme se dívali na televizi. Ani jeden z nás nemluvil o pohovoru ani o závěrech, ke kterým mohou doktoři dospět. Stejně tak jsme si nedělali plány na nadcházející týdny. Dvakrát v minulosti jsme byli krutě zklamáni, když jsme se rozhodli odjet společně na dovolenou, a pak se dozvěděli, že případová komise rozhodla o propuštění záporně.

Dnes jsme si říkali, že propuštění by byl neočekávaný bonus, který by si zasloužil oslavu, ale i tak bychom byli v hloubi duše zničení, kdyby ji tentokrát odmítli pustit domů. Nový rozpis léků funguje dobře a na Sophii méně působí vedlejší účinky, jak si její tělo na medikaci zvyká.

Ani jeden z nás nechtěl pokoušet osud tím, že bychom věc probírali, tak jsme jen tiše seděli a sledovali sérii situačních komedií na televizním programu pro pamětníky.

Je vůbec rozumné přát si, aby se Sophie vrátila domů, když kolem mého otce panuje tolik nevyřešených záhad?

John Smith, či kdo to je, donekonečna vykládal o svém úžasném mikrokodéru, ale ani jednou se nezmínil o penězích. Znovu jsem si kladl otázku, zda o nich ví. Určitě by o nich věděl, jestli pracuje s

Potměšilým okem. Seděl v tmavě modrém fordu právě on? Nebo to byl někdo jiný? Třeba je John opravdu z Australského dostihového výboru a má za sebou celý tým.

A co je to za peníze?

Kde jsou prachy, syčel chlap s potměšilýma očima na otce, než ho bodl. Představují ty peníze nějaký dluh? A za co? A proč tedy Potměšilé oko otce zabil, jestliže jenom otec věděl, kde peníze jsou?

Pokoušel jsem si vybavit všechny podrobnosti útoku na parkovišti, zatímco mé oči sledovaly další situační komedii o dysfunkčním rodinném životě. Měli by nafilmovat moji rodinu, napadlo mě, akorát že by to nebyla žádná komedie.

Ten muž běžel a kopl mě do obličeje, ale hned potom zaměřil svoji pozornost výhradně na otce. Zcela jasně nešlo o loupež, jak jsem se původně domníval. Útočník si mě vůbec nevšímal, dokud jsem nezačal křičet o pomoc a lidé slavící na parkovišti se k nám nevydali.

Vybavil jsem si, jak otec toho muže poslal do háje a kopl ho do rozkroku. To Potměšilé oko rozzuřilo tak, že odpověděl bodnutím nožem. Třeba to nechtěl udělat. Možná že zabití mého otce byl velký omyl. V Londýně je strašlivá spousta levných hotýlků. Já jsem měl neuvěřitelné štěstí, že jsem našel ten správný, tím spíš, že se otec zapsal pod úplně jiným jménem než Talbot či Grady. Kdybych nevěděl, že hotýlek je v Sussex Gardens, šlo by o nesplnitelný úkol.

„Nedáme si kávu?“ přerušila Sophie mé úvahy.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Moc rád. Mám zavolat ošetřovatele?“

„Ne,“ odmítla. „Od minulého týdne mě pouštějí do kuchyňky na konci chodby. Donesu ji.“

„Nemám ti pomoct?“ nabídl jsem.

„Nede,“ pohlédla na mě úkosem, „dokážu připravit kávu sama. Bude to v pořádku. Nepřeřežu si zápěstí nebo tak něco, víš.“ Věnovala mi úsměv. Srdce mi opět udělalo kotrmelec jako před tolika roky, kdy jsme se poprvé potkali a ona se na mě usmála.

„Určitě?“ ujišťoval jsem se.

„Zcela určitě. Dovolují mi sice používat kuchyňku, ale ani oni nejsou tak šílení, aby tam nechávali povalovat ostré nože, kterými

bychom si my opravdoví šílenci mohli ublížit.“ Zasmála se svému žertu a já se smál s ní.

Za poslední týden ušla pořádný kus cesty a opravdu to vypadá, že tentokrát je jí o hodně líp.

„Víš, hrozně moc se snažím,“ pravila vážněji. „Nevynechala jsem ani jedinou dávku léků a upřímně věřím, že mi pomáhají. Cítím se teď opravdu dobře a připravená utkat se znovu se světem.“

Vstal jsem a objal ji. V očích se mi objevily slzy.

„Běž a udělej kávu,“ pobídl jsem ji.

Vyšla z pokoje a já si otřel oči rukávem. Slzy štěstí a naděje. Konečně, po tolika slzách zoufalství a beznaděje.

* * *

Uvažoval jsem, že zůstanu přes noc v nemocničním pokoji pro návštěvy, ale jestli si dostatečně nevěřím, abych jel v noci domů sám, jak bych tam mohl zítra vzít Sophii.

Na parkovací místo před setmělým domem jsem nicméně zajížděl velmi ostražitě. Chvíli jsem zůstal sedět ve voze se zamčenými dvířky a rozhlížel se kolem, jestli neuvidím něco nepatřičného. Všechno vypadalo v pořádku.

Rychle jsem zamkl auto a bez nehody přešel ke vchodovým dveřím.

Na rohožce jsem našel pár dopisů a účtů, ale žádné výhrůžné vzkazy či požadavky. Uklidni se, rozkázal jsem si.

Vynasnažil jsem se, ale nijak mi to nezabránilo, abych neobešel dům, nezkontroloval, že všechna okna jsou dobře zavřená, a abych nezatáhl v každé místnosti závěsy. Docela mi vadila představa, jak se na mě pan John Smith kouká oknem a pozoruje mě při luxování bláta na podlaze obýváku. Dneska večer mě šmírovat nebude. Dal jsem si záležet, aby žaluziemi v kuchyni nepronikl ani proužek světla.

Rozložil jsem kořist z otcova batohu na kuchyňském stole jako ten první večer, kdy jsem ho našel, a posadil se, abych si všechno znovu dobře prohlédl.

Proč jsem ty věci nepředal vrchnímu inspektorovi Llewellynovi, ať si s tím poradí sám? Proč jsem si nad celou záležitostí neumyl

ruce a nevěnoval se jednoduše dál svému životu, který je dost složitý i bez mikrokodérů, falšovaných RFID a mužů s potměšilýma očima a dlouhými ostrými noži?

Značná část mého já to považovala za vynikající nápad.

Ovšem mělo by to i své nevýhody. Už jenom vysvětlit vrchnímu inspektorovi, proč jsem mu ty věci nepředal hned, jakmile jsem je našel, nebo proč jsem mu neposkytl potřebné informace, aby je mohl najít sám, by byl značně obtížný úkol. Nemyslel jsem si, že by tím byl vrchní inspektor nadšený. Celkem oprávněně by mě mohl obvinit z maření policejního vyšetřování, a jakou ochranu vůči muži s nožem by mi přidělili? Vůbec žádnou.

Za druhé, když si zatím ponechám mikrokodér a peníze, mohlo by mi to poskytnout jistou páku, ovšem za podmínky, že budu žít dostatečně dlouho, abych ji využil.

Vzal jsem otcův mobilní telefon a pokusil se ho znovu zapnout, leč opět neúspěšně. Na přístroji bylo napsáno Nokia. Já mám Samsung. Vyzkoušel jsem svoji nabíječku, ale konektor pochopitelně nepasoval. Vyndal jsem z otcova mobilu SIM kartu a vložil ji do svého telefonu, ale žádné údaje a čísla se mi získat nepodařilo. Jestli tam něco je, tak se to nachází v paměti telefonu, nikoli na SIM kartě.

Prohrabal jsem dno zásuvky u svého psacího stolu, kam vždycky dávám náhradní nebo staré nabíječky, ale žádná se nehodila.

Sáhl jsem po pasu Alana Charlese Gradyho a jal se ho studovat. Byl vydán před devíti měsíci a mně připadal pravý, jenže je pravda, že nemám žádnou představu, jak má australský pas vypadat. Prolistoval jsem jednotlivé stránky a našel razítko imigračního úředníka v Heathrow svědčící o tom, že držitel pasu vstoupil na území Spojeného království teprve den předtím, než mě navštívil v Ascotu. Šlo o jediné britské razítko v pasu, ale našel jsem jiné z letiště v Dublinu z předchozího týdne. Takže otec přece jen hned po příletu z Austrálie zase odletěl z Heathrow, přesně jak si John Smith myslel, a použil jméno Grady.

Dohadoval jsem se, co mohl dělat šest dní v Irsku, a rozhodl se, že je na čase, abych to zjistil. Nemůžu tady jen tak sedět a čekat, až se objeví Potměšilé oko a bude se dožadovat peněz s nožem na mém krku, aby mě povzbudil. Nebo ještě hůř na Sophiině krku.

* * *

Následující ráno v pátek jsem čekal před místním obchodem s mobilními telefony, až přesně v devět hodin otevřou.

Nespal jsem dobře převážně proto, že jsem si neustále představoval, že slyším na schodech kroky. Když jsem šel spát, pevně jsem zaklínil židli od Sophiiny toaletky pod kliku dveří do ložnice a ráno jsem ji tam našel netknutou.

Deset minut po deváté odemkla dveře obchodu prodavačka, která vypadala na dvanáct let. „Ano, pane," pravila znuděně, „co si přejete?"

„Potřebuju nabíječku k tomuhle telefonu," sdělil jsem jí. Ukázal jsem otcovu Nokii a zdržel se otázky, kde je její matka.

„Bez problému," odpověděla s trochu větším zájmem. „Do sítě, nebo do auta?"

„Do sítě," upřesnil jsem.

Přešla k polici s vystaveným zbožím a vzala jednu z nabíječek.

„To by měla být tahle," oznámila mi. „Ještě něco?"

„Mohla byste ověřit, že je to ta správná?" požádal jsem.

„Je správná," ohradila se.

„Mohla byste to přece jen vyzkoušet?" naléhal jsem. „Prosím."

Zjevně si pomyslela, že jsem cvok, ale vytáhla ze zásuvky pod pultem nůžky a rozstřihla plastový obal nabíječky. Zastrčila ji do zásuvky a vzala si ode mě telefon.

„Prosím, nabíjí se," ohlásila. „Poznáte to podle těch čáreček, co běhají na okraji."

Podíval jsem se, a opravdu, displej telefonu už nebyl úplně prázdný jako předtím.

„Děkuji vám. Mohla byste přístroj zapnout?"

Stiskla tlačítko na vrchní straně. Obrazovka se rozsvítila a přístroj přehrál pětitónovou melodii. Prodavačka mi podala telefon, stále připojený na nabíječku.

Na obrazovce svítila výzva *Zadejte bezpečnostní kód.*

„Už dlouho jsem ten telefon nepoužíval a nemůžu si bezpečnostní kód vybavit," vykládal jsem jí. „Nemohla byste to nějak zařídit?"

„Ani náhodou,“ odsekla pohoršená mým návrhem. „To se nesmí. Jak mám vědět, že je to váš telefon?“

„Takže teoreticky lze bezpečnostní kód obejít, kdybyste chtěla?“ nenechal jsem se odradit.

„Pochybuju,“ pravila. „Ale Carl by to asi svedl.“

„Kdo je Carl?“

„Pracuje vzadu,“ objasnila mi. „Spravuje mobily. Je strašně chytrej.“

Zmizela a vzápětí se vrátila s mladíkem, který na mě dojmem děsně chytrého nepůsobil. Měl na sobě vybledlé, potrhané a roztřepené modré džíny, obyčejné bílé tričko a pletenou hnědou čepici, která mi připomínala pletený kryt na čajovou konvici. Zpod čepice mu do všech stran trčely chomáče světlých vlasů a další řídké světlé chmýří mu vyráželo na bradě.

„Mohl byste odemknout tenhle telefon?“ požádal jsem ho.

Neodpověděl, ale vzal mi telefon z ruky a podíval se na něj.

„Jaký je čtyřmístný bezpečnostní kód?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděl jsem trpělivě. „Proto potřebuju telefon odemknout.“

„A co číslo IMEI?“ dotazoval se.

„IMEI?“

„International Mobile Equipment Identity, to je patnáctimístné identifikační číslo mobilního telefonu, přidělené výrobcem,“ vysvětloval pomalu, jako malému dítěti.

„Nemám tušení.“

„Normálně je označený uvnitř telefonu,“ prohlásil, sejmul zadní kryt a vyndal baterku. „Hele! Někdo ho odstranil. Tady by měla být nálepka,“ řekl a ostražitě se na mě zadíval.

„Jak jinak se dá číslo IMEI zjistit?“ optal jsem se a nevšímal si jeho podezíravých pohledů.

„Můžete namačkat *+o6+ na klávesnici, když je odemčená,“ sdělil mi nevstřícně. „Nebo to máte natištěný na nálepce na krabici, když si telefon kupujete.“

Rozhodl jsem se, že mu nebudu vykládat, že jsem telefon nekoupil. Jenom bych posílil jeho názor, že telefon je kradený, a mám-li usuzovat podle dosavadního dění, pak to nejspíš bude pravda.

Mladík vrátil baterku do přístroje a zapnul ho. Na displeji se znovu objevila výzva *Zadejte bezpečnostní kód.*

„Bez čísla IMEI by to nešlo?“ naléhal jsem.

„Ne, pane,“ řekl a telefon mi vrátil. „Bez čísla IMEI nebo bezpečnostního kódu vám nepomůžu. Jedině že bych vymazal celou paměť telefonu. To si přejete?“

„Ne,“ zamítl jsem nabídku rychle. Právě paměť telefonu mě nejvíc zajímá.

Zaplatil jsem dívce za nabíječku a vrátil se s nákupem domů do Nádražní ulice. Znovu jsem se usadil u kuchyňského stolu a přemýšlel, co dál.

Rád bych věděl, jaký může být ten bezpečnostní kód.

Namačkal jsem 3105. Otec se narodil jednatřicátého května.

Displej mi okamžitě sdělil *Neplatný bezpečnostní kód*, načež se vrátil k výzvě *Zadejte bezpečnostní kód.*

Zkusil jsem americký způsob zápisu dat, a dočkal se stejného výsledku.

Navolil jsem rok otcova narození. *Neplatný bezpečnostní kód.*

Potom jsem zkusil 1234. *Neplatný bezpečnostní kód.*

Nahlédl jsem do fotokopie otcova řidičského průkazu a namačkal 0312, číslo jeho domu. *Neplatný bezpečnostní kód.*

Řidičský průkaz uváděl, že datum narození Alana Gradyho je 15. března 1948. Vyzkoušel jsem 1503. *Neplatný bezpečnostní kód.* Naťukal jsem 1948. *Neplatný bezpečnostní kód.*

Může to být úplně cokoli. Zajímalo by mě, kolik chybných pokusů ještě mám, než se telefon zablokuje navždycky. Jestli je kód založený na jeho telefonním čísle, pak holt nemám žádnou šanci.

Spočítal jsem si, že existuje deset tisíc různých kombinací čtyř čísel. Kdybych každých deset sekund zadal jednu možnost, zabralo by mi to sto tisíc sekund, pokud bych neudělal žádnou chybu. Sto tisíc sekund je… Seděl jsem tam a v duchu se věnoval aritmetice… tisíc šest set šedesát šest a dvě třetiny minuty, což je… skoro dvacet osm hodin. Bez spánku a bez přestávek. Taky za předpokladu, že by se telefon definitivně nezablokoval, protože jsem překročil přípustné množství chybných pokusů. Musí existovat nějaký lepší způsob.

Vzal jsem telefon a nabíječku a rozhodl se, že se vrátím ke Carlovi a zjistím, jestli by přece jen neměl nějaký nápad.

Nedošel jsem k němu.

Seděl jsem v autě před obchodem, koukal na telefon ve své ruce a nevěřil vlastním očím. Namačkal jsem datum svého narození, 2504, jen tak z legrace, a najednou jsem si na displeji přečetl – *Bezpečnostní kód přijat.*

Takže nezapomněl. V jeho životě samozřejmě mohlo 25. dubna dojít i k jiným událostem, ale já budu předpokládat, že si zapamatoval datum mého narození.

Telefon mi v ruce zazvonil, až jsem nadskočil.

Přijal jsem volání.

„Spojili jste se s hlasovou schránkou," sdělil mi odosobněný ženský hlas. „Prosím, uveďte svůj bezpečnostní kód."

Už zase, pomyslel jsem si. Zkusil jsem 2504.

„Máte tři zprávy," informoval mě hlas. „Zpráva číslo jedna byla přijata jedenáctého června v deset hodin třináct minut."

Dva dny po otcově smrti.

„Alane, tady je Paddy, Paddy Murphy," ozval se mužský hlas se silným irským přízvukem. „Kde jste? Měl jste se mi včera ozvat."

Usoudil jsem tudíž, že Paddy Murphy a Potměšilé oko nejsou jedna a tatáž osoba. Jinak by přece věděl, proč se mu otec neozval.

Zprávy dvě a tři byly rovněž od Paddyho Murphyho, přičemž zněly stále naléhavěji, žádaly a pak už přímo prosily, aby Alan zavolal.

„Číslo volajícího je křížek 353 42 3842…" ohlásil nehmotný hlas, když jsem stiskl správné tlačítko. Zapsal jsem si číslo do notýsku, který v autě stále vozím ve schránce na rukavice. Křížek 353 znamená, že číslo se nachází v Irské republice. Třeba je Paddy Murphy ten člověk, za nímž otec letěl na návštěvu do Dublinu.

Zakže teď stačí, abych našel jistého Paddyho Murphyho v Irsku. Jednoduché, pomyslel jsem si. Určitě to bude snazší než najít v Číně někoho, kdo se jmenuje Čang.

Navíc mám Paddyho telefonní číslo, což pomůže.

Kapitola 14

Jinak se telefon ukázal méně užitečný, než jsem doufal. Na rozdíl od většiny lidí otec nepoužíval mobil jako telefonní seznam. Ani v paměti telefonu ani na SIM kartě jsem žádná čísla nenašel. Žádná jména ani kontakt na toho, kdo možná vyrobil mikrokodér a teď leží v melbournské nemocnici s kulkou v mozku.

Žádná vytoužená jména mých sester s jejich telefonními čísly.

Jedinou užitečnou věcí byl seznam posledních deseti volaných čísel a pěti hovorů, které přístroj přijal. Jednou z položek na obou seznamech bylo číslo Paddyho Murphyho s předvolbou +353.

Všechno jsem si poznamenal pro případ, že by se telefon rozhodl definitivně zhasnout, nebyl jsem si ovšem jistý, zda jde o britská, irská nebo australská čísla, či když už jsme u toho, kontakty bůhvíkde jinde.

Podíval jsem se na hodinky. V Kenilworthu bylo tři čtvrtě na deset ráno. V Dublinu bude jistě ten samý čas. Zajímalo by mě ale, kolik tak může být hodin v Melbourne v Austrálii.

Použil jsem otcův telefon a zavolal Paddyho Murphyho.

„Haló," ozval se velice irský hlas s důrazem na dlouhé *ó* na konci slova.

„Je to Paddy Murphy?" ujišťoval jsem se.

„Kdo to chce vědět?" pravil hlas opatrně. Že by se ve skutečnosti taky nejmenoval Paddy Murphy?

„Syn Alana Gradyho," řekl jsem.

Na druhé straně linky zavládlo dlouhé ticho.

„Jste tam ještě?" otázal jsem se nakonec. Byl. Slyšel jsem ho dýchat.

„Kdo to jako je, ten Alan Grady?" zeptal se.

„Nehrajte si se mnou, pane Murphy. Zavolejte mi zpátky na tohle číslo, jestli si chcete promluvit."

Ukončil jsem hovor.

Volal okamžitě zpátky, telefon začal zvonit dřív, než jsem jej odložil.

„Ano?" ozval jsem se.

„V jakým byznysu jako děláte?“ dotazoval se.

„V prodeji,“ řekl jsem.

„Prodeji čeho?“ vyzvídal.

„Záleží na tom, co chcete koupit.“

„Teď si zase hrajete vy se mnou, pane Grady!“ rozhořčil se.

„Možná.“

„Jste garda?“ optal se najednou.

„Garda?“

„No, garda,“ zopakoval. „Policie.“

„Proč se ptáte?“ Konečně jsem si uvědomil, co má na mysli. „Jedete v nějaké levárně?“ Jenže telefon už ohluchl. Paddy Murphy, nebo kdo vlastně je, mezitím zavěsil.

Kruci, zaklel jsem v duchu. To se tedy nepovedlo. Může jít o moje jediné reálné vodítko, jak odhalit, co se děje, a on mě takhle vypeče. Třeba si myslel, že se pokouším hovor lokalizovat. Kéž by to šlo. Otec sice letěl do Dublinu, ale pan Paddy Murphy, je-li to jeho pravé jméno, může bydlet kdekoli na více než sedmdesáti tisících čtverečních kilometrech území Irské republiky.

Seděl jsem nejméně deset minut a oddával se naději, že zavolá znovu. Nezavolal.

Zkusil jsem to tedy já, ale nezvedl to. Lámal jsem si hlavu, jak se dá zjistit, odkud je určité telefonní číslo. Jestli jde o mobil, tak zřejmě nemám šanci, ale pevná linka by měla směrovou předvolbu oblasti. Rozhodl jsem se, že se zeptám Lucy, ten by to mohl vědět.

***

Odpoledne jsem jel do Kempton Parku na večerní dostihy. Luca volal, že se setkáme na závodišti, protože tráví den s Betsy někde v Surrey návštěvou přátel, či co. Zeptal jsem se, jak to šlo ve středu večer v Leicesteru.

„Výborně,“ odpověděl. „Hodně lidí, slušný kšefty.“

„Výnosné?“ zajímal jsem se.

„Velice,“ odvětil stručně.

Proč si dělám takové starosti? Bude lepší, nebo horší, když se Luca stane mým oficiálním obchodním partnerem? Neměl bych mu

celý podnik prodat a mít pokoj? Co jiného bych ale mohl dělat? Musím se nějak živit.

Odbočil jsem z pátečně přecpané M25 a prodíral se hustým provozem lidí vracejících se z práce do Sunbury a proudem návštěvníků dostihového mítinku v Kempton Parku.

Provoz pátečního večera ještě více zhoustl díky dostihovým fanouškům a poslední dvě míle jsme se doslova plazili s nosem v kufru předchozího vozu, dokud jsme nezabočili na parkoviště za tribunami dostihového závodiště. V Kemptonu je uprostřed dráhy parkoviště zdarma, ale já obvykle nechávám auto na členském parkovišti u nádraží. Je totiž velice obtížné táhnout vozík s vybavením z bezplatného parkoviště přes celoroční dráhu. Teprve když jsem zaplatil parkovné, vzpomněl jsem si, že všechny věci má u sebe Luca.

Zajel jsem na místo, které mi označil jeden ze zřízenců parkoviště, kteří jako obvykle vměstnávali do omezeného prostoru co nejvíce vozů. Vedle mě zajelo další auto.

Seděl jsem ve voze a znovu zavolal do léčebny. Před odjezdem z Kenilworthu jsem to zkoušel dvakrát, ale neměli pro mě žádné zprávy. Je jim moc líto, opakovali, ale pořád ještě nemají rozhodnutí psychiatrů, takže v léčebně předpokládají, že u nich Sophie zůstane nejméně do pondělí. Radost mít nebude.

Díval jsem se, jak na nádraží u závodiště přijel vlak a vyplivl lidskou záplavu, která se hrnula ke vstupu na závodiště. Byl nádherný letní večer s mírným chladivým větříkem a hezké počasí přilákalo lidi v celých zástupech. Příznivý večer pro byznys, usoudil jsem a vystoupil z vozu.

„Vy jste Talbot?“ otázal se kdosi za mnou. „Teddy Talbot?“

Otočil jsem se. Mezi automobily stáli dva muži v bílých, u krku rozepnutých košilích s krátkými rukávy a v černých kalhotách, uniformě násilníků. Košile nijak zvlášť neskrývaly značnou velikost jejich bicepsů ani jasně viditelné tetování na předloktí. Ani jeden z nich nebyl Potměšilé oko, ale přesto jsem se necítil o nic lépe.

„Ano,“ připustil jsem opatrně. „Co si přejete?“

Namísto odpovědi ten, co stál blíž ke mně, rychle vykročil a tvrdě mě udeřil do žaludku.

Rána mi vyrazila vzduch z plic a já se neschopen popadnout dech poroučel k zemi.

„No poslyšte…“ zvolal pohoršeně muž od vedlejšího auta, který si předtím z kufru vyndával sako a dalekohled.

„Sklapni,“ ukázal na něj zostra boxer, „nebo si vykoleduješ to samý.“

Pohoršený muž okamžitě uposlechl a rychle se vzdaloval. Nezazlíval jsem mu to. Já bych se taky rychle vzdálil, jen kdyby se mi podařilo dostat trochu vzduchu do plic. Doufal jsem, že muž zajde pro posily v podobě nějakého policisty, ale nevsadil bych si na to.

„Mám pro tebe vzkaz vod svýho šéfa,“ soustředil na mě znovu pozornost boxer. „Už nikdy nečachruj s kurzama.“ Nakopl mě do břicha. „Rozuměls? Už žádnej Stratford.“ Znovu mě nakopl. „Už ti to docvaklo?“

Pro jistotu mě kopl ještě jednou a pak oba poklidně odkráčeli a nechali mě ležet na asfaltu s koleny přitaženými k hrudníku a příšernou bolestí v břiše.

Držel jsem si žaludek rukama a teď jsem se na ně ustaraně podíval. Krev jsem na nich neměl. Rána pěstí byla opravdu pouhou ranou pěstí. Žádný nůž. Nebyl jsem zraněný, alespoň zvenčí.

Má bránice se pomaličku uvolnila z křeče a začal jsem znovu prudce dýchat, což situaci značně vylepšilo. Narovnal jsem kolena a za pomoci kliky u dvířek volva jsem se vytáhl téměř do stoje.

„Jste v pořádku?“ tázal se pohoršený muž, který se opatrně vynořil zpoza svého vozu.

„V pořádku,“ potvrdil jsem, leč necítil se tak.

„Co to mělo znamenat?“ dotazoval se.

„Nic.“

„Nevypadalo to jako nic,“ namítl obviňujícím tónem.

„Dokázal byste ty muže popsat policii?“ zeptal jsem se.

„Ehm,“ zaváhal. „Vlastně ne.“

„Ne?“ řekl jsem významně. „Tak se nic nestalo. Souhlasíte?“

„Jen jsem se snažil pomoct,“ ohradil se poněkud ublíženě.

„Omlouvám se. A děkuju vám za zájem.“ Kdybych byl vážně zraněný, nebo dokonce v ohrožení života, jeho návrat by mi mohl

zachránit kůži. „Ujišťuju vás, že jsem vám velice vděčný. Jmenuju se Ned Talbot.“ Napřáhl jsem k němu ruku.

Opět zaváhal a mé ruky se nedotkl. „Nechci se do ničeho zamíchat,“ sdělil mi. „Ti chlapi se mi nelíbili.“

„Takže jste přece jen viděl, jak vypadají?“ prohodil jsem.

Zatvářil se rozčileně.

„To je v pořádku,“ uklidňoval jsem ho. „Naprosto vás chápu, já je policii taky popisovat nebudu.“ Jedno zkopání mi víc než stačí, pomyslel jsem si.

Unaveně jsem se opřel o jeho vůz a cítil se mizerně, na obličeji mi vyvstal studený pot.

„Dobře,“ pokývl muž, otočil se na patě a briskně odešel.

Nechce se sice do ničeho zamíchat, ale stejně jsem si zapsal poznávací značku jeho auta. Pro každý případ.

* * *

Luca s Betsy na mě čekali v našem stánku proti tribuně. Než jsem se dostatečně vzpamatoval a dopotácel se do sázkařského sektoru, všechno nainstalovali a seděli na kovovém stupínku ve stínu velkého žlutého slunečníku s nápisem DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI.

„Nazdar,“ pozdravil jsem je. „Měli jste nějaké potíže?“

„Ne,“ odpověděl Luca. „Na pátek byl z Richmondu fakt plynulej provoz.“

„Žádné problémy na parkovišti?“ zkoumal jsem.

„Ne,“ zopakoval. „Ale zapomněl jsem, jak příšerně těžký je táhnout ten vozejk ze středu závodiště přes dráhu.“

„Já jsem právě dostal vzkaz,“ sdělil jsem mu.

„Kde?“ zeptal se.

„Na parkovišti za tribunami.“

„Od koho?“ zajímal se.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Od někoho, komu se dvakrát nezamlouvalo to, co se stalo ve středu ve Stratfordu.“

„Jakej druh vzkazu?“ tázal se Luca ustaraně.

„Pěsti a okované špičky bot,“ svěřil jsem se.

„Cože?“ Vypadal upřímně zděšený. „Tady? Na parkovišti?“

Přikývl jsem.

„Děláte si srandu?“ ověřoval si, ale neusmíval se.

„Bohužel ne,“ ujistil jsem ho. „A jako důkaz bych ti mohl ukázat svůj zmlácený solar plexus.“

„Sakra, to je mi moc líto,“ vypravil ze sebe rozčileně.

„Co je ti líto?“ vmísila se do hovoru Betsy. „Ty jsi to neudělal.“

„Zavři klapačku, Betsy,“ okřikl ji otrávený Luca ostře.

„Takhle se mnou nemluv,“ ohradila se kvílivě.

„Tak nevykládej takový hovadiny,“ doporučil jí. Obrátil se ke mně. „Nede, moc se omlouvám. Jste v pořádku?“

„Přežiju to,“ prohlásil jsem poměrně chladně. Neuškodí, pomyslel jsem si, když si Luca uvědomí, že jeho hrátky mají důsledky a že některé z nich mohou být velmi nepříjemné, a to nejenom pro něho.

Betsy se uraženě vydala k tribunám a my ji s Lucou sledovali pohledem.

„Běž za ní, jestli chceš,“ pobídl jsem ho.

Nic neřekl, jen pokrčil rameny a zůstal na místě. Vypadá to, říkal jsem si, že brzy budeme potřebovat nového pomocného asistenta. Mně to líto nebude. Došel jsem k názoru, že Betsy moc nemusím. Možná proto, že není zrovna chytrá. Je samozřejmě daleko za Lucou a on si to možná taky uvědomuje.

„Co Larry?“ zeptal jsem se. „Je tady dneska večer?“

„Měl by bejt,“ odpověděl Luca.

„Opravdu?“ Zajímalo by mě, proč by měl Luca vědět, že tady Larry bude.

Po straně na mě pohlédl. „No dobře,“ ozval se. „Prostě to vím.“ Posměšně jsem se na něj podíval s předstíraným překvapením. „Řekl mi to včera večer. V Leicesteru, no.“ Luca byl viditelně rozrušený a to je u něj vzácnost.

„Máš jeho telefonní číslo?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ pokývl.

„Tak mu zavolej,“ vybídl jsem ho. „Varuj ho, ať si hlídá záda. A žaludek.“

Luca vytáhl z kapsy mobil a stiskl tlačítka.

„Larry, tady je Luca.“

Chvíli poslouchal.

„Takže kde teď jste?“ zeptal se pak.

Znovu poslouchal.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Ještě zavolám.“ Zavěsil a podíval se na mě. „Pozdě. Je v nemocnici v Ascotu a rentgenujou ho kvůli podezření na zlomený žebra.“

„Tak kdo to byl?“ zeptal jsem se.

„Kdo jako?“ tvářil se udiveně.

„Kdo tak asi myslíš? Mike Tyson a jeho kámoši?“

„Jak to mám sakra vědět?“ zlobil se. „Já je neviděl.“

„Koho jsme tak moc podráždili?“

„Všecky,“ prohlásil. „Večer v Leicesteru se o ničem jiným nemluvilo. Některý bookmakeři byli blahem bez sebe, a pár nám jich dokonce gratulovalo.“ Pousmál se.

Zatracení blázni, pomyslel jsem si. A „vzkaz“ dostanu já, ne Luca, protože na tabuli je moje jméno.

„Říkal jsem ti, ať si s velkými hráči nic nezačínáš,“ připomněl jsem mu. „Nebo bys to aspoň neměl dělat tak otevřeně a nápadně. Musíme být obratnější. A mazanější.“ Oplatil jsem mu úsměv.

Tvářil se zmateně. „Jak to myslíte?“

„Ještě nevím,“ odpověděl jsem. „Ale jestli čekáš, že dopustím, aby jim prošlo, že mě zmlátili na parkovišti, tak se pleteš.“

Luca se zeširoka uculil. „Správně,“ řekl. „Super.“

„Nejdřív ale potřebujeme zjistit, který z velkých podniků si najímá rváče.“

* * *

Zbytek večera proběhl vcelku klidně a žádný z najatých rváčů se neukázal. Početný dav mladých lidí, zlákaných hráčskou vášní, nám zajišťoval dobré obchody.

Mnozí z těch mladých sem ani tak nedorazili z lásky k dostihovému sportu, nýbrž především na popový koncert, který se měl po dostizích konat před hlavní tribunou. To jim však nebránilo, aby si nejprve neužili vzrušení z koníčků.

Večer probíhal v povznesené náladě, jíž napomáhal proud alkoholických nápojů a řada těsných doběhů do cíle. Mně se téměř dařilo ignorovat tupou bolest v útrobách, která se odmítala ztratit, ačkoli jsem spolykal několik prášků proti bolesti.

Přede mnou se objevila mladá žena v přiléhavých modrých džínech a úsporném topu, odhalujícím hezké opálené bříško.

„Pamatujete se na mě?“ zeptala se.

Vzhlédl jsem od jejího pupíku k obličeji. „Minulý týden v Ascotu,“ vzpomněl jsem si. „Bíločerný klobouk. Bez parádních šatů jsem vás hned nepoznal.“

Zasmála se a já se smál s ní. Pak se zarděla. I to jsem si vybavil.

„Pojď, Anno,“ zatahal ji za ruku mladý muž. Zatracený přítel, usoudil jsem.

Odtáhl ji pryč a já se za nimi díval. Letmo se otočila a zamávala mi, než zmizeli v davu. Přece jen se najde někdo, kdo považuje svého bookmakera za lidskou bytost.

„Nemyslím, že se Betsy vrátí,“ prohodil Luca. I on možná sledoval, jak mladou ženu odtáhl její přítel, a to mu připomnělo vlastní choulostivou milostnou pozici.

„Nechceš se po ní jít podívat?“ zeptal jsem se ho. „Chvíli to zvládnu sám.“

„To určitě,“ plácl mě po rameni.

Dobré znamení, říkal jsem si.

„Nechceš přece jen jít?“ opakoval jsem nabídku.

„Ne,“ odmítl. „Když bude chtít, tak se vrátí sama. Nebudu za ní běhat. Abych řekl pravdu, je mi fuk, jestli se vrátí, nebo ne.“

Mně to fuk nebylo. Bez ní je s Lucou daleko větší zábava.

„Zůstaneš tu po dostizích?“ zajímal jsem se.

„Pokud vám jde o to, jestli čekám na koncert, tak ne, nečekám. Jedete rovnou domů?“ zeptal se.

„Proč?“ Měl jsem v úmyslu jet za Sophií, pokud nebude moc pozdě.

„No že bych se svezl. Přijeli jsme Betsyiným autem a ona už nejspíš odjela beze mě. Měli jsme tu zůstat na koncert, ale už se mi nechce.“ Odmlčel se. „No aspoň jsem se vyhnul těm příšerkám v elektronickým klubu.“

Je to vážně teprve týden, co jsem dal Lucovi mikrokodér, aby ho odnesl do klubu? Přišlo mi to jako měsíc.

„Jistě. Kus tě svezu, ale zbytek budeš muset dojet vlakem. Doufal jsem, že navštívím Sophii, jestli nebude moc pozdě.“

„Nede, to je v pohodě,“ řekl. „Pojedu odsud domů vlakem. Žádnej problém.“

Zkusil jsem si vybavit stanice na trati do High Wycombu.

„Mohl bych tě vysadit v Beaconsfieldu, to mám po cestě.“

„Ne, nemáte. A trvalo by vám věčnost, než byste dojel k nádraží. Pojedu vlakem. To fakt není problém.“

„Dobře,“ víceméně se mi ulevilo. Dostal bych se do léčebny až na konci zpráv.

Poslední dostih večera byl sprint na pět furlongů určený pro dvouleté koně, kteří ještě v žádném dostihu nezvítězili. Pro mnohé to byl jejich vůbec první dostih. Jen jeden kůň v poli měl už nějaké výsledky v předchozích dostizích – dvakrát skončil jako druhý, přičemž při jedné z těchto příležitostí pouze o krk za současnou dvouletou hvězdou roku. Když se začalo sázet, byl tak kůň East Imperial přirozeným favoritem s nízkým kurzem.

„Ať tě ani nenapadne shodit dneska večer internet,“ varoval jsem vážně Lucu.

Nezapíral, jen tam stál a koukal na mě s otevřenou pusou.

„Vletí ti do pusy moucha,“ upozornil jsem ho.

Zaklapl ústa a zeptal se: „Jak jste na to přišel?“

„Na to člověk nemusí být raketový vědec,“ utrousil jsem. Po pravdě řečeno, jistý jsem si nebyl. Byl to jen dohad. A jak se zdá, trefa přímo do černého. „V oboru elektroniky jsi čaroděj. S Larrym jste něco pekli. Jevilo se mi to jako docela přirozené spojení. Kdo ještě v tom byl namočený?“

„Ještě jeden nebo dva další,“ připustil. „Norman Joyner. To byl jedinej další bookmaker. Byla to jen sranda.“

Můj žaludek to za srandu nepovažoval a vsadil bych se, že Larryho žebra už taky ne.

„Chtěli jste to tady dneska večer udělat znova?“ zeptal jsem se.

„Měli jsme to v plánu,“ přiznal. „Ale Larry má sadu, co je k tomu potřeba, a nedostal se sem.“

Oba jsme věděli proč.

„Měl to být tenhle dostih?“ zajímal jsem se.

„Jo, jasně. Žhavej favorit a vůbec.“

„Ale proč?“ divil jsem se. „Co z toho? Sázíte na něj někde jinde?“

„Ne. To je na tom právě to krásný. Není žádná stopa, po který by se dalo jít. Nikdo z těch, kdo s tím má něco společnýho, na tom nevydělá. Prostě to jen poskytne šanci na výhru každýmu, kdo si náhodou vsadí na favorita v sázkový kanceláři podle startovního kurzu. A takovejch budou fůry. Je to finta, jak zařídit, aby se velký podniky tak nepakovaly a taky aby jim došlo, že i někdo jinej s nima může hrát jejich hru.“

„Ale abyste dosáhli změny kurzů, stálo vás to peníze za sázky v Ascotu. Držel jsem ty peníze v ruce.“ Jasně jsem si vybavil muže, který v Ascotu vsadil tisíc liber na outsidera. Byl to ten chlap s bílou rozhalenkou a ve světle hnědých bavlněných kalhotách.

„Doopravdy ne,“ namítl Luca. „Jeden Larryho kámoš začal sázet s připraveným talířem. Stejný prachy šly kolem dokola, když jsme Larry a já vsadili u Normana a on zas vsadil u nás. Kurzy se měnily po celým sektoru, ale moc peněz majitele nezměnilo a ty jsme stejně pokryli malou sázkou na favorita, kterou podala z domova Larryho manželka.“

Slušně zorganizované, pomyslel jsem si.

„Ve Stratfordu vám šlo o totéž?“ tázal jsem se.

„Jo, víceméně. Ale souhlasím s váma, že to bylo dost hloupý. Moc nápadný. Původně jsme tam nic neplánovali, takže jsme s sebou neměli potřebný zařízení, jenže tam bylo děsně málo bookmakerů a počasí bylo hnusný, a tak jsme se na fleku rozhodli, že si užijeme trochu srandy a změníme kurzy na tabulích.“

„Tak už to nikdy nedělej,“ nabádal jsem ho. „Jestli se vážně chceš stát mým obchodním partnerem, tak už žádné čarování s kurzy. Nejenom, že bys nám rychle zničil pověst, ale mohl bys ohrozit celé naše živobytí. Rozumíš?“

Vypadal jako plísněný školák. Ve skutečnosti není záludný, jen se nudil. Považoval to všechno za hru, ale rány, které dokazovaly, že to žádná hra není, jsem utržil já.

„Myslím to vážně,“ naléhal jsem. „Už nikdy!“

„No dobře.“ Mého kázání měl zjevně plné zuby, ale přistoupil na nevyhnutelné.

Favorit East Imperial lehce zvítězil a vyplácel se při startovním kurzu jedenáct ku deseti pod pari, což víceméně odpovídalo.

Pominu-li Betsy, byl to pro nás s Lucou celkem slušný večer, a tak jsme balili v dobré náladě. Poslední dostih bývá obvykle dost prořídlý a diváci po jeho skončení rychle mizí. Tentokrát však dav během večera narůstal a po posledním dostihu se všichni snažili urvat si nějaké dobré místo, odkud budou poslouchat hudební skupinu. V důsledku toho jsme měli publikum, když jsme balili vybavení na vozík, a museli jsme si prorážet cestu mezi zástupy před tribunou a ven na zadní parkoviště.

„Pověz mi něco o tom zařízení, které používáte,“ vyzval jsem Lucu, když jsme táhli vozík k mému autu.

„O jakým zařízení?“ tázal se s nevinným výrazem ve tváři.

„Vždyť víš, co myslím. To zařízení, které používáte ke shození internetu a telefonů.“

„S internetem je to jednoduchý jak facka,“ skoro se vychloubal. „Telefony jsou složitější.“

„Povídej,“ pobízel jsem ho.

„Vlastně se internet doopravdy neshodí,“ začal vysvětlovat, „jenom se zařídí, aby připojení bylo hodně pomalý. Přesně řečeno tak pomalý, že mu všecko trvá celou věčnost.“

„A jak to děláte?“ zajímal jsem se.

„Extrémně zaměstnám dostihovej server něčím jiným,“ pousmál se. „Použiju naše Wi-Fi připojení, abych mu poslal virus, kterej ho přinutí, aby se honil kolem dokola a prováděl zbytečný propočty prvočísel. To mu zabere celou paměť RAM a nezbude žádný místo na to, aby dělal, co má. A pak když chci, vypnu virovej program a šup, počítání přestane a přístup na internet je zpátky s normální rychlostí.“

Znělo to až moc jednoduše.

„A telefony?“ otázal jsem se ještě.

„Stejnej princip,“ prohlásil. „Na správný frekvenci se vyšle masa bílýho šumu, to je náhodnej signál s rovnoměrnou výkonovou spektrální hustotou. Jednoduše přehluší slabší signály telefonních

vysílačů. Úplně je to zadusí. Není to zrovna nejrafinovanější, ale v menším prostoru, jako je sázkařskej sektor, je to velice účinný. V podstatě stejnej systém používá armáda v Afghánistánu, aby zablokovala přenosy mobilních telefonů, který se používaj k dálkovýmu odpálení bomby.“

„Jak jsi na to všechno proboha přišel?“ vrtěl jsem hlavou.

„Nepřišel jsem na to já,“ zase se pousmál, „ale jeden z těch syčáků v elektronickým klubu. Chtěl si vyrobit nějaký zařízení, který zablokuje policejní vysílačky, aby ho nemohli chytit. Jen jsem si to vypůjčil a trošičku změnil frekvenci.“

„Jak je to velké?“

„Dost malý, aby se to vešlo do Lamyho beden,“ pravil. „A napájí to autobaterie, stejně jako tabuli, co na ní svítěj kurzy.“

„Jak často jste to použili?“ zeptal jsem se.

„Jen třikrát v Ascotu,“ řekl. „Bylo to hotový teprve minulej tejden. Poprvý, v úterý, jsme jen testovali, jak to bude fungovat. Jak jste si domyslel, šlo nám hlavně o čtvrtek. V sobotu to byla jen švanda, abysme viděli, co se bude dít.“

„Ale v úterý jsme na to málem doplatili,“ připomněl jsem. „Říkal jsi mi, že bychom přišli o další tisíc, kdyby poslední dostih vyhrál favorit, protože jsi nemohl použít internet, abys na něj odložil.“

„No jo, přijali jsme hodně sázek na poslední chvíli a vypínač měl Larry.“

„Luco, to zařízení okamžitě odstraň, než se dostaneš do skutečných potíží a než přijdeme o výdělek.“

„Ano, šéfe,“ odpověděl posměšně. „Myslím to doopravdy.“

„Já vím,“ řekl vážnějším tónem.

„Ale dobře ho schovej,“ vyzval jsem ho. „Pro každý případ.“

Tázavě se po mně podíval, ale já nic nedodal. Rovnou jsem začal nakládat naše vybavení do kufru auta. Moje břišní svaly toho však za celý den měly už dost a sevřely se v křeči, až jsem se v pase zlomil bolestí.

„Co je vám?“ dotazoval se Luca dost vyděšeně.

„To přejde,“ zakrákal jsem a čekal, až křeč povolí.

„Potřebujete doktora?“ tázal se ustaraně.

„Ne,“ narovnal jsem se a protáhl. „Za minutku to bude v pořádku.“

„Proboha, Nede,“ zvolal Luca, „já nechtěl, aby se tohle stalo!“

„Samozřejmě, že jsi nechtěl.“ Znovu jsem se protáhl. „Říkal jsem ti, že to bude v pořádku.“

Křeč konečně pominula a já se na něj usmál. Jeho ustaraný výraz trochu povolil a Luca naložil zbytek našich věcí do auta.

„A teď mi pověz,“ změnil jsem téma, „co víš o irských telefonech.“

„Moc ne,“ odpověděl. „Proč?“

„Zajímalo by mě, jestli nevíš, zda tam mají regionální předvolbu, aby se dalo poznat, v které části země se linka nachází.“

„Já jen vím, že čísla irskejch mobilů po předvolbě země 353 začínaj 86 nebo 87.“

Číslo Paddyho Murphyho tedy nepatří mobilnímu telefonu.

„Co třeba 42?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Koukněte se na internet. Hoďte si to do Googlu. Jestli je to předvolba nějakýho kraje, tak to bude na netu.“

„Díky. To udělám.“ Proč jen mě to taky nenapadlo?

„Kdy budeme mít ten náš malej rozhovor?“ zajímal se Luca.

„O čem?“ Znal jsem odpověď, ale chtěl jsem, aby to téma sám znovu otevřel.

„O partnerství,“ připomínal mi.

Bylo tři čtvrtě na deset večer a my spolu ve vytrácejícím se světle stáli po rušném dni za mým vozem.

„Teď ne,“ řekl jsem. „Jsem moc unavený a všechno mě bolí.“

„Tak kdy?“ naléhal.

„Zítra odpoledne jsme v Uttoxeteru. Nechceš se předtím zastavit u mě a pak pojedeme spolu?“

„Fajn,“ souhlasil.

„Promluvíme si cestou,“ navrhl jsem. „Ledaže by Betsy jela s námi.“

„To dost pochybuju,“ poznamenal.

„A co tvůj byt?“ zeptal jsem se.

„Žádnej problém, ten je stoprocentně můj. Betsy může jít domů k mamince.“ Jeho tón naznačoval, že ten vztah je skutečně a doopravdy minulostí.

„Tak dobře. Uvidíme se zítra. Buď u mě před jedenáctou.“

„Fakt vám nic není?“ ujišťoval se.

„Určitě. Už radši běž, nebo zmeškáš vlak.“

„Tak jo. Nashle zejtra.“

Vykročil k nádraží a já se za ním díval.

Bude můj život pokračovat s Lucou, nebo bez něj? Bude stejný, nebo jiný? Horší, nebo lepší? Klidnější, nebo nebezpečnější?

Čas a zítřek ukážou.

Kapitola 15

Do léčebny jsem to stihl na posledních patnáct minut zpráv. Sophie vypadala, že mě ráda vidí. Když jsem vstoupil, vyskočila a vrhla se mi kolem krku.

„Mám takovou radost," zavrkala. „Myslela jsem si, že už nepřijedeš, když je tak pozdě."

„Po dostizích byl popový koncert," omlouval jsem se. „Byla tam spousta lidí a trvalo nám dlouho, než jsme zabalili a dostali se ven." Zase ale nebyl tak hustý provoz, pomyslel jsem si.

Posadil jsem se vedle Sophie, ona mě vzala za ruku a dívali jsme se na posledních pět zpráv a pak na předpověď počasí. Ani jednomu se nám nechtělo mluvit o výsledcích pohovoru. Oba jsme se báli, že bychom se mohli dočkat zklamání. Z mého pohledu se však Sophii daří nejlépe, jak jí za posledních deset let kdy bylo.

Uvědomil jsem si, že jsem se v její přítomnosti poprvé po dlouhé době dokonale uvolnil.

I dřív, když byla doma, jsem byl vždycky krajně opatrný, abych neřekl nebo neudělal něco, co by ji mohlo rozrušit. Stal jsem se skutečným expertem na chůzi v porcelánu.

Tentokrát se zdá, že je všechno jinak. Sophie vypadá, že je emocionálně silnější. Působilo to málem, jako kdyby *ona* pomáhala *mně* překonat náročnost pohovoru z předchozího dne, a ne naopak. Třeba už bychom si mohli promluvit o možném výsledku. Třeba je načase popadnout býka za rohy a přestat se bát nějakého toho škrábnutí.

„Takže pořád žádné zprávy?" zeptal jsem se.

„Ne," odpověděla. „Je to hrozně nepříjemné. Tady to nedokážou pochopit. Všichni si myslí, že je jisté, že půjdu domů."

„Já si to taky myslím," ujišťoval jsem ji. „Lásko moje, řekl bych, že takhle dobře jsi na tom už dávno nebyla."

Opravdu šťastně se na mě usmála a moje srdce už zase udělalo kotrmelec.

„Já vím," souhlasila. „Cítím se báječně a ty nové léky jsou skvělé. Mají daleko méně vedlejších účinků. A nepřipadám si po nich tak oteklá."

Můžu skutečně doufat, že ten rozhrkaný vozík horské dráhy teď už pojede hladce a klidně? Je ještě příliš brzy si něco takového myslet, ale přinejmenším počáteční náznaky jsou velmi příznivé.

„Hezky si to zítra v Uttoxeteru užij," popřála mi, když jsem se zvedal k odchodu.

„Neboj," políbil jsem ji.

V duchu jsem si kladl otázku, zda ji mám znepokojovat zmínkou o Lucovi. Opravdu jsem stál o její názor a ona má podle mě právo vědět, že bych se měl namísto jediného vlastníka podniku stát padesátiprocentním společníkem.

„Luca Mandini se chce stát mým partnerem," oznámil jsem jí.

„Vážně? Je ještě hodně mladý," poznamenala.

„Je mu sedmadvacet," upřesnil jsem. „Tak mladý zas není. A je dobrý. Hodně dobrý."

„Myslíš, že bys o něj přišel, kdyby nedostal, co si přeje?" otázala se.

„Patrně. Buď by rozjel něco sám, anebo by šel k někomu, kdo mu poskytne to, po čem touží."

„Můžeš si to dovolit?" optala se.

„Myslím, že ano. Ušetřím na jeho mzdě a jinak v tom nebude velký rozdíl, co se týče financí. Už dneska mu dávám značný podíl na zisku. Znamená to ale, že přijdu o určitou nezávislost. Poslední dobou, co pracuje s počítačem, se nám daří skvěle. Já se v tom zas tak nevyznám. Kdyby Luca odešel, asi bych mohl zaměstnat jiného asistenta, který v tom umí chodit, ale…"

„Ale ne tak dobrého?"

„Pravděpodobně ne," usoudil jsem.

„Pak mi to nepřijde jako žádný hlavolam. Dej mu, co chce."

„Opravdu si to myslíš?"

„Jistě. Můžeš si snad dovolit to neudělat? Když bude Luca tvým společníkem, nebude moct jen tak odejít, že? Jen se pojisti tím, že ho smluvně zavážeš takovým způsobem, aby se mu odejít nevyplatilo."

Svážu ho smlouvou tak, aby nemohl odejít a taky aby nemohl naše podnikání zničit svými pochybnými nápady, řekl jsem si v duchu. Rozhodl jsem se, že Sophii nebudu vykládat o výpadcích internetu, o telefonech, které nefungují, ani o tricích se startovními kurzy.

Taky jsem se opomenul zmínit o pěstech a okovaných špičkách bot na parkovišti v Kemptonu. Pořád ještě je na místě jistá míra opatrnosti.

Byl jsem ale moc rád, že jsem se ji zeptal na Lucu. Když jí bylo dobře, patřilo jasné a pronikavé obchodní uvažování odjakživa k jejím silným stránkám a její rada mi připadala stejně rozumná jako její současný duševní stav.

„Díky," řekl jsem. „Přesně to udělám."

Vesele a láskyplně jsme se políbili na dobrou noc.

Tentokrát ani nebyla otrávená, že ji nechávám v léčebně. Oba jsme si asi říkali, že se mnou pojede domů v pondělí. Na pár dnech už nezáleží.

* * *

Dundalk, sdělil mi internet. Telefonní linka Paddyho Murphyho je v Dundalku. Dál jsem zjistil, že Dundalk leží nějakých osmdesát kilometrů severně od Dublinu na severovýchodním pobřeží Irské republiky, poblíž ústí řeky Casteletown a nedaleko od hranice se Severním Irskem.

Počítač mi také prozradil, že Dundalk je v Irsku poměrně významné město se zhruba třiceti tisíci obyvatel. V okolní oblasti s telefonní předvolbou 42 žije téměř půl milionu lidí. Těžko se můžu vynořit v Dundalku a ptát se po komsi, kdo se jmenuje Paddy Murphy, že? Kdybych to udělal, tak by asi do blázince zavřeli mě.

Po další nerušené noci v Nádražní ulici jsem seděl ve své kanceláři. Pořád jsem si dělal značné starosti s Potměšilým okem. Nepodléhal jsem žádným iluzím, že by se hledání peněz vzdal, v důsledku čehož jsem opět spal s židlí od Sophiiny toaletky zaklíněnou pod klikou dveří do ložnice. Taky jsem nechal peníze ve skříni pod schody pro případ, že by se tu objevil s dvanácticentimetrovým nožem. Třeba by ho nález peněz uchlácholil a odešel by, aniž by se pocvičil na mém těle.

Znovu jsem se zadíval na otcův telefon. Když jsem se předchozího večera vrátil z léčebny, několikrát jsem marně zkusil navolit

číslo Paddyho Murphyho. Opět jsem stiskl tlačítko a uslyšel známý vyzváněcí tón.

„Kdybyste patřil ke gardě, tak už byste tu byl," ozval se Paddy. „Takže počítám, že od nich nejste."

„Ne, nejsem."

„Tak kdo teda jste?" Irský přízvuk zněl ještě silněji než při naší první rozmluvě.

„Už jsem vám to říkal, jsem syn Alana Gradyho."

„Nemá syna," namítl.

„Ale ano, má," ujistil jsem ho.

„Nemluvíte jako Australan."

„Nejsem Australan," odpověděl jsem. „Narodil jsem se, než odjel do Austrálie."

Na druhém konci linky zavládlo dlouhé ticho.

„Jste tam ještě?" zjišťoval jsem.

„Možná. Co po mně chcete?"

„Jak dobře jste znal mého otce?"

„Jak to jako myslíte – znal?" nastražil se.

„Otec byl zavražděn na dostizích v Ascotu. Na parkovišti. Ubodali ho nožem."

Další dlouhé ticho.

„Kdy?" zeptal se Paddy konečně.

„Minulý týden v úterý."

„Chytili toho, kdo to udělal?" zeptal se.

„Zatím ne," sdělil jsem mu.

„Maj nějaký podezřelý?"

„Nevím. Ale neřekl bych."

„Maj vůbec nějaký stopy?" vyptával se vytrvale. Přišlo mi, že je trochu vyděšený. Třeba k tomu má dobrý důvod.

„Vrah byl muž asi ke třiceti rokům, střední postavy a s potměšilým pohledem očí," popisoval jsem.

„Jak to myslíte, s potměšilým pohledem?" tázal se pomalu.

„Na svůj tvar obličeje má oči položené moc blízko u sebe," vysvětlil jsem. „Poznáváte ten popis?"

Váhal příliš dlouho. „To může bejt kdekdo," řekl nakonec.

„Ale vy víte, kdo to je," prohlásil jsem. Neptal jsem se.

„Ne,“ tvrdil, ale nevěřil jsem mu.

„Je pravděpodobné, že ten muž půjde po vás?“ zeptal jsem se.

„Proč by to dělal?“ namítl s nervózním zachvěním hlasu.

„Já nevím, ale vy ano.“

„Ne,“ odporoval okamžitě.

„Popíráním skutečnosti ničemu nezabráníte,“ upozornil jsem ho. „Kdo to je?“

„Vy si myslíte, že jsem úplně na hlavu padlej, nebo co?“ rozčílil se. „I kdybych to věděl, tak bych vám to přece nevykládal, no že jo?“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

„To si myslíte, že jsem na hlavu padlej, nebo co?“ opakoval už zase. „Protože by mě taky zabil.“

„To může udělat stejně,“ prohodil jsem.

Jeho rozrušení ještě vzrostlo.

„Marjápanno, požehnaná Matko Boží,“ zvolal.

„Modlitby nejsou nic platné. Když to ale řeknete mně nebo policii, mohlo by vám to pomoct. A proč by vám vlastně ten člověk měl usilovat o život?“

Neodpovídal.

„Ukradl jste mu peníze?“ pátral jsem.

Stále nic.

„Nebo to má něco společného s mikrokodérem?“

„S čím?“ probral se.

„S mikrokodérem,“ zopakoval jsem. „S černou krabičkou s tlačítky.“

„Jo tak, vy myslíte zapisovač čipů,“ pochopil.

„Ano,“ potvrdil jsem. „Komu patří?“

„Jak se to vezme,“ pravil. „Já myslel, že je Alanův.“

„A nebyl?“ zeptal jsem se.

„Když o tom teď tak přemýšlím, tak ho mohl ukrást.“

„Muži s potměšilýma očima?“

„Ne,“ zamítl přesvědčeně moje podezření. „Tomu ne.“

„Měl jsem dojem, že nevíte, o koho se jedná,“ utrousil jsem.

„Nevím,“ odpověděl chabě. „Zato vím určitě, že zapisovač čipů pocházel z Austrálie.“

„A Potměšilé oko není z Austrálie?“

„Vy jste nějak moc zvědavej šťoura, to je jednou jistý,“ bručel.

Možná, ale od Paddyho Murphyho se mi zatím moc informací získat nepodařilo, pomyslel jsem si.

„Proč vás otec před dvěma týdny navštívil?“ zeptal jsem se.

„Kdo tvrdí, že to udělal?“ snažil se Paddy už zase mlžit.

„Já to tvrdím,“ ujistil jsem ho. „Ale proč za vámi jel? A jak se doopravdy jmenujete?“

„Nejste nějak moc všetečnej? Co?“

„Ano,“ připustil jsem. „A jestli od vás nezískám hezky rychle pár odpovědí, tak bych mohl jít a dát vaše telefonní číslo policistovi, který vyšetřuje otcovu vraždu. Pak si můžete sedět a čekat, až se vám na prahu objeví ta vaše garda a přijde si pro vás.“

„To byste neudělal, že jo?“ vyděsil se.

„Můžeme si to vyzkoušet.“

Další ticho.

„Co potřebujete vědět?“ optal se nakonec.

„Pro začátek, co dělal otec v Irsku?“

Odmlka.

„Něco dovezl,“ ozval se konečně.

„Co?“ naléhal jsem. „A komu?“

„Mně,“ přiznal Paddy.

„Co vám dovezl?“

„Jenom něco, co jsem si od něj koupil.“

„Co to bylo?“ pokračoval jsem ve vyptávání.

Další mlčení. Nekonečný příběh, pomyslel jsem si.

„Něco na koně,“ řekl.

„Elektronické identifikační označení?“ hádal jsem.

„Ano,“ připustil nerad a nic nedodal.

„A průkaz totožnosti?“

„Ano,“ přiznal znovu zdráhavě.

„Zfalšovaný průkaz totožnosti koně a identifikační čip?“ ujišťoval jsem se.

Další mlčení.

„No tak,“ zvolal jsem otráveně, „povídejte.“

„Proč bych to dělal?“ začal se zase vzpírat.

„Protože Potměšilé oko slídí kolem a může se ukázat, že krom mě nemáte spřátelenou duši, pane Paddy Murphy, nebo jak se vlastně doopravdy jmenujete.“

„Proč by ale šel po mně?“ rozčiloval se.

„To mi povězte vy. Vy víte, kdo to je.“

„Nemůžu,“ zakvílel.

„Ale ano, můžete,“ ujišťoval jsem ho. „A musíte. Představte si, že vás taky zabije. Nepochybně byste chtěl mít jistotu, že si to pak odskáče, ne?“

„Já ale neznám jeho pravý jméno,“ povzdechl si.

V tomhle příběhu se vyskytuje tolik lidí s falešnými jmény, že to začíná být až směšné. Vždyť i já jsem Paddymu Murphymu řekl, že se jmenuju Grady.

„Tak co tedy víte?“ zeptal jsem se.

Připadal jsem si, jako bych se snažil podojit kámen.

„Vím, že zabíjí koně,“ přiznal Paddy.

„Cože!“ zvolal jsem. „Jak?“

„Všelijak. Vím, že jednoho zabil tím, že mu nacpal pingpongovej míček do nozder, takže se zvíře začalo dusit. Koně neuměj dejchat pusou jako my, takže tendlecten kůň umřel na zástavu srdce.“

Při tom pomyšlení jsem se otřásl.

„Vždycky je zabije tak, že to vypadá jako nehoda. Kvůli pojištění.“

Rychle jsem si to nechal projít hlavou.

„Takže vy vyměníte špatného koně za dobrého,“ řekl jsem, „špatného pak zabijete a od pojišťovny za něj inkasujete peníze jako za dobrého?“

„Přesně.“

To je daleko jistější postup než riskovat, že si někdo nechá u své nové akvizice ověřit DNA.

„Co se stane s dobrým koněm?“ vyzvídal jsem.

Když už se jednou rozpovídal, šlo mu to jako po másle. Div se nerozplýval nad mazaností celé finty.

„Ten jde do tréninku pod jménem tý herky, toho špatnýho,“ vysvětloval. „Když máme štěstí, tak na něj ještě před likvidací vsadíme,

když poprvý běží v mizerný konkurenci a snadno vyhraje při vysokým kurzu.“

Chytré, říkal jsem si. Ale také riskantní. Zařídit, aby smrt koně vypadala jako nehoda, není snadné a pojišťovací společnosti jsou nepochybně podezíravé.

„Co pojišťovna?“ nadhodil jsem. „Neprověřuje to?“

„To se vsaďte, že jo,“ vyhrkl. „Dokonce maj zvláštního vyšetřovatele, co prověřuje všecky úmrtí koní, který jsou nahlášený jako pojistná událost, aby se ujistili, že jde opravdu o nehodu.“

„Jak vám to tedy může projít?“ divil jsem se.

„Ten zvláštní vyšetřovatel pojišťovny má oči posazený hodně blízko u sebe.“

* * *

Deset minut před jedenáctou dorazil k mému domu Luca v doprovodu Betsy, z čehož byl zřejmě stejně překvapený jako já.

„Prostě se u mě dneska ráno objevila, jako kdyby se nic nestalo,“ sdělil mi, když si Betsy odskočila do koupelny. „Nemůžu tomu uvěřit. Neřekla ani slovo.“

Možná nakonec není tak hloupá. Luca je jistě zajímavá partie a stojí za trochu námahy. On sám působil klidně a téměř lhostejně. Ovšem podle mého odhadu ho to zároveň v duchu tajně těšilo.

Hned po jedenácté hodině jsme všichni tři vyrazili mým volvem do Uttoxeteru. Luca seděl jako obvykle vepředu a Betsy vzadu. Jako vždycky si vrazila sluchátka do uší, opřela si hlavu o okénko, poslouchala iPod a podřimovala.

„Přemýšlel jsem o tvém požadavku,“ sdělil jsem Lucovi.

„No a?“ nedokázal zakrýt svoji dychtivost.

„Jsem ochotný ti za určitých podmínek nabídnout plné partnerství v podniku.“

„Co je to za podmínky?“ tázal se ostražitě.

„Nic příliš náročného,“ ujistil jsem ho. „Stejné podmínky budou platit pro oba společníky.“

„Jakej druh podmínek?“ opakoval svoji otázku tónem plným podezření a nesouhlasu.

„Vydrž chvilku," klidnil jsem ho. „Nemusíš hned tasit kolty. Podívej se na to z mého hlediska. Postoupím ti polovinu podniku a polovinu zisku, na to nezapomínej. A co za to? Potřebuju jistotu v řadě věcí. Jednak na sebe musíš vzít závazek dlouhodobé spoluúčasti. To znamená, že budeme potřebovat smlouvu, která nás oba zaváže nejméně na pět let s postihy za předčasný odchod. Po pěti letech si plně vysloužíš svůj společnický podíl, aniž bys musel sám vkládat nějaký kapitál. Musíme si ale dohodnout, že během pětiletého smluvního období mám rozhodující hlas, pokud v něčem nenajdeme shodu."

„Jakou třeba shodu?" zajímal se.

„O způsobu, jak rozvíjet naše podnikání," vysvětlil jsem. „Vidím, že bys rád posouval hranice." A taky je překračoval, pomyslel jsem si, ale nahlas nic neřekl.

„Ano," pokývl.

„No, tak k tomu musí docházet na základě dohody. Abys mi dobře rozuměl, já nejsem úplně proti změnám a budu věnovat pozornost všem tvým návrhům, ale po příštích pět let budu mít já rozhodující slovo, jakým způsobem se změníme, a zda vůbec."

„Co potom?" zajímal se.

„Po pěti letech budeme společníky se stejným podílem a budeme mít stejný vliv na chod podnikání. Když bychom se nemohli shodnout, tak naše partnerství skončí, ale nemyslím si, že by to tak dopadlo. Ani jednomu z nás by se to nevyplatilo."

„Ale těch prvních pět let budu já spíš pátý kolo u vozu?" pídil se.

„No, i tak bys to mohl říct."

„To mi nepřipadá o moc jiný než teď," namítl rezignovaně.

Ztrácel jsem ho.

„Je to jiné. Nežádáš málo, Luco, a já jsem připravený předat ti polovinu vysoce výnosného byznysu, aniž by tě to přímo stálo nějakou investici. Přestaneš být zaměstnancem a budeš mít místo toho nárok na polovinu zisku. Budeš ale zároveň odpovídat za polovinu ztráty, pokud by věci nešly dobře, a já se pokouším zajistit, aby dobře šly. Věřím ti, Luco, ale zároveň jsem přesvědčený, že potřebuješ vedení, dokud nezískáš trochu víc zkušeností. Mohl bych po tobě

chtít, abys ode mě padesátiprocentní podíl odkoupil, ale nic takového nežádám. Dám ti ho zadarmo, ale až po pěti letech.“

Mlčky seděl a přemýšlel.

„Upřímně si myslím, že je to dobrý obchod. Nemusíš se rozhodnout hned. Všechno si dobře rozvaž. Popovídej si o tom s Betsy a se svými rodiči, jestli chceš. Můžeme pokračovat dosavadním způsobem, jak dlouho budeš chtít. Třeba navždycky, jestli ti to tak vyhovuje.“

Zůstal vedle mě mlčky sedět hodně dlouhou dobu a koukal na silnici před sebou.

„Můžeme podnik nazvat Talbot a Mandini?“ zeptal se nakonec.

Nebyl jsem si jistý, jestli chci jít tak daleko.

* * *

Larry Porter byl v Uttoxeteru, velice se litoval, a byť přímo neplival krev kvůli zlámaným žebrům, šířil kolem sebe nenávist a jed.

„Sráči hnusný!“ svěřoval své pocity mně i každému v doslechu. „Kdo si myslej, že jsou, mlátit takhle na parkovišti nevinný lidi?“

Já jsem ten nevinný, říkal jsem si v duchu, ne on.

„Uklidni se, Larry,“ doporučil jsem mu. „Ještě tě z toho klepne.“

„Copak tebe to taky nenaštvalo?“ divil se.

„Jistěže mě to naštvalo. Jenže kvůli tomu nebudu vyšilovat, to je k ničemu – vyrovnám si účty.“

„No konečně rozumná řeč,“ zaradoval se.

„Kdo to vlastně byl?“

„Nevím,“ řekl. „Nějaký rváči.“

Nebude snadné vyrovnat si s nimi účty, pomyslel jsem si, když ani nevíme, kdo je za to zodpovědný.

Mám vzkaz vod svýho šéfa, sdělil mi jeden z rváčů. *Už žádný čachrování se startovníma kurzama.*

S velkou pravděpodobností se tedy dá usuzovat, že vzkaz přišel od jedné z velkých sázkových firem. Lucovy a Larryho hrátky na dostizích ve Stratfordu mohly poškodit jedině velké sázkové podniky. Jenže o kterou firmu se jedná? Mohlo se to týkat půltuctu kanceláří, nicméně zhruba u dvou bych rozhodně neočekával, že by se

uchylovaly k mlácení lidí na dostihových parkovištích, zatímco u některých dalších by mě takové chování naopak vůbec nepřekvapilo.

„Slyšel jsem, že jsi mluvil s Lucou. O naší zábavičce," prohodil Larry.

„Ano, mluvil," odpověděl jsem ostře. „Měl bys mít víc rozumu, Larry."

„Jo," připustil. „Možná měl, ale už mám plný zuby toho, aby se mnou tyhle velký korporace jednaly, jako bych byl obtížnej hmyz. Odmítám, aby mě někdo odháněl jako mouchu a snažil se mě vytlačit z mýho byznysu. Teď už maj všichni i na závodištích svoje stánky, takže můžou s kurzama manipulovat ještě víc. Nejenom my máme právo se naštvat, ale ani sázkaři by to neměli trpět."

„Vzpamatuj se," nabádal jsem ho. „Žiješ asi někde na růžovém obláčku, jestli si myslíš, že sázkaři budou zrovna nás litovat."

„No jo, asi máš pravdu," připustil.

Bodejť že mám. Děda vždycky říkával, že bookmaker může očekávat asi tolik sympatií jako bytový zloděj, protože se oba snaží okrást ostatní lidi o majetek, akorát že bookmaker to dělá legálně.

Zdaleka jsem s dědou nesouhlasil, protože sázení se zakládá na svobodné volbě, ale uvědomuju si, že většina lidí, s nimiž každodenně uzavíráme obchody, sdílí dědův názor.

„Co s tím teda hodláš dělat?" zajímal se Larry.

„S čím?" zeptal jsem se.

„S vyrovnáváním účtů."

„Ještě přesně nevím. Nejdřív zjistím, na čí příkaz ti ostří hoši zapracovali. A Larry," pohlédl jsem mu přímo do očí, „už žádné hrátky. Rozuměl jsi?"

„Co jsi najednou tak děsnej svatoušek?" čílil se.

„Protože poznám, kdy nešťouchat klackem do vosího hnízda. Počkáme, dopřejeme si čas a dáme si pozor, aby nás mezitím něco neštíplo."

„No jo, tak dobře," ustoupil neochotně.

Larry nebyl nadšený. Nejraději by se rovnou vrhl na ty, kdo poranili jeho tělesnou schránku i pýchu. Jenže vrhat se bezhlavě na velkého grizzlyho by mělo za následek jen další šrámy od silné tlapy s drápy.

Vyrovnání účtů vyžaduje daleko větší lstivost.

Kapitola 16

Pan John Smith, či kdo to byl, na mě na konci dne čekal vedle mého vozu na parkovišti závodiště v Uttoxeteru.

„Nemáte nic lepšího na práci, než se potloukat po dostihových parkovištích?“ otázal jsem se sarkasticky.

„Zítra je neděle,“ nevšímal si mé poznámky.

„Velmi bystrý postřeh,“ prohodil jsem.

„Vykašlete se na žertíky,“ napomenul mě. „Vaše přítelkyně se má v neděli vrátit z dovolené a já chci mikrokodér.“

„Nevím, v kolik přiletí,“ vytáčel jsem se. „Zavolám vám, až se mi ozve.“

„To rozhodně udělejte,“ pravil výhrůžně.

„Měl byste se ke mně chovat hezky, jinak byste ho vůbec nemusel dostat zpátky.“

„Dávejte si pozor,“ řekl tentokrát už se zcela nepokrytou hrozbou.

„Vyhrožujete mi?“ tázal jsem se.

„Klidně to tak berte,“ usadil mě.

„Pak vás tedy musím varovat, že na výhrůžky nereaguji dobře.“

„Dejte si ode mě poradit, pane Talbote, a na tuhle zareagujte, jak se patří.“

Trpělivé rozpoložení ze středečního odpoledne bylo to tam. Dohadoval jsem se, že pan John Smith se nachází pod tlakem, co se týče dosahování výsledků.

Prudce se otočil a odcházel přes parkoviště. Pokoušel jsem se vysledovat, kam jde, ale ztratil se mi v odcházejícím davu a netuším, zda nastoupil do tmavě modrého fordu z odpočívadla u silnice.

„Co to mělo znamenat?“ tázal se Luca, který náš rozhovor mlčky sledoval. Betsy stála celou dobu vedle něj s vykulenýma očima a vrhala na mě překvapené, podezíravé pohledy.

„Nic,“ zavrtěl jsem hlavou a začal nakládat vybavení do auta.

„Nám to tak nepřipadalo,“ nedal se Luca.

Podíval jsem se mu do očí a pak rychle pohlédl směrem k Betsy v naději, že Luca pochopí, že záležitost nechci probírat v její přítomnosti.

„Co to bylo za chlapa?“ dotazovala se Betsy. „Vypadal dost divně.“

„To nebylo nic důležitého,“ ujišťoval jsem ji. „Jen chce něco, co mám, a dohadujeme se o ceně. To je všechno.“

Luca se na mě podíval s výrazem nedůvěry v obličeji, ale i on rychle mrkl k Betsy a dal mi tak najevo, že skutečně pochopil, že v tuto chvíli to nebudeme dále rozebírat. Betsy ovšem nic takového nedošlo.

„Co?“ chtěla vědět.

„Co, co?“ nechápal jsem.

„Co máte a on to chce?“ stála si na svém.

„Nic zvláštního,“ řekl jsem. „Určitý druh dálkového televizního ovladače. Zapomeňte na to.“

Zdálo se, že se mi Betsy chystá položit další otázku, ale Luca její úvahy přerušil. „Kam chceš jít dneska večer na večeři, Betsy?“ zeptal se.

„Cože?“ otočila se k němu nazlobeně.

„Kam půjdeme dneska večer na večeři?“ zopakoval.

„Jdeme k mojí matce,“ odpověděla příkře.

„Aha, no jo,“ kýval Luca. „Já zapomněl.“

Když jsme nastupovali do vozu, mrkl na mě. Luca není žádný trouba a nic nezapomíná.

Neuplynulo ani deset minut a ve zpětném zrcátku jsem viděl, že Betsy už zase poslouchá iPod a podřimuje přitom s hlavou opřenou o okno.

„Betsy, mohla bys mi podat papírový kapesník?“ otázal jsem se poměrně potichu.

Ani se nepohnula.

Luca se začal otáčet.

„Nech ji,“ zarazil jsem ho.

„Takže dálkovej ovladač televize, co ten chlap chtěl, bylo zapisovací zařízení na RFID, který jste mi ukázal?“ začal se tlumeným hlasem vyptávat Luca.

„Ano,“ přitakal jsem. „Ten člověk si říká John Smith, ale silně pochybuju, že je to jeho pravé jméno. Tvrdí, že pracuje pro Australský dostihový výbor.“

„Proč mu ho teda prostě nedáte?“ podivil se Luca.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Z nějakého důvodu mu vůbec nevěřím, tak jsem si vymyslel historku, že jsem to dal jedné přítelkyni, která odjela na dovolenou.“

„Paráda,“ prohodil Luca sarkasticky. „Kam?“

„Myslím, že do Řecka. Nemůžu si přesně vzpomenout. Řekl jsem mu, že se přítelkyně vrátí v neděli, to je zítra.“

„Přítelkyně!“ Luca se skoro smál. „Odkud teda to zapisovací zařízení na RFID vlastně je?“

„Dostal jsem ho.“

„Od koho?“ ptal se dál.

„Od jednoho muže z Austrálie.“

„Ne od Johna Smithe?“

„Ne. Od jiného muže z Austrálie.“

„Proto se o to zajímá Australskej dostihovej výbor?“

„Přesně.“

„Kdo byl ten druhej chlap z Austrálie?“ vyptával se Luca neochvějně. Začínal jsem si přát, abychom s tím vůbec nezačali.

„Prostě jeden člověk,“ řekl jsem vyhýbavě.

„Takže nějakej záhadnej chlap z Austrálie vám jen tak dal zařízení na zápis RFID a teď ho Australskej dostihovej výbor chce zpátky?“

I mně samotnému to znělo nesmyslně.

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Ale je vůbec jejich?“ dotazoval se.

„Nevím.“

„Proč se nezeptáte toho záhadnýho chlapa, co vám to dal?“

„Nemůžu, už je pryč.“

„Odjel zpátky do Austrálie?“

„Ne tak docela,“ odpověděl jsem. Mnohem dál, pomyslel jsem si.

„Dáte to tomu chlápkovi z parkoviště, tomu Johnu Smithovi?“ vyzvídal Luca.

„Možná,“ připustil jsem. „Co myslíš, že bych měl dělat?“

„No, vaše to není, že jo? Tak proč mu to nedat? Mám dojem, že až si o to příště přijde říct, tak byste mohl schytat další rány pěstí a kopance okovanejma špičkama bot, kdybyste to odmítl. Vypadal dost rozhodně.“

„Ano, nejspíš máš pravdu,“ připustil jsem. „Stejně se mi na něm ale pořád něco nezdá. A mám pocit, že když odevzdám mikrokodér, tak se zbavím své trumfové karty.“

„Mikrokodér?“ podivil se Luca.

„Tak tomu ten člověk říká. Ale vím, že můj otec to nazýval zapisovačem čipů.“

„Váš otec?“ zatvářil se Luca překvapeně. „Já myslel, že váš otec je mrtvej.“

„Je.“ Nijak jsem to nerozváděl. Zapomněl jsem, že jsem se Lucovi nezmínil o tom, že muž zavražděný v Ascotu byl můj otec. Pokud jde o Lucu, ten si myslí, že otec zemřel už dávno, a ví, že mě od dětství vychovávali prarodiče.

„Jak mohl váš otec vědět o tom mikrokodéru?“ zeptal se.

„To je dlouhý příběh,“ pokusil jsem se ukončit debatu.

„Cesta je taky dlouhá,“ namítl.

„No, ale ne dost dlouhá.“

„Tak co bude dál?“ optal se Luca.

„Zítra a v pondělí volno, pak v úterý večer Towcester,“ přeříkal jsem mu.

„Ne,“ ohradil se podrážděně. „Já myslel, co bude dál s tím mikrokodérem?“

„Jak obtížné by bylo vyrobit přesně stejný?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ odpověděl. „Co si vzpomínám, tak jde jen o rádiovej vysílač, kterej koncentruje signál do bodu, kam umístíte RFID tag. Nezdá se mi to nijak zvlášť sofistikovaný.“

„Dokázal bys vyrobit kopii?“ zjišťoval jsem.

„No, to fakt nevím,“ řekl zdráhavě.

„Já to po tobě nechci,“ dodal jsem rychle. „Jen mě zajímalo, jestli bys to uměl.“

„Jo, asi bych to zvládl,“ připustil. „Nebo když ne já, tak některej z těch malejch syčáků v elektronickým klubu by to pravděpodobně

sfoukl, než bys řekl švec. Když přijde na elektroniku, jsou úplný kouzelníci. Jeden z nich dokonce vykoumal zařízení, který mělo oblbnout úřady, aby si myslely, že je doma s kontrolním čipem na kotníku, zatímco ve skutečnosti celou noc venku vykrádal auta. Vykládal, že si tak pořídil nejneprůstřelnější alibi. Dokonce i poldové z toho byli paf.“

„Jak to zjistili?“ zajímalo mě.

„No, tydle kluci jsou neuvěřitelně chytrý, když jde o elektroniku, ale zato v ostatních věcech dokážou bejt pořádně zabedněný. Ten nablblej trouba se vloupal do neoznačenýho policejního vozu, zaparkovanýho přímo před policejní služebnou, a všechno zaznamenala v autě zabudovaná videokamera.“

Rozesmál jsem se. „To je skoro stejně povedené jako nedávno ten bankovní lupič, který svůj požadavek napsal na zadní stranu šeku z vlastní šekové knížky. Bylo na něm vytištěné jeho jméno.“

„Ještě že zločinci jsou stupidové, jinak bysme byli všichni oběti,“ smál se Luca.

„Všichni ale hloupí nejsou,“ vrátil jsem se k vážnému tónu. „Nezapomeň, že o těch chytrých se nedoslechneme, protože je nikdy nechytí.“

„To je fakt,“ přikývl.

Hovor o tom, jak se nenechat chytit, mi připomněl hromádku bankovek, pořád ještě schovaných u mě doma ve skříni pod schodištěm. Komu patří? Měly být odměnou Potměšilého oka za zabíjení koní? Nebo představovaly jeho podíl za schválení pojistné události spočívající v úhynu koní? V každém případě je jisté, že nepatří mně, i když po otcově smrti bych mohl vznášet jistý dědický nárok, protože jsem je našel v jeho zavazadle.

„Chcete teda kopii toho mikrokodéru?“ otázal se Luca a vrátil mě tak zpátky do přítomnosti.

„Ne, ani ne. Jen bych rád věděl, proč je tak důležité získat zpátky tenhle konkrétní přístroj, když by zřejmě kdejaký omezený mladistvý delikvent snadno dokázal vyrobit jiný.“

„Musel by ale mít co kopírovat,“ namítl Luca, „a musel by vědět, jakou frekvenci nastavit.“

„To je obtížné?“ vyzvídal jsem.

„Když máte originál, tak ne," vysvětlil mi. „Bez toho je to ale hodně těžký, nebo dokonce nemožný."

„Takže pan John Smith, či jak se jmenuje, touží zmocnit se originálního zařízení, protože bez něj se k dalšímu přístroji nedostane?" rozvažoval jsem nahlas. „Člověk by si ale myslel, že Australský dostihový výbor má všechny prostředky, aby získal, co si přeje. Asi proto panu Smithovi nedůvěřuju. Prostě se mi zdá, že není tím, za koho se vydává."

„Má to znamenat, že mu přístroj nedáte?" otázal se Luca.

„To ne," řekl jsem pomalu. „Než mu ho ale předám, mohl bych se postarat, aby nefungoval správně."

„To by mohlo bejt nebezpečný," ušklíbl se Luca.

„Myslíš?"

„Jo. Ale nakonec proč ne? Život je nebezpečnej."

Nebo taky vůbec není, napadlo mě.

* * *

Sophie se vrátila domů v neděli a do našeho domu v Nádražní ulici přijela i její mladší sestra Alice s tím, že nějaký čas zůstane a pomůže nám.

„Já o žádnou pomoc nestojím," bránila se Sophie.

Oba jsme však věděli, že pomoc potřebuje. Změna mezi životem v ústavu a doma je veliký krok. Rozdíl zdaleka nespočívá jen v tom, že nebude mít na koho zavolat o pomoc, s kým si popovídat či vyměnit slova povzbuzení, až já budu na dostizích.

Alice je přesně ta osoba, jakou potřebujeme. Je pilná, schopná, laskavá a svobodná. Já ji mám velice rád, ovšem v malých dávkách. Jeden týden demonstrace takové domácké výkonnosti by udolal každého muže.

Alice přijela ze Surrey v neděli ráno, samozřejmě velice brzy, pohoršeně se nad stavem našeho obydlí promlaskala přes celý dům a vrhala nesouhlasné pohledy zejména na pavučiny v koupelně a nepopsatelné zbytky v hlubších zákoutích ledničky. V mžiku se vyzbrojila párem jasně žlutých gumových rukavic a pustila se do důkladné přeměny našeho domova.

Nezlobila se kvůli mým nedostatkům v péči o domácnost, a dokonce ani neměla kousavé poznámky na téma, jak se muži nedokážou postarat ani sami o sebe, tím méně pak o dům. Přesto se moje švagrová vyznačuje schopností vyvolat ve mně pocit, že jsem totálně k ničemu. Toto byla jedna z takových příležitostí.

Když jsme v poledne společně vyjížděli v mém volvu do léčebny, dům zářil a voněl čistotou a já byl vděčný. Alice nejenom chtěla, aby byl dům pro návrat její sestry čistý a uklizený, ale oba jsme si také uvědomovali, že v opačném případě by se Sophie cítila povinna pustit se do domácích prací a vyvolalo by to v ní pocit provinění, že byla v nemocnici. Takový pocit viny by snadno mohl znovu spustit celý cyklus maniodepresivního příběhu. Sophiina manická fáze vždycky začínala obsedantním úklidem domu.

Přesto jsem se tentokrát víc oddával naději, že léky odvedou svoji práci. Životně důležitým úkolem však zůstávalo, aby je Sophie nepřestala brát. V minulosti se jí až příliš často začalo najednou stýskat po jejích manických „vzletech“, a tak spláchla léky do záchodu. Zřejmě si neuvědomovala, co riskuje, a neznepokojovala se ošklivými následky ani vyhlídkou na další dlouhé období hospitalizace.

Když jsme přijeli do léčebny, měla Sophie zabaleno a byla připravená. Její pokoj, který už se mi stal důvěrně známým, působil bez jejích věcí hole a vrátil se ke svému statutu nemocničního pokoje. Jason, Sophiin oblíbený ošetřovatel, jí přišel popřát šťastnou cestu a pomohl odnést její zavazadla dolů do vozu před hlavním vchodem.

„Děkuji vám,“ řekla Sophie, objala ho kolem krku a políbila ho na obě tváře. „Poděkujte za mě i všem ostatním.“

Jason se nad takovým projevem citů tvářil poněkud rozpačitě, ale přijal ho v dobrém.

„Nebudu prohlašovat, že mi bylo potěšením,“ obrátil se ke mně, „ale musím říct, že paní Talbotová byla vzorná pacientka.“

Stál ve dveřích a mával nám, když jsme po příjezdové cestě vyrazili k vysoké bráně a ven do skutečného světa.

*** * ***

Když jsme o hodinu později dojeli domů, stál tam údajný pan John Smith. Ve chvíli, kdy jsem parkoval volvo, vylezl z tmavě modrého fordu, který jsem naposledy viděl z odpočívadla poblíž Stratfordu mizet kdesi v dálce. Pan Smith neseděl za volantem, usoudil jsem tedy, že je s ním další muž, ale opět jsem kvůli odrazu světla od oken automobilu neviděl, o koho se jedná.

Zatraceně, pomyslel jsem si. Opravdu se mi nechtělo začínat Sophiin pobyt doma vysvětlováním mikrokodérů, svazků cizích bankovek a vražd na dostihovém parkovišti v Ascotu.

Vůbec nejhorší by bylo, kdyby se Smith násilím vnutil dovnitř našeho domu a narušil Sophiin dlouho vytoužený návrat, a tak jsem vykročil přes silnici přímo k němu, abych si s ním promluvil. Šel mi naproti.

„To je ta vaše přítelkyně?“ kývl směrem k domu.

Otočil jsem se a viděl, že Alice vyndává z vozu Sophiin kufr. Panu Smithovi muselo připadat, že se někdo vrací z dovolené.

„Ano,“ otočil jsem se k němu zpátky.

„Kde je mikrokodér?“ dotazoval se.

„Asi v jejích zavazadlech. Počkejte tady a já vám pro něj dojdu.“

„Půjdu s vámi.“

„Ne,“ odmítl jsem rychle. „Jestli chcete, abych vám ho dal, tak tady počkejte.“

Vydal jsem se zpátky přes silnici a on vyrazil za mnou.

„Ne,“ řekl jsem tentokrát důrazněji. „Buď tady na mě počkáte a dostanete svoje, nebo budu muset přítelkyni vysvětlit, co tady provádíte a jak jsem vám ve svém domě zlomil zápěstí. Přítelkyně pracuje pro policii.“

Zarazil se. „Tvrdil jste, že je odbornice na elektroniku,“ řekl.

Vážně? Zamyslel jsem se. Nemohl jsem si vzpomenout.

„Má na starosti údržbu policejních vysílaček,“ prohlásil jsem. Problém lhaní spočívá v tom, že když se v něm pokračuje, stávají se lži stále složitějšími a obtížněji zapamatovatelnými.

„Dobře,“ ustoupil. „Já tady počkám, ale máte jen dvě minuty. Jasný?“

„Pět,“ řekl jsem. „Přinesu to za pět minut.“

Nejenom výhrůžky nemám rád. Ani na rozkazy nereaguju vstřícně.

Nečekal jsem na odpověď, nýbrž vyrazil přes silnici a za Sophií a Alicí do domu. Tentokrát za mnou nešel.

„Kdo to je?“ ohlížela se Sophie ve dveřích.

„Jen jeden kolega bookmaker. Pro něco si přijel.“

„Nepozveš ho dál?“ zeptala se.

„Zval jsem ho, ale spěchá domů,“ vymýšlel jsem si. „Říkal, že počká venku, jen co mu to donesu.“

„Co to je?“ zajímala se.

„Dálkový televizní ovladač. Luca mu ho spravoval.“ Přešel jsem ke skříni pod schody a vytáhl mikrokodér. „Tohle,“ ukázal jsem jí.

Ztratila o celou záležitost zájem. „Dal by sis trochu čaje?“ zeptala se.

„Moc rád. Za chviličku jsem zpátky.“

Sophie se s Alicí odebrala do kuchyně postavit na čaj a já čekal v hale a sledoval hodinky, dokud neuplynulo plných pět minut. Nechtěl jsem panu Smithovi, či kdo je, poskytnout potěšení, že budu běhat podle jeho rozkazu.

Stál pořád tam, kde jsem ho opustil. Podal jsem mu mikrokodér a on si ho vzal.

„Děkuju, pane Talbote,“ přikývl. „A čipy?“

„Čipy jste nechtěl,“ namítl jsem.

„Tak je chci teď.“

„Počkejte tady.“

Přešel jsem přes cestu, vyndal ze skříně sáček se skleněnými zrny a šel mu je odevzdat. Přezkoumal sáček a jeho obsah.

„Kde je zbytek?“ zeptal se.

„To je všechno, co mám,“ odpověděl jsem. „Víc toho tam nebylo.“

„Mělo by jich být dvanáct.“

„A kolik jich je?“ otázal jsem se nevinně.

„Osm.“

„Je mi líto, ale to je všechno, co mám,“ prohlásil jsem.

Netvářil se spokojeně. „Víte to jistě?“ naléhal.

„Ano, úplně jistě. Kdybych jich měl víc, dal bych vám je. K ničemu mi přece nejsou.“ Sice to může být pravda, pomyslel jsem si, ale nezabránilo mi to, abych si jich pár přece jen nenechal. Jeden celý čip a jedno zrnko, které jsem rozdrtil nožem. Jen tak pro všechny případy.

Ovšem v sáčku bylo rozhodně jenom deset čipů, když jsem ho v otcově batohu našel. Pokud jich tedy původně bylo dvanáct, dva skutečně zmizely. Třeba by mi o jejich osudu mohl něco povědět Paddy Murphy.

„Bude to muset stačit,“ prohodil Smith spíš pro sebe. Pak se podíval na mě. „Pane Talbote, nebudu říkat, že mě náš malý obchod těšil,“ zvedl stále ještě zasádrované zápěstí, „nicméně vám přesto děkuju, že jste mi mikrokodér vrátil.“

Otočil se, přešel k tmavě modrému fordu, vlezl dovnitř a jeho neznámý šofér ho odvezl pryč.

Asi mi nakonec vděčný nebude, pomyslel jsem si, až zjistí, že jeho vzácný mikrokodér nefunguje.

Nelhal jsem Sophii, když jsem tvrdil, že ho Luca spravoval. Spravil ho naprosto dokonale, když za použití nože s odlamovací čepelí poškrábal maličkaté spoje na tabulce tištěného obvodu.

*** * ***

Sophiina první noc doma nebyla úžasným úspěchem, ale ani to nebyla katastrofa. Vlastně ani zdaleka.

Došlo samozřejmě k očekávanému drobnému střetu mezi sestrami, když Alice rozhodně odmítla, aby jí Sophie pomohla s přípravou večeře.

„Je to můj dům,“ stěžovala si mi Sophie. „A ona mě v mojí vlastní kuchyni nenechá vůbec nic dělat.“

„Nech ji, ať se o všechno postará,“ chlácholil jsem ji. „Víš, že to myslí dobře.“ Pohladil jsem Sophii po ruce a ona se trochu uklidnila. „Pojď si sednout ke mně. Užij si, že někdo uvaří za tebe.“

„Toho jsem si užila za posledních pět měsíců dost, děkuju pěkně,“ namítla, ale přece jen se posadila vedle mě na pohovku před televizí.

Věděl jsem, proč je Alice pevně odhodlaná udělat všechno sama a proč si dělá takové starosti. Vzpomínku na Sophiino manické uklízení této kuchyně jsme oba stále ještě měli v živé paměti.

„Je krásné být doma," přitulila se ke mně Sophie.

„Je krásné mít tě zase doma, lásko moje."

Stulili jsme se na pohovce ještě blíž jeden k druhému a sledovali, jak se odborníci na starožitnosti pokoušejí vypadat zaujatě nad zaprášenými starými krámy, zachráněnými z půd, zatímco majitelé těch krámů se po nepříliš vysokém ocenění svých pokladů snaží tvářit překvapeně, a ne moc zklamaně.

„Večeře je hotová," strčila Alice hlavu do dveří obývacího pokoje.

Všichni tři jsme se usadili u kuchyňského stolu a pustili se do grilovaného filé z lososa, italských nudlí a hrášku.

„Moc jsem si pochutnal," odložil jsem příbor.

„Mňam," souhlasila Sophie. „Bylo to daleko lepší než nemocniční strava. Děkuju, Alice, jsi zlatíčko." Sophie se na sestru usmála a mrkla na mě. Sledoval jsem ji s upřímně rozzářeným úsměvem.

Moje stará Sophie je zpátky! Jenže na jak dlouho? Moc jsem si přál, aby to bylo navždy.

Nemusím zmiňovat, že Sophii nebylo dovoleno ani pomoct s mytím nádobí, což ji velice pobavilo. Nedokázal jsem si vzpomenout, kdy se z nemocničního pobytu vrátila s takovým nadhledem a smyslem pro humor.

Cesta domů ji však unavila, a tak jsme šli brzy spát, přičemž jsem odnesl Sophii do postele téměř stejně jako v náš svatební den a dělal s ní stejné věci jako všichni novomanželé.

Poprvé po týdnu jsem usnul, aniž bych zaklínil židli od Sophiiny toaletky pod kliku dveří do ložnice, jelikož mou mysl zaměstnávaly úplně jiné věci.

Kapitola 17

Zaskřípění, když kdosi šlápl na třetí schod, mě okamžitě probralo z hlubokého spánku do ostražité bdělosti. Bylo už světlo. Ležel jsem v posteli, zadržoval dech a snažil se zaslechnout jakýkoli pohyb na schodech. Natočil jsem hlavu a zadíval se na dveře. Sophie vedle mě stále tvrdě spala.

Jak jen jsem ji mohl takhle vystavit nebezpečí? Jsem to ale blázen, nadával jsem si.

Klika na dveřích se pomalu pohnula a dveře se začaly otevírat. Cítil jsem, jak mi divoce tluče srdce. Co budu dělat?

„Uvařila jsem čaj," pravila Alice a vstoupila dovnitř s dvěma šálky kouřící tekutiny na podnose.

„Ach, Alice," div jsem nevykřikl úlevou. „Díky."

„Je překrásné ráno," zašeptala s pohledem na Sophii.

„Ano," odpověděl jsem stejně potichu. „Nechám ji spát."

Alice postavila podnos na noční stolek, mávla na mě a odešla. Slyšel jsem, jak třetí schod dvakrát zavrzal, když scházela dolů.

Přemýšlel jsem, co bych měl dělat. Není načase jít na policii, přiznat se ke všem hříchům a požádat je o pomoc a ochranu?

Bylo by moc hezké fušovat do řemesla tajnému agentovi Jamesi Bondovi, kdyby se jednalo pouze o můj život a budoucnost. Co by si ale Sophie beze mě počala, zvlášť teď, když je doma a daří se jí lépe? Její uzdravení třeba nepotrvá věčně, ale prozatím k ní rozhodně mám určité povinnosti.

Potměšilé oko pořád obchází někde kolem a určitě dál hledá peníze. Vlastně mě překvapuje, že ještě nenašel mě. Pro pana Johna Smithe zřejmě nebyl žádný problém vlézt mi uprostřed noci do domu. Možná ale není zas až tak snadné získat údaje od koronerova soudu. Nebo by třeba pro jejich získání musel Potměšilé oko uvést svoje jméno a z toho by nejspíš nebyl právě nadšený. Možná pořád ještě neví, že existuju, i když o tom dost pochybuju.

Jak jsem tak přemýšlel o jednání u koronera, vzpomněl jsem si, že dnes bych měl zavolat jeho kancelář a zjistit, jestli už vydali povo-

lení k pohřbu mého otce. Taky bych rád věděl, zda moje sestry tuší, že jejich otec je po smrti, a jestli jim na tom vůbec nějak záleží.

*** * ***

Sophie spala až do půl desáté a na nočním stolku při pokojové teplotě vychládal šálek čaje. Donesl jsem jí čerstvý čaj, a zatímco pila, seděl jsem u ní na posteli.

„Báječná noc," protáhla se s rukama nad hlavou. „Ta postel je úžasně pohodlná." Znovu se zavrtala pod přikrývku.

„Bez tebe to byla opuštěná postel," řekl jsem jí.

„Ach, Nede," pohladila mě po noze, „tentokrát se musíme vážně snažit, aby to vyšlo. Už toho mám opravdu dost."

Jen aby, pomyslel jsem si. V minulosti jsme si už mockrát říkali totéž. Příliš často nám v srdci plály falešné naděje, aby je nakonec pokaždé uhasily nezastavitelné události.

„Jasná zpráva," řekl jsem a rozcuchal jí vlasy. „Tentokrát se opravdu vynasnažíme, aby to vyšlo."

Jenže nejdřív musím vyřešit jisté nedokončené záležitosti.

Nechal jsem Sophii, aby se oblékla a zkrášlila před zrcadlem své toaletky, a odešel dolů zavolat koronerovu kancelář.

„Policie regionu Thames Valley stále nesouhlasí s tím, abychom vydali povolení k pohřbu," informoval mě jeden z úředníků. „Zkuste zavolat jim a zeptat se. Třeba jen něco přehlédli."

„Děkuji," řekl jsem. Není ostatně zač.

Zavolal jsem na ředitelství policie Thames Valley a požádal, aby mě přepojili na vrchního inspektora Llewellyna.

„Á, pan Talbot," ozval se mi na lince. „Bookmaker." Jeho tón zněl okamžitě nepřátelsky.

„Ano, vrchní inspektore," odvětil jsem podstatně lehkovážněji. „Proč vlastně nemáte rád bookmakery?"

„Můj otec byl závislý na sázení," odpověděl s překvapující zlobou. „To mě spolu s jeho alkoholismem připravilo o dětství."

Ohromilo mě, že se mi svěřil. Mnohé to však vysvětlovalo.

„To mě mrzí," řekl jsem.

„Kdyby vás to doopravdy mrzelo, tak byste toho nechal," ohradil se.

„To už by ale na věci nic nezměnilo, že?" poznamenal jsem trochu sarkasticky. „Existuje spousta dalších bookmakerů."

„Na každého jednou dojde. Všichni bookmakeři jsou verbež," rozčiloval se.

Znovu mě překvapila síla jeho výbuchu, uvědomoval jsem si však, že ať bych řekl cokoli, nic to na jeho pevně zakořeněném názoru nezmění. Jeho zpravidla analytický, vynalézavý, bystrý mozek detektiva zjevně není schopen postřehnout nedostatek logiky v jeho uvažování na toto téma.

„Můžu už nechat otce pohřbít?" změnil jsem směr naší rozmluvy. „Úřad koronera říká, že policie má stále námitky proti vydání povolení k pohřbu. O jaké námitky jde?"

„Ehm, já se vám ozvu."

Usoudil jsem, že potřebuje akorát získat trochu víc času, aby si vymyslel nějakou novou výmluvu.

„Dobře." Dal jsem mu své telefonní číslo. „Dnes budu celý den doma a rád bych pokročil a všechno konečně zařídil."

„Dobrá," pronesl nesoustředěně. „A pane Talbote?"

„Ano?"

„Pořád ještě jste nám neposkytl e-identikit vraha."

„Stále ho potřebujete?"

„Ano, potřebujeme. Vyšetřování pokročilo jen velmi málo, skoro vůbec."

Možná proto, pomyslel jsem si nelaskavě, že se oběť vyskytovala ve společnosti bookmakera. Původně byl vrchní inspektor Llewellyn přesvědčený, že vrah jsem já, ale řada svědectví konzumentů šampaňského na parkovišti se shodovala na tom, že to tak nebylo. K inspektorově velké nelibosti se všichni mýlit nemohli.

„Rád přijdu a e-identikit udělám," slíbil jsem mu. „Čekal bych, že mě kvůli tomu budete shánět. Teď už je nejspíš dost pozdě, ne? Všichni potenciální svědci, kteří vraha viděli, už na něj mezitím museli zapomenout."

„Máme pár e-identikitů od ostatních svědků na ascotském parkovišti. Ale mírně řečeno, příliš se neshodují. Kdybyste mohl něco

zpřesnit, pomohlo by to.“ Rozhodně na to ale nespoléhejte, naznačoval jeho tón.

„Dobře,“ řekl jsem ochotně. „Kdy a kde?“

„Na kterékoli služebně policie Thames Valley, pokud tam mají odpovídající odborníky a příslušné počítačové vybavení.“

„Která taková služebna leží nejblíž Kenilworthu?“ zeptal jsem se.

„Zřejmě Banbury,“ sdělil mi. „Zjistím to a zavolám vám.“

Ozval se asi o pět minut později.

„Domluvil jsem vám to v Banbury na dnešní odpoledne ve dvě,“ oznámil mi.

„Dobře, budu tam,“ souhlasil jsem. „A máte nějaké zprávy ohledně povolení pohřbu?“

„Budu informovat koronera, že už nemáme námitky proti vydání souhlasu,“ pravil upjatě. Zdá se mi to, nebo vrchní inspektor Llewellyn přece jen trošičku roztál? „Pořád vám ale nevěřím, pane Talbote.“ Takže šlo opravdu jen o můj mylný dojem.

„To mě mrzí, vrchní inspektore,“ odtušil jsem. Ovšem mám-li být upřímný, musím připustit, že vrchní inspektor má dobrý důvod mi úplně nevěřit. Dumal jsem, jestli se ho mám optat na jistého pana Johna Smithe, došel jsem však k názoru, že by to všechno jenom zkomplikovalo a vedlo k dalším otázkám, na které by se mi nesnadno odpovídalo, tak jsem se rozhodl na nic se nevyptávat.

Potom jsem použil otcův mobil a zavolal Paddyho Murphyho.

„No ano, haló,“ ozval se vesele, opět s důrazem na závěrečné *ó*. „Nemyslel jsem, že vás ještě uslyším.“

„Jak se jmenuje muž s očima blízko u sebe?“ šel jsem rovnou k věci.

„Neznám jeho pravý jméno,“ ohradil se Paddy.

„Jaké jméno znáte?“

„Kipper.“

„Kipper jak?“ vyzvídal jsem.

„Jenom Kipper,“ řekl. „Je to jen přezdívka.“

„Setkal jste se s ním někdy?“

„To se nedá říct, ale myslím, že jsem ho jednou viděl.“

„V Irsku?“ otázal jsem se.

„Sakra, to ne,“ zvolal. „V Anglii. Váš táta z něj měl pořádně nahnáno. Povídal, že je to divnej chlápek, dost samotář.“

Jestliže měl otec z Kippera nahnáno, jak tvrdí Paddy, proč ho na parkovišti v Ascotu nakopl a poslal do háje?

„Co vám o něm otec ještě řekl?“ zeptal jsem se.

„Myslel si o něm, že má dostat až moc peněz za to, co udělal,“ informoval mě Paddy. „Váš táta kvůli tomu donekonečna bědoval.“

„Jak mohl vědět, kolik peněz má Kipper dostat?“ divil jsem se.

„Já moc nevím. Snad že mu přivezl jeho podíl z Austrálie,“ vykládal Paddy. „Váš táta prohlašoval, že by měl za dodávku zboží, jak to nazval, dostat stejně jako Kipper. Pak se smál a povídal, že stejně brzy přijdou na to, že mu měli platit víc.“

„Kdo?“ položil jsem podstatnou otázku.

„Nemám potuchy,“ prohlásil Paddy.

„Co myslel otec tím, že na něco brzy přijdou?“

„To taky nevím.“

Paddy Murphy mi moc nepomohl. Najednou začal couvat. Možná už litoval, že mi vůbec něco řekl. Rád bych věděl, jestli se otcovo prohlášení o brzkém zjištění čehosi týká krádeže mikrokodéru.

„Říkal jste, že tenhle Kipper pracuje pro pojišťovací společnost. Pro kterou?“ pokoušel jsem se zjistit.

„No, to pořádně nevím, vážně!“ ujišťoval mě.

„Je ta společnost irská?“ vyptával jsem se. „Nebo anglická?“

„To taky nevím. Váš otec mi akorát řekl, že Kipperovou prací je prošetřování úhynu koní. Možná proto jsem si myslel, že dělá pro pojišťovací společnost.“

Ani tohle mi moc nepomohlo.

Paddy mi přesto pověděl několik zajímavých věcí o dvou postrádaných falešných čipech RFID, které by se mohly ukázat jako velmi užitečné. Například že koně, jenž nedávno údajně pošel na koliku, vyměnili s pomocí falešného RFID za méně hodnotné zvíře a to pak zabili kvůli výplatě pojistky. Naznačil taky, že dotyčný kůň v březnu zvítězil na Cheltenhamském překážkovém festivalu.

Vybavilo se mi, že jsem před pár týdny četl v *Racing Postu* něco o koni, který zemřel na koliku.

„Jak se ten kůň jmenoval?“ zeptal jsem se.

„Ne, ne! Už jsem vám toho i tak řekl až moc.“

Měl pravdu, jenže neodolal příležitosti pochlubit se svou mazaností.

„No dobře, dejte mi vědět, kdyby se ten Kipper objevil na vašem prahu,“ požádal jsem.

„Kristapána!“ zavyl. „Já ho tady nechci.“

„Je nebezpečný, tak se mu raději vyhněte.“

„To si pište, že se mu vyhnu,“ zvolal Paddy.

„Ozvěte se mi, až budete příště v Anglii,“ vyzval jsem ho. „Třeba bychom se mohli setkat.“

„No, to teda nevím,“ utrousil dost nejistě.

„Kdo vlastně jste?“ zeptal jsem se. „Jaké je vaše pravé jméno?“

„To byste rád věděl, co!“ zasmál se a zavěsil.

* * *

Na policejní stanici v Banbury mě ve dvě hodiny čekal samotný vrchní inspektor Llewellyn. Jako obvykle v doprovodu seržanta Murraye s jeho zápisníkem.

„Zdravím, vrchní inspektore,“ zavolal jsem na něj vesele, když se objevil ve dveřích. „Čím jsem si zasloužil takovou čest?“

„Tím, že jste mi lhal, pane Talbote,“ odpověděl bez špetky humoru. „Nemám rád, když mi někdo lže.“

A jé, napadlo mě, zřejmě se dozvěděl o otcových zavazadlech. Jak jen se z toho dostanu?

„Jaké lži máte na mysli?“ snažil jsem se udržet vyrovnaný hlas. „Řekl jsem vám všechno, co vím.“

„Řekl jste mi, že vám otec v Ascotu nic nedal.“

„To je pravda, nic mi nedal,“ protestoval jsem.

„Já mám nicméně důvod se domnívat, že vám předal černou krabičku, podobnou dálkovému televiznímu ovladači.“ Odmlčel se a já stál proti němu a nic jsem neříkal. „Dozvěděli jsme se z Austrálie, že váš otec měl takovou krabičku ukrást. Jeden z mých důstojníků, kteří pracují na případu, čistě náhodou vypomáhá v klubu pro mladistvé pachatele trestné činnosti v High Wycombu. Sdělil mi, že podobnou černou krabičku viděl minulý týden. Dnes ráno můj důstoj-

ník zavolal osobě, která černou krabičku do klubu přinesla, a jen si představte to překvapení, prý jste ji té osobě dal vy.“

Díky, Luco, povzdechl jsem si v duchu. Nejspíš ale stejně nemohl říct nic jiného.

„Jo tohle!“

„Takže jste lhal,“ zvolal vrchní inspektor téměř vítězoslavně.

Ve skutečnosti jsem nelhal. Mluvil jsem čistou pravdu. Otec mi krabičku v Ascotu nedal, našel jsem ji v jeho zavazadle z Paddingtonu.

„Úplně jsem na to zapomněl, to je všechno,“ hájil jsem se. „Měl jsem tu věc mezi naším vybavením a našel ji další den, když jsme stavěli stánek.“

Teď jsem vykládal lži, nicméně seržant Murray si je pilně zapisoval.

„Měl jste mi tu krabičku předat ihned, jak jste ji našel,“ upozornil mě vrchní inspektor.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Je to nějak důležité?“

Na otázku mi neodpověděl. „Kde je teď?“

„Nevím.“ Tohle technicky vzato lež nebyla.

„Co jste s tím udělal?“ nedal se odradit.

„Zahodil jsem to,“ sdělil jsem mu. „Nezdálo se mi, že by to něco dělalo. Myslel jsem si, že to asi bude na otevírání garáže, nebo tak něco. Třeba u něj doma. Mně to k ničemu nebylo, tak jsem to hodil do popelnice.“

„Do které popelnice?“ Začal ztrácet zbytek trpělivosti.

„Doma, minulý víkend, do popelnice na kolečkách u domu,“ vykládal jsem. „Od té doby ji ale už vyvezli, takže teď to nejspíš bude ležet někde na warwickské městské skládce.“

„Nepřipadalo vám zvláštní, že by si váš otec vozil přístroj na otevírání garáže přes půl světa?“ chtěl vědět vrchní inspektor.

„V tu chvíli ani ne,“ odvětil jsem. „Zrovna mi pověděl, že je můj otec, o kterém jsem si myslel, že zemřel před šestatřiceti roky, když jsem byl batole. Když o tom přemýšlím teď, tak připouštím, že mi to přijde trochu divné.“

„Vykládáte mi další lži?“ otázal se.

„Ne, jistěže ne,“ ohradil jsem se podrážděně. „Dostavil jsem se, abych vám pomohl sestavit e-identikit. Myslíte si, že vám nechci pomoct chytit vraha mého otce?“

„Tím si nejsem jistý,“ pravil pomalu. „A pane Talbote, nikam neodjíždějte, aniž byste nám to předem ohlásil.“

„Proč ne?“ otázal jsem se ostře. „Jsem zatčený, nebo co?“

„Ne, prozatím ne,“ řekl. „Prozatím.“

* * *

Sestavit policejní e-identikit bylo snadné. Potměšilé oko mě tolikrát pronásledoval ve snu, že mi nedělalo téměř žádné potíže přenést jeho podobu z mé hlavy do obrázku v počítači. Mladý technik byl odborníkem na e-identikity.

„Trochu širší,“ vyjádřil jsem se k mužově tváři.

Technik pravým ukazováčkem otočil kolečkem na myši a obličej přede mnou se zužoval či rozšiřoval, až byla podoba správná. Přidaly se oči, na šířku obličeje poměrně blízko u sebe posazené, potom nos, ústa a uši, přičemž jejich výšku, šířku a tloušťku pokaždé upravilo otočení kolečkem počítačové myši. Nakonec krátké rovné světlé vlasy, trčící na vršku hlavy.

Potměšilé oko či Kipper, jak mu říkal Paddy, na mě vykoukl z obrazovky počítače a mně po zádech přeběhl mráz.

„To je ono,“ ohlásil jsem.

„Výborně,“ pravil technik a stiskl na klávesnici tlačítko „uložit“. „Vrchní inspektor bude mít radost.“

O tom bych pochyboval.

Zajímalo by mě, jestli se můj obrázek shoduje s podobou podle ostatních svědků. Já mám proti nim výhodu, že jsem vraha neviděl pouze na parkovišti v Ascotu, ale také v Sussex Gardens, a bez kapuce a šály.

Když jsem se vrátil zpátky do Nádražní ulice, mezi oběma sestrami byl nastolen mír. Alice přistoupila na to, že Sophie smí do své kuchyně a může pomáhat s přípravou večeře, a Sophie na oplátku souhlasila, že Alice potom smí všechno uklidit. Mně to přišlo jako vynikající ujednání, zvláště když na mě zbylo pouze večeři sníst.

„Máme thajské zelené kuřecí curry a lepivou rýži,“ oznámila mi Sophie nadšeně. „V nemocnici nevařili žádná ostrá jídla a já už mám na něco ostrého strašnou chuť. Když jsi byl pryč, šly jsme s Alicí nakupovat.“

„Výborně,“ řekl jsem a myslel to vážně.

„Kde jsi byl?“ zeptala se.

„V Banbury,“ odpověděl jsem.

„Kvůli čemu?“

Rychle, mysli!

„Jel jsem tam za někým, kdo nám chce prodat nějaké nové doplňkové zařízení k počítači, co používáme na dostizích.“

„Aha,“ pravila bez zájmu. „A koupil jsi to?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Za moc to nestálo, a navíc to bylo předražené.“

Co to provádím? Lhát policii je jedna věc, ale lhát Sophii je něco úplně jiného. Nelíbilo se mi to. Budu s tím muset přestat. Celý tenhle cirkus jak ve filmu s tajnými agenty musí skončit, a to hodně brzy. Hned, jak zatknou Potměšilé oko za vraždu mého otce a zbavím se tak vrchního inspektora Llewellyna.

* * *

Úterní dopoledne jsem strávil ve své malé kanceláři hledáním na internetu a ve dvou tištěných svazcích, důvěrně známých každému ze světa dostihů – šlo *o Adresář turfu a Koně v tréninku.*

Nebyl jsem si úplně jistý, co vlastně hledám.

Nejprve jsem prohledal internetová vydání *Racing Postu,* až jsem našel článek, který jsem četl o uhynulém koni. Kůň se jmenoval Oriental Suite a podle novin zemřel na komplikace po závažné kolice. Oriental Suite zvítězil v Triumph Hurdle, překážkovém dostihu první třídy pro čtyřleté nováčky, když v březnu utekl svým soupeřům v cheltenhamském stoupání. Byl považován za budoucího šampiona mezi skokany. Nekrolog citoval majitele koně, který prohlásil, že ho předčasná smrt zvířete velmi zasáhla. Pro dostihy to znamená krutou ztrátu, neboť přišly o budoucí velkou hvězdu.

Jestli má Paddy Murphy pravdu, koně vyměnili a není tedy mrtvý, pak skutečnost je taková, že nikoli dostihový svět přišel o budoucí hvězdu, nýbrž že pojišťovna krutě přišla o značnou sumu.

Vytáhl jsem z vrchní zásuvky svého stolu fotokopie koňských průkazů, které jsem našel v otcově batohu. Jedním z koní byl hnědák jménem Oriental Suite. Vyhledal jsem si koně na webových stránkách *Racing Postu.* Za svůj krátký život vyběhal téměř dvě stě tisíc liber. Není divu, že byl dobře pojištěný.

Proč by ale někdo chtěl doopravdy zabít svého potenciálního překážkového šampiona? Třeba majiteli zrovna scházely peníze, anebo si myslel, že se vlk nažere a koza zůstane celá – že si nechá vyplatit vysokou pojistku, a přesto mu zůstane kůň, který se stane šampionem pod jiným jménem.

„Co děláš?“ otázala se Sophie. Přišla nahoru, stála za mnou a masírovala mi záda.

„Jen si vyhledávám startující na příští týden,“ řekl jsem.

Bookmakeři stejně jako pravidelní sázející musí být v obraze a vědět všechno o vítězích i poražených, jestliže je má užívit posedlost jiných lidí.

„Chceš kávu?“ zeptala se Sophie. „Tedy pokud mě slečna zlá sestra laskavě pustí do mé vlastní kuchyně.“

„Ale, ale, Popelko,“ smál jsem se. „Kdyby Alice byla jednou ze zlých sester, tak by tě nepustila z kuchyně, a ne do ní.“

„Vím, že máš pravdu, nejdražší tatínku,“ povzdechla si. „Jenže mě začíná přivádět k šílenství.“

Překvapeně jsme na sebe pohlédli, a pak jsme se oba rozesmáli nad tím, co právě řekla. Dokazuje to, že už jí šílenství nehrozí?

„Promluvím si s ní, jestli chceš,“ nabídl jsem.

„Ne, ne, to nedělej,“ zarazila mě. „Vím, že to myslí dobře, ale když ona je tak… horlivá. Mám pocit, že si musím dávat pozor, abych se jí nějak nedotkla, a ona se zase usilovně snaží, aby se nedotkla mě.“

„Tak běž a pověz jí to,“ navrhl jsem. „Ona to pochopí.“

„Pokusím se,“ přikývla Sophie a odešla.

Vrátil jsem se k internetu a dalšímu pátrání a mimo jiné jsem si vyhledal i startující v nadcházejícím týdnu. Pokusil jsem se také najít

cokoli o cenných koních, kteří uhynuli za neobvyklých nebo záhadných okolností. Moc informací se nenabízelo. Ačkoli jsou dostihoví plnokrevníci silní a fyzicky ve formě, jde o choulostivá stvoření a bohužel mnoho jich neočekávaně umírá na zranění či choroby. Taková událost je samozřejmě drtivá pro majitele koně a jeho trenéra, nicméně stěží stojí za zmínku ve zprávách, jedině že by se jednalo o potenciálního šampiona, jako byl Oriental Suite.

Zhruba po dvaceti minutách jsem si začal říkat, jestli se dočkám své kávy, a tak jsem sešel dolů, abych to zjistil. Jako obvykle jsem třetí schod opatrně překročil.

Alici se Sophií jsem našel sedět v slzách u kuchyňského stolu, jak se navzájem objímají. Můj šálek kávy stál osamoceně na druhé straně stolu a chladl. Beze slova jsem popošel, zvedl hrníček a upil vlažnou hnědou tekutinu.

„Jé," zvolala Sophie a utírala si oči papírovým kapesníkem. „Omlouvám se." Spíš se smála, než plakala. „Zapomněla jsem. Zapovídaly jsme se s Alicí."

„Vidím," usmál jsem se na obě.

„Mluvily jsme o mamce a o tátovi," vysvětlovala Sophie. „Chtějí přijet na návštěvu."

Přestal jsem se usmívat. Nemluvil jsem se Sophiinými rodiči téměř deset let, a určitě se mi nechce s tím teď začínat. Když Sophie poprvé onemocněla, chovali se ke mně vysloveně urážlivě, dokonce mě obvinili, že její mánie zavinilo moje kruté jednání, a já přitom svou ženu zbožňoval. Její otec mi dokonce tvrdil, že Sophiina nemoc je Božím trestem za to, že jsem bookmaker.

Toho dne jsem opustil jejich dům a už do něj znovu nevkročil. Pokud je mi známo, tak ani oni do mého domu nikdy nevkročili, a rozhodně nemám v úmyslu je sem teď zvát.

„Jestli opravdu chceš, tak je jeď navštívit," řekl jsem. „Se mnou ale nepočítej."

Sophie mi věnovala bolestný pohled.

Věděl jsem, že v průběhu uplynulých deseti let se Sophie s rodiči při různých příležitostech setkala, nikdy jsme o tom však spolu nemluvili. Poznal jsem to, protože vždycky byla po návštěvě u nich rozrušená, a to se mi nelíbilo. Jednou či dvakrát tohle rozrušení vy-

volalo plný nástup mánie a následné deprese. Jsem si prakticky jistý, že nejméně při jedné příležitosti hádka mezi Sophií a jejím tvrdohlavým, vzteklým a svatouškovským otcem vyústila v její předčasný návrat do léčebny.

„Víš, že to není dobrý nápad," řekl jsem jí něžně. „Vždycky to skončí nějakým sporem a hádky ti nesvědčí."

„Tentokrát je to jiné," prohlásila.

To ovšem říká vždycky. Jistěže jsem žil v naději, že tentokrát to bude jiné, ale v hloubi duše musím předpokládat, že nebude. Nedokázal bych snést příští zklamání, kdybych do jejích pokroků vkládal příliš velká očekávání, jen aby můj optimismus nakonec musel zhasnout.

Těžko bych jí mohl zakazovat, aby se setkala s vlastními rodiči, a i kdybych něco takového udělal, nejspíš by mě neposlechla. Hodně mi to však vadilo. Nechci ale, aby je musela vídat za mými zády s vědomím, že si to nepřeju. A ze všeho nejvíc se s ní nechci hádat.

Co jsem měl říct?

„Alice, co myslíš, že by Sophie měla dělat?" vyvlékl jsem se z problému a přehodil ho na cizí bedra.

„Vím, že mamka ji moc chce vidět," řekla Alice.

„Tak proč ji nenavštívila v nemocnici?" zeptal jsem se. Odpověď jsem však znal.

„Nemocnice je pro ně pro oba příliš rozčilující," jala se vysvětlovat Alice.

Pro nás ostatní jistě taky nešlo o rozjařující zábavu, ale přesto jsme do léčebny jezdili. Pravda je podle mě taková, že ani jeden ze Sophiiných rodičů si nedokáže připustit myšlenku, že jejich drahá starší dcera je duševně nemocná, a dokud ji na vlastní oči nespatří v ústavu, mohou sami sobě nalhávat, že všechno je v nejlepším pořádku.

Mně ovšem nic nenalžou, ba ani Alici, která svoji sestru pilně a pozorně skoro obden navštěvovala. Dokonce i její dva bratři za Sophií během jejího pětiměsíčního pobytu nejméně dvakrát zajeli. Zato její rodiče se neukázali ani jednou.

„Udělej, co budeš považovat za nejlepší," řekl jsem Sophii. „Byl bych ale raději, kdyby nejezdili k nám. Jestli chceš, navštiv je u nich

doma. Já nepojedu, ale jestli ty ano, myslím, že by nebylo špatné, kdyby s tebou jela i Alice.“

„Myslíš, aby se jejich pozornost trochu rozředila,“ pochopila ihned Sophie.

„Ano,“ kývl jsem. „A aby se Alice pokusila předejít hádce.“

„Jasně,“ ozvala se Alice. „Jestli táta s něčím vyrukuje, nakopnu ho.“

S hlavami u sebe se v sesterském spiknutí rozesmály.

Na nakopávání by si Alice měla opatřit okované špičky, napadlo mě.

Kapitola 18

První dostih towcesterského večerního mítinku na konci června začínal v osmnáct hodin. Vždycky raději přijíždím aspoň hodinu před prvním dostihem, abych zachytil první sázkaře a také aby byl čas vyřešit případné problémy s vybavením, například s vybitou baterií či slabým internetovým signálem. Vjel jsem proto branou na závodiště chvíli před sedmnáctou hodinou a zaparkoval ve stínu velkého dubu uprostřed parkoviště.

Na dostihy v Towcesteru jezdím vždycky rád nejenom proto, že zde diváci neplatí vstupné, a tudíž ani bookmakeři nemusí nic platit, ale zároveň se mi moc líbí dráha připomínající park, položená ve zvlněné krajině Easton Nestonu. Díky nedávným investicím do nových zařízení je tohle místo přitažlivé jak pro bookmakery, tak pro sázkaře.

Jelikož dostihové závodiště v Towcesteru leží zhruba na půl cesty mezi našimi domovy v Kenilworthu a v High Wycombu, dohodli jsme se s Lucou, že přijedeme každý svým vozem a sejdeme se na smluveném místě. Vyložil jsem tedy všechno sám a táhl vozík ke dráze.

Sázkařský sektor v Towcesteru je neobvykle položený, nachází se mezi tribunami, místo aby byl jako na většině závodišť proti tribunám. Tribuny jsou totiž postavené hodně blízko u dráhy, což je podle mě rozumné, protože tak divákům nabízejí daleko lepší výhled na dostihy.

Luca už na mě čekal, když jsem táhl vozík k našemu stanovišti.

„Kde je Betsy?“ zeptal jsem se.

„Nepřijde,“ oznámil mi. „Vlastně si myslím, že už nepřijde nikdy.“

„Copak?“

„Včera se sbalila a odstěhovala se z mýho bytu.“

„To je mi líto,“ řekl jsem, ač jsem to nemyslel vážně.

„Mně ne,“ prohlásil Luca. „Ne doopravdy.“ Odmlčel se. „Asi mi bude chybět.“ Zase na chvíli zmlkl. „Rozhodně mi bude chybět v posteli. Byla fakt dobrá.“ Usmál se na mě.

„Trochu moc informací, Luco,“ zasmál jsem se. „Až moc, řekl bych.“

Nějakou chvíli jsme stavěli mlčky.

„Asi teďko budeme potřebovat novýho pomocnýho asistenta,“ prohodil Luca.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Máš nějaký nápad?“

„V elektronickým klubu je jeden kluk, co by mohl bejt super.“

„Já žádné mladistvé zločince nechci.“

„Ten kluk je v jádru dobrej,“ ujišťoval mě Luca. „Jen se připletl do špatný společnosti.“

„Když už mluvíme o elektronickém klubu,“ vzpomněl jsem si, „řekl jsi policii o tom mikrokodéru?“

„No jo,“ kývl. „Mrzí mě to.“

„No to doufám. Málem mě včera zatkli.“

„A kurník! Fakt mě to mrzí. Ani jsem nevěděl, že je Jim polda, dokud se nezeptal.“

„Povídej, co se dělo,“ vyzval jsem ho.

„Ten chlápek, Jim, co pořád pomáhá v klubu, volal včera ráno a ptal se na tu černou krabičku, co jste mi dal k prozkoumání. Totiž to on ji přeměřil na osciloskopu. Takže se mě jen tak mimochodem optal, kde jsem k tomu přišel, a já mu řekl, že jste mi to dal. Nenapadlo mě, že bych o tom neměl mluvit, jenže Jim najednou povídá, že to bude jeho šéfa moc zajímat. Tak jsem se ho zeptal, kdo jako že je jeho šéf, a on prej že vrchní inspektor nebo co.“

„Měl jsi mě sakra varovat,“ procedil jsem mezi zuby a bojoval s uchycením tabule.

„Promiňte,“ omlouval se Luca, „úplně mi to vypadlo. Jim zavolal právě uprostřed mojí domácí krize. Betsy mě zrovna zničehonic obvinila, že spím s její sestrou Millií.“

Ustrnul jsem v pohybu a překvapeně se po něm podíval. Snad bych mu tedy mohl odpustit, že mi o policejním konstáblovi Jimovi zapomněl říct.

„A spíš s ní?“ optal jsem se zaraženě.

„Do toho je vám houby,“ uchechtl se. „Ale ne, ne docela.“

„A to má jako znamenat co?“

„Políbil jsem ji. Ale jen jednou. Na oslavě jejích narozenin. Víte, jak jsme tam jeli z Ascotu. Jenže Betsy nás nachytala.“

„Ale prosím tě! Na oslavě narozenin každý oslavenkyni políbí.“

„Nojo, ale nedává jí francouzáka v zahradě za keřem.“

„Aha.“ To leccos vysvětluje. Od té oslavy se Betsy chovala vůči Lucovi chladně, a teď už vím proč.

„Takže co budeš dělat?“ otázal jsem se.

„Nic,“ řekl. „Nechám věci asi trošku vychladnout. Pak uvidím, jak si stojím.“

„Třeba tě nebude chtít zpátky,“ nadhodil jsem.

„Zpátky? Zbláznil jste se? Já chtěl říct, že to nechám trochu usadit, než si dám rande s Millií.“ Uculil se a mně nebylo jasné, jestli to míní vážně, nebo se jen pokouší šokovat svého nového obchodního partnera. Jak znám Lucu, tak nejspíš obojí.

* * *

Na závodišti panoval krásný letní večer a diváci dorazili v hojném počtu, povětšinou plní dychtivosti užít si trochu vzrušení z koní a převážně v pohodlném oblečení, v šortkách a tričkách. Byla to daleko větší legrace, na hony vzdálená žaketové formálnosti Královského Ascotu. Bary měly brzy napilno, čemuž napomáhalo i neobvykle teplé počasí, a zakrátko po celém sázkařském sektoru panovala takřka mejdanová atmosféra.

Pracovali jsme s Lucou bez oddechu, průběžně přijímali sázky a vypláceli výhry, což bylo méně příjemným důsledkem skutečnosti, že nemáme pomocného asistenta. Ale i když jsme měli plné ruce práce, právě v takových chvílích je opravdová radost být bookmakerem.

Člověk se nestane bookmakerem, pokud v sobě nemá kus baviče. Líbilo se mi stát na stupínku, vyvolávat kurzy a žertovat s diváky.

„No tak, brácho,“ volal na mě jeden těžkotonážní sázkař. „To je jako fér, dávat na Ellie′s Mobile jen tři k jedný?“ Koukl na vršek naší tabule. „Jak můžeme ‚Důvěřovat Teddymu Talbotovi‘, když nabízí tak mrzkej kurz?“

„Jestli ho pojedete vy, tak vám ho dám při deseti," zavolal jsem na něj zpátky.

Všichni jeho kamarádi kolem se rozřehtali na plné kolo.

„Ten neumí jezdit ani na bicyklu," hulákal jeden z nich.

„Hnedka by z něj udělal vosmičku," volal jiný.

„Dejte mi dvacku na kejvnutí," poručil si těžkotonážník a hodil mi bankovku.

„Dvacet liber na vítězství čísla dvě a dáme to při čtyřech ku jedné," ohlásil jsem Lucovi přes rameno. „Zvláštní pozornost podniku."

„Ty jóó," pravil muž překvapeně. „Jste fakt džentlas."

No nevím, ale kdybych nedokázal vyvinout trošku iniciativy a dodat obchodování nějakou šťávu, neměl bych v tomhle byznysu co dělat.

Favorit Ellie's Mobile dorazil do cíle se čtyřdélkovým náskokem při startovním kurzu tři ku jedné, jásavě pozdravován desetičlennou bandou dobře namazaných kamarádů, kteří ke sledování dostihu zůstali poblíž našeho stanoviště.

„Krásná práce," zavolal jsem na velkého chlapíka, jenž od ucha k uchu zářil jako měsíček na hnoji.

„Panečku!" volal hlasitě na všechny, kdo byli ochotní poslouchat. „Zrovna jsem přečůral bookmakera."

„To je ale změna!" přisadil si jeden z jeho kolegů.

Všichni bublali smíchy a poručili si další pivo.

„Schváleno," ozvalo se z amplionu.

Vyplatil jsem mohutnému chlapíkovi jeho osmdesát liber výhry plus dvacet liber vkladu.

„Ty jóó," zopakoval a nacpal si peníze do kapsy. „Každej den v tejdnu budu důvěřovat Teddymu Talbotovi."

Nabídka lepšího kurzu tomu chlapíkovi mě stála dvacet liber. Ovšem on a jeho devět kamarádů mi to prohranými sázkami ve zbývajících dostizích víc než vynahradili. A činili tak s úsměvem ve tvářích.

Vlastně celý večer byl zábavný, se spoustou sázkařů a příznivou směsicí favoritů a outsiderů, kteří v jednotlivých dostizích zvítězili. Náš výtěžek, měřítko celkového zisku, se celou dobu pohyboval ko-

lem devíti procent, a tak jsme s Lucou po posledním dostihu sice unaveně, ale spokojeně balili věci na vozík.

„Kde parkuješ?“ zeptal jsem se.

„Uprostřed. A vy?“

„Tam nahoře,“ ukázal jsem. „Kde jsme po zbytek týdne?“

„Zejtra odpoledne Worcester, ve čtvrtek večer a v pátek odpoledne ve Warwicku, pak v sobotu v Leicesteru,“ recitoval Luca. Vždycky si lépe než já pamatoval, co máme domluvené. Každých šest týdnů jsme si společně sedli a naplánovali další období, a už bylo zase skoro na čase domluvit se, co podnikneme dál.

„Tak radši naložíme věci ke mně do auta,“ rozhodl jsem se.

„Jo, pomůžu vám,“ řekl Luca.

Táhli jsme vozík do kopečka k parkovišti vedle hlavního vchodu, kde jsem nechal svoje auto. Všude kolem nás se spokojení dostihoví fanoušci ubírali ve slunečním svitu pozdního večera ke svým vozům. Jedním z důvodů, proč jsou večerní dostihy v jižní Anglii tak populární, je skutečnost, že po celé letní měsíce slunce zapadá až dobře po deváté večer.

„Co ten tvůj mladý zločinný kamarádíček?“ zeptal jsem se, když jsme společně táhli za rukojeť vozíku. „Mohl by někdy v týdnu přijít, abych se s ním seznámil?“

„Zjistím to,“ odpověděl Luca. „A není žádnej zločinec. Je to slušnej kluk, jinak bych ho vůbec nenavrhoval.“

„Dobře, dobře,“ usmíval jsem se. „Zeptej se ho, jestli by nechtěl některý den v týdnu přijet a podívat se, jak pracujeme. Jak se jmenuje?“

„Douglas. Douglas Masters.“

To nezní zrovna jako jméno mladistvého delikventa, ale kdo ví. Kipper taky nezní jako jméno vraha, a přece se tak jmenuje.

„Říká si Doug,“ upřesnil Luca. „Můžu mu povědět, že je tu flek?“

„Jistě. Ale řekni mu, že to bude něco jako pohovor. Nic neslibuju.“

Vedle mého vozu se o dub opírali dva rozložití muži. Znal jsem je od minule. Stejně jako předtím na sobě měli bílé košile s krátkými rukávy a černé kalhoty.

Zastavil jsem vozík asi deset metrů od nich.

„Co sakra chcete?“ zavolal jsem.

Luca na mě zůstal ohromeně zírat.

„Có?“ Buďto je neviděl, anebo si neuvědomil, že čekají na nás.

„Luco,“ začal jsem vysvětlovat, „tohle jsou ti dva pánové, co mi doručili vzkaz na parkovišti v Kemptonu.“

„No nazdar,“ vypravil ze sebe. Mluvil mi z duše.

Koukl jsem mužům na nohy. Samozřejmě měli pořád tytéž těžké pracovní boty s okovanými špičkami.

„Máme další vzkaz,“ oznámil mi jeden z nich, ten vyšší, který se mnou mluvil už v Kemptonu. Ne že by ten druhý byl malý, oba měřili dost přes metr osmdesát, ale co mu do jeho společníka chybělo na výšce, doháněl do šířky. Jen tak tam stál a bouchal si pěstí do dlaně.

Přece mě zase nezmlátí, říkal jsem si. Ne na tomhle krásném závodišti se spoustou lidí kolem.

„Jaký vzkaz?“ zeptal jsem se. Mezi námi byla stále vzdálenost deseti metrů a já se usnesl, že jestli se ke mně hnou, otočím se a dám se na útěk. Deset metrů by mělo být dost, abych se stihl dostat do relativního bezpečí zaplněných podostihových barů na tribuně.

„Luco,“ řekl jsem potichu, „jestli se pohnou, utíkej. Uháněj jako vítr.“

Výraz v jeho obličeji byl k nezaplacení. Až do té chvíle si patrně neuvědomoval, že hrozí nějaké nebezpečí.

„Můj šéf s váma chce mluvit,“ pravil mluvčí dvojice.

„Řekněte svému šéfovi, ať se jde vycpat,“ doporučil jsem mu.

„Chce s váma udělat vobchod,“ pokračoval.

„Stejně mu řekněte, ať se jde vycpat,“ zopakoval jsem. „Nedělám takové obchody jako on.“

„Chce vás koupit,“ ignoroval, co říkám.

Zůstal jsem na něj překvapeně koukat.

„Cože?“ nevěřil jsem svým uším.

„Chce koupit váš podnik,“ řekl.

„Na to nemá,“ odsekl jsem.

„Asi mi nerozumíte,“ pravil muž. „Můj šéf chce váš podnik a je připravenej za něj zaplatit.“

„Ne! To *vy* zřejmě nerozumíte!“ skoro jsem zařval. „Můj podnik není na prodej, a i kdyby byl, neprodal bych ho vašemu šéfovi, ať je to kdo chce. Ani za modré z nebe. Tak běžte a řekněte šéfovi, ať mi dá pokoj.“

Muž začal napínat svaly a rudnout ve tváři.

„Šéf povídal, že buďto prodáte podnik po dobrým, nebo vo něj přijdete po zlým.“

„A kdo vlastně je váš šéf?“ zakřičel jsem na něj.

Neodpověděl, zato pokročil směrem ke mně. Můj náskok se snížil na devět metrů.

„Zůstaňte tam,“ zařval jsem. Zastavil se. „Kdo je váš šéf?“ zopakoval jsem otázku. Zase si mě nevšímal a udělal další krok. Osm metrů.

Zrovna jsem se chystal k útěku, když se za mnou ozval další hlas.

„Zdravíčko, Teddy Talbote. Všecko v cajku?“ Otočil jsem se a zhluboka vydechl úlevou. Těžkotonážní chlapík ze sázkařského sektoru se k nám kymácel přes parkoviště i s partičkou svých kámošů. „Potřebujete píchnout?“ zeptal se a jen mírně přitom zakopával o slova.

Obrátil jsem se k oběma rváčům.

„To by bylo fajn,“ prohodil jsem. „Tihle dva pánové zrovna odcházejí.“

Zpříma jsem na ně pohlédl a oni se konečně odhodlali své poslání vzdát a jít. Stáli jsme s Lucou obklopeni naší kavalerií a sledovali, jak oba muži odcházejí k černému BMW 4x4 a odjíždějí bránou ven na londýnskou silnici. V duchu jsem si poznamenal jejich poznávací značku.

„Dělali vám ty hoši nějaký potíže?“ otázal se můj těžkotonážní kamarád.

„Někteří lidé by udělali cokoli, jen aby od bookmakera dostali zpátky, co prohráli,“ pravil jsem jízlivě. „Ale díky vám se jim to dneska nepodařilo.“

„Chcete říct, že se vás ty dva pokoušeli okrást?“ otázal se další ze skupiny.

„Nepochybně,“ řekl jsem. I když ne právě naznačeným způsobem.

„Měl jste to říct hned. Jsem policista.“

Vytáhl z kapsy průkaz, na kterém jsem si přečetl, že mám tu čest s policejním konstáblem Nicholasem Boucherem z northamptonshireského policejního sboru. Mimo službu, usoudil jsem vzhledem k jeho barevné havajské košili, plandavým šortkám a žabkám.

„Mám jejich poznávací značku,“ hlásil jsem.

„Dobře,“ pokývl policejní konstábl Boucher. „Co přesně vám říkali? Chtěli zpátky svoje peníze?“

„Tedy… ne,“ připustil jsem. „Asi se k tomu nedostali, když jste se tu vy všichni objevili a zřejmě jim nahnali strach. Jenom odhaduju, že o to jim šlo. Nebylo by to poprvé.“

„Aha,“ vzdychl si zklamaně. Jeho případ se mu vytrácel před očima. „Moc toho nenadělám, jestli po vás nechtěli peníze. Vyhrožovali vám?“

„Mně připadali dost hroziví,“ ujistil jsem ho.

„Nemůžeme zatýkat lidi jen proto, že vypadají hrozivě, že jo?“ pravil ironicky.

„Ne, to asi nemůžete. Ale rád bych věděl, kdo to byl, abych si na ně mohl dát do budoucna pozor a vyhnout se jim.“

„Jaká byla ta poznávací značka?“ optal se.

Dal jsem mu ji.

„Nic neslibuju. Stejně je to proti předpisům.“

Vytáhl z kapsy mobilní telefon a zavolal jakési číslo.

„Jacku,“ pravil do aparátu, „tady je Nick Boucher. Můžeš mi prověřit jedno vozidlo? Poznávací značka Viktor-Kilo-Pět-Pět Zulu-Nora-Viktor.“ Chvíli čekal. „Jo,“ řekl a zase čekal. „Dík,“ uzavřel a ukončil hovor.

„Je mi líto, ale vůz má registraci na společnost, ne na jednotlivce, takže vám to stejně nepomůže.“

„Na jakou společnost?“ zeptal jsem se.

„Něco jako HRF Holdings Limited,“ sdělil mi. „Slyšel jste o nich?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. Podíval jsem se po Lucovi, který nic neříkal, jen pokrčil rameny. „Stejně vám děkuju.“

„Už nás nebudete potřebovat, hoši?“ zajímal se policejní konstábl Boucher. „Musím tuhle bandu ožralů dopravit domů. Jmenovali mě šoférem.“

„V pořádku, děkujeme.“

„Tak nashle příště, Teddy,“ pravil těžkotonážní konstábl a nepatrně se zakymácel, když se mi pokusil zamávat. Sledoval jsem, jak jeho partička vrávorá k bílému minibusu a nastupuje. Pasažéři nám z okének nadšeně mávali, zatímco je téměř střízlivý policejní konstábl Boucher odvážel. S úsměvem jsem jim taky zamával.

„HRF Holdings,“ pronesl Luca, „známe je?“

„Podle jména ne,“ odpověděl jsem.

„Takže co?“ zajímal se.

„Myslím, že HRF Holdings Limited je mateřská společnost, a zdá se mi, že jedno z jejích dětiček znám.“

*** * ***

Domů mi to trvalo necelou hodinu včetně několika dodatečných koleček na kruhových objezdech, abych se ujistil, že mě nesleduje jisté černé BMW 4x4 s párem mlátiček uvnitř.

Neviděl jsem, že by mě někdo sledoval, ale na druhou stranu ani nemusí. Ať už je jejich šéfem kdokoli, určitě je podle mě schopný si snadno zjistit, kde bydlím, bude-li chtít. Jednak se moje jméno a adresa nacházejí na seznamu voličů a taky jsem se nijak nesnažil skrývat tyto skutečnosti přelepením schránky.

Projel jsem proto několikrát nahoru a dolů po Nádražní ulici, abych se podíval, jestli tam někde neparkuje černé BMW a nečeká na můj příjezd. Nikde jsem je nezahlédl, i když všechny ulice v Kenilworthu zkontrolovat nemůžu.

Zaparkoval jsem před domem a bezpečně dorazil ke vchodovým dveřím.

„Ahoj,“ vyšla mi naproti Sophie. „Měl ses dobře?“

„Velice. Mám moc rád Towcester, zvlášť večerní mítinky.“

„Nazdárek,“ vyšla z kuchyně Alice se skleničkou bílého vína v každé ruce. Jednu s úsměvem podala Sophii. Nebyl jsem si jistý, že alkohol v kombinaci s jejími prášky je dobrý nápad, ale raději jsem

mlčel. Prozatím je daleko důležitější, že příměří mezi sestrami stále pevně trvá.

Když jsem odjel na dostihy, vyjely si s Alicí autem a mě napadlo, že možná byly u rodičů, ač mi tvrdily, že jely do Leamington Spa nakupovat. Nicméně žádné známky rozrušení, obvyklé po takové návštěvě, jsem u Sophie nezaznamenal, tak jsem si nebyl jistý. A ptát se nebudu. Šli jsme do kuchyně.

„Užily jste si hezký den?“ zeptal jsem se jich.

„Báječný,“ odpověděla Sophie. Žádné podrobnosti nedodala.

„Kdy jste se vrátily?“

„Kolem sedmé.“

„Jedly jste?“ Koukl jsem na hodinky. Bylo už po desáté.

„Jedly. Ale něco jsme ti schovaly,“ vykládala Sophie. „Vím, že máš vždycky hlad, když se dostaneš po večerním mítinku domu.“

Má nejspíš pravdu, ale to neznamená, že jsem měl vždycky co k jídlu. Během posledních pěti měsíců jsem si častěji dal hlt skotské a odebral se rovnou do postele.

„A daly jsme si chipsy s dipem,“ zahihňala se Alice.

A taky bílé víno, pomyslel jsem si, i když po pravdě řečeno, Sophie působila docela střízlivě. Zato Alice měla viditelně špičku.

„Víš něco o nějakém batohu?“ zeptala se Sophie mimochodem, zatímco stála u sporáku a ohřívala mi večeři.

„O čem?“ otázal jsem se ostře.

„O batohu,“ zopakovala. „Přišel nějaký chlap. Říkal, že má vyzvednout batoh. Prý o tom víš.“

„Jaký batoh?“ zjišťoval jsem dost neklidně podrobnosti.

„Černočervený batoh,“ řekla Sophie. „Ten člověk povídal, že ho pro něj máš v úschově. Byl hodně neodbytný. Moc se mu podle mě nelíbilo, když jsem mu řekla, že o tom nic nevím.“

Panebože, pomyslel jsem si.

„Takže jsi mu ho nedala?“ ověřoval jsem si.

„Ne, jistěže ne. Ani nevím, že nějaký černočervený batoh máme. Kde je?“

„Ve skříni pod schody,“ mávl jsem rukou. „Zkusil se ten člověk dostat do domu?“

„Ne,“ odpověděla, ale moje otázka ji trochu zneklidnila. „Proč by to dělal?“

„Jen mě to tak napadlo, to je všechno. Pověz mi, jak to probíhalo.“

„Řekla jsem mu, aby šel pryč a vrátil se, až budeš doma.“

„Pak jsme pozamykaly dům, otevřely si láhev a čekaly, až přijdeš,“ dodala Alice s úsměvem. Obě vzaly mužovu návštěvu s pozoruhodným klidem. Možná proto, že si neuvědomovaly vážnost situace. Jenže proč by měly?

„Kolik bylo hodin?“ dotazoval jsem se.

„Kolem osmé,“ odpověděla Sophie.

„Uměly byste toho člověka popsat?“ ptal jsem se obou.

„Docela jsem z něj měla husí kůži,“ poznamenala Alice.

„Z jakého důvodu?“

„Já ani nevím. Prostě tak působil. A měl na hlavě kapuci a šátek. Asi mi přišlo, že člověk musí mít všelijaké úmysly, když je za tepléh o večera takhle vymóděný.“

„Viděla jsi jeho oči?“ zeptal jsem se. „Měl je posazené hodně blízko u sebe?“

„Ano,“ rozhodila Alice vzrušeně rukama. „To je ono. Právě proto mi naháněl hrůzu.“

Takže to opravdu byl Potměšilé oko, muž, kterému Paddy Murphy říká Kipper. Nakonec mě našel.

„Co budeme dělat?“ ozvala se Sophie hlasitě. Najednou dostala strach.

„Nic se neděje, lásko moje,“ objal jsem ji kolem ramen a snažil se ji uklidnit. „Dnes večer se už určitě nevrátí.“

Zvonek u dveří zazvonil a my sebou všichni trhli.

„Určitě, jo?“ zatvářila se Sophie ustaraně.

„Nebudeme si toho všímat,“ navrhla Alice. „Bude muset odejít.“

Stáli jsme tiše v kuchyni a poslouchali.

Zvonek znovu zazvonil a ozvaly se i rány do dveří.

„Vím, že jste tam,“ křičel hlas zvenku. „Otevřete!“

Vyšel jsem z kuchyně do haly.

„Kdo je?“ zavolal jsem přes dřevěné vchodové dveře.

„Pane Talbote,“ křičel ten hlas, „máte něco, co mi patří, a já to chci zpátky.“

„Co?“ zeptal jsem se.

„Batoh,“ řekl. „Černočervenej batoh.“

„Ale batoh patřil Alanu Gradymu, ne vám,“ řekl jsem bez přemýšlení. Sakra, pomyslel jsem si, proč jsem prostě povědomí o jakémkoli batohu nepopřel? Třeba by odešel, ale takhle pryč nepůjde.

„Jdu zavolat policii,“ vyšla Sophie do haly. „Slyšíte mě?“ zakřičela hlasitě a otřásla se strachy. „Volám policii!“

„Policie není potřeba,“ ozval se muž za dveřmi klidně. „Prostě mi dejte batoh a já půjdu.“

„Dej mu ten batoh,“ zaprosila Sophie s očima rozšířenýma panikou. „Prosím, Nede, prostě mu ten zatracený batoh dej.“

„Dobře, dobře,“ tišil jsem ji.

Přešel jsem ke skříni pod schody a batoh vyndal. Byl stále ještě plný otcových věcí.

„Dej mu to,“ naléhala znovu Sophie a hlas se jí třásl strachy.

Zvedl jsem batoh a vydal se s ním do horního patra.

„Kam proboha jdeš?“ téměř křičela Sophie.

„Jestli si myslíš, že mu otevřu dveře, když za nimi stojí, tak jsi se musela…“ nedořekl jsem větu. „Jdu mu to hodit z okna.“

Vešel jsem do ložnice a otevřel okno, z něhož jsem právě před týdnem sledoval, jak z mého domu odchází pan John Smith.

Náš návštěvník stál blízko dveří a já na něj přes střízku nad vchodem neviděl.

„Tady,“ zavolal jsem.

Couvl, až se dostal do mého zorného pole. Vypadal přesně tak, jako když jsem ho viděl poprvé na parkovišti dostihového závodiště v Ascotu. Měl na sobě modré džíny, uhlově šedou mikinu s kapuci a černý šátek přes spodní část obličeje. Nedokázal jsem rozeznat, jestli má i stejné černé vojenské boty, jimiž mi rozkopl obočí, ale dolů to v žádném případě zjišťovat nepůjdu. Jako předtím jsem viděl jen jeho oči, na šířku obličeje posazené hodně blízko u sebe.

Podržel jsem batoh z okna na délku paže.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Hoďte ten batoh,“ rozkazoval a mé otázky si nevšímal. Neměl nijak výrazný krajový přízvuk, nebo jsem žádný nepostřehl.

„Jak se jmenujete?“ zopakoval jsem.

„To je fuk,“ odsekl. „Prostě mi ten batoh dejte!“

„Jak jste našel můj dům?“ zajímal jsem se.

„Jeden ptáček mi to zacvrlikal.“

„Jaký ptáček?“

„To máte fuk,“ zopakoval. „Hoďte mi ten batoh!“ Napřáhl paže, aby batoh zachytil.

„Je v něm jen oblečení pana Gradyho,“ upozorňoval jsem ho. „Prohledal jsem ho. Nic jiného tam není.“

„Stejně mi ho dejte,“ trval na svém požadavku.

„Pro koho pracujete?“ zeptal jsem se ještě.

„Cože?“

„Pro koho pracujete?“ zopakoval jsem.

„Pro nikoho. A dejte sem konečně ten zasranej batoh.“

„Kdo je John Smith?“ položil jsem další otázku.

Sice jsem mu neviděl do očí, ale troufám si říct, že to jméno nepoznal. Žádného Johna Smithe nezná, jenže to stejně není jeho pravé jméno, že?

„Dej sem konečně ten batoh,“ zasyčel na mě stejným způsobem, jako syčel na mého otce v Ascotu. „Okamžitě mi ho dej, nebo ti vykopnu ty tvoje zasraný dveře.“

Otevřel jsem ruku a batoh pustil. I když měl muž ruce zvednuté, nepodařilo se mu batoh chytit, než dopadl na betonovou cestičku. Vzápětí ho rychle popadl a utíkal pryč Nádražní ulicí stejně, jako jsem ho předtím viděl běžet v Paddingtonu poblíž stanice metra Lancaster Gate.

Zajímalo by mě, jak zjistil, kde bydlím. Jestliže o mně získal údaje, které jsem poskytl u koronerova soudu, proč potom trvalo tak dlouho, než se objevil u mých dveří? Přemýšlel jsem, co jsem dělal v průběhu posledních čtyřiadvaceti hodin. Třeba se ten ptáček zpěváček vyskytl včera na policejní služebně v Banbury nebo možná někde jinde u policejního sboru Thames Valley. E-identikit jistě rozeslali všem složkám a někdo třeba ten obličej poznal, někdo ne úplně poctivý, a Kipperovi pověděl, kdo jeho identikit sestavil.

Nikdy se přesně nedozvím, jak mě našel, nicméně jsem doufal, že jsem ho viděl naposledy, i když jsem o tom měl jisté pochybnosti.

Určitě zjistí, že mikrokodér a skleněná zrna čipů RFID v batohu nejsou, jelikož je teď má pan John Smith. Nechal jsem si také tři klíče od domu na kroužku a pasy, obě fotokopie koňských průkazů i oba lidské pasy s fotografiemi mého otce.

Jestli mám však věřit Paddymu Murphymu, což není nijak zaručené, pak by tohoto muže měly zajímat hlavně ukryté peníze. Pokud bude Kipper vědět, kde má hledat, najde v původní skrýši pod podšívkou batohu tři balíčky bankovek zabalené v modré fólii. Při podrobnějším zkoumání by si mohl všimnout, že balíčky byly otevřeny a následně zase pečlivě uzavřeny průhlednou lepicí páskou. Když si pak hotovost přepočítá, patrně také zjistí, že v každém balíčku schází dva tisíce liber.

Původně mi to přišlo jako dobrý nápad. Teď jsem si už tak jistý nebyl.

* * *

„Co to sakra mělo všechno znamenat?“ chtěla vědět Sophie, když jsem sešel ze schodů.

Stály s Alicí v hale a vyčkávavě na mě koukaly s ustaranými výrazy v obličeji.

„Jen jeden netrpělivý chlápek, který chtěl něco, co jsem měl,“ snažil jsem se celý střet zlehčit.

„Ale byl příšerný,“ otřásla se Sophie. „Proč jsi mu to dal?“

„Ty jsi mi přece říkala, ať mu batoh dám,“ poznamenal jsem odevzdaně.

„A čí to vlastně byl batoh?“ zeptala se.

„Patří muži jménem Alan Grady. Dal si ho ke mně do úschovy.“

„Kdo je Alan Grady?“ vyptávala se.

„Jeden člověk z Austrálie, se kterým jsem se potkal na Královském Ascotu.“

„Asi nebude mít moc velkou radost, až zjistí, že jsi jeho batoh dal někomu jinému.“

Vypadalo to, že úplně zapomněla na strach a paniku, které se jí zmocnily, když ten muž stál před dveřmi našeho domu.

„Myslím, že mu to nijak zvlášť vadit nebude," namítl jsem a dál to nerozváděl. Na obě děvčata jsem se usmál. „Tak co je k večeři?"

„Už se nevrátí, že?" ujišťovala se nervózně Alice, když jsme všichni tři seděli kolem kuchyňského stolu a já pořádal své makarony se sýrem.

„Podle mě ne," potvrdil jsem jí. „Dostal to, pro co si přišel."

Tedy přinejmenším většinu, říkal jsem si v duchu. Vrátí se pro zbytek? Nemůžu si zastírat, že teď už přesně ví, kde bydlím. I když napůl čekám, že se ještě objeví, stejně by to byl šok.

Po večeři jsem se odebral do své kancelářičky a připojil se na internet, zatímco děvčata šla spát.

HRF Holdings Ltd se skutečně ukázala být mateřskou společností a jeden z podniků, který vlastní, velice dobře znám. Firma Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd, abych uvedl jejich plný titul, je jedním z pěti velkých řetězců městských sázkových kanceláří. Jejich provozovny jsou zatím soustředěny především v Londýně a jihovýchodní Anglii, ale rychle své obchody rozšiřují i směrem na sever a na západ.

Prohledal jsem službu WebCHeck obchodního rejstříku společností Companies House a stáhl si poslední výroční zprávu jak firmy Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd, tak i HRF Holdings Ltd. V obou případech jde o soukromou společnost s ručením omezeným a zprávy uváděly jména ředitelů a jednatelů společnosti, stejně jako přehled současných společníků obou firem.

Tak jako ve vedení bookmakerské společnosti William Hill už neexistuje osoba jménem William Hill, nenašel se ve zprávě žádný Tony Bateman ani jako ředitel, ani jako společník firmy Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd. Půjde o jméno z minulosti, pomyslel jsem si, možná o zakladatele společnosti, nebo třeba o samostatného bookmakera, jehož kdysi velký koncern pohltil.

Na obou seznamech ředitelů a společníků firem mě však uhodilo do očí jedno jméno. Henry Richard Feldman je na britských dostihových závodištích dobře známý. Teď už se blíží sedmdesátce a peníze si nadělal na nemovitostech, zejména v přístavních čtvrtích v Lon-

dýně a Liverpoolu, i když se objevovaly zprávy, že nedávný pokles cen nemovitostí ho těžce zasáhl. Během posledních dvaceti let náležel k bohatým a úspěšným majitelům dostihových koní, především překážkářů. Byl také jediným společníkem HRF Holdings Ltd.

Proč by ale chtěl on, nebo přesněji firma Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd, odkoupit můj podnik?

Již od chvíle, kdy byly v Británii v roce 1961 zákonem povoleny sázkové kanceláře, rozšiřují velké firmy svoji nadvládu skupováním malých nezávislých bookmakerů. Zajímají je však především samostatné malé sázkové kanceláře ve městě. Poslední dobou se ovšem začínají objevovat i v sázkařských sektorech a využívají svého významu k většímu ovlivňování kurzů přímo u dráhy.

Nyní jejich pozornost zřejmě upoutal i můj podnik, ať se mi to líbí nebo ne. Společnosti Tony Bateman Ltd ani tak nejde o mě a o Lucu, dokonce ani o naše zákazníky, nýbrž hlavně o naše lukrativní stanoviště na závodištích. Jak se zdá, jsou ochotni použít k dosažení svého cíle i výhrůžky a zastrašování.

Sophie už tvrdě spala, když jsem se hodně po půlnoci konečně přesunul do postele. Návrat z léčebny ji jako vždycky zcela vyčerpal.

Potichoučku jsem se vplížil do ložnice a s myšlenkou na úskočný pohled Kippera a na rváče z HRF Holdings, potulující se kdesi venku, jsem opět zaklínil židli od Sophiiny toaletky pod kliku dveří.

Jen tak pro jistotu.

Kapitola 19

Ve středu dopoledne jsem se pustil do zařizování otcova pohřbu. Rozhodl jsem se pro kremaci, protože mi to připadá jako jednoznačnější konec. Koronerův úřad však měl jiné představy.

„Policie stáhla své námitky proti pohřbu," sdělil mi úředník, „ale o kremaci se nezmínila. A nemám žádnou zprávu od KP."

„KP?" nechápal jsem.

„Od Korunní prokuratury," objasnil mi.

Povzdechl jsem si. Proč musí být všechno tak zatraceně složité?

„Mohl byste se jich tedy otázat, jestli mají nějaké námitky proti kremaci?" navrhl jsem.

„Co kdybyste se jich zeptal sám?" vytáčel se úředník.

„Ale vám to přece musí říct oni, takže se s nimi stejně budete muset spojit. Proč jim tedy rovnou nezavoláte?"

„No dobře, to by asi šlo," ustupoval zdráhavě.

„Výborně," řekl jsem, než si stačí vymyslet nějakou další výmluvu. „Zavolám vám za patnáct minut."

Zatím jsem se na internetu pustil do hledání pohřební služby poblíž nemocnice ve Wexham Parku. Byla jich tam spousta. Nikdy mě nenapadlo, že umírání je v téhle části Berkshiru tak populární.

Taky jsem si nikdy neuvědomil, jak drahá může smrt být. Základní pohřeb bez ozdůbek stojí kolem tisíce liber, a přitom nezahrnuje značnou částku za místo na hřbitově či poplatek za použití krematoria. K tomu je třeba připočítat cenu za nezbytná osvědčení, stejně jako odměnu tomu, kdo povede obřad. Rychle se tak dostanete na pořádnou sumu. Nemluvě o příplatcích, pokud byste si přáli ekologickou kartonovou rakev nebo sbor. Začal jsem si říkat, že jsem si měl na pokrytí nákladů vzít z modře zabalených svazků víc peněz.

Docela by mě zajímalo, co by se stalo, kdybych tu nebyl.

Zavolal jsem znovu koronerův úřad.

„Policie nakonec souhlasí i s kremací ostatků pana Talbota," sdělil mi úředník. „A KP to v danou chvíli zřejmě nezajímá, neboť zatím nebyl za zločin nikdo zatčený."

„Skvěle,“ liboval jsem si. Zjistil jsem, že cena za kremaci je podstatně nižší než za místo na hřbitově. „Povězte mi,“ pokračoval jsem, „kdo zařídí a uhradí pohřeb, když někdo ze zahraničí zemře v Anglii a nemá tu rodinu ani přátele?“

„Musel by se o to postarat místně příslušný úřad hygieny a životního prostředí,“ informoval mě.

„A ten by i zaplatil?“ vyptával jsem se.

„Ano,“ přitakal. „Ale pak by se pokusili dostat peníze zpátky od rodiny nebo z pozůstalosti zesnulého. Tady to ovšem nepřichází v úvahu, protože vy jste nejbližší příbuzný, takže můžete pohřeb uhradit.“ V jeho podání to znělo velmi jednoduše.

„Co kdybych si to nemohl dovolit?“ vyzvídal jsem.

„Mohl byste si podat žádost o příspěvek na Sociální fond. Ale abyste na něj měl nárok, musel byste už pobírat nějaký druh podpory.“

Nepřipadalo mi spravedlivé, že se otec z čista jasna objevil, když jsem si myslel, že je již třicet sedm let po smrti, jen aby na má bedra padly náklady na jeho pohřeb, zvlášť když jeho smrt způsobil někdo cizí, kdo mu vrazil nůž do břicha. Bylo mi ovšem jasné, že nemá smysl se dohadovat. Těžko očekávat nějaké sympatie vůči člověku, který zavraždil svoji manželku, byť se nakonec sám stal obětí násilného trestného činu. Prostě musím být zticha a platit.

Zavolal jsem první pohřební službu na seznamu.

„Mohli bychom vás zařadit na pátek,“ řekl mi jejich zástupce. „Máme ve Sloughu odřeknutou kremaci. Je to ovšem dost narychlo.“

Pobaveně jsem se zahloubal nad představou, jak může někdo u pohřební služby zrušit kremaci. Třeba se zesnulý zázračně vrátil mezi živé.

„V kolik hodin v pátek?“ otázal jsem se.

„Ve tři hodiny.“

Pátek je už za dva dny, ale na tom nejspíš nezáleží. Není pravděpodobné, že by se pohřbu kromě mě měl zúčastnit ještě někdo jiný. Položil jsem si otázku, jestli se nemám pokusit spojit s otcovou rodinou v Austrálii a optat se jich, zda by chtěli přijet. Vždyť ale ani nevím, koho bych měl kontaktovat, a za poslední dva týdny se mi tam

odtud nikdo neozval ani přímo, ani prostřednictvím koronerova úřadu, kde mají moji adresu.

„Pátek ve tři bude v pořádku," sdělil jsem pohřebnímu ústavu.

„Dobře. Kde se nachází tělo vašeho otce?"

Dobrá otázka. „Předpokládám, že stále v nemocnici ve Wexham Parku," řekl jsem. „Nejsem si ale jistý. Bude to vědět koronerův úřad."

Začal jsem mu diktovat jejich číslo.

„Není třeba," zarazil mě. „Číslo máme. Všechno zařídíme."

Nepochybně za příslušný poplatek, pomyslel jsem si jízlivě.

„Mám sehnat někoho na obřad?" zeptal jsem se.

„O to se rovněž postaráme, budete-li si přát, a nemusí to být nic náboženského, jestli nechcete," ujišťoval mě. „Obřad může vést kdokoli. Třeba i vy sám, pokud vám to tak vyhovuje."

„Ne," odmítl jsem. „Myslím, že zesnulý by si přál vikáře či někoho podobného."

Nechápal jsem, proč si to myslím. Třeba bych já sám dal přednost duchovnímu. Nejsem nijak nábožný, ale přišlo by mi dost zvláštní, kdybych vedl obřad a zároveň byl jediným přítomným truchlícím. Raději ať se toho ujme takzvaný odborník.

„Máte nějaká přání ohledně hudby nebo chvalozpěvu?" vyptával se zástupce pohřební služby.

„Ne. Budu souhlasit se vším, co vikář zvolí." Neřekl jsem výslovně, že pár stručných slov a urychlený odjezd do kremační pece by byly ideálním řešením, ale dal jsem jasně najevo, že si přeji jednoduchý pohřeb. Postačí přijatelné minimum, řekl jsem zástupci pohřební služby. Léta jsme s otcem neměli blízký důvěrný vztah.

„Přejete si umístit na rakev květiny?" otázal se ještě.

„Ani ne." Historicky se řezané květiny pokládaly na rakev a okolí, aby jejich sladká vůně překryla nevítané pachy, které by mohly pronikat ven z rozkládajícího se těla. Předpokládám, že otcovo tělo bylo od jeho smrti uchováno v příslušném chladicím zařízení, květiny tudíž nebudou nutné.

„Vzhledem ke krátkému termínu bychom uvítali předem plnou úhradu kreditní kartou," upozornil mě muž.

„To je obvyklý postup?"

„Naprosto obvyklý,“ ujistil mě. „Zvláště pak když zesnulý není rezidentem v této zemi a nemá zde žádnou pozůstalost k projednání.“

Jelikož je v Británii zvykem, že se rakev spálí s tělem, chápal jsem, že pro pohřební službu by bylo poměrně obtížné žádat vrácení zboží v případě, že nedojde k úhradě.

Dal jsem mu číslo své kreditní karty a adresu.

„Děkuji, pane Talbote. Samozřejmě vám posléze zašleme účet s vyčíslením jednotlivých položek.“

„Také děkuji.“

Obchod se životem a smrtí jde dál.

Říkal jsem si, že u pohřební služby je asi těžké být dobrým prodejcem. Měla by existovat nějaká hranice, za níž se prodej vyšší třídy pohřbu, a tudíž nákladnější rakve truchlícím pozůstalým stává místo slušné podnikatelské aktivity vykořisťováním. Zejména když rakev v krematoriu při teplotě přesahující osm set padesát stupňů Celsia stejně prakticky okamžitě shoří na popel.

„Je třeba, abych ještě něco zařídil?“ ověřoval jsem si.

„Úmrtí musí být zapsáno na matrice,“ vysvětloval. „Je-li ovšem stále předmětem vyšetřování, pak bude muset zápis počkat, až šetření skončí. Koroner mezitím vystaví prozatímní úmrtní list a vy budete muset podepsat formulář A.“

„Co je formulář A?“

„Žádost o kremaci. Musí ji podepsat vykonavatel pozůstalosti nebo nejbližší příbuzný. To ale můžete udělat přímo před obřadem. Všechno ostatní si u koronera zařídíme sami.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Uvidíme se v pátek odpoledne.“

Chvíli jsem seděl v kanceláři a přemýšlel, koho bych měl informovat. Předpokládám, že policie by chtěla o pohřbu vědět, ale mám povinnost jim to sdělovat? A měl bych říct babičce, že její syn má v pátek pohřeb? Asi ne, rozhodl jsem se. Proč ji zbytečně rozčilovat.

A co Sophie?

O mých rodičích jsme si nikdy nepovídali, protože jsem se ani na jednoho z nich nepamatoval. Vždycky žila v domnění, že mi oba rodiče zahynuli při automobilové nehodě, když jsem byl malý. Mám jí teď vykládat, že Alan Charles Grady, muž, kterému patřil černočervený batoh, muž, který byl zavražděn na dostihovém parkovišti v

Ascotu, byl ve skutečnosti můj otec Peter James Talbot? Že nebyl sedmatřicet let mrtvý, jak si myslela, ale že je mrtvý teprve patnáct dní? A mám jí říct, že moje matka taky nezemřela při automobilové nehodě, nýbrž že byla uškrcena pod paigntonským molem? A navíc, že za to byl zodpovědný otec?

Rozhodl jsem se, že až přijde čas, všechno Sophii o událostech posledních dvou týdnů povím, ale teď ještě ne. Po návratu z léčebny má dost starostí sama se sebou. Rozhodně nechci narušit rovnováhu jejího života v době, kdy si stále ještě zvyká na nové léky.

Na otcův pohřeb tedy půjdu sám.

* * *

Luca přijel do Nádražní ulice v poledne a přivedl s sebou chlapce s ježatými vlasy. Douglase Masterse, usoudil jsem. Kluk vypadal na šestnáct. Měl na sobě červenou kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy, světle hnědé denimové kalhoty, které hrozily, že mu každou chvíli sjedou z boků, zašlé bílé tenisky a žluté ponožky.

„Nazdar," pronesl jsem zvesela a podával mu ruku.

„Dobrej," odpověděl bez humoru. Stiskl mi ruku, ale opatrně. Nepopošel, jen se naklonil dopředu, aby na ni dosáhl.

„Je dost starý?" obrátil jsem se na Lucu. Minimální věk pro práci bookmakera nebo jeho asistenta je osmnáct let.

„Je mi vosumnáct," ujistil mě kluk.

„Je mi líto, ale musím požádat o nějaký doklad totožnosti," trval jsem na svém.

Vytáhl z kapsy řidičský průkaz s oslíma ušima a podal mi ho. Podle průkazu mu skutečně bylo osmnáct let a dva měsíce. Na fotce vypadal dokonce na třináct.

„Dobře, Douglasi, děkuju. A vítej."

„Duggie," opravil mě. „Nebo Doug. Hlavně ne Douglas."

„Dobře," zopakoval jsem. „Tak tedy Duggie."

Přikývl. „A co vy?" zajímal se.

„Zatím mi říkej pane Talbote," navrhl jsem.

„A jemu?" kývl Duggie k Lucovi.

„To záleží na panu Mandinim," upozornil jsem ho.

„Můžeš mi říkat Luco.“

Chlapec znovu přikývl. „Já jen abych věděl,“ vysvětlil.

Musel jsem uznat, že pan Masters šetří slovy i výrazem. V němé otázce jsem k Lucovi pozvedl obočí.

„Duggie bude v pořádku,“ postavil se Luca za svého mladého přítele. „Zatím se jen trochu stydí.“

„Nestydím,“ ohradil se Duggie s jistotou a bez servítků. „Jen jsem vopatrnej. Neznám vás.“

„Vždycky jsi opatrný vůči lidem, které neznáš?“ optal jsem se ho. Můj umírající otec mě nabádal, abych si dával pozor na všechny lidi.

„Jo,“ souhlasil Duggie obzvlášť opatrně.

„Dobře,“ snažil jsem se o lehký tón. „Přesně to je u bookmakerské práce potřeba. Člověk ani nemůže být dost opatrný, protože své zákazníky doopravdy nezná a neví, co by mohli mít za lubem.“

Díval se na mě s hlavou ke straně. „Děláte si prdel?“ otázal se pomalu.

„Něco takového,“ odpověděl jsem.

Usmál se. Byl to jen velice prchavý úsměv, ale oproti předchozímu výrazu šlo o značné vylepšení.

„Tak to jo, v pohodě,“ sdělil nám.

„Měli bychom jet,“ řekl jsem s úsměvem, „nebo přijedeme pozdě.“

Všichni tři jsme nasedli do mého volva, Luca vedle mne a Duggie dozadu. Když jsme vyráželi na dostihy do Worcesteru, Sophie nám přišla zamávat ke dveřím.

„Jak se jí daří?“ zeptal se mě Luca a taky jí zamával.

„Dobře.“ Nechtělo se mi o takových věcech mluvit před Douglasem, ale mladíkovi na zadním sedadle to zapalovalo rychle.

„Je nemocná?“ zeptal se za mými zády.

„Teď je jí dobře, děkuju.“ Doufal jsem, že tím rozhovor na dané téma skončí.

„Rakovina, co?“ optal se však Duggie.

„Ne.“

„Moje máma měla rakovinu,“ oznámil nám. „Nakonec ji zabila.“

„To je mi líto.“

„Jo. Všem je to líto, ale to mi ji nevrátí,“ pronesl tesklivě.

Na to nebylo co říct, a tak jsme chvíli jeli mlčky. Pak jsem se rozhodl trochu chlapce rozptýlit.

„Duggie,“ oslovil jsem ho, „jak dobře znáš ostatní v elektronickém klubu?“

„Pár jich znám,“ odpověděl. „Proč?“

„Jsi vůči nim taky opatrný? Nebo bys jim věřil?“

„Možná bych jim věřil, že nebudou práskat bengům,“ uvažoval. „To je asi tak všecko.“

„Kolik jich tam je?“

„Nevím. Hromada.“

„Musí jich bejt aspoň šedesát, když se započítaj všecky,“ vložil se do naší debaty Luca. „Některý choděj z vlastního rozhodnutí, ale jiný přijdou, jen když je pošlou od soudu, a další zase občas zmizej, když je zavřou do pasťáku.“

„Kolika z těch šedesáti bys tedy důvěřoval, Duggie?“ vyptával jsem se.

„S čím?“ chtěl vědět.

„S penězi. Třeba, že bys jim řekl, aby ti šli něco koupit nebo za tebe vsadili.“

„Možná půlce,“ odhadl. „Zbytek by to utratil pro sebe. Hlavně za drogy.“

Polovina by stačila, pomyslel jsem si.

„Věděl bys, komu z nich můžeš věřit?“

„Jasně,“ řekl přesvědčeně. „Těm, co jsou mí kámoši.“

„Co jsi provedl, Duggie?“ změnil jsem téma. „Kvůli čemu tě poslali do klubu?“

Následovala dlouhá odmlka.

„Kradl jsem auťáky,“ odpověděl nakonec.

„Kvůli penězům?“ zajímal jsem se.

„Ne, ze srandy.“

„Pořád ještě kradeš auta?“ vyptával jsem se.

„Ne,“ odpověděl stručně.

„Máš v záznamech nějaké tresty?“

Na zadním sedadle vozu opět následovalo dlouhé mlčení.

„Duggie, já se tě neptám proto, abych tě soudil, ale potřebuju to vědět kvůli předpisům, které se vztahují na licenci bookmakera.“

Podle podmínek pro vydávání licencí, jak je stanoví rozsáhlý zákon o sázkách, hrách a loteriích z roku 2005, předchozí tresty samy o sobě neznamenají, že by žadatel nemohl licenci bookmakera obdržet. Nejsou ani překážkou pro vykonávání fukce asistenta bookmakera. Potřeboval jsem to ale vědět. Odsouzení za násilné trestné činy by znamenalo jednoznačné NE.

„Jo,“ přiznal Duggie.

„Jen za vykrádání aut?“ zeptal jsem se. Odsouzení za podvody by bylo také nepřípustné.

„Jo,“ uznal neochotně. „Já to ale neudělal. Řekli mi, že se mám přiznat.“

„Kdo ti to řekl?“

„Náš slizkej advokát. Byla nás parta. Všecky nás sebrali. Advokát povídal, že dostanem menší tresty, když se přiznáme. Tak jsem se přiznal.“

„Ale proč, když jsi to neudělal?“

„Byl jsem v tý káře, ne?“ namítl. „Ale nevěděl jsem, že je kradená. Ten úlisnej advokát povídal, že to vyjde nastejno, tak bych se měl přiznat.“

Nebyl jsem si jistý, jestli mu mám věřit.

„To je všechno? Máš jen jeden trest?“

„Jo,“ přikývl.

„Dobře.“

Nějakou chvíli jsem jel dál mlčky.

„Já vám prachy neukradnu, jestli vám jako jde vo tohle,“ prohlásil Duggie nakonec.

Ne, o to mi nešlo, ale stejně si na něj dohlédnu.

* * *

Středeční mítink ve Worcesteru byl v porovnání s předchozím večerem v Towcesteru poklidný. V jednotlivých dostizích startovalo poměrně málo koní, a ačkoli dostihové závodiště leží dost blízko středu města, nedorazilo ani mnoho sázejících. Ti, kteří přišli, zas vypadali,

že s sebou na sázky nemají moc peněz, a celkově se odpoledne nevyvíjelo nijak příznivě. Sotva nám pokryje náklady na cestu.

Nicméně jedním ze světlých bodů se ukázal být Duggie. S postupujícím dnem se otevíral a zjevně se začínal velmi bavit. Čím více zodpovědnosti za výplatu vítězných tiketů jsem mu svěřoval, tím větší důvěru v jeho schopnosti jsem nabýval.

„Kde jsme v pondělí?“ optal jsem se Lucy, když jsme po posledním dostihu balili své stanoviště.

„Nikde,“ odpověděl. „Máme volno.“

„Už ne,“ zarazil jsem ho. „Pojedeme do Bangor-on-Dee.“

„To je docela dlouhá cesta kvůli mrňavýmu mítinku,“ utrousil.

„Stejně pojedeme,“ trval jsem na svém. „Prostudoval jsem si přihlášky. Pověz Larrymu Porterovi, aby jel taky. A řekni mu, ať s sebou vezme kouzelnou skříňku.“

Luca přestal nakládat zařízení na vozík, narovnal se a zadíval se na mě.

„Tak jo,“ usmál se nakonec. „Řeknu mu to.“

„A Luco,“ dodal jsem, „potřebuju, abys pro mě v pátek něco udělal.“

„V pátek jsme ve Warwicku,“ upozornil mě.

„Už nejsme. V pátek budeme mít od dostihů volno. Chtěl bych, abys zašel do klubu mezi ty mladé elektronické delikventy a vybral mezi nimi spolehlivé kluky, Duggieho přátele. Potřebuju jejich pomoc.“

Vysvětlil jsem mu podrobně, co má udělat, a jeho nadšení vylétlo až k oblakům. O tom, že já strávím páteční odpoledne v krematoriu ve Sloughu na otcově pohřbu, jsem se nezmínil.

„Duggie ti pomůže,“ řekl jsem, když jsme nakládali vybavení dozadu do volva. „Zřejmě je dost dobře zná.“

Duggie se usmál. „Znamená to, že jsem ten flek dostal?“ dotazoval se.

„Jsi ve zkušební lhůtě,“ řekl jsem. „Do pondělí.“

Nejistě na mě pohlédl.

„Ne, to je něco jiného než podmínka,“ rozesmál jsem se.

Ve špičce cestou zpátky po M42 a potom v mém domě v Kenilworthu jsme naše plány důkladně prodiskutovali.

„Takže Warwick zejtra večer, co?“ prohodil Luca.

„Rozhodně,“ přitakal jsem. „Chcete přijet nejdřív ke mně, nebo pojedete rovnou tam?“

„Přijedem nejdřív sem,“ odpověděl Luca. „První dostih začíná v šest třicet. Tak tady v pět?“

„Výborně, v pět,“ souhlasil jsem.

„Doufám, že vaše manželka bude v pořádku, pane Talbote,“ prohlásil Duggie, když se soukal k Lucovi do vozu.

„Děkuju, Duggie.“

Půjde to s ním, usoudil jsem.

* * *

Atmosféra v domě by se dala krájet nožem, takové napětí mezi sestrami panovalo. Příměří se zřejmě stalo minulostí.

Sophie mi přišla naproti do haly se stisknutými rty a hněvivým pohledem v očích. Kývla hlavou směrem ke schodišti a pohlédla vzhůru. Ihned jsem pochopil, že si přeje, abych šel nahoru. Vyhověl jsem a ona se vydala za mnou.

V bezpečném soukromí naší ložnice mě seznámila s problémem. Ne že bych ho sám nedokázal uhodnout.

„Můj zatracený otec!“ vybuchla. „Proč nemůže být trochu rozumnější?“

Šlo o řečnickou otázku. Já sám jsem si ji kladl neustále od prvního dne, kdy jsem se s ním potkal.

„Co zase provedl, lásko moje?“ zeptal jsem se co nejkonejšivějším tónem.

„Ale nic,“ vyhrkla frustrovaně.

Ať řekl cokoli, zcela zřejmě se to týkalo mě a Sophie se najednou rozhodla, že mi to raději nepoví, snad aby nezranila mé city.

„Pojď a posaď se, lásko,“ vyzval jsem ji. Sám jsem si sedl na okraj postele a poklepal na místo vedle sebe. Posadila se ke mně. Vzal jsem ji kolem ramen. „A teď mi to hezky všechno pověz,“ pobídl jsem ji.

„Když otec je takový mizera,“ rozplakala se.

„Ale no tak,“ hladil jsem ji po hlavě. „Ať řekl cokoli, tak zlé to být nemohlo.“ Mlčela, tak jsem pokračoval. „Nejspíš ti řekl, že to já jsem příčinou všech tvých problémů a že by ti bylo daleko lépe, kdybys ode mě odešla a žila s ním a s matkou.“

Narovnala se a podívala se na mě. „Jak to můžeš vědět?“ podivila se.

„Protože tohle říká vždycky. Nevšímej si ho. Nemá pravdu.“

„Vím, že nemá pravdu,“ řekla Sophie. „Taky jsem mu to pověděla. Vlastně jsem mu řekla, že to on je příčinou mých problémů, ne ty.“

„To se mu určitě nelíbilo,“ rozesmál jsem se.

„Ne.“ Taky se zasmála. „To se mu nelíbilo.“ Utřela si oči papírovým kapesníkem z krabice na nočním stolku. „Prohlásil, že mě vydědí, jestli ‚nedostanu rozum‘, jak to nazval.“

„Počítám, že ‚dostat rozum‘ znamená rozvést se s bookmakerem,“ poznamenal jsem.

„Ano,“ napůl se smála a napůl plakala. „Řekla jsem mu, že pokud jde o mě, může si tu svoji závěť strčit do zadku.“

„Hodná holka,“ objal jsem ji.

„Pak se do toho vložila ta zatracená Alice.“ Sophiino rozčilení narůstalo. „Najednou souhlasila s tím starým bláznem. Dala jsem jí co proto, to mi věř.“

„Já myslel, že Alice mě má ráda?“

„Řekla bych, že má,“ kývla Sophie, „ale je z toho starého tyrana tak vyděšená, že se mu nedokáže vzepřít.“

Tolik tedy, pokud jde o Aliciny okované špičky bot, jimiž otce nakopne, jak slibovala. Hm, tak nanejvýš růžovou huňatou bačkůrkou, pomyslel jsem si.

„Takže teď jste rozhádané i s Alicí?“ pátral jsem.

„Vypadá to tak,“ připustila.

„Předpokládám, že Alice je pořád ještě tady.“

„Dole v kuchyni,“ odpověděla Sophie. „Ale povídala, že pojede domů, hned jak se vrátíš.“

„Chceš, aby odjela?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla. „Ne,“ odmlčela se. „Já vlastně nevím, co chci.“

„Pojďme dolů a já si dám s Alicí skleničku vína," navrhl jsem. „Se sklenicí vína všechno vypadá lépe."

„Já si maličkou sklenku dám taky," rozhodla se Sophie.

„Skvěle."

Sešli jsme dolů a podle očekávání našli Alici v kuchyni. Přímo bublala.

Otevřela ústa, ale než stačila něco říct, rychle jsem ji zarazil: „Nedělej to. Neříkej nic, čeho bys později litovala."

Zavřela pusu.

„Výborně," řekl jsem. „A teď si všichni dáme něco k pití."

Přešel jsem k ledničce, vytáhl láhev bílého vína a nalil tři skleničky. Posadil jsem se ke kuchyňskému stolu a obě děvčata se ke mně připojila.

„Výborně," zopakoval jsem. „Všichni víme, že váš otec je idiot." Alice už zase otevírala ústa, jak se chystala něco říct, ale zarazil jsem ji mávnutím ruky. „Není ale takový idiot, aby nás nedokázal poštvat proti sobě navzájem."

„Ale…" začala něco říkat.

„Podívejte," přerušil jsem ji, „obě jste dnes pravděpodobně řekly něco, co jste říkat neměly. Obě se cítíte dotčené. Ale tím to může skončit, teď hned, jestli budete chtít. Takže si dejte víno a chviličku přemýšlejte."

Zvedl jsem sklenku jako na přípitek a podržel ji tak. Sophie se chopila své skleničky a napodobila mě. Pomalu se k nám připojila i Alice.

„Na zdraví," řekl jsem. Zavdali jsme si s Alicí pořádný lok, zatímco Sophie pouze usrkla. „Tak je to lepší. Jsme zase přátelé?"

Ani jedna z dívek neodpověděla, ale obě se ještě napily vína.

Nakonec napětí prolomila Alice, která se zasmála.

„Nenapadlo tě někdy, že by ses mohl stát diplomatem?" obrátila se ke mně. „Mám pocit, že bys dokázal domluvit mír i na Blízkém východě."

„Nemám šanci, Arabové nepijou alkohol."

Všichni jsme klesli zpátky ke stolu a nezvladatelně se řehtali mému nevkusnému vtipu.

Zdálo se, že když už ne v pásmu Gazy, aspoň v Nádražní ulici byl pro tu chvíli znovu nastolen mír. Měl jsem radost. Nepřál jsem si, aby Alice před pondělkem odjela domů.

Kapitola 20

V pátek ve tři hodiny odpoledne jsem seděl sám v kapli krematoria ve Sloughu. Čtyři muži z pohřební služby kolem mě pronesli holou rakev mého otce a umístili ji vpředu na katafalk pokrytý přehozem.

Přišel kněz v bílé rochetce přes černou sutanu a postavil se k pultíku.

„Vy jste syn?“ zjišťoval.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Čekáme ještě na někoho?“

„Ne,“ řekl jsem.

„Budete si v některém okamžiku přát promluvit?“ dotazoval se.

„Ne,“ zopakoval jsem.

„Tak tedy dobrá. Začneme.“

Vzadu v kapli zaskřípaly otevírané dveře. Otočil jsem se. Vešel seržant Murray a posadil se o dvě řady za mnou. Kývl jsem na něj a on mi stejným způsobem odpověděl. Obrátil jsem se zpátky k duchovnímu, který zahájil obřad.

„Já jsem vzkříšení i život, pravil Pán. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky…“

Kněz dál drmolil a se spěchem odříkával pohřební rituál, jak jej určuje Kniha obecných modliteb.

Nenaslouchal jsem jeho slovům.

Místo toho jsem seděl a zíral na prostou dřevěnou rakev a usilovně se snažil vybavit si, jak vypadal muž, jenž nyní leží uvnitř. Viděl jsem ho živého jen krátce, sotva déle než hodinu, a přesto setkání s ním ovládlo můj život posledních dvou a půl týdne podstatně víc, než to dokázal za předchozích sedmatřicet let.

Těžko bych popsal své pocity, ale převládal v nich hněv. Hněv, že nyní odešel navždy, a také hněv, že se tu vůbec objevil.

Nepochybně byl mým otcem. To prokázaly testy DNA. Přesto jako by se mnou neměl nic společného. On a jeho činy jsou však rozhodně součástí mého života, součástí toho, čím jsem a čím se stanu.

Mrzelo mě, že jsem si s ním nemohl víc promluvit toho dne, kdy zemřel, a že s ním nemohu znovu mluvit, i kdybych mu měl jen vyčíst jeho chování nebo mu položit řadu nezodpovězených otázek: Proč zabil moji matku? Proč utekl? Proč mě nevzal s sebou? Jak mě mohl na tak dlouho opustit? A především, proč se vrátil?

Přemýšlel jsem o jeho dcerách, svých sestrách, tam daleko kdesi v Austrálii, které patrně ani nevědí, že je jejich otec mrtvý. Mám se za něj pomodlit jejich jménem?

Kněz se blížil ke konci obřadu.

„Všemohoucímu Bohu se v jeho velkém milosrdenství zalíbilo vzít k sobě duši našeho zesnulého bratra Petera, a proto odevzdáváme jeho tělo půdě, zem zemi, popel popelu, prach prachu. Požehnej mu Pán Bůh a dej mu věčný pokoj. Amen.“

Při posledních slovech kněz stiskl tlačítko na pultíku a já jsem sledoval, jak otcova rakev pomalu mizí za dlouhou červenou oponou, jež se kolem ní tiše uzavírá.

Celý pohřeb trval přesně devět minut. Kremace potrvá déle. Tím vše skončí. Pozemské tělo mého otce přestane existovat.

Jen kdyby se jeho vliv dal eliminovat stejně snadno a rychle.

„Pěkný obřad,“ prohodil jsem cestou ven ke knězi. „Děkuji vám.“

„Nemáte zač,“ stiskl mi ruku.

Napadlo mě, že na pohřbu všichni říkají, jaký to byl pěkný obřad, i tehdy, když to není pravda. Nehodí se na takovém místě a v takovou chvíli kritizovat, i kdyby všechno bylo nevím jak špatné. V tomto případě byl obřad funkční, a to stačí.

„Děkuji, že jste přišel,“ řekl jsem seržantu Murrayovi, když jsme se venku společně zastavili.

„Koronerův úřad nám dal vědět,“ sdělil mi. Přikývl jsem. „Policie se vždycky snaží zúčastnit se pohřbu obětí zločinu, když to jen trochu jde.“

„Pro případ, že by se tam objevil i vrah?“ nadhodil jsem.

„Už se to párkrát stalo,“ pousmál se.

„Dneska nemáte naději,“ prohodil jsem. „Tady bychom si ho všimli.“

„Je to tak,“ zasmál se nervózně. „Není tu moc lidí, mezi kterými by se mohl schovat.“

„Jak to vypadá na detektivní frontě?“ vyzvídal jsem. „Máte už nějaké podezřelé?“

„Jenom vás,“ zase se usmál. „Můj šéf vás nemá zrovna v lásce, že?“

„S tím si nedělejte starosti, ten pocit je vzájemný.“

„Ano, všiml jsem si.“

„Byl můj e-identikit k něčemu?“ zeptal jsem se.

„Vlastně byl,“ odpověděl. „Ukázali jsme ho některým dalším svědkům a ti s vámi vcelku souhlasili. Takže podoba podle vás je považována za nejvýstižnější.“

Byl jsem přesvědčený, že Kipper s úskočným pohledem by z toho velkou radost neměl.

„Neviděl jsem ale, že by se jeho podoba objevila někde v novinách nebo v televizi,“ poznamenal jsem.

„Zveřejnily ji *Bracknell and Ascot Times* a *Windsor and Eton Express*,“ upozornil mě. „Zatím se ale nepřihlásil nikdo, kdo by ho poznal.“

„Možná by bylo lepší uveřejnit jeho podobu v melbournských novinách,“ prohodil jsem. „Nebo alespoň v dostihových novinách *Racing Post*.“

„To je dobrý nápad,“ zaradoval se seržant. „Možná to vrchnímu inspektorovi poradím.“ S tím se omluvil a odešel.

Ponechal mě tak napospas zástupci pohřební služby, který číhal poblíž.

„Bylo všechno v pořádku, pane Talbote?“

„Ano, děkuji vám. Bylo to pěkné.“

„Dobře,“ pravil. „A co si přejete udělat s popelem?“

„Jaké jsou možnosti?“ zajímal jsem se.

„Jestli chcete, můžete si ho vzít. Zítra bude k vyzvednutí. Nebo ho pro vás můžeme odebrat my a pak si ho vyzvednete u nás v kanceláři. Stejně sem pojedeme. V sobotu se koná řada pohřbů.“

„A je ještě nějaká jiná možnost?“

„Popel je možné rozhodit ve smuteční zahradě, pokud byste tomu dával přednost,“ sdělil mi. „V takovém případě byste si nemusel pořizovat urnu.“

„Urnu?“

„Kdybyste si chtěl popel odnést, musel byste si opatřit nebo zakoupit nějakou nádobu. Snad krabici nebo urnu.“

„Aha,“ pochopil jsem. „Ne. Jen tedy jeho popel rozhoďte. Nechci ho.“

„Dobře. Tak to tedy bude všechno. V příslušném termínu vám pošlu účet s jednotlivými položkami.“

„Výborně. Děkuji.“

Kývl na mě, byla to téměř úklona, a pak rychle přešel ke svému vozu a odjel. Zajímalo by mě, jestli se zaměstnanci pohřební služby doma smějí víc než ostatní lidé, aby si vynahradili obřadnost své práce, nebo jestli jsou tak založení a mají natolik smutnou povahu, že se nedokážou nikdy uvolnit.

Zůstal jsem stát sám na parkovišti krematoria s podivným pocitem, že cosi postrádám, ale nebyl jsem si jistý, co to přesně je. Jako když zapomenete nákupní tašku v obchodě, a uvědomíte si to teprve v půli cesty domů.

Nejspíš mi chybělo dětství s milujícími rodiči, rodinnými dovolenými a veselými Vánocemi. Jen nevím, jestli to bylo moje dětství, nebo dětství mých neexistujících dětí. Stál jsem vedle svého vozu a rozplakal se.

Pár časných účastníků následujícího pohřbu se vyrojilo z aut a vydalo se na pochmurnou cestu ke kapli. Nedělal jsem si s nimi starosti. Plakat na parkovišti krematoria je nejenom přijatelné, ale dokonce se to očekává.

* * *

V sobotu brzy ráno jsem se vypravil navštívit babičku. Namlouval jsem sám sobě, že to s otcovým pohřbem předchozího dne nemá nic společného, ale samozřejmě to nebyla pravda. Zoufale jsem si přál položit jí pár dalších otázek.

Sophie, stále ještě v županu a pantoflích, mě vyprovodila ke dveřím. Pro ni jsem strávil předchozí odpoledne na dostizích ve Warwicku. Jednou jí povím pravdu, slíbil jsem si.

„Pozdravuj ji ode mě," požádala, když jsem byl na odchodu.

„Jistě," pokývl jsem, ale oba jsme věděli, že moje babička si téměř určitě nedokáže vzpomenout, kdo Sophie je. Dokonce se může stát, že si nebude pamatovat, ani kdo jsem já. Vyjížděl jsem však časně, abych jí poskytl co nejlepší šanci si vzpomenout. Babičce to nejlépe myslí, když není unavená, a občas, byť velmi zřídka, se stávalo, že mi zatelefonovala okolo sedmé hodiny ráno a působila docela normálně. Její jednotlivé dny se od sebe ale velmi liší, těch dobrých ubývá, jsou kratší a méně časté. Probíhá u ní setrvalý sestup do rozvinuté demence, jen s občasnými ostrůvky normálního vnímání jako přestávkami na cestě z kopce. V duchu jsem tak trochu doufal, že nebude žít dostatečně douho, aby dosáhla samého dna.

„Nazdar, babi," vstoupil jsem do jejího pokoje.

Seděla v křesle a dívala se z okna. Na můj pozdrav se ke mně otočila. Šel jsem ji políbit na tvář.

„Nazdar, Nede," pronesla. „To je od tebe hezké."

Dnes je tedy zřejmě dobrý den. Babička vyhlížela v tmavé sukni, bílé blůze s vyšitými žlutými a růžovými kvítky a levandulově zbarveném rozepnutém svetříku velmi elegantně. A od mé minulé návštěvy si nechala udělat vlasy.

„Moc ti to sluší," řekl jsem upřímně.

Chápavě se na mě usmála. Moc jsem si přál, aby jí to vydrželo navždy.

Posadil jsem se na kraj postele vedle jejího křesla.

„Jak se ti daří?" optal jsem se. „Máš hezké vlasy."

„Je mi dobře," prohlásila. „Julie za chvíli přijde."

„Kdo je Julie?" zeptal jsem se.

„Julie," zopakovala. „Za chvíli přijde."

Rozhodl jsem se, že se znovu ptát nebudu.

„Sophie tě moc pozdravuje," vyřídil jsem vzkaz. V očích se jí objevil mírně tázavý výraz. „Pamatuješ si přece na Sophii. To je moje manželka."

„Ale ovšem," prohlásila babička, jenže jsem jí moc nevěřil.

Ozvalo se zaklepání na dveře a jedna z pracovnic pečovatelského domova vstrčila hlavu do pokoje. „Je všechno v pořádku?“ otázala se.

„V pořádku,“ odpověděl jsem.

„Dal byste si trochu čaje nebo kávu?“

„Moc rád si dám kávu.“ Otočil jsem se k babičce. „Babi, chtěla bys kávu nebo čaj?“

„Nepiju čaj,“ ohradila se.

„Stejně jí trochu přinesu,“ pravila ošetřovatelka s úsměvem. „Vždycky říká, že čaj nepije, ale přitom denně spořádá nejméně šest nebo sedm šálků. Mléko a cukr?“

„Ano, prosím. Jeden cukr.“

Hlava zmizela a dveře se zavřely.

„Mám Julii ráda,“ poznamenala babička.

„To byla Julie?“ zeptal jsem se, ale babička neodpověděla. Opět se zadívala z okna. Vzal jsem ji za ruku a pohladil.

Tiše jsme seděli, dokud se žena nevrátila s podnosem a dvěma šálky.

„Jste Julie?“ optal jsem se jí.

„Ne,“ řekla. „Jsem Laura. Ale máme tu jednu Julii a vaše babička nám všem říká Julie. Nám to nevadí. Slyším na všechna jména.“ Zasmála se. „Tady to máte, paní Talbotová,“ postavila podnos na stolek vedle křesla.

Těšilo mě vědomí, že se tady o babičku starají takoví pozorní, milí lidé.

„Děkuji vám,“ řekl jsem.

„Zazvoňte, kdybyste něco potřebovali,“ vyzvala mě Laura a ukázala na červenou šňůru, která visela na zdi vedle babiččiny postele. „Chvíli by měla být v pořádku, ale zazvoňte, kdyby chtěla na záchod nebo něco. Někdy na ni potřeba přijde velice rychle.“

„Děkuji vám,“ opakoval jsem. „Zazvoním.“

Trpělivě jsem upíjel kávu, zatímco babiččin čaj pomalu vychládal.

„Tady máš, babi,“ podal jsem jí nakonec šálek. „Nezapomeň na svůj čaj.“

„Já čaj nepiju," namítla znovu, ale přesto šálek uchopila hubenýma kostnatýma rukama a napila se. Čaj brzy zmizel, a tak jsem jí prázdný šálek odebral z ruky a položil ho zpátky na podnos.

„Babi," oslovil jsem ji. Dál se dívala z okna. „Babi," zopakoval jsem trochu hlasitěji a zatáhl ji za ruku. Pomalu ke mně obrátila oči.

„Babi, povíš mi něco o mých rodičích? Můžeš mi povědět o Peterovi a Tricii?" Nepřišlo mi divné nazývat rodiče místo mami a tati křestními jmény. Nikdy jsem mámu a tátu neměl, jen dědu a babičku.

Babička mi pohlédla do obličeje, ale bystrost z předchozích patnácti minut se začínala vytrácet. Obával jsem se, že jsem propásl příležitost a že se mi začíná vzdalovat. I v nejpříznivější chvíli by to, nač se jí chystám zeptat, nebylo ani pro jednoho z nás jednoduché. V jejím současném rozpoložení mysli by se to mohlo ukázat jako nemožné.

„Babi," obrátil jsem se na ni znovu a naléhavěji, „pověz mi o Peterovi a Tricii."

„Peter a Tricia?" Do hlasu se jí vrátilo pochopení.

„Ano, babi. Tvůj syn Peter a jeho žena Tricia."

„Taková strašná věc," odvrátila se ode mne a zase se zadívala z okna.

„Jaká strašná věc?"

„To, co jí udělal," řekla.

„Co jí udělal?" zatáhl jsem ji znovu jemně za ruku, abych udržel její pozornost. Opět se ke mně mírně natočila.

„Zabil ji," pronesla pomalu. „Zavraždil ji."

„Tricii?" ověřoval jsem si.

„Ano," podívala se mi znovu do tváře. „Zavraždil Tricii."

„Ale proč? Proč zavraždil Tricii?"

„Kvůli dítěti," pravila.

„Co bylo s dítětem?" naléhal jsem. „Proč ji zavraždil kvůli dítěti?" Napadlo mě, jestli ji nezabil proto, že dítě nebylo jeho.

Babička se mi podívala přímo do očí. „Zabil i dítě," dodala.

„Ano," souhlasil jsem. „Čí dítě to bylo?"

„Triciino dítě," odpověděla.

„Ale Peter byl otcem?"

„Peter utekl."

„Ano, já vím," řekl jsem. „Peter utekl, protože zabil Tricii. Ale byl Peter otcem jejího dítěte?"

V očích se jí zase objevil ten lehce zmatený výraz.

„To nebyl Peter," řekla pomalu. „Tricii zavraždil Teddy."

Zůstal jsem na ni koukat a myslel si, že se jí zase všechno začíná plést.

„Ne," řekl jsem. „Tricii přece zavraždil Peter, že? Proto utekl pryč."

„Tricii zavraždil Teddy," zopakovala babička velice zřetelně. Nic se jí nepletlo.

Seděl jsem celý zkamenělý. Takže vrahem nebyl můj otec, nýbrž děda.

„Ale proč?" zeptal jsem se zoufale.

„Kvůli dítěti," pronesla opět jasně. „Tvůj děda byl otcem dítěte."

Panebože, říkal jsem si. Nenarozená holčička mé matky, která by byla mojí sestrou, by zároveň byla i mojí tetou.

* * *

Zůstal jsem s babičkou ještě hodinu a snažil se dát si celý tragický příběh dohromady. Usilovně jsem doloval přesné podrobnosti z babiččiny zmatené paměti a přišlo mi to, jako kdybych se zavázanýma očima skládal Rubikovu kostku. Na hlavolam jsem nejenom neviděl, ale ani jsem nevěděl, kdy a zda jsem jej vyřešil.

Jakmile však babička prozradila tajemství, které ji tak dlouho pálilo, vykládala všechno s velice jasnou myslí, o níž jsem netušil, že je schopna ještě zmobilizovat. Vím, že si někteří pacienti i ve stavu pokročilé demence dokážou vybavit dávno minulé události, přestože čerstvější věci jim vypadnou z paměti a nejsou schopni v každodenním životě běžně fungovat. Tak tomu bylo onoho rána i s mojí babičkou. Strašlivé vědomí z ní prýštilo takřka s úlevou, že se konečně může s někým o svoji soukromou hrůzu podělit. Za jedinou hodinu jsem se o svých rodičích a svém raném dětství dozvěděl víc, než se mi kdykoli za předchozích sedmatřicet let podařilo z babičky dostat. A vůbec se mi to nelíbilo.

Zjistil jsem, že nás všech pět žilo společně v domě mých prarodičů v Surrey, přičemž matka se tam nastěhovala v den své svatby. Dřív jsem o ničem podobném nepřemýšlel, ale babička zjevně takové uspořádání nepovažovala za nic neobvyklého.

Jestliže je však pravda to, co říkala, a jestli jsem správně četl mezi řádky jejího vyprávění, pak mezi matkou a otcem po celý jejich krátký manželský život panovalo napětí. Ke značným třenicím docházelo i mezi mými rodiči a prarodiči. Zjevně nešlo zrovna o šťastnou rodinku.

Dozvěděl jsem se, že v době Triciiny smrti pobývali v Paigntonu nejenom matka s otcem. Byli s nimi oba mí prarodiče, stejně jako já. S nápadem strávit dovolenou v Devonu zřejmě přišel otec ve snaze zlepšit vztahy mezi všemi členy rodiny, nakonec je ale pouze zhoršil.

„Peter a Tricia se neustále hádali," vykládala babička s hlavou nakloněnou ke straně a s očima zavřenýma. „Pomalu ani nepřestávali. Dokonce se několikrát poprali. Peter jí nafackoval a ona ho poškrábala na obličeji."

Odtud tedy stopy otcovy kůže a DNA pod Triciinými nehty, napadlo mě. Té DNA, kterou policie našla a mylně považovala za vrahovu.

„Pak mu Tricia řekla, že dítě není jeho," pokračovala babička. „Řekla mu, že je to dítě tvého dědy. Úplně běsnil."

„Peter běsnil?" ověřoval jsem si, že rozumím správně.

„Ano," potvrdila mi. „Ale Teddy se rozzuřil zrovna tak, protože mu vyhrožovala, že to všem poví a prozradí i novinám. Tvrdila mu, že pak přijde o bookmakerskou licenci."

Nevím, jestli by to tak skutečně skončilo, ale nepochybně to stačilo, aby se můj děda vyděsil.

„Bylo to dítě, které Tricia čekala, opravdu dědovo?" zeptal jsem se.

„Ano," přikývla babička, otevřela oči a znovu se na mě podívala. „Podle mě bylo."

„Jsi si tím ale jistá?"

„Ano. Měla jsem podezření už předtím, než něco řekla. Celé měsíce jsem Teddyho přesvědčovala, že by nám bez ní bylo líp, ale nechtěl to slyšet. Myslel si, že ji miluje. Další ráno po tom, kdy nám

Tricia řekla, že je otcem jejího dítěte, přišel do hotelu, kde jsme byli ubytovaní, a řekl mi, že to mezi nimi skončilo. Pak mi klidně pověděl, že tu malou děvku uškrtil.“

Zíral jsem na ni a nevěřil vlastním uším.

„Proč potom můj otec utekl, když ji nezabil?“

„Protože jsem mu to nařídila,“ odpověděla věcně, jako kdyby šlo o nejběžnější záležitost.

„Ale proč?“ nechápal jsem.

„Aby Teddyho nezatkli za vraždu.“

„Proč jsi nešla na policii?“

„Protože by nás to zničilo,“ vysvětlovala jako někomu natvrdlému. „Z čeho bych žila, kdyby byl tvůj děda ve vězení?“

Věrná, praktická, vychytralá manželka, říkal jsem si v duchu. Nejenom že nepovažovala za nutné jít na policii a povědět jim, co jí manžel řekl o uškrcení snachy, ona prostě proto, aby ochránila svůj příjem, dokonce vyhnala jediného syna s plným vědomím, že bude považovaný za vraha.

Co když uškrcení „té malé děvky“ byl nakonec také její nápad? Neměla právě tohle na mysli, když Teddyho neustále přesvědčovala, že by jim bez ní bylo líp? Pochopil ji konečně můj děda?

Otec odešel na druhý konec světa, navždy zatracený svou panovačnou matkou, aby zachránil jejího tyranského manžela před spravedlností. Není divu, že se na ni nezeptal, když jsme se setkali v Ascotu.

„A co já?“ zvolal jsem vášnivě. „Proč mě otec nevzal s sebou?“

„Chtěl tě s sebou vzít,“ odpověděla babička, „ale já jsem mu řekla, ať to nedělá. Slíbila jsem mu, že se o dítě postarám. Zkoušel mě umluvit, že se pro tebe vrátí, ale poradila jsem mu, ať začne někde jinde a zapomene, že existuješ. Bylo to tak lepší.“

„Pro mě ne,“ sotva jsem držel vztek na uzdě.

„Ale ano. Bylo to tak lepší pro nás pro všechny,“ prohlásila s neotřesitelným přesvědčením. „A došla jsem k názoru, že je to tak nejlepší i pro mě.“

Jako by mi někdo vrazil nůž do srdce. Jak mohla tahle ženská jen tak vyhnat otce z mého života? Neprovedl nic, čím by si to za-

sloužil. A jak potom mohla tak dlouho mlčet a všechno mi utajit? Jenom proto, že došla k názoru, že to tak pro ni bude nejlepší!

Teprve včera odpoledne jsem seděl v kapli krematoria ve Sloughu a v hlavě mi tepal hněv. Teď jsem se cítil totálně rozcupovaný. Okradli mě o právo patřičně truchlit pro otce a myslím, že i o právo na normální život.

Vstal jsem. Už jsem nechtěl nic slyšet. Podíval jsem se na ni, na tu zesláblou, dementní osmdesátiletou ženu, jejíž rozhodnutí toho tolik zničilo.

Ona a můj děda mě společně vychovávali od dětství až do dospělosti a poskytli mi stabilní, i když nijak zvlášť šťastný domov. Měl jsem je rád, důvěřoval jsem jim a věřil všemu, co mi předkládali jako pravdu, aby se teď najednou ukázalo, že mě omotali pavučinou lží a klamu.

Vykročil jsem ze dveří, ani jsem se neotočil a šel pryč.

Už za ní nikdy na návštěvu nepojedu.

Kapitola 21

Z pečovatelského domova jsem jel rovnou na dostihové závodiště v Leicesteru, ale později jsem si nedokázal vybavit ani jediný okamžik cesty. Má mysl byla příliš zaměstnaná snahou vypořádat se nějak se skutečnostmi, které jsem si právě vyslechl.

Nakonec tedy, jak jsem si tolik přál, nejsem synem vraha. Zato jsem vrahovým vnukem. Celé roky jsem na závodištích stával vedle dědy jako jeho asistent a neměl nejmenší tušení o hrůzném tajemství, které přede mnou s babičkou utajili. Ani zdaleka to nebyli lidé, kteří se mě ujali a pečovali o mě, když jsem potřeboval, nýbrž se sami stali tvůrci mé bídy.

Automaticky jak na autopilota jsem zaparkoval volvo a začal vykládat vybavení. Vytáhl jsem naši kurzovou tabuli nahoře s nápisem DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI. Přestal jsem vykládat a zadíval se na ni. Rozesmál bych se, kdyby se mi tolik nechtělo brečet. Důvěřujte Teddymu Talbotovi, že vám zničí život.

* * *

Luca a Duggie už na mne čekali, když jsem přitáhl vozík do sázkařského sektoru.

„Jak se vám včera s delikventy dařilo?“ ověřoval jsem si.

„Perfektně,“ odpověděl Luca. „Všecko je domluvený.“

„Myslíte, že to opravdu udělají?“ zajímal mě jejich názor.

„Měli by,“ odpověděl Duggie. „A nejsou to všecko delikventi.“

Usmál jsem se na něj. Nejspíš mě těšilo, že stojí za svými přáteli.

„A kromě toho,“ pokračoval, „jsem jim řekl, že jste děsně vostrej a jestli ty prachy utratěj za drogy, tak si na ně večer došlápnete.“

Zůstal jsem na něj koukat, a on se na mě jen usmíval. Nedokázal jsem poznat, zda si dělá legraci, či ne.

„Dobře,“ řekl jsem nakonec. „Doufejme, že nám všechny koně od včera neškrtli v posledních odhláškách.“

„Co vy?“ optal se Luca, když jsme stavěli stanoviště. „Strávil jste příjemnej den?“

„Ne,“ prohlásil jsem bez vysvětlování.

„Sophie?“ vyptával se starostlivě.

„Ne, Sophie je v pořádku. Jen jsem se musel vypořádat s jinými rodinnými záležitostmi. Nedělej si starosti.“

Tázavě na mě hleděl, ale já si ho nevšímal.

„Rozhodl jsem se, že změníme jméno,“ oznámil jsem. „Ode dneška budeme Talbot a Mandini.“

Usmál jsem se na Lucu a on mi úsměv oplatil.

„Nemáme ale ještě papíry o společnictví,“ poznamenal.

„Nevadí,“ ujistil jsem ho. „Jestli jsi pořád pro, tak já taky.“

„Jasně!“ zvolal a obličej se mu rozzářil opravdovou radostí.

„Co takle Talbot, Mandini a Masters?“ připojil se Duggie.

„Hele mladej, nepokoušej štěstí,“ napomenul jsem ho. „Nezapomínej, že jsi pořád ještě ve zkušební lhůtě.“

„Jen do pondělka,“ připomenul mi poněkud dotčeně.

„Rozhodnutí bude na mně,“ upozornil jsem. „A na Lucovi,“ dodal jsem rychle, protože jsem si uvědomil, že už nejsem v pozici jediného vlastníka.

„Můžeme jména jen tak změnit a nikde to nehlásit?“ zajímal se Luca.

„Nevím,“ přiznal jsem. „Zjistím to. Ale jméno Teddy Talbot dneškem z tabule zmizí.“

Neuvědomil jsem si, s jakým důrazem mluvím, dokud jsem nezaznamenal, že Luca strnul a dívá se na mě.

„Páni,“ ozval se. „To teda musely bejt fakt hodně výživný rodinný záležitosti, co jste včera řešil.“

Sekl jsem po něm pohledem. Neměl jsem náladu na vysvětlování, a tak jsme všichni tři mlčky pokračovali ve stavění.

„Do minulý středy jsem nikdy na dostihách nebyl,“ svěřil se nám Duggie, když jsme práci dokončili. „Je to darda.“

„Jsem rád, že se ti to líbí.“ Přepokládal jsem, že tak to myslí.

„Všecko je menší než v bedně,“ stěžoval si však. „Víte, koně vypadaj menší a všecko je na sebe natlačený.“

„Zatím jsi viděl jen menší mítinky," upozornil ho Luca. „To není jako v Ascotu nebo v Cheltenhamu."

„Koně ale nemůžou bejt větší," trval na svém Duggie.

„Ne," připustil jsem, „ale jezdí tam hrozně moc lidí."

„Kdy tam teda pojedem?" vyptával se dychtivě.

„Brzy," řekl jsem. „Teď se ale soustřeď na dnešek."

Leicester má dlouhou, úzkou, zvlněnou dráhu s prostory pro veřejnost natěsnanými na jedné straně. Stejně jako na mnoha jiných závodištích, i zde slouží střed dráhy střídavě jako golfové hřiště. Občas jsem si tu zahrál pár kol a vždycky jsem si říkal, že zdejší jamky mi velmi vyhovují, protože tu odpálenému míčku nestojí v cestě žádné stromy. Ty by totiž divákům kazily výhled na dostihy.

Sázkařský sektor leží naproti prosklenné tribuně a několik dalších bookmakerů tu před prvním dostihem už také stavělo svá stanoviště.

„Kde je Larry?" optal jsem se Lucy, když jsem zaznamenal nepřítomnost našeho obvyklého souseda.

„V Nottinghamu," odpověděl.

„Ale s pondělkem počítá?"

„Jasně," ušklíbl se Luca. „Norman Joyner přijede taky."

„Dobře," pokývl jsem. „Vědí, oč jde?"

„Myslej si, že to bude jako minule v Ascotu."

„Dobře," řekl jsem znovu. „Pokud jde o ně, tak to odpovídá."

Sobotní dav začal narůstat a auta stála ve frontě na oblíbené parkoviště s prostorem pro piknik podél bariéry u dráhy. I počasí vycházelo návštěvníkům vstříc a nabízelo jim modré nebe jen s občasným nadýchaným bílým mráčkem. Nádherný anglický letní den na dostizích. Může být něco lepšího?

Inu, třeba takových šest favoritů s nízkými kurzy, kteří by nezvítězili.

Právě když jsem se začínal zbavovat předchozí úzkosti a těšit se z krásného dne, vyrostli přede mnou mí dva NE-přátelé z Kemptonu a Towcesteru. Opět na sobě měli svoji uniformu, sestávající z bílých košil s krátkými rukávy a černých kalhot plus pracovních bot. Tentokrát jsem proti nim stál pro změnu na stupínku, což mi dodávalo trochu víc odvahy.

„Měl jsem dojem, pánové, že jsem vám řekl, abyste se šli vycpat,“ sdělil jsem jim.

„Náš šéf s váma chce mluvit,“ pravil mluvčí dvojice.

„Jenže já nechci mluvit s ním. Tak běžte pryč,“ vyzval jsem je.

Vcelku důvodně jsem věřil, že tady, se stovkami svědků kolem, se k fyzickému útoku neodhodlají.

„Chce vám udělat nabídku,“ pokračoval mluvčí.

„Kterému výrazu ze slov ‚běžte pryč‘ jste nerozuměli?“ otázal jsem se.

Nepohnuli se ani o píď a dál se přede mnou tyčili. To nebylo pro můj obchod zrovna dobré.

„Chce vás vodkoupit.“ Jako zadrhlá nahrávka.

„Řekněte mu, ať přijde sám, jestli se mnou chce mluvit,“ doporučil jsem jim, „místo aby za sebe posílal párek pohůnků.“

V hlavě se mi mihla představa šťourání klackem do vosího hnízda. A zrovna já jsem něco takového Larrymu rozmlouval.

„Máte jít s náma,“ prohlásil muž.

„To si asi děláte legraci,“ téměř jsem se zasmál. „Nikam s vámi dvěma nejdu. A teď koukejte uhnout z cesty. Mám tady bookmakerský stánek a zákazníky.“

Ani se nepohnuli.

Luca a Duggie popošli a postavili se vedle mě na stupínku každý z jedné strany. Následoval zavilý souboj ve vzájemném zahlížení, tři proti dvěma. Působilo to jako předehra k souboji na pistole v nějakém westernu. Kdo ale první sáhne po svém šestiraňáku?

Ticho náhle přerušil Duggie: „Táhněte! Co kdybyste si vy dva sráči šli honit triko někam jinam?“

Oba se k němu otočili a věnovali plnou pozornost tomu klučíkovi, který pořád vypadal nanejvýš na čtrnáct.

Upovídaný chlápek otevřel ústa a zřejmě se chystal něco říct.

„Sklapni,“ uťal mu řeč Duggie. „A koukej valit pryč!“

Cosi v chlapcově sebejistém projevu naznačujícím fyzickou výhrůžku polekalo trochu i mě. Oba muži proti nám viditelně znejistěli.

„My se vrátíme,“ oznámil nám ten upovídaný.

Jenže Duggie s nimi ještě neskončil. „Ten pán tady vám řekl, že se s vaším šéfem vidět nechce, tak vysmahněte a už se nevracejte.“

Pronášel svoji řeč velmi rozvážně. „Padejte, zmrdi, a svýmu šéfovi řekněte, že tady pro něj žádnej kšeft nebude.“

Oba muži na něj pohlédli jako dvě velké ovce na štěně border kolie, potom pomalu ustoupili stranou a odebrali se pryč.

Sledovali jsme s Lucou, jak odcházejí a mizí nám z dohledu za tribunou, a pak jsme se v hlubokém údivu obrátili k Duggiemu. Usmíval se.

„Samý svaly, žádnej mozek,“ prohodil. „Takovýdle hoši potřebujou rozkazy, aby věděli, co maj dělat. Neuměj samostatně myslet.“

Kdybych nebyl na vlastní oči svědkem, nevěřil bych tomu.

„Páni, Duggie, byl jsi skvělý,“ pochválil jsem ho. „Kde ses to, prosím tě, naučil?“

„Ulice v High Wycombu nejsou tak přátelský, jak by si někteří lidi mysleli,“ prohlásil. „Páteční a sobotní večer může bejt pěkně vostrej, to vám teda řeknu. Zatraceně vostrej.“

„Řekl bych, že právě úspěšně absolvoval zkušební lhůtu,“ ozval se Luca.

„To si pište, že absolvoval,“ zvolal jsem. „Vítej do firmy!“

Duggie se rozzářil. „Jen když ji neprodáte těm sráčům.“

„Ani náhodou,“ vyhrkli jsme s Lucou jednohlasně.

*** * ***

Zbytek dne proběhl v porovnání s předchozími událostmi neškodně. Sice všech šest favoritů neprohrálo, ale naše odpoledne se přesto ukázalo jako ziskové a zábavné, jak se Duggie zabydloval ve svém nově nabytém stálém postavení.

Projevil se jako přirozený šoumen a rychle mu to myslelo. Jeho sebedůvěra narůstala a u sázkařů zaznamenával velký úspěch. Skoro celé odpoledne s nimi dokázal mluvit a žertovat. Nijak jsem nepochyboval, že díky němu jsme uzavřeli daleko víc obchodů. Pár sousedních bookmakerů se ovšem moc neradovalo, zvlášť když Duggie pokřikoval na jejich potenciální zákazníky, že by u nás pořídili lépe, i když to třeba nebyla pravda.

Jenže naši sousedé nejsou našimi přáteli, jsou pro nás konkurencí. Svým způsobem jsem byl docela rád, že Larry Porter je v Not-

tinghamu. Nechtěl bych si ho před pondělkem znepřátelit. Budu totiž potřebovat jeho bezděčnou spolupráci.

Obě mlátičky se už u našeho stánku neobjevily, dělal jsem si však starosti, jestli na nás nebudou čekat u východu ze závodiště nebo na parkovišti, kde by je přece jen znepokojovalo méně svědků. Nijak jsem nestál o další „vzkazy“, napsané na můj solar plexus.

„Kde parkuješ?“ zeptal jsem se Lucy, když jsme nakládali vybavení na vozík.

„Za silnicí na neplaceným parkovišti.“

„Dobře, já taky. Budeme se držet pohromadě pro případ, že by nás čekala nějaká nevítaná společnost.“

„Že váháte!“ pravil rozhodně.

„Tak na mě počkejte,“ požádal nás Duggie. „Jen se skočím vypískat.“

Utíkal směrem na pány a nechal nás s Lucou stát u vozíku.

„Nějaký vývoj v operaci Sestra Millie?“ nedokázal jsem již potlačit zvědavost.

Luca se široce usmál. „Jednání pokračujou,“ pravil. „Ale zatím k průlomu nedošlo. Millie by chtěla, jenže se bojí, že ji Betsy zabije, když se se mnou dá dohromady. Asi má pravdu. Život je takhle ale každopádně hned zajímavější.“

„Tak si jen dávej pozor, ať se neseznámí s Duggiem, to bys pak neměl žádnou šanci,“ popichoval jsem ho.

Protáhl obličej. „Jo, dobře, dědo.“ Myslel to jenom jako vtip, ale mě najednou zalila vlna myšlenek, které jsem se snažil vytěsnit z vědomí.

V očích se mi objevily slzy, a tak jsem se v rozpacích nad takovým projevem citů od Lucy odvrátil.

„Páni, promiňte,“ omlouval se.

„To nic,“ ujistil jsem ho, i když jsem se tak necítil a taky jsem se k němu neotočil zpátky.

„Chcete si o něčem promluvit?“

„Ne,“ odmítl jsem.

Z pánské toalety se vynořil Duggie, a uchránil mě tak před dalším výslechem.

„Tak fajn,“ pravil vesele, „jdem na to.“

Je dobře, že je do toho tak žhavý, pomyslel jsem si. Já bych se rozhodně bez setkání s mlátičkami rád obešel.

Jak se k Duggieho zjevnému zklamání ukázalo, mé strachy byly nepodložené. Po ostrých hoších nebylo stopy ani u východu ze závodiště, ani na parkovišti. Třeba obdrželi další rozkazy od svého tajemného šéfa. Stejně ale budu mít oči otevřené, jestli cestou domů někde nespatřím černé BMW 4x4.

Nevěřil jsem, že bych je byl viděl naposledy.

* * *

Na sobotu jsme si s Lucou plánovali, že pojedeme do Lincolnshiru na dostihy v Market Rasenu, ale vzhledem k ostrým hochům, kteří se stále ještě toulají někde na číhané, a rovněž k našim pondělním plánům, jsme se rozhodli, že bude lépe se jeden den moc neukazovat. A to nemluvím o Kipperovi s úskočným pohledem, který se svým dvanácticentimetrovým nožem třeba rovněž slídí po parkovištích a hledá ztracené peníze.

Stejně mi vyhovovalo, že strávím den se Sophií, zvlášť když Alice odjíždí domů do Surrey. Bohužel neodjíždí natrvalo, nýbrž pouze si vyprat a zabalit pár kousků jiného oblečení.

„Co tvá práce?“ otázal jsem se jí u snídaně.

Věděl jsem, že si v lokálním vysílání rádia v Guildfordu, kde pracuje jako produkční, vzala týden dovolené. Její týden už uplynul.

„Pár dní navíc pro ně nebude problém,“ prohlásila.

Nijak jsem nenaléhal, i když jsem její další přítomnost nepovažoval za nutnou. Pár dní navíc bych snad mohl vydržet. Začínalo se mi však stýskat po časech, kdy byla Sophie v nemocnici, kdy jsem si nemusel každé ráno stlát či okamžitě uklízet šálek od kávy do myčky, kdy jsem mohl chodit po domě ve spodním prádle, polehávat na pohovce a koukat na fotbal v televizi a kdy jsem mohl nechávat zvednuté prkýnko na záchodě a říhat či pouštět větry, kdy se mi zachtělo. Za pět měsíců jsem si docela zvykl žít sám.

Ne že bych si nepřál mít Sophii doma. Jistěže si to přeju a mám ji moc rád. Jen přítomností její sestry u nás si zdaleka nejsem tak

jistý. Z Alice se pomalu místo domácí bohyně stává domácí noční můra.

„Na jak dlouho se chce vrátit?“ zeptal jsem se Sophie, když jsme Alici mávali na rozloučenou.

„Myslím, že jen na chvíli,“ odpověděla. „Alici se líbí, když může velet, a myslí si, že ještě potřebuji její péči. Ale abych byla upřímná, byla bych radši, kdyby se večer nevracela.“

Já taky, pomyslel jsem si. Na druhou stranu Alicina přítomnost ulehčovala mému svědomí tím, že Sophie nebude v domě sama, když jsem v práci. Myslím, že i Sophie to tak bere, a tak se příliš nevzpouzela, když Alice oznámila svůj úmysl vrátit se k nám.

Zavřeli jsme domovní dveře a vrátili se do kuchyně.

„Nechce se mi věřit, že jsem doma už týden,“ svěřovala se Sophie. „Mám pocit, jako kdybych z nemocnice odešla teprve včera.“

Já měl pocit, jako kdyby to byl už měsíc, ale nahlas jsem to neřekl.

Šel jsem nahoru do kanceláře, zatímco Sophie šmejdila po kuchyni a vychutnávala si možnost dělat si věci po svém, aniž by jí Alice neustále nabízela pomoc a radu.

Nalogoval jsem se na stránky *Racing Postu* a prověřil si přihlášky na pondělní dostihy v Bangor-on-Dee. Zprávy byly dobré. Favorit s nízkým kurzem by stále měl běžet v dvoumílových proutěnkách pro nezvítězivší koně. Stejně jako ostatní, o které mám zájem.

Sophie mi do kanceláře přinesla šálek kávy.

„Děkuju, lásko moje.“

Postavila se za mě, masírovala mi ramena a hrála si s mými vlasy.

„Co děláš?“ vyptávala se.

„Jen si ověřuju zítřejší starty,“ vysvětlil jsem.

„Můžu s tebou jet na dostihy?“ optala se.

„Jistě,“ zaradoval jsem se. „Zítra jedeme do Bangoru. To je docela dlouhá cesta, ale jestli chceš, tak pojeď. V úterý jsme na večerním mítinku v Southwellu a pak ve středu, ve čtvrtek a v pátek na Červnovém festivalu v Newmarketu.“

„Budeš v Newmarketu nocovat?“ optala se trošku ustaraně.

„Kdepak! Ne při cenách, jaké tam v tomhle červnovém týdnu praktikují. Nezapomínej, že se konají taky prodeje plnokrevníků. Město praská ve švech. Vždycky večer přijedu domů.“

Ulevilo se jí. „Dobře,“ pokývla. „Jestli bude hezky, tak možná pojedu v úterý do Southwellu. V Newmarketu je na můj vkus moc lidí.“

„To bude fajn,“ řekl jsem upřímně. Vypnul jsem počítač. „Co kdybychom si zašli někam na oběd?“

„Co, teď?“

„Ano, hned teď.“

„Skvělý nápad,“ usmála se.

* * *

Zajeli jsme do hospody ve vesnici Avon Dasset, jejíž specialitou je sekaná na čtyřiašedesát způsobů. My jsme se však se Sophií rozhodli pro jehněčí pečeni. Byla vynikající.

Po obědě jsme odjeli pár mil do kopcovitého krajinného parku Burton Dasset, kde jsem zastavil na okraji hřebene s výhledem až na Coventry a dál.

Zůstali jsme sedět v autě a já Sophii pověděl o svém otci.

Byl jsem vzhůru skoro celou noc, neustále si v hlavě procházel všechna tajemství, která jsem vytáhl z babičky, a zvažoval, jestli už mám Sophii něco říct. Je pravda, že první týden doma po odchodu z léčebny zvládla velice dobře a ani jednou mě neobvinila, že jsem pil, což podle mých zkušeností bývala vždycky první známka toho, že věci nejsou tak, jak by měly být. Každé ráno jsem pečlivě dohlížel, aby spolykala všechny své prášky, byl jsem si však zároveň bolestně vědom toho, jak snadno se v minulosti její chování změnilo ve chvílích stresu nebo úzkosti, a zoufale jsem se takovým situacím chtěl vyhnout, tím méně abych je zbytečně vyvolával.

Cítil jsem v sobě nicméně potřebu, aby Sophie znala pravdu. Uvědomoval jsem si, že v sobě hromadím bolest a hněv. Obával jsem se, že by pohár mohl přetéct, že v mé hlavě dojde k nenadálému výbuchu, což by z dlouhodobého pohledu mohlo být škodlivé pro Sophii i pro mě. Potřeboval jsem se možná sobecky podělit o to, co

vím, abych se z toho mohl vypovídat a ulehčit tak svému břemenu. Možná jsem měl vyhledat některého z psychiatrů v léčebně, aby *mně* předepsali nějakou terapii a léky, ale chtěl jsem, aby mi pomoc, kterou potřebuju, poskytla právě Sophie.

Začal jsem jí líčit, jak se otec náhle objevil v Ascotu, a svůj šok, když jsem zjistil, že nezemřel při automobilové nehodě před dávnými roky, jak jsme si mysleli.

„To je báječné," zvolala Sophie. „Vždycky jsi toužil po otci."

Jenže pak jsem jí pověděl, že ho kdosi pobodal na parkovišti dostihového závodiště a že později zemřel v nemocnici. Hluboce ji to rozesmutnilo, hlavně kvůli mně.

„Ale proč ho pobodali?" zeptala se.

„Myslím, že to měla být loupež, která nevyšla."

Říkal jsem si, že bude rozumnější se zatím raději nezmiňovat o mikrokodérech, falešných pasech či balíčcích peněz v modrém plastu. A taky o otcově černočerveném batohu, který jsem našel v zašlém hotýlku v Paddingtonu a posléze si jej u nás doma vyzvedl otcův vrah.

„Mohli ale zabít *tebe!"* zvolala šokovaná Sophie.

„Já bych zloději ty peníze odevzdal," ujišťoval jsem ji. „Ale můj otec mu řekl, ať jde do háje, a kopl ho do rozkroku. Asi proto ho ten člověk probodl."

Trochu se uklidnila, ale ne úplně.

„Proč jsi mi to neřekl rovnou?" dožadovala se.

„Nechtěl jsem tě rozčilovat zrovna před pohovorem," hájil jsem se. To chápala. „Ale to není ani zdaleka všechno, lásko moje."

Pověděl jsem jí o matce, a že také nezemřela při automobilové nehodě. Co nejohleduplněji jsem jí řekl o paigntonském molu, a jak pod ním na pláži našli matku zavražděnou.

„Ach, Nede," polykala slzy.

„Byl jsem jen batole," pokoušel jsem se ji utěšit. „Nic z toho si nepamatuju. Vlastně si v souvislosti s matkou nevybavuju vůbec nic." A Sophie ji samozřejmě vůbec neznala.

„Jak jsi to zjistil?"

„Řekli mi to na policii. Udělali testy DNA. V té době si zřejmě všichni mysleli, že pachatelem je otec a že proto utekl. Taky to měl

být důvod, proč si babička a děda vymysleli tu historku o automobilové nehodě.“

„To pro ně muselo být strašné,“ prohodila.

„Ano, jenže tak jednoduché to nebylo,“ pokračoval jsem.

Pověděl jsem Sophii o matčině těhotenství a nakonec velice opatrně i o skutečnosti, že šlo o dědovo dítě. Vysvětlil jsem jí, že proto děda moji matku uškrtil, aby se o jeho otcovství a jejich vztahu nikdo nedozvěděl.

Sophie hodnou chvíli mlčela a já ji nad řadicí pákou držel za ruku.

„Proč tedy tvůj otec odjel?“ optala se nakonec.

„Protože mu bylo řečeno, aby zmizel.“

„Kdo mu to řekl?“

Sophie mívala mé prarodiče ráda, jako kdyby byli její vlastní. Nyní jsem jí v celé nahotě odhalil příběh, v němž babička, naše milá babička, celou záležitost zrežírovala. Rozhodně byla zodpovědná za to, že jsem nemohl vyrůstat s otcem, a patrně měla i rozhodující podíl na odchodu mé matky ze světa.

Sophie tomu nemohla uvěřit.

„Víš to naprosto jistě?“ dotazovala se.

Přikývl jsem. „Většinu toho jsem se dozvěděl včera,“ vysvětlil jsem. „Když jsem ji byl navštívit.“

„Všechno tohle ti pověděla?“ tázala se Sophie poněkud skepticky.

„Ano.“

„Jak je to možné? Vždyť je většinu dní úplně mimo. Nedokáže si vzpomenout, co měla k snídani,“ namítala.

„Když jsem s ní včera mluvil, byla dokonale při smyslech. Kupodivu. Nedokázala si pořádně vzpomenout, kdo jsi, ale vzpomínky z doby před šestatřiceti lety si vybavovala zcela jasně.“

„Litovala toho?“ optala se Sophie.

„Ne, ne doopravdy. Myslím, že právě to pro mě bylo nejtěžší.“

Nějakou chvíli jsme seděli v autě potichu.

Všude kolem nás se hemžily spokojené rodiny, maminky a tatínkové s dětmi, které pobíhaly z kopce do kopce, prohánělly psy a

pouštěly draky. Ti lidé prostě dělali to, co se v neděli odpoledne běžně dělává.

Hrůzy zůstávaly uzavřené jen uvnitř našeho vozu a v našich myslích.

Kapitola 22

V pondělí brzy ráno jsem vyzvedl Lucu a Duggieho na parkovišti hotelu Hilton u křížení s dálnicí M40 a všichni tři jsme s povznesenou náladou v srdcích a myšlenkami na rošťácké neplechy v hlavách vyrazili na dostihy v Bangor-on-Dee.

Stopy po pěstech a okovaných špičkách bot, co mi zůstaly po setkání na parkovišti v Kempton Parku, se konečně z mého břicha začaly vytrácet, ale zato v žaludku mi pořád hořela touha po pomstě. Řekl jsem Larrymu Porterovi, že se vyrovnám s těmi syčáky, kteří si moje zbití objednali, a dnešek by měl být tím dnem.

„Ověřil sis, že Larry přijede a má zařízení?“ vyptával jsem se Lucy.

„Klídek,“ napomenul mě Luca. „Nestresujte. Larry tam bude včas.“

„Mluvil jsi s někým ze svých přátel?“ obrátil jsem se na Duggieho. „Abys jim to připomenul.“

„Všecko v pohodě,“ ujistil mě. „Jak říkal Luca, nestresujte, všecko bude v cajku.“

Doufal jsem, že má pravdu.

Přijeli jsme na závodiště brzy a zaparkovali na jednom z bezplatných parkovišť. Odešel jsem zaplatit poplatek za jmenovku bookmakera, zatímco Luca a Duggie vykládali z auta naše vybavení a táhli je do sázkařského sektoru.

„Kde je ta zatracená tribuna?“ rozhlížel se Duggie kolem dokola.

Zasmál jsem se. „Tady žádná není.“

„Si ze mě děláte prdel!“

„Ne,“ ujistil jsem ho. „V Bangoru opravdu tribuna není.“

„Jak teda sázkaři viděj na dostihy?“ vyptával se.

„Je tu přírodní tribuna,“ upozornil jsem ho. „Lidé stojí na kopečku a odtud se dívají na dostihy.“ Vyvýšenina se svažuje dolů ke dráze a poskytuje velmi dobrý výhled na koně.

„Takže už jsem viděl všecko,“ poznamenal znechuceně Duggie.

„Ne, neviděl," namítl jsem. „V jižním Španělsku se běhá dostih podél pláže a diváci na sobě mají plavky a sedí pod slunečníky. Přitom je to opravdový dostih se startovními boxy, sázením, se vším. Dokonce ho přenáší televize."

„A ve Svatým Mořici ve Švýcarsku," navázal Luca, „se každej rok běhá po zamrzlým jezeře. Viděl jsem to. Je to fakt ohromný. Tam teda ale plavky nenosej, spíš kožichy, koná se to uprostřed zimy."

„V Rusku se taky běhá na sněhu," doplnil jsem. „A v devatenáctém století běhali po zamrzlé řece Moskvě – čistě na ledu."

„Proč teda u nás rušej dostihy vždycky, když sněží?" zajímalo Duggieho.

„Dobrá otázka," prohodil jsem. „Zřejmě nemáme ten správný sníh."

Pochechtávali jsme se, ale byl to nervózní smích.

Postavili jsme stanoviště a Luca se pochvalně vyjádřil o novém jménu na naší tabuli. Předchozí večer jsem strávil přemalováváním sloganu DŮVĚŘUJTE TEDDYMU TALBOTOVI prostými bílými, a pravda trochu neumělými písmeny TALBOT A MANDINI.

„Budu muset změnit taky nadpis na našich tiketech," prohodil Luca. „Udělám to teď."

Pustil se do práce a já se odebral na pány. Nervy zjevně začínaly pracovat.

„Za rohem je veřejná telefonní budka," upozornil jsem po návratu. Ukázal jsem k boční stěně budovy mezi rybím barem a pánskými záchody.

„Tak to budu muset ve vhodnou chvíli zavolat babičce," usmál se Luca.

„Kdepak!" zvolal jsem. „Potřebuju tě tady na stánku."

„Co je za problém?" zajímal se Duggie.

„Nechci, aby někdo mohl použít veřejnou telefonní budku, až přestanou jít mobily," vysvětlil jsem.

„To je jednoduchý," prohlásil Duggie. „Vo to se postarám." Odešel dřív, než jsem ho stačil zastavit.

Za pár minut byl zpátky.

„Hotovo," oznamoval. „Nikdo si dneska z toho telefonu nezavolá."

Podívali jsme se s Lucou po sobě.

„Co jsi s tím provedl?“ optal jsem se Duggieho.

„Co myslíte? Rozbil jsem ho. Pak jsem šel do kanceláře a stěžoval si, že telefon nefunguje. Dali na něj ceduli MIMO PROVOZ.“

Zasmál jsem se. „Krásná práce.“

„Jo,“ řekl Duggie, „ale nabídli mi, ať si jako zavolám z telefonu v kanceláři tajemníka, esli je to naléhavý.“

„Aha,“ vzdychl jsem si. Nechtěl jsem ani, aby si někdo mohl zavolat z kanceláře tajemníka.

„Ale to nevadí,“ pokračoval Duggie. „Mám číslo jejich telefonu a domluvil jsem se s jedním kámošem, že tam v pravou chvíli zavolá a nezavěsí. To vobsadí linku, a už nikdo se nedovolá ani ven, ani tam. Pošlu ještě další kámoše, aby taky zavolali pro případ, že by měli na stejným čísle víc linek. To je zablokuje všecky.“

„Neukážou se čísla tvých kamarádů na displeji? Nechtěl bych, aby je mohli vystopovat.“

„Tak mí kámoši budou mít skrytý číslo nebo zavolaj z budky v High Wycombu. Je to jednoduchý jak facka,“ ujistil mě.

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Tak to zařiď.“

Přijel Larry Porter a začal budovat své stanoviště hned vedle nás.

„Máš zařízení?“ zeptal jsem se.

„Jasně, všecko je připravený,“ odpověděl Larry. „Bill přijede zvlášť, trochu později.“

Usoudil jsem, že Bill je ten muž, kterého jsem viděl v Ascotu v bílé košili a světle hnědých keprových kalhotách, když u mě vsadil „dvě brambory“ ve chvíli, kdy se těsně před Zlatým pohárem poroučel internet a mobilům vypadl signál.

Proutěnky pro nezvítězivší byly pátým dostihem odpoledne, a jak se hodiny blížily ke startu v půl páté, moje nervozita stoupala. Pondělní odpolední dostihy bývají všude poklidné a dnešek nebyl žádnou výjimkou. Nicméně nedostatek ruchu v sázkařském sektoru nijak neuklidnil mé šimrání v žaludku.

Celkový počet přítomných bookmakerů byl přiměřený. Napočítal jsem nás v sázkařském sektoru šestnáct a pár dalších stálo u dráhy. Všichni jsme se z prořídlého pondělního zástupu snažili ulovit

co nejvíce rybiček. Krom Larryho a Normana jsem však nikoho z ostatních bookmakerů neznal, jelikož jsme se vypravili mimo naše obvyklá působiště. Běžně jsme do Bangoru nejezdili.

Konečně se přiblížil čas pátého dostihu. Koně už byli v sedlišti a sázkaři si začínali vybírat. Na start se mělo postavit devatenáct koní, včetně Pool House jako favorita s poměrně nízkým kurzem šest ku čtyřem. Kůň již dříve běžel třikrát a při dvou posledních příležitostech skončil jako druhý. Dnes ho pojede mnohonásobný žokej-šampion, který speciálně na tohoto koně přijel z Lambournu, takže jistě počítá s vítězstvím. Všechny noviny s ním souhlasily.

Když koně přešli do předváděcího padoku a do startu zbývalo přesně šest minut, kývl jsem nepatrně na Larryho, aby stiskl skryté tlačítko rušičky telefonního signálu. Ve stejný okamžik jsem šťouchl do Lucy, který ihned aktivoval virus v dostihovém internetovém serveru, účinně ho tak vyřadil z činnosti a odstřihl dostihové závodiště od spojení s okolním světem.

Vzpomněl jsem si na třicítku mladistvých delikventů a doufal, že jsou všichni připraveni podat příslušné sázky.

Najednou se přede mnou objevil muž v bílé košili a světle hnědých keprových kalhotách. Bill, usoudil jsem.

„Talíř na číslo čtyři," objednal si a hodil mi svazek bankovek.

Číslo čtyři bylo druhým favoritem.

„Tisíc na číslo čtyři při třech ku jedné," ohlásil jsem hlasitě přes rameno.

„Nabídka při jedenácti ku čtyřem," odpověděl Luca stejně hlasitě.

„Dobře," souhlasil muž. Podal jsem mu tiket s vytištěným nadpisem TALBOT A MANDINI a kurz na naší tabuli se změnil.

„Dávám bramboru na čtyřku při třech," zahulákal Luca na Larryho Portera.

„Můžeš ji mít při pěti ku dvěma," volal Larry zpátky.

„Dobře," přikývl Luca a otočil se k Normanu Joynerovi. „Bramboru na čtyřku," zařval ještě hlasitěji.

„Fajn," halekal Norman. „Při devíti ku čtyřem."

Ani ne za minutu se nabídka na číslo čtyři po celém sázkařském sektoru změnila a favorit Pool House se začal blížit vysokému kurzu.

Panika mezi hochy z velkých firem se neprojevila tak dramaticky jako v Ascotu, přesto byla docela působivá. Pobíhali kolem a zoufale, leč neúspěšně se pokoušeli rozchodit své mobily. Viděl jsem, jak se jeden z nich vrhl k veřejné telefonní budce, ale brzy se zase vrátil s rozčileným výrazem ve tváři.

Po incidentu v Ascotu však zřejmě všichni dostali důkladné instrukce. Jasně si uvědomovali, že kurz horkého favorita vzrostl od chvíle, kdy nefunguje internet a mobily. Také jim bylo jasné, že pokud favorit vyhraje, bude to pro ně rána, protože městské sázkové kanceláře vyplácejí podle startovního kurzu a ten se uměle zvýšil.

V důsledku toho se hoši z velkých firem, kteří měli po kapsách patřičnou hotovost, chopili iniciativy, a když neměli možnost obdržet pokyny od svého vedení, těžce podpořili favorita, aby jeho kurz dostali zpátky na šest ku čtyřem.

Horečně usilovali, aby do startu stihli předat své peníze bookmakerům v sázkařském sektoru. Přijal jsem řadu velkých sázek a pomalu jsme snížili kurz Pool House ze sedmi ku čtyřem nejprve na třináct ku osmi, potom na šest ku čtyřem a v poslední chvíli pak na jedenáct ku osmi. Kůň tedy nakonec odstartoval při nižším kurzu, než kdybychom nic nepodnikli.

Bylo odstartováno a Larry vypnul rušící zařízení, zatímco Luca zbavil internetový server jeho viru.

„Moc to nefungovalo, co?“ štětil se Larry. „Jestli teď favorit zvítězí, bude mě to stát balík.“

Jenže favorit nezvítězil.

O dvě délky ho porazil naprostý outsider jménem Cricket Hero, jenž doběhl v překvapivě vysokém startovním kurzu sto ku jedné, a přihlížející diváci ho uvítali mrazivým mlčením. Na tohoto koně jsme nepřijali jedinou sázku, a tak z hlediska našich závazků šlo o velmi uspokojivý výsledek, díky němuž jsme víceméně dohnali nedostatek obchodů v průběhu předchozích dostihů.

„Drž chviličku pevnost,“ požádal jsem Lucu.

Šel jsem se podívat, jak odvádějí Cricket Heroa do padoku pro odsedlání vítěze. Ti, kteří se na něj rovněž přišli podívat, mu moc nadšeně netleskali, jenže by se mezi nimi zřejmě sotva našel někdo, kdo si na něj vsadil. Jeho realizační tým nicméně překypoval nadše-

ním a zářil úsměvy od ucha k uchu, když kůň chodil dokola a dopocoval pod dekou. Podíval jsem se do programu, abych zjistil, jak se jmenuje jeho trenér. Dočetl jsem se, že je jím Miles Carpenter z Irska.

Opřel jsem se o zábradlí poblíž muže, o němž jsem předpokládal, že to bude pan Carpenter. Usmíval se jako kočka, která se namlsala smetany.

„Dobrá práce, pane Carpentere," zavolal jsem na něj.

Otočil se a pokročil ke mně. „Díky," pronesl s těžkým irským přízvukem.

„Pěkný kůň," kývl jsem hlavou k hnědákovi, i když po pravdě nijak krásně nevypadal. V porovnání s ostatními koňmi, jejichž dokonale vyhřebelcované zádě se leskly v letním slunci, měl vítěz trochu přerostlou a místy matnou srst. Ohon byl samý spečený dred a kopyta neměl jako většina startujících dostihových koní hezky naolejovaná. Kůň ve skutečnosti vypadal jako stará herka. I proto byl jeho kurz tak vysoký. Nikomu se nechce sázet na koně, který v předváděcím padoku nevypadá dobře. Obecně lze říct, že kůň, který nevypadá dobře, také dobře nepoběží.

Jenže zdání může klamat.

„Ano," odpověděl trenér s širokým úsměvem a postoupil ještě o krok blíž. „Podle mě z něj bude šampion."

Promluvil jsem přímo k němu, tiše, ale zřetelně. „Oriental Suite, viďte."

Úsměv z jeho tváře rázem zmizel.

„A vy," pokračoval jsem, „musíte být Paddy Murphy."

„A kdo jste do prdele vy?" vybuchl. Přistoupil až ke mně a zíral mi zblízka do obličeje.

„Jen přítel," ustoupil jsem o kousek dozadu a usmál se.

„Co chcete?" zavrčel.

„Nic." Otočil jsem se a nechal ho tam zkoprnělého stát.

To, co jsem chtěl, už mi dal. Potvrdil mi, že Oriental Suite se nyní skutečně jmenuje Cricket Hero. Ne že bych to potřeboval.

Předpokládal jsem, že skutečný Cricket Hero je mrtvý. Vyměnili ho pomocí australského falešného čipu RFID za Oriental Suite a pak zabili kvůli vysoké pojistce.

Upřímně řečeno, smrt koně Cricket Hero nebyla pro dostihy velkou ztrátou. Vyhledal jsem si ho na webových stránkách *Racing Postu.* Běžel celkem osmkrát, vždycky v bídné konkurenci, a při všech startech skončil jako poslední nebo předposlední. Jeho oficiální hodnocení bylo tak nízké, že představoval prakticky úplný konec žebříčku. To všechno se však nyní změní.

Kůň, který teď běhá jako Cricket Hero, je ve skutečnosti Oriental Suite a jedna věc je naprosto jistá. Oriental Suite by nikdy v žádném dostihu nemohl odstartovat v kurzu sto ku jedné, tím méně pak v proutěnkách nízké kategorie pro nezvítězivší koně v Bangoron-Dee za poklidného červnového pondělního odpoledne.

Dlouho jsem přemýšlel o dvou fotokopiích koňských průkazů totožnosti, které jsem našel ve skrýši otcova batohu. Jeden zněl na jméno Oriental Suite, druhý pak patřil koni Cricket Hero a mě zaujala podobnost odznaků a vírů, jak je zaznamenával popis koně.

Od té chvíle jsem čekal, až se jméno Cricket Hero objeví mezi dostihovými přihláškami.

* * *

„Tomu říkáš srovnat si účty?“ hlasitě se čílil Larry Porter, když jsem se vracel k našemu stánku.

„Nevykřikuj tak hlasitě, ty jeden blázne,“ varoval jsem ho.

„Ale nefungovalo to, co?“ ubral trochu na hlasitosti.

„Nemůžu přece zařídit, aby pokaždé vyhrál favorit, že?“ nadhodil jsem.

„No ještě že nevyhrál!“ vyprskl. „Vzali jsme s Normanem v posledních dvou minutách tolik peněz, že by nám zůstaly tak akorát oči pro pláč, to ti teda můžu říct.“

Norman Joyner se postavil vedle Larryho a důrazně přikyvoval.

„Ale plakat nakonec nemusíte,“ usmál jsem se. „Tak proč se vztekáte? Oba jste na tom dostihu vydělali, ne?“

„Jenže ne díky tobě,“ bručel dál Larry.

„Asi bysme to už neměli pokoušet,“ poznamenal Norman.

„Výborně,“ souhlasil jsem. Mně to naprosto vyhovuje.

„Tyhle velký firmy se cestou do banky asi můžou uřehtat," pokračoval.

„Přišly ale o peníze, které nám těsně před startem nacpaly," připomenul jsem.

„To jsou drobečky, kamaráde, jen drobečky. Zase jim zůstanou prachy, co všecky troubové vsadili na favorita v jejich kancelářích."

To je fakt, pomyslel jsem si. Věděl jsem však, že jedna z velkých firem se smát nebude.

Sázková kancelář Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd, pobočka HRF Holdings Ltd, zaměstnavatel dvou mlátiček s jejich okovanými špičkami bot, se cestou do banky ani zdaleka řehtat nebude.

Řetězec sázkových kanceláří Tony Bateman má po Londýně a jihovýchodě Anglie rozeseto více než padesát provozoven. Vyhledal jsem si jejich adresy na internetu.

Jestli šlo všechno podle plánu, tak přesně pět minut před předpokládaným startem dostihu, a tedy jednu minutu poté, co jsme závodiště izolovali od světa, třicet členů Duggieho a Lucova elektronického klubu, třicet mladistvých delikventů z High Wycombu, nakráčelo jednotlivě do různých provozoven společnosti Tony Bateman a vsadilo dvě stě liber na vítěze. Sázky ovšem nešly na horkého favorita, nýbrž na outsidera Cricket Hero k výplatě podle startovního kurzu.

Stále jsem doufal, že každý z těch třiceti si vyzvedne výhru ve výši dvaceti tisíc liber, což dohromady představuje šest set tisíc. Všechny sázky financovalo šest tisíc liber, jichž se Potměšilé oko Kipper nedopočítá v modrých balíčcích, ukrytých pod podšívkou otcova černočerveného batohu.

Dohoda s mladistvými delikventy byla jednoduchá. Luca a Duggie jim každému předali po dvou stovkách liber v hotovosti spolu s adresou jedné ze sázkových kanceláří Tony Bateman. Chlapci dostali přísné instrukce. Měli se dostavit do provozovny, jejíž adresu obdrželi, a to přesně ve čtyři hodiny dvacet pět minut, a vsadit dvě stě liber na vítězství Cricket Hera. Pokud kůň prohraje, měli prostě odejít s proklínáním smůly a jinak být zticha. Jestliže zvítězí, pak se měli pokusit nechat si vyplatit výhru, přičemž jedna čtvrtina jim zůstane.

Luca a Duggie si od nich zbývající tři čtvrtiny vyzvednou večer. Doufal jsem, že všech třicet dohodu dodrží, i když jsem měl podezření, že pár si jich prostě může strčit dvě stě liber do kapsy v naději, že kůň prohraje.

Snad ale dostatečný počet nakonec přece jen vsadil a jednotlivá dvěstělibrová sázka, byť ve vysokém kurzu sto ku jedné, by neměla v příslušné kanceláři vyvolat žádné podezření. Pokud by si vedoucí kanceláře přece jen včas všiml, že na outsidera bylo vsazeno celkem šest tisíc liber, se startovním kurzem by stejně už nedokázal nic udělat. O to se postarala Larryho rušička signálu mobilních telefonů a Lucův internetový virus spolu s Duggieho zkušeností s pevnými linkami.

„Třeba nebudou vyplácet," obával se Luca. Bookmakeři, zejména pak velké řetězce, mají ošklivý zvyk, že nevyplácejí výhry, jestliže se domnívají, že došlo v průběhu sázení k nějaké levotě. My jsme se ovšem ničeho takového samozřejmě nedopustili. Jen jsme zahráli na cizí housličky.

„Třeba ne hned," uvažoval jsem. „Ale nakonec podle mě výhry vyplatí. Opravdu by od nich nebylo moudré, kdyby si proti sobě popudili tolik prvotřídních mladistvých delikventů z High Wycombu, ne?"

Luca se zasmál.

Já na rozdíl od něj věděl něco navíc.

Majitel koně Oriental Suite, tentýž majitel, který v *Racing Postu* uvedl, jak ho zkrušila smrt jeho koně, a muž, který zastrčil do své kapsy velké pojistné plnění, není nikdo jiný než pan Henry Richard Feldman, ředitel a společník firmy Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd a jediný podílník HRF Holdings Ltd. Tentýž pán, který poslal své gorily, aby mi pěstmi a okovanými špičkami bot vyřídily na dostizích v Kempton Parku jeho vzkaz.

Vyrovnat si účty vyžadovalo značnou lstivost.

Nejlepší na celém plánu byla skutečnost, že Larry Porter a Norman Joyner pevně věřili, že nevyšel. Po celý zbytek dne otráveně bručeli.

Byl jsem přesvědčený, že pan Feldman nakonec dostane rozum a všechny sázky vyplatí, stejně jako jsem si byl jistý, že se rozhodne

nepokračovat ve svých záměrech na pohlcení mého podniku. Obojí bude cenou za mé mlčení. Dozví se rovněž, že mí právníci u sebe uložili jistý dopis, který v případě mé náhlé či podezřelé smrti odevzdají britským dostihovým úřadům.

Jen tak, abych se pro každý případ pojistil.

Kapitola 23

Když jsme po posledním dostihu balili své stanoviště, stěží jsme se s Lucou a Duggiem ovládali. Larryho natolik vyděsila představa možných těžkých ztrát, že Lucovi vrátil elektronickou rušičku telefonního signálu a mně přísahal, že už nikdy nic takového zkoušet nebude. Kousal jsem se do rtů, abych se nerozesmál.

Naložili jsme věci do mého volva, já sedl za volant a vyrazili jsme zpátky na jih k Warwickshiru, Luca jako obvykle vedle mě a Duggie vzadu za ním.

„Pohled na Larryho výraz, když dostih odstartoval, stál fakt za to," pochechtával se Luca. „Úplně zpanikařil."

„Norman se taky moc rozvážně netvářil," přidal jsem se k všeobecnému veselí.

„Slyšel jsem jednoho z těch poskoků, jak povídá, že se jako určitě něco děje, páč se nemohl dovolat z telefonu v kanceláři," prohodil Duggie.

„Díky tobě," pohlédl jsem na něj ve zpětném zrcátku. „Vážně dobrá práce." Celý zářil.

Chvíli jsem jel mlčky. Všichni jsme si vychutnávali libé pocity z úspěšné akce.

„Co uděláte se všema těma prachama?" zeptal se nakonec Duggie.

„No, říkal jsem si, že bych je dal na dobročinné účely. Možná na Fond pro zraněné žokeje."

„Výborná myšlenka," pravil Luca velice vážně. „To je záslužnej účel."

Jel jsem dál.

„Pak mě ale napadlo, že by možná bylo zábavnější si je nechat," dodal jsem.

Všichni jsme vybuchli smíchy.

„To je daleko lepší myšlenka," tloukl Duggie rozjařeně do opěradla.

Následujících dvacet minut jsme diskutovali o penězích.

Pokud Tony Bateman celou částku vyplatí a jestliže bylo skutečně podáno všech třicet sázek, pak při startovním kurzu sto ku jedné bude celková výhra činit šest set tisíc liber. Čtvrtina připadne třiceti uličníkům v poměru pět tisíc na každého. Luca, Duggie a já jsme se rozhodli, že rozdělíme polovinu částky, tedy tři sta tisíc mezi sebe, a zbývající čtvrtinu pak anonymně zašleme dvěma dobročinným společnostem – Fondu pro zraněné žokeje a Dostihovému sociálnímu fondu, abychom uchlácholili své svědomí.

„Nemohli bysme tohle dělat každej tejden?“ nadchl se Duggie. „To je největší vejplata, jakou jsem kdy dostal, fakt.“

„Je to dokonce ještě lepší,“ upozornil jsem ho. „Výhry ze sázek ve Spojeném království nepodléhají daním.“

Znovu jsme se všichni zasmáli.

Rozhodl jsem se, že rozdělení peněz mezi nás tři rovným dílem je jediným možným způsobem. Duggieho pomoc s jeho kamarády byla zásadní a jeho zásah vůči mlátičkám v Leicesteru mě vedl k pocitu vděku, že je Duggie na mé straně, a nikoli na jejich. Přál jsem si, aby to tak zůstalo.

Vznášeli jsme se stále ještě na obláčcích skvělé nálady, když jsem konečně zahnul na parkoviště hotelu Hilton u křížení s dálnicí M40, kde si Luca odstavil své auto.

„Nechávají tě tady parkovat zadarmo?“ otázal jsem se.

„Neptal jsem se,“ odtušil.

„Jak se ale dostaneš ven?“ U výjezdu z parkoviště byla závora.

„Zajdeme si s Duggiem do baru na drink na oslavu,“ pravil. „Vezmu si žeton od barmana.“

„Nepřežeňte to, ať nenadýcháš,“ nabádal jsem ho.

„Nebojte,“ řekl mi na rozloučenou. Mávali mi s Duggiem, když jsem se před vchodem do hotelu otáčel a odjížděl pryč. Říkal jsem si, jak je dobře, že člověku nemůžou sebrat řidičák za to, že má v krevním oběhu zvýšenou dávku adrenalinu, vyvolaného euforií. Kdyby se tohle měřilo, tak bych se zcela určitě dostal přes limit.

Telefon mi zazvonil právě, když jsem vyjížděl na hlavní.

Měl jsem přístroj v úchytu hands-free a na zeleném displeji nahoře svítilo číslo volajícího. Číslo Sophiina mobilu.

Stiskl jsem tlačítko pro příjem hovorů. „Ahoj, miláčku," pravil jsem vesele do mikrofonu umístěného vedle slunečního stínítka. „Zrovna jsem vysadil Lucu a Duggieho před Hiltonem a budu doma asi tak za deset minut."

V telefonu se však neozvala Sophie.

„Zdravíčko, pane Talbot," uslyšel jsem mužský hlas. Po zádech mi přeběhl mráz a málem jsem vrazil rovnou do protijedoucího nákladáku. „Furt máte něco, co mi patří," sdělil mi. „Tak já mám zas něco, co patří vám."

Polil mě ledový pot.

„Chci mluvit s manželkou," zvolal jsem.

Následovala kratičká pauza a pak jsem na lince uslyšel Sophii. „Nede, Nede!" křičela. Znělo to vyděšeně a třásl se jí hlas. „Pomoz mi!"

„To bude v pořádku, Sophie," snažil jsem se ji uklidnit. „Všechno bude v pořádku."

Jenže už na lince nebyla, znovu promluvil ten muž. „Udělejte, co vám řeknu, pane Talbot, a nic se jí nestane." Tón jeho hlasu zněl docela obyčejně, ale smysl toho, co říkal, byl jednoznačně výhrůžný.

Bál jsem se nejenom o Sophiinu bezpečnost, ale i o její duševní stav.

„Co chcete?" zeptal jsem se.

„Chci zbytek věcí, který byly v tom ruksaku. Chci čipy, zapisovač čipů a zbytek peněz."

Toto prohlášení mi potvrdilo, že muž, s nímž mluvím, je Kipper s úskočným pohledem. Bál jsem se, že jsem ho s jeho dvanácticentimetrovým nožem neviděl naposledy, a jak se ukazuje, mé obavy byly zcela oprávněné.

„Nemám ty věci u sebe," ohradil jsem se.

„Tak je fofrem sežeňte," nařídil mi způsobem, jako kdyby káral nezvedeného školáka, který si zapomněl učebnice.

„Kde jste?" zeptal jsem se.

„Nestarejte se," odsekl. „A nezavěšujte. Zůstaňte na lince. Jestli zavěsíte, tak tý vaší ženský ublížím. Jasný?"

„Ano," vydechl jsem.

„Dobře. Tak kde jsou ty moje věci?"

Co mám říct? Když mu povím, že jsem čipy RFID a mikrokodér dal panu Johnu Smithovi, jistě to Sophii nepomůže, aby ji pustil nezraněnou. Pokud jde o peníze, ty jsou zatím pořád v rukou mladistvých delikventů. Mám pravda v kapse výtěžek z odpoledních dostihů v Bangor-on-Dee, ale po tak nevýnosném dni určitě nedosahuje sumy šesti tisíc liber. V nejlepším případě mohu mít tak polovinu.

„Jsou u mě doma," řekl jsem nakonec.

„Kde doma? Nemohl jsem je najít."

To mi vůbec neznělo dobře.

Rychle jsem přemýšlel.

„Ve skříni pod schodištěm, ve staré plechovce od barvy."

Následovalo mlčení.

„Tak pro ně dojeďte," poručil si. „Hned. Ale nezavěšujte. Kde jste teď?"

„Na objezdu u Warwicku."

„Jeďte domů, ale mluvte se mnou. Jestli zavěsíte, tak tu vaši ženskou zabiju."

Poprvé použil slovo zabít a mě přepadla nová vlna strachu. Bozi vědí, jak se cítí Sophie, jestli ho slyší.

„Dobře, dobře, nezavěsím," vyhrkl jsem rychle. „Ale chci znovu mluvit se ženou."

Další odmlka.

„Nede?" volala Sophie do telefonu. „Co se to propánakrále děje?"

„Sophie," oslovil jsem ji, „všechno bude v pořádku, lásko moje. Přísahám. Dojedu pro věci, které ten člověk chce, a on tě pak pustí. Zůstaň v klidu."

„Já zůstanu v klidu, pane Talbot," sdělil mi Kipper s úskočnýma očima, jenž si zjevně vzal telefon zpátky. „Jen hezky sežeňte moje věci a já zůstanu v klidu. Ale nezavěšujte telefon."

„Co když ztratím signál?" znepokojil jsem se.

„Radši doufejte, že k tomu nedojde," štěkl.

Došlo mi, proč nechce, abych zavěsil. Dokud s ním na lince mluvím, nemohu volat policii.

„Dobře," sliboval jsem „Sjíždím z A46 do Kenilworthu."

Žádná odpověď.

„Kam mám ty věci přinést?“ sondoval jsem.

„Nejdřív je vyzvedněte. Pak vám řeknu, co máte dělat dál.“

Projel jsem zbývající kousek cesty Kenilworthem a zabrzdil u domu vedle Alicina vozu, který stál na našem parkovišťátku. Kde je Alice? napadlo mě.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo za deset minut osm a já měl hlad. Od jediného toastu k snídani před nějakými dvanácti hodinami jsem nic nejedl. Hlad se ale dal vydržet snadno, to ostatní je horší.

„Dojel jsem ke svému domu,“ sdělil jsem do mikrofonu.

„Dobře,“ ozvalo se. „Běžte pro ty věci. Vezměte si mobil s sebou a nezavěšujte.“

„Když mobil vyndám ze systému hands-free, nejspíš se automaticky vypne.“

„Radši doufejte, že se nevypne. Jestli zavěsíte, zabiju vám manželku.“

„Ale ten telefon se vypíná automaticky, když ho vyndám,“ doprošoval jsem se jeho pochopení. „Vždycky to tak je.“

„Vyndejte ho,“ nařídil mi.

Zvedl jsem telefon ze závěsu a on se samozřejmě okamžitě vypnul. Ach Bože, děsil jsem se v duchu, co mám dělat? Mám zavolat zpátky nebo co?

Než jsem se stihl rozhodnout, telefon mi opět zazvonil v ruce.

„Haló, ano,“ řval jsem do aparátu. „Jsem tady.“

Prosím, ať je to on, a ne moje zatracená hlasová schránka, modlil jsem se v duchu.

„No proto!“ ozval se Kipper. Mé zdivočelé srdce zvolnilo na polovinu. Nikdy bych si nepomyslel, že se mi uleví, když uslyším jeho hlas.

„Dobře,“ řekl jsem. „Vystupuju z auta a jdu dovnitř.“

Domovní dveře byly na dva palce pootevřené a já se začal děsit, co mě může uvnitř očekávat.

Odpovědi jsem se nedočkal.

„Jste v mém domě?“ otázal jsem se.

Opět žádná odpověď.

„Přestaňte si se mnou hrát,“ promluvil jsem do telefonu rozhodně. „Neprojdu dveřmi, dokud mi nepovíte, kde jste.“

„Dělejte, co jsem vám řekl," odpověděl. „Tady rozhoduju já, ne vy. Běžte dovnitř a vezměte moje věci."

„Ne," odmítl jsem a srdce se mi znovu rozbušilo rychleji. „Neotevřu dveře, jen abyste do mě vrazil nůž stejně, jako jste to v Ascotu udělal mému otci."

Na jeho konci linky následovalo dlouhé mlčení.

„Jste tam ještě?" optal jsem se nakonec.

„Jo," přitakal. „Jak to, že se jmenujete Talbot, a ne Grady?"

Najednou mi to došlo – Kipper netušil, že muž, jehož znal jako Alana Gradyho, muž, kterého zavraždil na parkovišti v Ascotu, byl můj otec.

„Můj otec se doopravdy jmenoval Talbot, ne Grady," upozornil jsem ho.

„Aha. Tak proto jsem se o něm nemohl nic dozvědět."

Určitě mě tedy nenašel podle záznamů ze soudního šetření, protože nevěděl, čí záznam hledat. Přesto ale musel vědět, že je otec po smrti, říkal jsem si. Probodnutí bylo dílem profesionála.

„Jste v mém domě?" zopakoval jsem svoji otázku.

„Kdybych byl ve vašem domě, tak už bych si byl pro tu plechovku došel a vzal si, co mi patří."

Věřil jsem mu? Mám ale vůbec na vybranou a mohu dovnitř nejít?

Nohou jsem strčil do dveří a otevřel je dokořán, až kam závěsy dovolily, až se jejich křídlo naplocho téměř dotýkalo stěny. Nezbylo za ním dost místa, kde by se mohl schovat.

„Tak už to máte?" optal se najednou, až jsem nadskočil.

„Ne," odpověděl jsem.

Vešel jsem do haly. Nic jsem neslyšel. Rychle jsem přešel kolem skříně pod schodištěm a vstoupil do kuchyně. Veškerý obsah kuchyňských skříní se povaloval rozházený po podlaze. Opatrně jsem překračoval nepořádek až k telefonnímu přístroji, ale k zavolání policie jsem ho použít nemohl. Drát byl přeříznutý. Přešel jsem do obývacího pokoje a zjistil, že totéž potkalo telefon a skříně i tady. Nepochyboval jsem, že třetí přípojka, ta nahoře v ložnici, si vysloužila stejný osud, ale přesto jsem se vydal vzhůru po schodech, abych si to ověřil. Třetí schod zaskřípal, když jsem na něj stoupl.

Zdálo se mi, že slyším nějaké tlumené bouchání.

Zastavil jsem se a poslouchal.

Znovu jsem uslyšel slabé zabouchání, ale nebyl jsem si jistý, odkud přichází.

„Už máte ty věci?“ dožadoval se Kipper v telefonu.

„Ne. Musím na záchod.“

„Tak sebou hoďte.“

Odložil jsem telefon vedle sebe a znovu se zaposlouchal.

Rozhodně slyším nějaké bušení. Někde dole.

Pospíchal jsem zpátky po schodech a otevřel skříň pod nimi.

Na boku tam ležela Alice zkroucená kolem vysavače a ruce měla spoutané za zády. Svázanýma nohama kopala do podlahy. Kolem obličeje měla omotanou utěrku, a když jsem ji stáhl, Alice okamžitě vyplivla špinavou chňapku, kterou měla nacpanou v ústech.

„Uf,“ vyhrkla a okamžitě začala zvracet.

„Ty zmetku!“ zařval jsem do telefonu.

Kipper se zasmál. „Aha, našel jste moje malý překvápko.“ Zřejmě byl se sebou velice spokojený.

Vrátil jsem se do kuchyně, popadl nůžky a přestříhal zahradní hadici, kterou měla Alice spoutané zápěstí a kotníky. Seděla na podlaze v hale a třela si místa, kde se jí hadice zaryla do masa. Položil jsem si prst na rty univerzálně známým gestem žádosti o ticho a ukázal na telefon.

„Zavolej sakra policii!“ hlasitě ječela a mé prosby si nevšímala.

„To bych na vašem místě nedělal,“ ozval se z telefonu úskočný Kipper. „Aspoň jestli ještě chcete vidět manželku živou.“

„Alice, to nemůžu,“ řekl jsem.

„Proč krucinál ne?“ rozčilovala se.

„Má Sophii,“ upozornil jsem ji. „A je na druhém konci linky,“ ukázal jsem na telefon.

„Řekni mu, že je odporná zkurvená sračka!“ vykřikla vášnivě a dál si třela zápěstí. Zarazila mě její vulgárnost. Alice vždycky působila tak úpravně a spořádaně, alespoň co jsem měl doposud možnost ji slyšet.

Kipper zcela určitě zaslechl, co křičela, protože se už zase smál. „Povězte jí, ať je ráda, že je naživu.“

Nenamáhal jsem se.

„A teď koukejte vyndat ty moje věci a vraťte se do auta.“

Co mám udělat? Musím se postarat, aby si dál myslel, že ty věci pořád ještě mám, jinak zraní nebo zabije Sophii. Musím nějak zařídit výměnu, pomyslel jsem si. Dobrý začátek, ale zatím mě nenapadlo, jak to udělat.

Nejdřív potřebuju něco, zač Sophii vyměním. Popadl jsem z věšáku na zadní straně kuchyňských dveří modrou plátěnou nákupní tašku a začal do ní dávat různé věci. Nejprve do tašky putoval z mé kapsy u kalhot svazek bankovek, výtěžek z dnešních dostihů v Bangor-on-Dee. Pak jsem vytáhl průhledný polyetylenový sáček na svačinu a dal do něj ze Sophiiny dózy deset zrn rýže. Nakonec jsem ještě přidal brožovaný manuál k televizi spolu s dálkovým televizním ovladačem.

Alice stála ve dveřích do kuchyně a sledovala mě s vytřeštěnýma očima. „Co děláš?“ divila se. „Zavolej policii!“

Znovu jsem si přiložil prst ke rtům a tentokrát pochopila. Zvedl jsem přeříznutý drát pevné linky a ona přikývla.

„Dobře, mám to,“ řekl jsem do mobilního telefonu.

„Nastupte do auta a jeďte zpátky na A46 směrem k dálnici M40.“

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Přikryl jsem mluvítko dlaní a řekl Alici: „Musím jet a dát tohle tomu člověku.“ Zvedl jsem modrou nákupní tašku. „Vrátím se se Sophií. Jsi v pořádku?“

Mírně přikývla, ale po lících se jí kutálely slzy. Viditelně byla v těžkém šoku. Každý den se vám nestane, že vás někdo sváže a zavře do skříně pod schody se špinavým hadrem nacpaným v ústech. Díky Bohu.

Chlácholivě jsem ji pohladil po rameni a vyšel s nákupní taškou ke svému volvu.

„Dobře,“ řekl jsem do telefonu. „Jsem v autě. Dám teď telefon zpátky do závěsu hands-free, ale zřejmě se zase vypne.“

„Tak se na to vykašlete,“ vyzval mě. „Držte telefon v ruce.“

Otočil jsem se v Nádražní ulici a vracel se ve svých stopách na A46.

„Dobře,“ zopakoval jsem do telefonu, který jsem si přidržoval u ucha. „Jsem na A46 a jedu k dálnici M40.“

Nezastavili mě kvůli nedovolenému používaní mobilního telefonu za volantem. Policajti nikde jako vždycky, když by je člověk potřeboval.

„Sjeďte z A46 a dejte se po A425 na Warwick,“ zněl další pokyn. „Jeďte třetí napravo po Budbrooke Road. Dojeďte až na konec cesty.“

„Dobře.“ Pořád ještě jsem nevěděl, co udělám, až se tam dostanu.

Jel jsem po A425 a pak pomalu zatočil na Budbrooke Road. Ocitl jsem se v průmyslové oblasti stísněné mezi vodním kanálem a železniční tratí. Po obou stranách stály velké nezajímavé moderní železobetonové bloky. Během pracovního dne se tady jistě hemží zástupy lidí a panuje zde čilý provoz, ale v pondělí ve čtvrt na devět večer tu bylo úplně pusto a prázdno.

Pomalu jsem dojel až na konec cesty a zastavil mezi dvěma velkými bezduchými budovami. Otočil jsem vůz a rozhlédl se po cestě, ale mé volvo tu bylo jediným vozem, a tak jsem si začínal klást otázku, zda jsem na správném místě.

„Jste tady?“ zeptal jsem se.

„Jsem,“ zněla odpověď.

„Kde?“

„Buďte zticha a čekejte.“

Napadlo mě, že vyčkává, aby viděl, jestli mě někdo nesledoval. Připadalo mi, že tam sedím snad celou věčnost, ale ve skutečnosti zřejmě uběhlo jen pár minut. Rozhlédl jsem se kolem. Jestli mě pozoruje, tak nedokážu odhadnout odkud.

„Fajn,“ ozvalo se najednou z telefonu. „Otevřete dveře auta, položte ty věci na zem a jeďte pryč.“

„Co moje žena?“ chtěl jsem vědět.

„Až se ujistím, že mám všecko, pustím ji.“

„Kdepak!“ zvolal jsem. „Jestli ty svoje věci chcete, tak ji budete muset pustit teď.“

„Dělejte, co jsem vám řekl,“ trval na svém.

„Ne,“ odmítl jsem. „Jestli ty věci chcete, tak sem budete muset přijít a vyměnit je za mou ženu.“

„Vyměnit?“ zarazil se.

„Ano. Vyměnit.“

Zasmál se. „Pane Talbot, tohle není špionážní film. Dejte ty věci na zem a jeďte.“

„Ne, nepojedu,“ pronesl jsem pevně. „Chci ženu zpátky hned teď.“

Neodpověděl a já se začínal bát, že odjel pryč. Pak se však po cestě pomalu přiblížil malý stříbrný hatchback a zastavil čelem ke mně zhruba ve vzdálenosti třiceti metrů.

Dvířka u řidiče se otevřela a Kipper se postavil vedle auta. Zvedl k uchu telefon.

„Kde jsou moje věci?“ zeptal se.

Otevřel jsem dvířka volva a také se s telefonem u ucha postavil vedle vozu.

„Kde je moje žena?“ zeptal jsem se já.

Kipper se naklonil do auta a vytáhl Sophii ze zadního sedadla. Viděl jsem, že má ruce za zády, pravděpodobně svázané, a na hlavě něco jako povlak na polštář.

„Sundejte jí to z hlavy!“ zavolal jsem do telefonu.

Stáhl povlak a Sophie zamrkala v ostře šikmém světle letního večerního slunce. Kipper ji držel před sebou s pravou paží přes její rameno. A o krk jí opíral svůj dvanáct centimetrů dlouhý nůž.

„Kde jsou moje věci?“ znovu se dožadoval po telefonu.

Cítil jsem, jak mi v hrudi pumpuje srdce. Natáhl jsem se do volva, vyndal modrou nákupní tašku a zvedl ji v natažené ruce.

„Ukažte,“ nařídil mi Kipper.

Vytáhl jsem z tašky svazek bankovek, podržel je nad hlavou a zamával jimi. Většina bankovek byly deseti a dvacetilibrovky, ale z té dálky nemohl rozeznat, že nejde o padesátilibrovky ani o australské stodolarovky.

„Ukažte zapisovač čipů,“ poručil si.

Měl jsem v ústech sucho jak na poušti. Vrátil jsem peníze do tašky a opatrně vyndal dálkový televizní ovladač. Podržel jsem ho zadní stranou ve směru ke Kipperovi. Doufal jsem, že z místa, kde

stojí, bude ovladač rozměrem a tvarem vypadat zhruba stejně. Zadržel jsem na pár sekund dech a pak jsem stejně opatrně vrátil ovladač do tašky.

„A čipy?“ pokračoval Kipper.

Vytáhl jsem svačinový sáček se zrnky rýže. Sám jsem je stěží rozeznal od pravých čipů RFID, a to jsem je držel v ruce. Ze třiceti metrů nemá Kipper šanci něco poznat. Rovněž jsem je vrátil do tašky.

„Pak jsou tu koňské pasy,“ zamával jsem ještě návodem k televizi tak, aby nerozeznal podrobnosti. „A teď pusťte moji ženu!“

„Jděte tamhle a položte tašku na zem.“ Ukázal směrem k budově po mé pravé a své levé straně.

Vrátil jsem návod zpátky do tašky a přešel patnáct nebo dvacet kroků směrem, kterým ukázal. Položil jsem tašku na zem a postavil se vedle. Pořád ještě jsem byl nějakých dvacet metrů od místa, kde stál Kipper a držel Sophii na krku nůž, jenž se leskl ve slunci.

„Teď se vraťte k autu,“ sdělil mi telefonem, i když bych ho bez nesnází slyšel i přímo.

„Pusťte moji ženu,“ požádal jsem. „Až vykročí, vzdálím se od tašky.“

„Pane Talbot, vy fakt moc koukáte na špionážní filmy,“ uchechtl se.

Jeho možná bavilo, že se chováme jako ve špionážním filmu, ale mně do smíchu rozhodně nebylo. Ne při vědomí, že jednoduchý dálkový ovladač hraje roli elektronického mikrokodéru a pytlíček obyčejné rýže předstírá, že jde o programovatelné čipy RFID. A především když život mé ženy závisí na tom, aby se tito herci své roli nezpronevěřili.

„Nechte mou ženu jít,“ řekl jsem pevně, „a je to vaše.“ Ukázal jsem dolů na zem.

Přání získat zpátky ty věci se u něj muselo stát posedlostí. Toužebně pohlédl na tašku. Odtáhl nůž od Sophiina krku a mírně ji postrčil od sebe směrem k mému vozu. Nechal jsem ji udělat několik kroků, aby se dostala z jeho dosahu, a pak jsem pomalu vykročil k volvu, přičemž jsem bedlivě sledoval, jestli Kipper neudělá nějaký náhlý pohyb.

Obešel předek svého auta a vydal se k tašce.

Sophie teď byla v půli cesty k našemu vozu, na můj vkus se však přibližovala příliš pomalu. Ve tváři se jí zračila úleva, že se dostala z Kipperových spárů, ale zjevně si neuvědomovala pokračující nebezpečnou situaci.

Bylo by hezké, kdybych mohl Sophii dopřát čas, aby v klidu nastoupila na sedadlo spolujezdce, jenže Kipper už došel téměř k tašce a jediný pohled na její obsah mu prozradí, že můj ovladač opravdu není zapisovač čipů, který očekával.

„Sophie, utíkej," zavolal jsem na ni naléhavě. V tentýž okamžik jsem vyrazil sprintem k volvu a otevřel zadní dvířka. Sophie běžela ke mně. Udělal jsem k ní dva skoky, popadl ji a doslova s ní mrštil na zadní sedadlo. Zabouchl jsem zadní dveře a už jsem skoro byl za volantem, když si Kipper uvědomil, že jsem ho podvedl. Hodil jsem telefon na vedlejší sedadlo, zabouchl dvířka a zamkl je.

První část vyšla přesně podle plánu. Teď nás odsud se Sophií musím ještě nějak bezpečně dostat. Nastartoval jsem motor, zařadil a vystřelil kolem Kipperova stříbrného hatchbacku, až mi od kol létaly drobné kamínky.

Viděl jsem, jak Kipper něco křičí, ale neslyšel jsem co. Bylo mi to jedno. Utíkal ke svému autu a až příliš brzy, ve chvíli, kdy jsem na křižovatce s Birmingham Road čekal na mezeru v proudu vozidel, mi stříbrný hatchback zaplnil celé zpětné zrcátko. V plné rychlosti mě dojel a postrčil volvo dopředu, přímo do cesty uhánějící bílé dodávce.

Zavřel jsem oči a očekával srážku, ale řidiči dodávky se nějakým zázrakem podařilo vyhnout střetu tím, že za kvílení pneumatik a zuřivého troubení strhnul volant a objel mě. Nezdálo se mi, že by sebeméně přibrzdil, když spěchal dál ke kruhovému objezdu A46.

Sophie ležela natažená přes zadní sedadlo, kam jsem ji hodil, stále s rukama za zády, spoutanýma černou páskou z umělé hmoty. „Nede, co to má znamenat?" Hlas jí na někoho, kdo měl ještě před chviličkou doslova nůž na krku, zněl pozoruhodně věcně a ovládaně. Kde je ta očekávaná panika? napadlo mě.

Odpověď zní, že panika sedí tady vepředu, ve mně.

Kapitola 24

Předpokládám, že kdyby se někdo chystal na improvizovaný závod sériových vozů po silnicích a silničkách hrabství Warwickshire, pak staré kombi Volvo 940 s turbomotorem 2.3 litru by mohlo být skvělou volbou. Však se tomuto vozu v jeho počátcích neříkalo nadarmo „Volvotank“.

Na křižovatce A46 jsem se dohadoval sám se sebou, kterým směrem dál. Kipper ve svém stříbrném hatchbacku se mi lepil na zadek a cítil jsem, jak sebou volvo škublo vždycky, když do mě vrazil. Jestliže pojedu k dálnici M40, budu si muset poradit se světly na křižovatce. A když vyrazím přímo po A425 na Birmingham, tak mě po několika stovkách metrů taky čekají světla. Rozhodl jsem se proto, že zahnu doprava na A46 zpátky na Kenilworth a Coventry.

Prosvištěl jsem po kruhovém objezdu tak rychle, že mobilní telefon sklouzl mezi sedadlo spolujezdce a dveře. Kruci, klel jsem v duchu. Chtěl jsem zavolat policii, ale takhle bych musel zastavit, abych telefon z té mezery vytáhl. Že bych však v tu chvíli zastavil, naprosto nepřicházelo v úvahu.

Kipper na mě za zadkem volva dorážel jako obtížný hmyz. Dvakrát do mě vrazil takovou silou, až jsem měl strach, že nad vozem ztratím kontrolu. Držel se nás jako klíště, když jsem uháněl po kluzké silnici na dvouproudovou vozovku A46.

Přes neustálé házení po nárazech do našeho vozu se Sophii podařilo dostat se na zadním sedadle do vzpřímené polohy vsedě. Usmál jsem se na ni ve zpětném zrcátku. Koukala na mě vyděšenýma očima.

„Můžeš mě rozvázat?“ otázala se.

„Teď ne, lásko moje. Potřebuju obě ruce na řízení.“

Vůz poskočil, jak do něj hatchback znovu najel. Sophie si lehla zpátky na zadní sedadlo.

A46 byla naštěstí v tuhle večerní hodinu celkem volná a já mohl šlápnout na plyn. Tachometr volva vyšplhal dobře na sto padesát kilometrů za hodinu, ale pořád se mi nedařilo ujet Kipperovu autu, které se na mě přisálo jako pijavice. Dvakrát se pokusil dostat se

vedle mne, ale pokaždé se mi povedlo ho vybočením zatlačit zase zpátky. V těchto místech byla silnice v obou směrech jen dvouproudová, ale věděl jsem, že za příští křižovatkou se rozšíří o další pruh. Tam už nebude snadné udržet Kippera vzadu.

Potřeboval jsem nějaký policejní vůz, ale žádný jsem samozřejmě nespatřil.

Naše dva vozy se společně řítily k následující křižovatce. V poslední chvíli jsem trhl volantem doleva a přejel přes bílé šrafování a po nájezdu s nadějí, že se Kipperovi takový obrat nezdaří. Bohužel s tím neměl problém, jen na okamžik malinko zpomalil, aby přejel přes travnatý pás, z něhož vylétla sprška hlíny a kamení.

Plnou rychlostí jsem uháněl ke kruhovému objezdu. Doufal jsem, že na něm zrovna nikdo nebude, protože zpomalit jsem nehodlal. Mé pneumatiky vzdorně kvílely, když jsem vyrazil první odbočkou po venkovské silnici k vesnici Leek Wooton. Tohle byla obyčejná okreska, takže se budu muset vypořádat s provozem v protisměru, a zároveň se pokusit udržet Kippera za sebou.

Myslel jsem si, že nejlepší bude jet až k nejbližší policejní stanici a zaparkovat přímo před jejím vchodem. Ani Kipper Potměšilé oko by jistě nebyl takový blázen, aby tam něco zkoušel. Jediná policejní stanice, kterou dobře znám, je v Kenilworthu, protože jsem tam několikrát musel předložit řidičský průkaz a doklady od auta. Uvědomoval jsem si, že je to maličká služebna a jistě nemá otevřeno čtyřiadvacet hodin denně. Bude tam ještě někdo v tuhle večerní hodinu? Usoudil jsem, že nějaká policejní stanice musí být ve Warwicku, a věděl jsem, že jedna velká je v Leamington Spa, jenže jsem netušil, kde přesně, a ptát se kolemjdoucích na cestu nemůžu.

Bude muset stačit Kenilworth, pomyslel jsem si. I kdyby byla policejní stanice zavřená, mohlo by to Kippera odradit.

Vyrazil jsem po silnici k Leek Wootonu se stříbrným hatchbackem přilepeným k zadku volva. V jednu chvíli se mě pokusil předjet, takže jsem vyjel doprava doprostřed silnice a vrátil se na svoji stranu teprve v poslední sekundě, abych se vyhnul protijedoucímu náklaďáku, jehož řidič se opřel o houkačku.

Na dalším kruhovém objezdu před branami Golfového klubu hrabství Warwickshire jsem přece jen trochu musel zpomalit, abych

ho mohl objet kolem dokola. Kipper ve svém hatchbacku však ve snaze získat výhodu vjel do špatného pruhu a ocitl se vedle mne. Byl teď ovšem na nesprávné straně. Natlačil jsem ho ještě víc do boku, až se vnějšími koly ocitl na trávě, ale vzdát se nechtěl. Koukl jsem na něj a přísahal bych, že se mi smál. Protijedoucí vůz ho konečně přinutil přibrzdit a zařadit se za mne.

Nevšímal jsem si značky s omezením rychlosti na padesát kilometrů v hodině, která stála na začátku vesnice, a zoufale doufal, že mi do cesty nevběhne žádné dítě. Při více než dvojnásobném překročení rychlosti bych neměl šanci zastavit včas.

Uvědomil jsem si, že nemám zapnuté bezpečnostní pásy, a tak jsem sáhl za sebe a zaklapl přezku. Sophie však nic takového udělat nemohla.

„Lásko, prosím tě, lehni si na podlážku za přední sedadla," požádal jsem ji důrazně. „Drž se co nejníž a zapři se nohama. Jen pro případ, že bychom měli nehodu." Podíval jsem se po ní a pokusil se o uklidňující úsměv.

„Kdy už to všechno skončí?" vzlykla.

„Jedeme rovnou na policejní stanici," vysvětloval jsem. „Tam to skončí."

Ale mýlil jsem se. Protože na policejní stanici jsme nedojeli.

* * *

Za vesnicí Leek Wooton je silnice na Kenilworth rovná, plochá a úzká, ale jen asi půldruhého kilometru, než se přiblíží k předměstí.

Dělal jsem si starosti, jak se vypořádám s mnoha křižovatkami před sebou, ale zatím jsem nemohl dělat nic jiného, než jet rovně po asfaltovém povrchu, přičemž hatchback do mě neustále najížděl. Proč konečně neztratí vládu nad řízením a nerozfláká si ten svůj auťák?

Doposud jsme nenarazili na silný provoz, ale když jsme vyjeli z vesnice, štěstí nás opustilo. Rada čtyř vozů jela za pomalu se sunoucím náklaďákem s hromadou písku na korbě. Viděl jsem v protisměru přijíždět dodávku, ale byla ještě poměrně daleko. Trhl jsem volantem a předjel všechna čtyři auta i náklaďák, jako kdyby stály na mís-

tě. Rukou jsem přitom naléhavě tiskl houkačku, aby se nikdo z řady neopovážil vyjet. Kipper se pokusil protáhnout za mnou, ale nezbylo mu místo, kam by se zařadil, takže musel ostře přibrzdit a ponořit se za náklaďák, aby se vyhnul přijíždějící dodávce.

Najednou jsem ho neměl hned v zádech. Jenže ne nadlouho. Pozoroval jsem ve zpětném zrcátku, jak opět vyklouzl zpoza náklaďáku a pokračuje v pronásledování.

Pohlédl jsem v děsu dopředu. Kus před námi jsem zaznamenal jakési práce na silnici s provizorním semaforem a čekající řadou vozidel.

Jel jsem rychlostí kolem sto třiceti kilometrů za hodinu a staveniště mi rostlo před očima. Koukl jsem do zrcátka a viděl, že i v té rychlosti mě stříbrný hatchback rychle dohání. Znovu jsem pohlédl dopředu. Z protisměru přijížděla vozidla v čele s obrovským kloubovým nákladním autem a po obou stranách silnice rostly stromy.

Bleskově jsem se rozhodl.

„Sophie, lásko moje," zakřičel jsem, „zapři se co nejpevněji o sedadla."

Asi čtyři sta metrů před provizorními dopravními světly jsem sundal nohu z plynu a tvrdě sešlápl brzdu.

Mé staré kombi Volvo 940 váží něco přes půldruhé tuny, ale navzdory věku má brzdy ve vynikajícím stavu. Za mírných protestů antiblokačního systému se vůz zastavil daleko dřív, než jak příslušnou brzdnou dráhu při stotřicetikilometrové rychlosti uvádějí pravidla silničního provozu. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby pneumatiky do povrchu silnice vyryly kolej, tak prudce vůz znehybněl.

Kipper neměl naději, že zastaví včas. Jednak jel rychleji než já, a navíc ve snaze mě dohnat stále ještě přidával.

Vzhlédl jsem ke zpětnému zrcátku. Volvo už prakticky stálo, když si Kipper uvědomil, co jsem provedl. Od pneumatik se mu bíle kouřilo, jak se všechna čtyři kola hatchbacku zablokovala, ale to již bylo pozdě.

Doufal jsem, že by mohl vrazit do nějakého stromu nebo do protijedoucího náklaďáku, ale zablokovaná přední kola znamenala, že nemůže ovládat směr, a tak se jako úder blesku vřítil rovnou do zadku volva. Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak se přibližuje, a v

poslední chvíli před nárazem jsem vypnul motor, utáhl pás, složil si ruce do klína a opřel se hlavou o opěrku. Zároveň jsem zařval na Sophii: „Zapři se! Pevně se zapři!“

Ozvala se ohlušující rána, když se vozidla srazila. Nevím, jak rychle ještě jel, ale stačilo to, aby prudce odhodil volvo dopředu a do strany na travnatý svah, ač jsem měl nohu na pedálu brzdy až u podlahy. Ve stejnou chvíli se přede mnou s další ránou a v oblaku bílého plynu nafoukl airbag.

Pak se kdesi za mými zády ozvala ještě jedna rána. Došlo k další srážce, ale ne s námi, volvo už se nepohnulo.

„Sophie, Sophie!“ volal jsem naléhavě, snažil se rozepnout pás a otočit se dozadu. „Jsi v pořádku?“

„Ano, Nede, jsem v pořádku,“ promluvila vzadu téměř klidně. „Už je to za námi?“

„Ano, lásko, už je to za námi.“

Nevěděl jsem to však jistě. Ze svého místa jsem ani neviděl, kde se nachází stříbrný hatchback, tím méně v jakém stavu je jeho řidič.

„Můžeš mě teda, prosím tě, rozvázat?“ ptala se Sophie. „Strašně to bolí.“ Pořád se kupodivu vyjadřovala tak, jako kdyby ji celá ta záležitost téměř nezasáhla.

Dvířka u řidiče se nechtěla otevřít, a mě se začala zmocňovat panika, protože jsem ucítil naftu. Poslední, co bych si přál, by bylo uvíznout v hořícím autě.

Opíral jsem se do dvířek a lomcoval jimi, jenže se ani nepohnula, jak byla po kolizi zaklíněná. Okénka se spouštějí elektricky, ale mě ani nenapadlo pokoušet se nastartovat, když může být všude kolem spousta hořlavého paliva. Vsoukal jsem se přes prostřední opěrku na sedadlo spolujezdce a tam se dvířka díkybohu bez protestu otevřela. Vyškrábal jsem se z vozu na zelený svah.

„Jste v pořádku, kamaráde?“ volal mi kdosi za zády.

„Ano, v pořádku,“ otočil jsem se. „Co on?“ ukázal jsem k pomačkané hromadě, jež bývala stříbrným hatchbackem a teď ležela nějakých deset metrů za volvem.

„Bojím se, že to nevypadá dobře,“ sdělil mi. „Zavolal jsem sanitku a policii.“

Rozhlédl jsem se kolem. Silnice byla plná aut a v obou směrech se tvořila zácpa. Lidé vylézali ze svých vozů, aby se na bouračku podívali zblízka. Nijak mi na tom nezáleželo.

Usilovně jsem trhal zadními dvířky volva, ale nedala se otevřít, tak jsem se vrátil dopředu, klekl si na sedadlo spolujezdce a nakoukl dozadu.

Sophie ležela stočená na podlážce s rukama stále svázanýma plastovou šňůrou. Potřeboval bych nějaké nůžky nebo nůž, abych ji mohl osvobodit. Letmo jsem pomyslel na nůž, co měl s sebou Kipper, ale rozhodl jsem se, že by nebyl moc dobrý nápad chodit ho zrovna teď hledat. Potřebuju Sophii osvobodit co nejrychleji, než přijde někdo slídit kolem a bude se ptát, proč mám vzadu v autě svázanou ženu.

Věděl jsem, že někde mezi vybavením našeho bookmakerského stánku jsou i nůžky. Často, když fouká vítr, používáme elektrikářskou pásku na upevnění kurzové tabule k tyči slunečníku a vždycky pak na rozstřižení pásky potřebujeme nůžky.

Nakoukl jsem do zadního prostoru kombíku. Bedýnky s vybavením, které jsme v Bangoru tak úhledně naložili, se nyní válely v jedné změti. Srážka úplně prohnula zadní dvířka v horním závěsu, ale sklo bylo překvapivě netknuté. Přeplazil jsem se po břiše přes přední i zadní sedadlo až do nákladního prostoru. Nůžky jsem našel ve druhé krabici, kterou jsem zkusil.

Rychle jsem Sophii zbavil pout a dostal ji z vozu. Posadil jsem ji na trávu a požádal ji, ať počká.

„Prosím neopouštěj mě, Nede,“ zaúpěla.

S láskou jsem pohlédl na svoji potlučenou, rozbolavělou a vyděšenou ženu. „V to vůbec nedoufej,“ políbil jsem ji na vlasy. „Hned jsem zpátky.“

Silnice se rychle plnila lidmi, kteří vystupovali ze svých aut, zatímco jsem obcházel volvo a prováděl obhlídku škod. Bylo to dost zlé, vnější zadní část byla úplně vražená dovnitř. Zadní kolo na té straně trčelo v prapodivném úhlu a pneumatika byla prasklá. Viděl jsem, že z proražené nádrže stále kape na silnici nafta. Nebylo to však ani zpoloviny tak zlé jako u zcela zničeného stříbrného hatchbacku.

Ukázalo se, že Kipperův vůz se srazil nejenom s mým tankem značky Volvo, ale také s protijedoucím vozidlem, neboť první rána odhodila hatchback na špatnou stranu vozovky přímo do cesty velikému náklaďáku. Řidič poněkud omámeně bloumal mezi přihlížejícími. „Neměl jsem šanci," opakoval každému. „To auto mi vlítlo rovnou do cesty. Nemohl jsem nic dělat."

Žádnou šanci neměl ani Kipper Potměšilé oko. Náklaďák narazil přímo do dvířek u řidiče a zmuchlal celý hatchback do nepopsatelné podoby. Pár mužů se naklánělo dovnitř rozbitými okénky a pokoušelo se mu pomoct. Z dálky jsem uslyšel blížící se sirény.

Další automobilová honička ve stylu Jamese Bonda skončila, a tentokrát by na mě mohla být „M" pyšná, pomyslel jsem si. Jsem jenom otřesený, ne přemožený.

Najednou se mi udělalo špatně. Tohle je skutečnost, a ne špionážní film.

* * *

Seděli jsme se Sophií na trávě poměrně dlouho, zatímco se hasiči, policie a záchranáři snažili vyprostit Kippera z pomačkaného vraku jeho auta.

Kupodivu byl stále ještě naživu, ale zřejmě jen tak tak. Posádka sanitky se ho pokoušela v tomto stavu udržet.

Skoro jsem si přál, aby se tolik nenamáhali.

Jeden ze záchranářů nás se Sophií ohodnotil jako fyzicky nezraněné, načež nás zabalil do červených záchranářských dek a požádal nás, abychom počkali.

Čekali jsme.

Po chvíli v kukuřičném poli vedle silnice přistál žlutočerný vrtulník a doktor v jasně oranžové letecké kombinéze se nás přišel zeptat, jestli jsme oba v pořádku. „Ano," odpověděli jsme jednohlasně. Odešel se tedy připojit k týmu, který se činil u hatchbacku.

Sophie mě vzala za ruku. „Jsme v pořádku, viď, Nede?" ujišťovala se.

„Ano," řekl jsem s jistotou. „My jsme rozhodně v pořádku."

Epilog

O šest měsíců později jsme se Sophií letěli do Austrálie na setkání s mými sestrami, zatímco Luca, můj nový zákonný obchodní partner, a jeho mladý asistent na plný úvazek Douglas Masters se za mě doma starali o náš vzkvétající podnik.

„Nemusíte pospíchat zpátky," ujišťoval mě Luca den před odjezdem. „My si s Duggiem poradíme. A Millie nám může přijít pomoct, když bude mít čas." Jak to tak vypadalo, Millie se nastěhovala k Lucovi a její sestra Betsy ji za tento čin nakonec nezabila.

Od onoho slavného červencového pondělka na dostizích v Bangor-on-Dee jsem v sobě objevil novou energii a nadšení pro práci. Bookmakerská činnost pro mě opět získala na zábavnosti i proto, že Sophie často stávala vedle mě, vyplácela vítězné tikety a žertovala s lidmi jako nikdy dříve. Zcela zjevně se učila od Duggieho.

S nápadem jet do Austrálie přišla vlastně Sophie, ale já po něm skočil.

Sophie pochopitelně měla po událostech s Kipperem a automobilovou bouračkou určité problémy. Tehdy mě udivil její klid, ale podle psychiatrů se tak chovala proto, že její mozek vytěsnil stres a doslova vypnul některé pocity. Teprve dodatečně se strach a panika projevily psychosomaticky. Našel jsem ji o čtyři dny později uprostřed noci, jak nespí, leží v naší posteli, nezvladatelně se třese a topí se v potu. Byl to pro nás oba dost děsivý zážitek, a tak jsme ji okamžitě nechali sanitkou převézt do nemocnice v Hemel Hempsteadu k další léčbě.

Záchvat paniky trval naštěstí jen krátce a Sophie byla brzy schopná se vrátit domů, byť teprve po dalším pohovoru a důkladném vyhodnocení svého stavu. Od té doby se jí až na pár nepatrných zhoršení dařilo dobře. Jen jednou, když opravdu ošklivě nastydla, zareagovaly její kapky proti kašli dost dramaticky s antidepresivy a došlo k většímu zvratu. Vrátil jsem se z dostihů domů naprosto střízlivý, ale Sophie mě obvinila, že jsem opilý. Tento příznak vždycky přicházel jako první a mizel teprve mezi posledními. Celou noc jsem proseděl a čekal, že se to rozvine do plné manické fáze, ale ráno už

bylo Sophii dobře. Ty nové léky opravdu zabíraly, a tak jsme oba začali doufat a dělat si plány do budoucna.

Postupně jsem jí v průběhu měsíců převyprávěl celý příběh oněch tří týdnů na přelomu června a července. Podrobně jsem jí vylíčil otcovo zavraždění a pověděl jí všechno o nálezu batohu a jeho skrytého obsahu. Vyprávěl jsem jí o panu Johnu Smithovi a jeho mikrokodéru, i jak se nám vloupal do domu a jak jsem mu zlomil zápěstí. Dokonce jsem jí popsal Lucovy a Larryho hrátky s telefony a internetem v Ascotu a také jak jsem se pomstil za to, že mě v Kemptonu napadly gorily jedné velké firmy.

Jednou či dvakrát mě Sophie pokárala, že jsem se rovnou neobrátil na policii, a vcelku oprávněně se zlobila, že jsem se vystavil takovému nebezpečí od člověka, o němž jsem dobře věděl, že je vrah.

Pokusil jsem se jí vysvětlit, že se mi nezamlouval policista pověřený vyšetřováním případu, ale ona mě rozumně upozornila, že osobní antipatie nemají v takovém případě hrát žádnou roli. Jenže stejně hrály. Spatné mínění vrchního inspektora Llewellyna o bookmakerech, a o mně zejména, zkalilo jeho úsudek stejným způsobem, jako má nechuť vůči němu zatemnila můj mozek. I když už bylo po všem, stále ještě dělalo vrchnímu inspektorovi potíže přistoupit na myšlenku, že jsem s otcovou vraždou neměl nic společného.

Nazítří po bouračce jsem ho vyhledal na ředitelství Policejního sboru Thames Valley poblíž Oxfordu. Pověděl mi, že řidič stříbrného hatchbacku, mně známý coby Kipper a oficiálně identifikovaný jako pan Mervyn Williams, nehodu skutečně přežil, nachází se však stále v kritickém stavu. Byl převezen na specializovanou jednotku pro úrazy hlavy v nemocnici Frenchay v Bristolu. Podle policejního šetření na místě nehody neměl údajně řidič ve chvíli srážky zapnutý bezpečnostní pás.

„Nebyla to nehoda," řekl jsem rezolutně. „Ten chlap se mě neustále pokoušel vytlačit ze silnice a já měl štěstí, že náklaďák se srazil s ním, a ne se mnou." Rozhodl jsem se, že nebudu vrchnímu inspektorovi vykládat, jak jsem srážku urychlil, či vlastně vyvolal prudkým zabrzděním svého vozu.

„Ale proč?“ divil se vrchní inspektor.

„Myslím si, že to byl ten člověk, co zavraždil mého otce. Asi se mnou chtěl udělat totéž, zbavit se mě jako svědka.“

„Proč si myslíte, že to byl muž, který zavraždil vašeho otce?“ zeptal se.

„Zdálo se mi, že je to on, v jednu chvíli jsem ho poznal, když se mě pokoušel předjet.“

„Velice zajímavé,“ utrousil vrchní inspektor a zvedl telefon na svém psacím stole.

Mervyn Williams, jak jsem se o týden později na druhém setkání s vrchním inspektorem dozvěděl, byl kvalifikovaný veterinární lékař, původně z Chepstowu v Jižním Walesu, ale posledních deset let působil v Newbury jako jakýsi veterinární vyšetřovatel pro Královskou společnost pro prevenci týrání zvířat. Policejní prohlídka v jeho domě odhalila červenočerný batoh, na němž se stále ještě nacházela visačka letecké společnosti se jménem Grady. S napětím se čekalo na testy DNA ohledně krvavých skvrn zjištěných na uhlově šedé mikině s kapuci, kterážto náležela do šatníku pana Williamse a odpovídala mému popisu oblečení, jež měl na sobě útočník v Ascotu. Důkladnější prohlídka pomačkaných zbytků jeho stříbrného hatchbacku odhalila kuchyňský nůž odpovídající rozměrům a tvaru smrtelných ran, které utržil můj otec.

Raději jsem se vrchního inspektora neptal, jestli našli také dálkový ovladač televize, ač by se mi byl docela hodil.

„Co se teď bude dít?“ zeptal jsem se.

„Jestliže se nebude schopný hájit, pak se skutečný soud konat nebude. Jen posouzení faktů. Při jednání se porotě předloží důkazy, aby rozhodla, zda to udělal nebo ne, ale samozřejmě nedojde k vlastnímu výroku o vině či nevině, ani k vynesení rozsudku o trestu.“

„Co se tedy Mervynu Williamsovi stane?“

„Pokud se nebude schopný hájit, technicky vzato bude svobodný, ale jakmile by se uzdravil natolik, aby se hájit mohl, pak stále může být souzený za vraždu. Nejsou vcelku žádné pochybnosti, že je pachatelem, a DNA by to měla prokázat nadevší pochybnost. Váš eidentikit na to, že jste ho viděl jen na pár vteřin na parkovišti v Ascotu, a ještě s kapucí na hlavě, byl pozoruhodně přesný.“

Neprozradil jsem mu, že letmý pohled na ascotském parkovišti ve skutečnosti nebyl jedinou příležitostí, kdy jsem toho muže viděl.

Vrchní inspektor mi ukázal fotografii pana Mervyna Williamse, kterou policie zajistila v jeho domě. Znovu jsem se podíval na muže, jehož jsem znal pouze jako Kippera s očima v poměru ke tvaru jeho obličeje posazenýma příliš blízko u sebe, na muže, kterého jsem naposledy viděl, jak se směje, když se mě pokoušel předjet na silnici k Leek Wootonu.

„Takže tím všechno končí?“ zeptal jsem se.

„Pro tuhle chvíli ano,“ odpověděl vrchní inspektor opatrně. „Pořád mám ovšem takový nepříjemný pocit, že jste mi neřekl celou pravdu.“

Zřejmě je opravdu dobrý detektiv.

* * *

Díky štědrosti pana Henryho Richarda Feldmana, jež dosáhla skoro šesti set tisíc liber, jsme z Londýna do Sydney na palubě jumbo jetu Britských aerolinií cestovali se Sophií nahoře v klubové třídě a skoro celou dobu upíjeli šampaňské.

Společnosti Tony Bateman (dostihoví bookmakeři) Ltd chvíli trvalo, než mladistvým delikventům vyplatila sázky, ale mateřská společnost HRF Holdings Ltd ji nakonec přemluvila, aby měla rozum.

Pouze dva uličníci ze třiceti sázku nepodali a místo toho si dvě stě liber strčili do kapsy. Trpce pak litovali svého omylu v hodnotě čtyř tisíc osmi set babek a užívali si zaslouženého posměchu ostatních osmadvaceti kluků.

Duggie a Luca věnovali část svého podílu na dovybavení elektronického klubu a já zase vydal několik tisíc na nákup pohodlnějších židlí do jídelny v psychiatrické léčebně.

Jen tak, pro každý případ.

Zdroj našeho bohatství, kůň Oriental Suite, nyní vystupující jako Cricket Hero, běžel od dostihů v Bangor-on-Dee dvakrát a při obou příležitostech lehce zvítězil, leč se startovním kurzem, který byl daleko nižší než naše červencová bonanza sto ku jedné. Jeho trenér

Miles Carpenter, známý rovněž jako pan Paddy Murphy, se v rozhovoru pro televizi podělil o své přesvědčení, že kůň příští březen vyhraje na Cheltenhamském překážkovém festivalu.

Nicméně podle zpráv v dostihových novinách *Racing Post* utrpěl Cricket Hero na začátku prosince doma při galopech náhlou srdeční slabost a padl mrtev k zemi. „Takové věci se stávají," konstatovaly noviny, „smutné však je, že v dostizích k nim dochází až příliš často."

Já si ovšem kladl otázku, zda zemřel skutečně tento kůň, zda s tím neměly co dělat pingpongové míčky a zda byl či nebyl pojištěný na malé jmění.

***

Za nádherného lednového letního dne na jižní polokouli jsme se Sophií přistáli v Sydney v šest hodin ráno právě ve chvíli, kdy slunce začalo vykukovat za východním obzorem. Jak jsme se blížili ze severu, nabídl se nám nádherný pohled na město se stále ještě temným mostem přes sydneyský přístav, jenž tvořil tmavou stužku v jasném ranním světle lesknoucím se dole na vodě.

Byl jsem celý vzrušený.

Vždycky jsem si přál jet do Austrálie, dokonce ještě dřív, než jsem zjistil, že tam žil můj otec. Pro mě tenhle kontinent jaksi pořád reprezentuje novou hranici lidského osidlování planety, i když místní domorodci na to nepochybně nahlížejí poněkud jinak.

Po celý let z Anglie jsem si četl v průvodcích a než jsme přistáli v Sydney, stal se ze mě pomalu expert na všechno australské.

Poprvé padl pohled Evropana na to, co dnes nazýváme Austrálií, teprve v roce 1606, v době, kdy William Shakespeare psal a předváděl své hry v Londýně a Kryštof Kolumbus již sto let věděl o Američanech. Úplně první osadníci spolu s prvními odsouzenci dorazili do trestanecké kolonie v Botany Bay téměř ještě o dvě století později a dvanáct let poté, co Spojené státy vyhlásily nezávislost na Británii.

Podle evropských měřítek je Austrálie rozlehlá, ale takřka prázdná. Její území je téměř dvojnásobkem Evropské unie, zatímco obyvatelstvo počtem nedosahuje ani dvacetiny. Pokud by bylo oby-

vatelstvo rovnoměrně rozprostřeno, pak by na každém čtverečním kilometru žili ani ne tři Australané, zatímco na stejné rozloze ve Velké Británii sídlí stokrát víc lidí.

Avšak podle průvodců, které jsem přečetl, australské osídlení rovnoměrné není, protože devět z deseti Australanů žije ve velkých městech na pobřeží. Zato většinu vnitrozemí zabírají téměř neobydlené pouště takových originálních jmen jako „Velká písečná poušť“ a „Malá písečná poušť“. Vyskytuje se tu nicméně i tropický deštný prales, pokrývající velký pás státu Queensland na severovýchodě.

Různorodost fyzické geografie v jediné zemi mě naprosto ohromovala. Asi bych se ale neměl tolik divit. Austrálie se rozkládá téměř od rovníku na severu až napůl cesty k Antarktidě na jihu a její délka z východu na západ se vyrovná vzdálenosti mezi New Yorkem a Los Angeles.

Jak jen své sestry v tak obrovské zemi najdu?

* * *

Naplánovali jsme si se Sophií, že prvních pár dní strávíme v Sydney, abychom překonali dozvuky rozdílu časových pásem a zabývali se tím, co dělají všichni turisté.

Díky Tonymu Batemanovi jsme se ubytovali v úžasném pětihvězdičkovém hotelu nad živým přístavem. Já bych klidně seděl u okna našeho pokoje a díval se, jak žluté a zelené přístavní trajekty připlouvají a odplouvají od mol přístavu Circular Quay, ale Sophie se nemohla dočkat, až si všechno důkladně projde a uvidí na vlastní oči.

Nejprve jsme vystoupali po stupních k budově Opery a obdivovali její ikonickou střechu připomínající skořápky ulit. Pak jsme pochodovali kolem botanické zahrady a odpočinuli si na Stolci paní Macquarieové, na sedátku, které tu odsouzenci vytesali v roce 1816 do přírodní skály. Otevírá se odtud panoramatický pohled na přístav Sydney a vypráví se, že guvernérova manželka paní Macquarieová zde sedávala dlouhé hodiny a toužila být na palubě některé z lodí, vyplouvajících domů do Anglie.

Tři dny turistiky od rozbřesku do soumraku, včetně vyšplhání až na vrcholek mostu nad přístavem, nás se Sophií zcela vyčerpaly a

nohy nás pořádně bolely, takže jsme za malé vydechnutí během zhruba hodinového letu do Melbourne byli upřímně vděční.

* * *

Před odletem z Anglie jsem si přes internet najal soukromého detektiva, aby mi pomohl najít mé sestry. Teď na nás měl čekat na melbournském letišti.

„Lachlan Harris?“ ověřoval jsem si u mladého muže, který u výdeje zavazadel třímal ceduli s nápisem TALBOT.

„Jo, jasně,“ odpověděl. „Ale říkejte mi Lachie.“ Pomenší třicátník s tváří opálenou do bronzova a vlasy světlými jako obilí, v nichž se začínaly tvořit kouty.

„Ned Talbot,“ představil jsem se a stiskl mu ruku. „A tohle je moje žena Sophie.“

„Brejden,“ pozdravil typicky australským způsobem. Také Sophii potřásl rukou. „Rád vás oba poznávám.“

„Máte nějaké zprávy?“ vyzvídal jsem nedočkavě. Schválně jsem mu ze Sydney nevolal, i když jsem chvílemi měl sto chutí.

„Jo,“ přikývl. „Vlastně pro vás mám pár dobrejch zpráv. Ale nejdřív pojďte ven z letiště. Zajedem se podívat na dům vašeho otce.“ S těmito slovy popadl naše zavazadla a vydal se k východu. Šli jsme za ním, ale já byl zklamaný, že mi toho nepověděl víc.

„Všecko pěkně popořádku,“ prohlásil, když jsme autem vyjížděli z letiště.

„Jaké máte zprávy?“ opakoval jsem svoji otázku.

„Našel jsem dvě dcery pana Alana Gradyho,“ oznámil mi.

„Mé sestry,“ zvolal jsem vzrušeně jako dítě pod vánočním stromečkem.

„Jo, jak říkáte, vaše sestry.“ Dál nepokračoval.

„No a?“ ptal jsem se dychtivě. „Kdy je uvidím?“

„Je v tom trochu háček,“ utrousil.

„Jaký háček?“

„Nevěřej, že jste jejich bratr.“

„Cože?“ vykřikl jsem. Něco takového mě ani ve snu nenapadlo. „Proč ne?“

„Tvrděj, že maj písemný doklady, který dokazujou, že jejich otec Alan Charles Grady se narodil v březnu 1948 v Melbourne. Ověřil jsem si to na matrice státu Victoria," vysvětloval Lachie. „Alan Charles Grady se doopravdy narodil v Královský melbournský nemocnici 15. března 1948. Mám kopii jeho rodnýho listu." Vytáhl z kapsy saka poskládaný list papíru a podal mi ho.

Pan John Smith, nebo kdo to byl, mi v mém autě poblíž Stratfordu řekl, že rodný list mého otce na jméno Alan Grady je pravý, ale já mu nevěřil.

„Musí to být podvrh," nadhodil jsem. „Anebo otec nějak zcizil totožnost pravého Alana Gradyho."

„Prověřil jsem si i rejstřík úmrtí," pokračoval Lachie. „Nikoho jménem Alan Charles Grady stejnýho data narození jsem tam nenašel."

„Třeba zemřel někde jinde, ne v Austrálii," navrhl jsem. „Možná na lodi, na které můj otec pracoval."

Podíval jsem se na rodný list. Byli tam zapsáni oba rodiče Alana Gradyho i s adresou a povoláním.

„Co rodiče podle toho rodného listu?" napadlo mě.

„Oba mrtví," sdělil mi Lachie. „Taky jsem to ověřil. Vypadá to, že zemřeli při epidemii prasečí chřipky, která postihla Melbourne v roce 1976. To už byli oba poměrně starý, přes sedmdesát. Víte, byli dost starý rodiče, už když se jim narodil syn."

„Měli ještě nějaké jiné děti?" vyptával jsem se.

„O žádnejch nevím."

„Co to pro mě tedy znamená?" optal jsem se poněkud zaraženě.

„Neřekl jsem, že se s váma Gradyho dcery nechtěj setkat," pravil. „Jenom, že nepřipouštěj, že byste byl jejich bratr."

„Aha. Tak to je pak v pořádku. Prostě je budu muset přesvědčit."

Lachie Harris nás se Sophií odvezl do ulice Macpherson Street v Carlton North a zastavil před číslem 312.

Šlo o prostřední obydlí v řadě jednoposchoďových domků s verandami a složitě tepaným kovovým zábradlím.

„Typicky viktoriánský," prohodil Lachie. „Teda mluvím o viktoriánským období, ne o státě, ve kterým se nacházíme." Zasmál se

vlastnímu žertíku. „Tyhle nemovitosti jsou známý jako Domy rozkvětu, protože byly postavený za doby rozkvětu v devatenáctým století. Po zlatý horečce tenkrát v padesátejch letech.“

„Jsou moc hezké,“ vyjádřila se Sophie. „Ale vevnitř musí být dost tmavé.“

Domky byly dlouhé s úzkou boční fasádou a jako řadové domy neměly z boku okna.

„Můžeme se podívat? Mám klíče.“ Ukázal jsem kroužek se třemi klíči, které jsem našel v otcově batohu.

„No to se obávám, že teda nepůjde,“ omlouval se Lachie.

„Proč? Jsem jeho syn.“

„Jeho dcery si nechaly vystavit předběžný opatření, aby vám zabránily ve vstupu.“

„Cože udělaly?“ zvolal jsem ohromeně.

„Je mi líto,“ pravil Lachie. „Tenhle typ nemovitostí má dneska dost velkou cenu a Gradyho dcery maj tendenci si myslet, že jste přijel, jen abyste je připravil o jejich majetek.“

Zůstal jsem stát s otevřenou pusou.

„Já nestojím o peníze,“ vyhrkl jsem zoufale. „Jde mi o rodinu.“

„Celá tahle záležitost stejně bude právnickou noční můrou. Alan Grady zanechal poslední vůli, a jak víme, vždycky když je poslední vůle, tak se najde nějakej nespokojenej příbuznej.“ Zase se zasmál.

„Když se našla poslední vůle, tak v čem je problém?“ pídil jsem se. „Stejně všechno nepochybně odkázal dcerám.“

„Vůle je na jméno Alan Charles Grady,“ připomněl Lachie, „a podle rejstříku zdejší matriky není mrtvej. Vy zase tvrdíte, že muž, kterej vlastnil tenhle barák, byl váš otec, jistej Peter James Talbot, teďko zesnulej, jenže takový jméno na vlastnickým titulu nestojí.“

Nyní bylo na mně, abych se zasmál. Ve spojitosti s mým otcem nemůže být absolutně nic tak, jak se na první pohled zdá.

„Nemohli bychom přece jen nakouknout?“ naléhal jsem. „Nikdo se to nedozví.“

„To teda nemohli,“ usadil mě. „Tyhle klíče by možná pasovaly do zámků ve dveřích, ale byly by nám k ničemu na visací zámky, co sem dal umístit soud.“

„Aha.“ Pokukoval jsem po domu, ale za všemi těmi kudrlinkami zábradlí nebylo na vchodové dveře pořádně vidět.

Předchozí vzrušení z mého příjezdu do Austrálie se úplně vytratilo. Cítil jsem se odvržený a ztracený. „Tak co dál?“ zeptal jsem se sklíčeně.

„No, koukněte se na to z tý světlý stránky,“ povzbuzoval mě Lachie. „Gradyovic děvčata souhlasily, že se s váma sejdou, a na zejtra máte domluvenou schůzku. Je Australskej den a pojedem na dostihy.“

„Na koňské dostihy?“ ujišťoval jsem se.

„Jo, jasně. Zařídil jsem, že se s nima setkáme zejtra odpoledne na dostizích v Hanging Rocku.“

„Jsou vdané?“ chtěl jsem vědět. „Mají děti?“

„Vdaný nejsou,“ odpověděl Lachie. „Pokud jde o děcka, tak to nevím, ale pochybuju.“

„Neztratily se kdysi náhodou v Hanging Rocku nějaké školačky?“ vyptávala se Sophie. „Během pikniku.“

„To bylo ve filmu,“ objasnil jí Lachie. „Ale nebylo to podle skutečný události.“

„Jak se jmenují?“ zeptal jsem se.

„Co, ty holky ve filmu?“ zarazil se Lachie.

„Jistěže ne, přece Gradyho dcery.“

„Patricia a Shannon. Patricia je starší. Její dvacet devět. Shannon je o dva roky mladší.“

Byl jsem úplně ohromený. Můj tolik odsuzovaný, leč nevinný otec zřejmě pojmenoval svoji první australskou dceru po své zavražděné anglické manželce.

*** * ***

Lachie nás se Sophií vyzvedl v hotelu následující dopoledne v jedenáct hodin a zavezl nás na dostihy v městečku Hanging Rock, jež leží zhruba půldruhé hodiny severozápadně od Melbourne.

„Bylo suchý léto,“ vysvětloval, když jsme kilometr za kilometrem projížděli vyprahlou hnědou venkovskou krajinou. „V tuhle chvíli hrozí velký riziko, že začne hořet buš. Docela mě udivuje, že v

Hanging Rocku vůbec dostihy pořádají. Minulej rok jim došla voda a museli přeložit dostihy na jiný závodiště v Kynetonu.“

„Proč se vlastně máme s mými sestrami potkat právě tam?“ vyptával jsem se.

„Bydlej v téhle končinách.“ To znělo jako rozumný důvod.

„Kolik mítinků tu ročně pořádají?“ zjišťoval jsem.

„V Hanging Rocku?“

Přikývl jsem.

„Běhá se tam jen dva dny. Na Novej rok a na Australskej den. Jsou to jen venkovský dostihy. Docela malý. Ne jako Flemington.“ Ve Flemingtonu se každý listopad koná Melbournský pohár.

Závodiště v Hanging Rocku skutečně nebyl žádný Flemington ani Královský Ascot. Bylo tu však živo a lidé si ve sváteční den vyrazili za zábavou. Většinu zařízení představovaly dočasné stany pro hosty a stejně jako v Bangor-on-Dee se zde namísto tribuny tyčila vyvýšenina, odkud se daly sledovat dostihy.

Závodiště se nachází uvnitř chráněné přírodní oblasti Hanging Rock a vévodí mu, jak jméno napovídá[I], skály pět set stop vysokého vulkanického hřebene nad areálem. Na rozdíl od leicesterského závodiště tu uprostřed rostou stromy. Spousta stromů. Eukalypty, které divákům na vzdálené straně dráhy koně zakryjí.

A také stevardům, napadlo mě.

Místo působí celkem půvabně a velké jilmy poskytují stín sázkařům, rojícím se kolem bookmakerů jako pověstné včely kolem sklenice s medem. Sázení je sázení, stejné na obou koncích zeměkoule.

Lachie měl zjevně v Dostihovém klubu Hanging Rock nějaké známosti, protože nás u vchodu uvítala malá delegace.

„Vítejte na dostizích v Hanging Rocku,“ pozdravil nás předseda klubu Anthony a potřásl mi rukou. „Vždycky u nás rádi vidíme kolegy dostihové nadšence z Anglie.“

„Děkuji,“ stiskl jsem mu ruku a připadal si trochu jako podvodník.

Navíc prostřeli pro nás tři oběd v jednom ze stanů.

[I] Převislá skála

„Co jste jim pro všechno na světě řekl?“ vyzvídal jsem na Lachiem, když se na chvíli naskytla příležitost.

„Řekl jsem jim, že provozujete jednu z největších bookmakerskejch firem ve Spojeným království a poohlížíte se, jestli byste eventuálně neexpandoval sem.“ Široce se usmál. „Vyneslo nám to oběd zadara, ne?“

„A co mé sestry?“ zajímal jsem se.

„Přijdou pozdějc,“ odpověděl. „Těm jsem přece nemohl sehnat taky oběd zadarmo, ne?“

Oběd byl vynikající a snadno by se vyrovnal čemukoli, co se podává na Ascotu. Vystupovala tu dokonce i country a westernová kapela, v této zemi jedovatých hadů příhodně nazvaná Hadí kůže, která procházela mezi stany, vyhrávala a bavila spokojené diváky.

Ocitli jsme se u stolu prostřeného pro deset osob včetně činovníků klubu a jejich předsedy, který seděl na protější straně od Sophiina místa. Mě zase posadili vedle zástupce Australského dostihového výboru, jenž byl, jak jsem během jídla zjistil, hlavou jejich bezpečnostní služby.

„Nenapadlo by mě, že v Hanging Rocku se odehrává dostatek lotrovin, aby si tu zasloužili přítomnost velkého šéfa,“ poznamenal jsem s úsměvem.

„Doufám, že máte pravdu,“ odvětil. „Já tu mám u cesty na Woodend prázdninový dům. Takže tohle je moje domácí závodiště. Nejsem dnes ve službě. Prostě jsem se přišel bavit.“ Dal si dlouhý lok piva.

„Práce i zábava v podobném prostředí?“ prohodil jsem.

„Přesně.“

Chvíli jsme jedli mlčky.

„Máte ve vaší službě také nějaké neoficiální agenty?“ zeptal jsem se potichu, zatímco ostatní u stolu si živě vykládali. „Tajné vyšetřovatele?“

„Pár,“ přitáhl si sklenici piva a úmyslně mi neposkytl žádné podrobnosti.

„Co takhle nějakého Angličana?“ zeptal jsem se. „Někoho, kdo se jmenuje John Smith?“

Usmál se na mě. „Ale pane Talbote, je přece spousta Angličanů, kteří se jmenují John Smith.“

„Tenhle konkrétní se zajímal hlavně o něco, čemu říkal mikrokodér.“

Úsměv se mu na chviličku vytratil z obličeje.

„Dá si ještě někdo další pivo?“ pronesl najednou a s prázdnou sklenicí v ruce vstal od stolu.

„Skvělý nápad,“ připojil jsem se a rovněž vstal.

Společně jsme přešli k baru na konci stanu a nechali ostatní u stolu.

„Co víte o mikrokodéru?“ zeptal se naléhavě. Zábava a odpočinek skončily. Nakonec je z toho přece jen služební den.

„Vím, že se používá k programování falešných identifikačních čipů RFID.“

„Ach Bože,“ vypravil ze sebe rozčileně. „Víte, kde je?“

„Teď už ne. Měl jsem ho v Anglii, ale dal jsem ho tomu Johnu Smithovi.“

Bylo mi jasné, že hlava australské dostihové bezpečnostní služby nemá žádnou radost z toho, co slyší. Ani trošičku. „Proč jste mu to prokristapána dával?“

„Protože mi řekl, že pracuje pro *vás*“ hájil jsem se. „Taky mi ale řekl, že to popřete.“

„To popírám,“ pravil šéf bezpečnostní služby. „Jestli je to ten člověk, který myslím, pak pro nás kdysi pracoval. Tedy aspoň my jsme se domnívali, že pro nás pracuje, ale asi před rokem jsme začali mít podezření, že své postavení zneužívá a vyšetřuje pouze ty lidi, kteří mu nezaplatí vysoké částky, aby přimhouřil oči. Neměli bychom pravděpodobně dostatek důkazů, abychom uspěli před soudem, ale stejně jsme ho propustili a také jsme mu zakázali vstup na všechna australská závodiště. Od té doby jsme zjistili, že se zapletl se skupinou, která vyměňovala koně pomocí falešných identifikačních čipů. A koně zabíjeli.“

„Kvůli pojistnému plnění?“ ověřoval jsem si.

„Ano.“ Tvářil se překvapeně, že to vím. „V té všivárně jelo i pár nezákonných bookmakerů mimo závodiště.“

Usoudil jsem, že není správná chvíle, abych mu svěřil, že můj otec byl jedním z těch nezákonných bookmakerů.

„Obávali jsme se, že se ke stejným trikům uchýlí i v Británii," pokračoval. „Právě jste mi to potvrdil."

„Jak se jmenuje doopravdy?" zeptal jsem se.

Moc se mu nechtělo mi to říkat. Jeho posláním je vyšetřování a utajení, zcela zjevně je zvyklý informace shromažďovat, a ne je poskytovat. „Pořád tady ještě ten případ vyšetřujeme a usilovně se snažíme získat zmíněné zařízení zpátky, než je někdo znovu použije."

„S tím bych si na vašem místě nedělal starosti," poznamenal jsem.

„Proč ne?" zeptal se trochu podrážděně.

„Mikrokodér už nefunguje." Usmál jsem se na něj a vybavil si, jak Luca vzal na tištěné obvody nůž s odlamovací čepelí. „Než jsem ho odevzdal, provedl jsem na něm pár nevratných změn."

„Ale proč?" podivil se.

„Protože jsem panu Johnu Smithovi tak docela nevěřil."

Šéf australské dostihové bezpečnostní služby se na chvíli zamyslel, a pak se na mě usmál. „Chcete říct, že jste tak docela nevěřil panu Ivanu Feldmanovi."

„Ivan Feldman," zopakoval jsem pomalu, spíš jen pro sebe. Tak takové bylo pravé jméno pana Johna Smithe. „Zajímalo by mě, jestli je příbuzný Henryho Richarda Feldmana z HRF Holdings Ltd."

Došel jsem k názoru, že patrně ano. Možná jeho syn.

* * *

Mé sestry se k nám měly připojit na odpolední čaj a Lachie je po obědě šel vyzvednout. Nyní jsem ho zahlédl, jak čeká u vchodu. V tu dobu už se většina oficiálních hostů odešla zabývat jinými věcmi, jako třeba sledováním dostihů, předáváním cen vítězům, případně odháněním klokanů z cílové rovinky.

Mávl jsem na Lachieho, ať jde dál. V těsném závěsu ho následovaly dvě mladé ženy, obě s hnědými vlasy a vysokými lícními kostmi jako mám já.

Nemusel jsem je přesvědčovat, že jsem jejich bratr. Obě okamžitě věděly, že je to pravda. Všichni tři jsme si byli neuvěřitelně podobní. Představování nebylo nutné. Prostě jsme se navzájem objali a rozplakali se.

Konečně se mi podařilo je představit Sophii, která rovněž tonula v slzách.

„Ned si vždycky přál mít sestry," řekla jim a otírala si oči.

Mě dojetí zdolalo natolik, že jsem nebyl mocný slova.

Sophie se ke mně otočila. „A budou taky tetičky," prolévala slzy štěstí. „Protože jsem těhotná."

Dick Francis a Felix Francis

Vyrovnaný účet

Z anglického originálu Even Money vydaného nakladatelstvím Penguin Book Ltd v Londýně v roce 2009 přeložila Edda Němcová.
Obálku s použitím fotografie Marka Gunthrie zhotovil Robin Brichta
Redigovala Marta Soukopová
Odpovědná redaktorka Anna Cermanová
Technický redaktor Jiří Staněk
Počet stran 296

Vydala Euromedia Group, k.s. – Knižní klub,
Nádražní 32, 150 00 Praha 5
v roce 2010 jako svou 5113. publikaci
Sazba Spojené Grafické Továrny, Dobříš
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod
Euromedia Group, k. s. – knižní distribuce,
Nádražní 32, 150 00 Praha 5
Zelená linka: 800 103 203
Tel.: 296 536 111
Fax.: 296 536 246
distribuce.sd@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.knizniweb.cz

„Nechte ho," křičel jsem na postavu s kapucou. „Jsou tamhle," zopakoval jsem a ukázal na bílou obálku v trávě. Muž si mě dál nevšímal a znovu se otočil k otci, tak jsem začal ječet: „Pomoc! Pomoc! Pomoc!"

Parkoviště číslo dvě bylo téměř prázdné, ale v části pro majitele a trenéry stále ještě probíhalo pár podostihových oslav. Hlavy se k nám začaly otáčet a tři či čtyři stateční udělali několik kroků naším směrem. Ironicky jsem si pomyslel, že by určitě rádi přišli přiložit ruku k dílu, kdyby věděli, že oběť je bookmaker.

Muž se přes rameno ohlédl na blížící se skupinu, rozběhl se mezi dvěma zbývajícími vozy a zmizel přes dřevěný plot na vzdálené straně parkoviště.

Seděl jsem na trávě a koukal za ním. Ani jednou se neohlédl.

Obálka s penězi stále ještě ležela vedle mě na trávě. Divný zloděj, mručel jsem si. Natáhl jsem se, zvedl obálku a zastrčil ji zpátky do své hluboké kapsy. Vyškrábal jsem se na nohy a proklínal zelené fleky na kolenou kalhot.

Tři flamendři v žaketech k nám došli i se sklenkami šampaňského v rukou.

„Jste v pořádku?" tázal se jeden z nich. „Máte na obličeji pěknou ránu."

Stále jsem cítil, jak mi teče krev, tentokrát po krku dolů.

„Myslím, že to nic nebude," řekl jsem. „Děkuju. Přepadl nás, ale nic nesebral." Udělal jsem pár kroků k otci. „Jsi v pořádku… táto?" zeptal jsem se. To slovo „táto" znělo mým uším divně.

Koukl na mě vyděšenýma očima.

„Copak je?" zeptal jsem se naléhavěji a popošel ještě blíž.

Držel si břicho rukama a nyní je zvedl. Krémové lněné sako rychle rudlo.

Mladík otce neuhodil do žaludku, pobodal ho.

ISBN 978-80-242-2629-3

www.euromedia.cz

knižníweb
www.knizniweb.cz